„O trilogie
a iubirii nesfârşite
pe un tărâm al magiei“
The New York Times

NESTEMATE DIN SOARE

NORA ROBERTS

Nestemate din soare

Traducere din limba engleză de
Daniela Truţia
EDITURA LITERA*
2019

Nora Roberts
Jewels of the Sun

Lira şi Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe www.litera.ro

Nestemate din soare
Nora Roberts

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Roberts, Nora
Nestemate din soare / Nora Roberts;
trad.: Daniela Truția
Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4076-5
ISBN EPUB 978-606-073-308-9
I. Truția, Daniela (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

Hai, vino! Vino, pui de om,
Spre codrii şi apele năvalnice
De mână cu o zână,
Căci lumea e mai plină de lacrimi decât poţi tu să înţelegi.

Y.B. Yeats

Capitolul 1

Era limpede, dincolo de orice îndoială, că îşi pierduse minţile.

Fiind de meserie psiholog, ar fi trebuit să-şi dea seama.

Toate semnele erau prezente, fuseseră prezente, dându-i târcoale şi zumzăindu-i în urechi de luni întregi. Nervozitatea, irascibilitatea, tendinţa de a visa cu ochii deschişi, faptul că uita. Lipsa de motivaţie, de energie, de scop.

Părinţii ei comentaseră în stilul lor blând, gen Jude-poţi-face-mai-bine-de atât.

Colegii începuseră să-i arunce priviri furişe, în care se citea o compătimire tăcută sau un dezgust făţiş. Ajunsese să-şi deteste slujba, să poarte pică studenţilor ei, să găsească nod în papură prietenilor, familiei, asociaţilor şi şefilor din te miri ce.

În fiecare dimineaţă, simplul efort de a se da jos din pat şi de a se îmbrăca pentru a merge la orele de clasă căpătase proporţiile unei ascensiuni pe munte. Mai rău de atât, un munte care n-o interesa nici măcar ca privelişte îndepărtată, nicicum ca o provocare la ascensiune.

Pe urmă, mai era şi comportamentul ei pripit şi impulsiv, ah, da, aici era marele secret. Jude Frances Murray cea grijulie şi constantă, una dintre ramurile cele mai solide ale

familiei Murray din Chicago şi fiica devotată a doctorilor Linda şi John K. Murray renunţase la slujbă.

Nu-şi luase concediu de la universitate, nu ceruse câteva săptămâni libere, ci pur şi simplu îşi dăduse demisia chiar la mijlocul semestrului.

De ce? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Gestul o şocase şi pe ea la fel de mult cum îi şocase pe decan, pe asociaţii şi pe părinţii ei.

Reacţionase la fel şi cu doi ani în urmă, înainte să se aleagă praful de căsnicia ei?

Ei bine, nu. Atunci continuase să-şi vadă de rutina zilnică – orele de clasă, studiile ei, programul obişnuit – fără nici cea mai mică problemă, chiar şi în timp ce-şi alegea avocaţii şi completa frumos hârtiile care simbolizau finalul unei căsnicii.

Nu că fusese cine ştie ce căsnicie sau că avocaţii se luptaseră din greu ca să-i pună capăt în mod legal. Un mariaj care durase ceva mai puţin de opt luni nu creasе prea multe probleme sau necazuri. Şi nici pasiune.

Presupunea că ceea ce lipsise fusese tocmai pasiunea. Dacă ea, una, ar fi simţit cât de cât aşa ceva, William n-ar fi plecat de acasă pentru altă femeie aproape înainte să se ofilească buchetul de mireasă.

Dar nu avea rost să se mai întristeze pentru asta după atâta timp. Ea era ceea ce era. Sau fusese ceea ce era acum, se corectă singură. Dar numai Dumnezeu ştia ce era ea acum.

Poate că asta era una dintre cauze, se gândi Jude. Ajunsese pe marginea unei prăpăstii, privise în jos, la hăul de obişnuinţă, monotonie şi plictiseală care era Jude Murray. Se proptise repede în mâini şi se târâse departe de buza prăpastiei, după care o luase la fugă, ţipând cât o ţinea gura.

Ceva atât de diferit faţă de felul ei de a fi.

Gândul la acel moment îi dădea palpitații atât de violente încât se întreba de nu cumva era pe cale să facă un atac de cord, ca să pună capac întregii situații.

PROFESOARĂ LA UN COLEGIU AMERICAN GĂSITĂ MOARTĂ ÎNTR-UN VOLVO ÎNCHIRIAT

Ar fi un titlu macabru şi bizar. Poate ar ajunge şi în paginile ziarului Irish Times, pe care bunica ei îl citea cu atâta plăcere. Desigur, părinții ei ar fi şocați. Ar fi o moarte atât de neglijentă, de publică şi de stânjenitoare. Complet nepotrivită.

Bineînțeles că şi ei ar fi distruşi sufleteşte, dar mai presus de orice ar fi nedumeriți. Oare ce putea fi în capul fetei ăsteia, de pleca în Irlanda, când avea o carieră atât de înfloritoare şi un apartament încântător pe malul lacului?

Aveau să dea vina pe bunica.

Şi, desigur, ar avea dreptate, la fel cum avuseseră dreptate încă din clipa în care Jude fusese concepută, printr-o împerechere de bun-gust, fix la un an după ce se căsătoriseră.

Deşi n-o interesa să-şi imagineze scena, Jude era convinsă că părinții ei făceau întotdeauna dragoste într-o manieră precisă şi elegantă. Mai degrabă ca într-unul dintre baletele tradiționale, cu coregrafie bine pusă la punct, care le plăceau atât de mult.

Şi ce căuta ea într-un Volvo închiriat, cu volanul lui stupid pe cealaltă parte a maşinii, gândindu-se cum făceau sex părinții ei?

Singurul lucru pe care îl putea face era să-şi apese degetele pe ochi până când dispărea imaginea.

Era fix genul de lucru care ți se întâmpla când o luai razna, îşi zise ea.

Trase aer în piept o dată şi încă o dată. Avea nevoie de oxigen, ca să-i limpezească şi să-i calmeze mintea. Aşa cum vedea ea lucrurile, în clipa de față avea două variante. Îşi

putea da jos valizele din maşină, se putea întoarce în aeroportul din Dublin să înapoieze cheile agentului de la închirieri, cel cu părul de culoarea morcovului şi un zâmbet care i se lățea pe toată fața, după care să-şi ia bilet şi să se întoarcă acasă.

Sigur că nu avea o slujbă, dar pentru un timp putea trăi bine mersi din acțiunile de la bancă. De asemenea, nu mai avea nici apartament, fiindcă îl închiriase pentru următoarele şase luni acelui cuplu simpatic, dar dacă se întorcea totuşi acasă, putea să locuiască o vreme la bunica.

Iar bunica avea s-o privească cu ochii ei frumoşi, de un albastru spălăcit, plini de dezamăgire. Jude, scumpa mea, întotdeauna ai mers până aproape de ceea ce ți-ai dorit. De ce nu poți face niciodată pasul final?

„Nu ştiu. Nu ştiu." Cuprinsă de nefericire, Jude îşi îngropă fața în palme, legănându-se încoace şi încolo. „A fost ideea ta să vin aici, nu a mea. Ce am să fac în Faerie Hill Cottage[1] vreme de şase luni de acum încolo? Nu ştiu nici măcar cum să conduc nenorocita asta de maşină."

Era pe punctul să facă o criză de plâns. Simțea cum lacrimile îi inundă gâtul şi cum i se înfundă urechile. Înainte să-i scape prima lacrimă, îşi lăsă capul pe spate, îşi strânse pleoapele până la durere şi se blestemă în gând. Crizele de plâns, crizele de isterie, sarcasmul şi alte forme de comportament necivilizat nu însemnau nimic altceva decât să te dai în spectacol. Fusese educată să înțeleagă acest lucru şi să-l recunoască. Şi nu voia să cedeze unor astfel de manifestări.

„Hai, treci la stadiul următor, Jude, toantă vrednică de milă ce eşti! Vorbeşti de una singură, plângi în maşini Volvo, n-ai curajul să iei o hotărâre şi eşti prea înțepenită de frică

[1] Căsuța de pe Dealul Zânelor (n.tr.)

să suceşti afurisita aia de cheie în contact şi să te cari de aici.”

Răsuflă adânc încă o dată şi-şi îndreptă umerii.

„Varianta doi”, murmură ea. „Termină ce ai început.”

Răsuci cheia în contact şi înălţând o scurtă rugăciune ca nu cumva să omoare sau să nenorocească pe drum pe careva în afară de ea, ieşi încet din parcare.

Cânta, ca să nu înceapă să ţipe de fiecare dată când ajungea la unul dintre rondurile de pe autostradă pe care irlandezii le numeau cu mare veselie sensuri giratorii. Creierul începea să-i fiarbă, nu mai ştia care era stânga şi care era dreapta, îşi imagina că intră cu Volvo în vreo şase pietoni nevinovaţi, aşa că răcnea cât o ţinea gura orice melodie îi trecea prin mintea cuprinsă de panică.

Pe drumul spre sud care lega oraşul Dublin de comitatul Waterford fredonă din răsputeri refrene de music-hall, urlă cântece irlandeze de cârciumă, iar când evită o ciocnire în ultima clipă, la marginea oraşului Carlow, cântă cât o ţinea gura corul din Brown Sugar[2], suficient de tare cât să-l fi făcut pe Mick Jagger să-şi vâre degetele în urechi.

După asta se mai calmă puţin. Poate că zeii care protejează călătorii fuseseră îndeajuns de şocaţi de gălăgie ca să facă un pas înapoi şi să nu-i mai scoată în cale alte maşini. Poate era vorba de influenţa nenumăratelor altare ridicate pe marginea şoselei în cinstea Sfintei Fecioare. Oricare ar fi fost motivul, călătoria deveni mai uşoară şi lui Jude aproape că începu să-i placă.

Coline înverzite se înşirau una după alta, ca nişte valuri sclipind în soare, strălucind la fel ca interiorul unor cochilii şi întinzându-se până departe spre umbra întunecată a munţilor. Conturul lor neregulat se profila pe cerul unde

[2] Cunoscută melodie a formaţiei The Rolling Stones (n.tr.)

nori fumurii pluteau într-o lumină perlată, aducând mai curând a pictură decât a realitate.

Picturi, îşi zise ea, cu gândul rătăcind. Picturi atât de frumoase încât, dacă le priveai îndelung, simţeai cum te pierzi în ele, cum te contopeşti cu formele şi culorile, cu scena creată de un maestru din propria strălucire.

Asta vedea şi ea, când îndrăznea să-şi ia ochii de la drum. Strălucire şi o frumuseţe teribilă şi năucitoare care îi sfâşia inima, ca apoi să i-o aline din nou.

Câmpiile de un verde ireal erau despărţite de garduri vii în forme neregulate sau de şiruri de copăcei pitici. Vaci bălţate sau oi cu lână flocoasă păşteau alene, ici-colo se zăreau siluete pe tractoare. Pe alocuri se vedeau căsuţe albe sau alb-gălbui, cu rufe atârnate pe frânghie şi grădini cu flori izbucnind într-un amestec inedit de culori.

Apoi, ca din senin, apărea priveliştea minunată a zidurilor străvechi ale vreunei abaţii ajunse în ruină, ale căror rămăşiţe se profilau semeţ pe câmpie şi pe cerul sclipitor, parcă aşteptând să vină iarăşi vremea lor.

Se întrebă ce ar simţi dacă ar traversa câmpia şi s-ar duce până la treptele netede şi lucioase, singurele rămase în picioare printre zidurile năruite? Oare ar fi simţit, ar fi putut simţi paşii celor care călcaseră pe aceleaşi trepte secole de-a rândul?

Ar fi reuşit să audă, cum pretindea bunica ei – dar numai dacă asculta cu atenţie – muzica şi vocile, zarva bătăliilor, plânsetul femeilor, râsetele copiilor morţi de atâta amar de vreme?

Sigur că nu credea în astfel de lucruri. Dar aici, în lumina asta, în aerul acesta, aproape i se părea cu putinţă.

Ţinutul oferea privirii de toate, de la grandoarea ajunsă în ruine până la o încântătoare simplitate. Acoperişuri de stuf, cruci de piatră, castele, sate cu uliţe înguste, firme scrise în irlandeză.

La un moment dat, zări un bătrân plimbându-şi câinele la marginea drumului, unde ierburile creşteau înalte şi o pancartă mică avertiza împotriva căderii de grohotiş. Atât bătrânul, cât şi câinele purtau pălărioare cafenii care i se păreau absolut încântătoare. Rămase multă vreme cu această imagine în gând, invidiindu-i pe amândoi pentru libertatea lor şi pentru simplitatea traiului lor cotidian.

Se plimbă în fiecare zi, îşi imagină ea. Fie ploaie, fie soare, după care merg acasă şi el îşi bea ceaiul într-o căsuță frumoasă cu acoperiş de paie şi o grădină îngrijită. Probabil şi cățelul are o căsuță a lui, dar de cele mai multe ori doarme încovrigat la picioarele stăpânului, lângă foc.

Îşi dorea să străbată şi ea acele câmpuri alături de un câine credincios. Pur şi simplu să meargă şi iar să meargă, până ar fi simțit dorința să se aşeze. Apoi să stea jos şi să tot stea, până i-ar fi venit chef să se ridice iarăşi în picioare. Era o idee care o năucea. Să facă ce voia şi când voia, în ritmul ei şi în felul ei.

Această libertate simplă de fiecare zi îi era cu totul străină. Marea ei teamă era că într-un târziu o va găsi, îi va atinge marginile sclipitoare cu vârfurile degetelor şi apoi o va distruge.

În timp ce drumul şerpuia ca o panglică de-a lungul coastei comitatului Waterford, răzbăteau până la ea frânturi de mare albastră, ca o fâşie de mătase ce se întindea la orizont, învolburându-se în nuanțe de gri şi verde când se revărsa spre semiluna largă şi nisipoasă a plajei.

Încordarea din umeri începu treptat să dispară. Mâinile care strângeau volanul se mai relaxară puțin. Aceasta era Irlanda, despre care îi vorbise bunica ei, Irlanda cu sălbăticia, culorile şi pacea ei. Şi acesta era motivul, presupunea Jude, pentru care venise într-un târziu să-şi cunoască rădăcinile, înainte de a se smulge din acest pământ şi a fi replantată dincolo de Atlantic.

Acum îi părea bine că nu se oprise la terminalul aeroportului şi nu fugise înapoi la Chicago. Nu reuşise oare să conducă în cea mai mare parte a călătoriei de trei ore şi jumătate fără niciun incident? Nu punea la socoteală micul incident petrecut în sensul giratoriu din Waterford City, când se învârtise în cerc de trei ori şi apoi fusese la un pas de a intra într-un autoturism plini de turişti la fel de înspăimântați ca ea.

La urma urmei, nimeni nu pățise nimic.

Aproape ajunsese. Aşa arătau indicatoarele pentru Ardmore. Din harta desenată cu mare grijă de bunica ei ştia că Ardmore era satul cel mai apropiat de casa în care urma să locuiască. Acolo avea să meargă după provizii şi ce ar mai fi fost nevoie.

Fireşte, bunica ei îi dăduse şi o listă impresionantă de nume, oameni pe care trebuia să-i caute, rude îndepărtate cărora urma să se prezinte. Dar asta mai putea să aştepte, decise Jude.

Şi când te gândeşti că nu va mai sta de vorbă cu nimeni zile la rând! Nimeni nu-i va mai pune întrebări şi nici nu se va aştepta ca ea să cunoască răspunsurile.

Nu mai era nevoie să stea la taclale despre toate nimicurile, ca la facultate. Nu mai exista niciun program de care să țină cont.

Dar după cele câteva clipe de extaz pe care i le oferise acel gând, inima începu să-i palpite năvalnic. Ce Dumnezeu urma să facă în următoarele şase luni?

Nu trebuia să fie neapărat şase luni, îşi aminti ea, simțind cum se încordează iarăşi din tot trupul. Nu scria nicăieri. Nu va fi arestată la vamă dacă va vrea să se înapoieze acasă după şase săptămâni. Sau după şase zile. Sau, la o adică, după şase ore.

Şi, ca psiholog, ar fi trebuit să ştie că cea mai mare problemă a ei era că se străduia să trăiască după aşteptările

celorlalţi. Inclusiv ale ei înseşi. Deşi accepta că stătea mai bine cu teoria decât cu practica, acum avea de gând să schimbe situaţia pe toată durata şederii în Irlanda.

Recăpătându-şi calmul, deschise aparatul de radio. Şuvoiul de limbă irlandeză revărsat din aparat o năuci, făcând-o să bâjbâie pe la butoane, în speranţa de a găsi ceva în engleză. Şi astfel, coti spre Ardmore în loc s-o ia pe drumul către Tower Hill şi către casa unde trebuia să ajungă.

Dar chiar în clipa în care îşi dădu seama de greşeală, cerul încărcat de nori groşi se despică brusc, de parcă cineva ar fi înfipt un cuţit în el. Ploaia se porni să răpăie în acoperişul maşinii, revărsându-se şuvoaie peste parbriz, în timp ce Jude încerca să găsească butoanele care acţionau ştergătoarele.

Trase pe dreapta şi se puse pe aşteptat, în timp ce ştergătoarele împrăştiau vioaie ploaia.

Satul era situat în curbura sudică a comitatului, pe malul Mării Celtice şi al golfului Ardmore. Jude auzea vuietul valurilor ce se izbeau de ţărm în timp ce furtuna făcea ravagii în jurul ei, puternică şi pătimaşă. Vântul zgâlţâia parbrizele, şuierând ameninţător prin locurile unde reuşea să pătrundă.

Îşi imagină că se plimba prin sat, încercând să-l cunoască, să-i vadă căsuţele frumoase, tavernele aglomerate şi mirosind a fum, că păşea pe plaja despre care îi vorbise bunica ei, admirând stâncile spectaculoase şi câmpiile verzi.

Dar în imaginaţia ei era o după-amiază frumoasă şi însorită, cu săteni împingând cărucioare cu copii cu obrăjori rumeni şi bărbaţi cu priviri admirative care îşi scoteau şepcile în semn de salut.

Nu-şi imaginase o furtună de primăvară bruscă şi violentă, cu rafale vijelioase de vânt şi străzi pustii. Poate că

aici nici nu locuieşte nimeni, îşi zise ea. Poate era un fel de Brigadoon[3], iar ea se trezise acolo într-un alt secol.

O altă problemă a ei, îşi spuse, era imaginația, care se cerea ținută în frâu cu o regularitate deprimantă.

Bineînțeles că locuiau oameni aici, numai că erau suficient de înțelepți cât să nu iasă în ploaie. Căsuțele erau frumoase, aliniate ca nişte doamne cu flori la picioare. Flori care, se gândi ea, deocamdată erau biciuite cumplit de şfichiul ploii.

Nu vedea de ce n-ar aştepta să revină acea după-amiază frumoasă şi scăldată în soare. Acum se simțea obosită, o încerca o uşoară durere de cap din pricina încordării şi nu-şi dorea decât să ajungă într-un loc cald şi confortabil.

Se îndepărtă de marginea drumului şi porni încet prin ploaie, îngrozită ca nu cumva să rateze iarăşi virajul.

Nu-şi dădu seama că mergea pe cealaltă parte a drumului decât în clipa când era cât pe ce să se ciocnească frontal de altă maşină. Sau, mai precis, în clipa când maşina care venea din față o ocoli în ultimul moment, avertizând-o cu claxonul.

Găsi însă intersecția dorită şi-şi spuse că n-ar fi trebuit cu niciun chip s-o rateze, dat fiind turnul cel rotund şi semeț din vârful dealului. Acesta se înălța prin ploaie, străjuind străvechea catedrală fără acoperiş a Sfântului Declan[4] şi toate mormintele marcate cu lespezi aplecate şi înclinate.

O fracțiune de secundă i se păru că zăreşte acolo un bărbat înveşmântat în ceva argintiu care sclipea vag în ploaie. Tot încordându-şi privirea, aproape că ieşi de pe ceea

---

[3] Film american despre un sat miraculos, care se făcea vizibil o dată la o sută de ani pentru o singură zi (n.tr.)

[4] Unul dintre cei mai populari sfinți irlandezi (n.tr.)

ce mai rămăsese din drum. De data asta stresul n-o mai îndemna să cânte. Inima îi bătea mult prea năvalnic. Cu mâinile tremurând, înaintă foarte încet, încercând să vadă unde era omul şi ce făcea. Dar nu era nimic acolo, afară de turnul cel măreț, de ruine şi de morți.

Bineînțeles că nu fusese nimeni acolo, îşi zise ea. Nimeni n-ar fi stat într-un cimitir în toiul furtunii. Ochii ei obosiți îi jucau feste. Avea nevoie să ajungă într-un loc uscat şi cald şi să-şi tragă sufletul.

Când drumul se îngustă, ajungând o simplă potecă înnoroiată, mărginită de ambele părți de un gard viu cât un stat de om, îşi închipui că se rătăcise şi-şi pierdu speranța. Maşina se smucea şi sălta pe drumul denivelat, în timp ce ea se străduia să găsească un loc unde să întoarcă şi să se înapoieze de unde venise.

În sat urma să găsească adăpost şi cu siguranță că cineva avea să se îndure de o americancă nesăbuită care se rătăcise.

Văzu un gărduleț de piatră, acoperit cu un soi de mărăcini şi care i s-ar fi părut pitoresc în alte împrejurări, apoi o despicătură abia vizibilă, ce se dovedi a fi un simulacru de drum de acces, numai că până să-şi dea seama despre ce era vorba, deja depăşise cu mult locul şi acum era prea înspăimântată ca să încerce să dea înapoi şi să manevreze în noroi.

Drumul suia, şi făgaşele deveniră şanțuri. Jude era cu nervii la pământ.

Clănțănind din dinți aproape audibil, depăşi o altă denivelare, gândindu-se serios să aştepte să apară cineva care s-o remorcheze înapoi la Dublin.

Scoase un geamăt puternic de uşurare văzând altă deschizătură în gardul viu.

Coti într-acolo, julind vopseaua maşinii, apoi pur şi simplu îşi culcă fruntea pe volan.

Se rătăcise, se simțea obosită şi înfometată şi simțea o nevoie disperată să urineze. Iar acum trebuia să coboare din maşină în ploaia torențială şi să bată în poarta casei unor străini. Dacă i s-ar fi spus că mai avea de mers doar trei minute până la destinație, ar fi implorat să fie lăsată să meargă la o toaletă.

Dar irlandezii erau renumiți pentru ospitalitatea lor, aşa că Jude se îndoia că cine ar fi răspuns la uşă ar fi trimis-o să se uşureze în mărăcini. Cu toate acestea, nu voia să se înfățişeze cu un aer disperat şi o privire înnebunită.

Înclină oglinda retrovizoare şi văzu că ochii ei, de regulă de un verde liniştit şi calm, trădau o oarecare disperare. Umezeala îi încrețise părul, aşa că acum părea să aibă pe cap o tufă încâlcită de culoarea scoarței de copac. Era albă ca varul la față din pricina stresului şi a oboselii şi nu mai avea putere să-şi caute trusa de machiaj ca să dreagă cât de cât situația.

Arboră un surâs prietenos, trezind la viață gropițele din obraji. Îşi zise că avea gura puțin prea mare, la fel cum şi ochii ei erau nițel cam mari, astfel încât surâsul se apropia mai curând de o grimasă.

Dar nu putea mai mult de atât. Îşi înşfăcă poşeta şi împinse portiera, ieşind afară în ploaie.

În aceeaşi clipă, privirea ei prinse o mişcare la fereastra de la etajul doi. Doar o fluturare a perdelei, care o făcu să ridice ochii. Femeia de la geam era îmbrăcată în alb şi avea un păr de un blond pal, care i se revărsa pe umeri şi pe sâni. Ochii li se întâlniră prin perdeaua cenuşie a ploii, nu mai mult de o clipă, lăsându-i lui Jude impresia unei mari frumuseți şi a unei imense tristeți.

Apoi femeia dispăru şi rămase numai ploaia.

Jude se înfioră. Vântul tăios o pătrundea până la oase, aşa că renunță la demnitate şi se duse până la portița albă

şi cochetă ce dădea într-o curte mică, cu straturi de flori de o parte şi de alta a aleii albe şi înguste.

Nu exista verandă, ci doar o prispă deasupra căreia se întindea al doilea etaj al căsuței, oferind astfel un adăpost bine-venit. Jude ridică mânerul de alamă în formă de nod celtic[5] şi bătu cu el în uşa de lemn nelustruit, superb arcuită şi care părea groasă cât o cărămidă.

Dârdâind de frig şi încercând să-şi ia gândul de la vezica plină, privi de jur-împrejur din locul în care se afla. E ca o casă de păpuşi, se gândi ea. Totul zugrăvit într-un alb molcom, cu ornamente de culoarea verdelui pădurii, cu ferestrele cu multe geamuri flancate de obloane ce păreau în egală măsură funcționale şi decorative. Acoperişul din stuf era o încântare pentru ochii lui Jude. Un clopoțel de vânt din trei bucăți vibra melodios.

Bătu din nou, de data asta mai puternic. La naiba, ştiu că eşti acolo. Apoi, lăsând deoparte orice bune maniere, ieşi din nou în ploaie, încercând să privească înăuntru prin fereastra din față.

Un sunet prietenos de claxon o făcu să se tragă brusc înapoi, cu un aer vinovat.

O camionetă roşie şi ruginită, al cărei motor torcea ca o pisică mulțumită, trase în spatele maşinii ei. Jude îşi îndepărtă şuvițele de păr ud de pe obraz, pregătindu-se să dea o explicație în clipa când şoferul sări afară din maşină.

În prima clipă i se păru că e un bărbat subțirel, încălțat cu cizme scâlciate şi pline de noroi şi îmbrăcat într-o scurtă ponosită şi pantaloni uzați de lucru. Însă chipul care îi zâmbea larg de sub şapca de culoarea balegii de vacă era clar de femeie.

---

[5] Unul dintre cele mai consacrate simboluri celtice, caracterizat printr-o împletire şi o întrepătrundere elaborată, care nu are început şi sfârşit, semnificând credința celților în dimensiunea eternă a universului (n.tr.)

Şi încă o femeie foarte frumoasă.

Avea ochii verzi ca dealurile ude de ploaie din jur şi pielea luminoasă. Şuviţe de păr bogat şi roşcovan scăpau de sub şapcă, în timp ce se apropia grăbită, reuşind să fie graţioasă, deşi purta cizme.

— Trebuie să fii domnişoara Murray. Am ajuns la ţanc, nu-i aşa?

— La ţanc?

— Păi, azi am întârziat niţel, fiindcă nepoţelul doamnei Duffy a umplut din nou toaleta cu cuburile lui, după care a tras apa. S-a făcut o mizerie de nedescris.

— Hmm...

Era singurul răspuns care îi trecu prin cap lui Jude, în timp ce se întreba de ce stătea în ploaie, vorbind cu o străină despre toalete înfundate.

— Nu-ţi găseşti cheia?

— Cheia mea?

— Cheia de la uşa din faţă. Lasă, am cheia mea, aşa că ai să poţi intra, să scapi de ploaie.

Era o idee minunată.

— Mulţumesc, zise Jude, mergând spre uşă pe urmele femeii. Dar tu cine eşti?

— Ah, iartă-mă. Sunt Brenna O'Toole.

Brenna întinse braţul şi, apucând mâna lui Jude, i-o scutură cu nădejde.

— Cred că ţi-a spus bunica ta că am să-ţi pregătesc casa pentru când ai să soseşti?

— Bunica? Casa?

Jude se ghemui pe prispă.

— Casa mea? Asta-i casa mea?

— Păi, sigur, dacă tu eşti Jude Murray din Chicago.

Brenna îi zâmbi cu căldură, deşi ridicase din sprânceana stângă.

— Pun prinsoare că eşti frântă de oboseală după călătoria asta.

— Da.

Jude îşi frecă obrazul cu palmele în timp ce Brenna descuia uşa.

— Şi am crezut că m-am rătăcit.

— Se pare că totuşi ai găsit drumul. Ceade mile failte, zise Brenna, dându-se deoparte ca Jude să intre prima.

Fii cât se poate de bine-venită, îşi zise Jude. Atâta irlandeză cunoştea şi ea. Şi, într-adevăr, în clipa când simți căldura casei, se simți cât se poate de bine-venită.

Holul de la intrare, doar cu puțin mai mare decât prispa, avea într-o parte o scară lustruită de vreme şi de îndelungată folosință. În dreapta o arcadă dădea spre micuța cameră de zi, ca desprinsă dintr-un tablou, cu pereții de culoarea biscuiților proaspeți, cu ornamente aurii ca mierea şi perdele de dantelă îngălbenite de trecerea anilor, astfel încât întreaga încăpere părea scăldată de razele soarelui.

Mobilierul era uzat şi decolorat, dar vesel, cu dungi albastre şi albe şi perne confortabile. Pe măsuțe se vedeau fel şi fel de comori: mici cristaluri, figurine sculptate, sticluțe în miniatură. Pe toată suprafața podelei din scânduri late erau înşirate carpete colorate, iar şemineul fusese deja umplut cu ceea ce Jude îşi imagină a fi bucăți de turbă.

În aer plutea un miros de pământ, amestecat cu o vagă mireasmă de flori.

— Încântător, aşa-i?

Jude îşi dădu din nou deoparte părul de pe obraz, învârtindu-se prin încăpere.

— Ca o casă de jucărie.

— Bătrânei Maude îi plăceau lucrurile frumoase.

Ceva din tonul Brennei o făcu pe Jude să se oprească în loc şi s-o privească pe Brenna.

— Îmi pare rău, dar n-am cunoscut-o. Se pare că ţineai mult la ea.

— Sigur, toată lumea o îndrăgea pe Maude. A fost o femeie deosebită. S-ar bucura să te ştie aici şi să ai grijă de casă. N-ar fi vrut să rămână singură şi pustie. Ce-ai zice să ţi-o arăt? Ca să ştii unde sunt toate.

— Chiar te rog, dar mai întâi am o nevoie disperată să merg la baie.

Brenna râse scurt.

— E cale lungă de la Dublin. Există o baie micuţă chiar lângă bucătărie. Eu şi tata am amenajat-o acum trei ani, dintr-o debara. Ia-o drept înainte.

Jude nu mai pierdu vremea.

„Micuţă” era exact cuvântul potrivit pentru acea jumătate de baie. Dacă şi-ar fi ridicat braţele îndoite, Jude şi-ar fi frecat coatele de ziduri. Dar pereţii erau zugrăviţi într-un roz pal şi frumos, porţelanul alb sclipea de curăţenie, iar pe stativ atârnau prosoape de mâini brodate cu migală.

O singură privire aruncată în oglinda ovală de deasupra chiuvetei îi spuse lui Jude că, într-adevăr, arăta la fel de rău pe cât se temuse. Şi deşi avea o înălţime şi o greutate medie, se simţea ca o amazoană greoaie pe lângă Brenna cea delicată ca o zână.

Agasată de comparaţie, îşi suflă cârlionţii de pe frunte şi ieşi din baie.

— Oh, puteam să le car şi eu.

Brenna cea eficientă deja îi descărcase bagajul şi-l adusese în hol.

— Cred că pici din picioare după călătorie. Îţi duc eu lucrurile sus. Îmi închipui că ai să vrei să stai în camera Bătrânei Maude, e cea mai frumoasă. Pe urmă pun ceainicul pe foc, să bem un ceai şi-ţi fac focul. E o zi umedă.

În timp ce vorbea, cără la etaj cele două geamantane enorme ale lui Jude de parcă ar fi fost goale. Jude o urmă,

ducându-şi sacul de voiaj, laptopul şi imprimanta portabilă şi regretând că nu petrecuse mai mult timp în sala de fitness.

Brenna îi arătă cele două dormitoare. Avea dreptate. Cel al Bătrânei Maude, cu vedere spre grădina din faţă, era mult mai frumos. Dar Jude îşi făcu doar o impresie vagă, fiindcă o simplă privire spre pat o făcu să cadă pradă efectelor diferenţei de fus orar care îi cotropeau trupul ca o greutate de plumb.

Asculta doar cu o ureche glasul vesel şi cântat al Brennei, care îi explica unde e rufăria, cum e cu căldura, capriciile micului şemineu din dormitor, timp în care aprindea bucăţile de turbă. Apoi o urmă pe Brenna ca prin vis, când aceasta coborî la parter să pună de ceai şi să-i arate cum funcţiona bucătăria.

Auzi vag că în cămară existau provizii proaspete şi că trebuia să-şi facă târguielile în sat, la magazinul lui Duffy, când avea nevoie de ceva. Imediat lângă uşa din spate erau stive de turbă, fiindcă Bătrâna Maude o prefera, dar erau şi lemne, în caz că Jude ar fi optat pentru ele. Brenna îi mai spuse că telefonul fusese agăţat din nou în perete şi îi arătă cum să aprindă focul la plita din bucătărie.

— Ia uită-te la tine, dormi din picioare.

Cu un aer compătimitor, Brenna îi vârî în palme o ceaşcă albastră, cu pereţi groşi.

— Ia-o cu tine în dormitor şi întinde-te puţin. Fac eu focul la parter.

— Iartă-mă. Nu mă pot concentra.

— Ai să te simţi mai bine dacă dormi puţin. Numărul meu e lângă telefon, în caz că ai nevoie de ceva. Familia mea locuieşte la niciun kilometru de aici, mama, tata şi patru surori, aşa că dacă îţi trebuie ceva, nu trebuie decât să suni sau să dai o fugă până la casa O'Toole.

— Da, eu... patru surori!

Brenna râse din nou, conducând-o pe Jude din nou spre hol.

— Păi, tata a tot sperat să aibă şi un băiat, dar aşa a fost să fie. Acum e înconjurat doar de femei, până şi câinele e o cățea. Şi acum, la culcare cu tine.

— Mulțumesc din suflet. Crede-mă că de felul meu nu sunt atât de aeriană.

— Păi, doar nu zbori peste ocean în fiecare zi. Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Nu, eu... Se sprijini de balustradă, clipind des. Oh, uitasem. Mai devreme era în casă o femeie. Unde s-a dus?

— O femeie, zici? Unde?

— La fereastră.

Jude se clătină pe picioare, gata să verse ceaiul, apoi îşi scutură capul, să-şi limpezească mintea.

— Era o femeie la fereastra de la etaj. Se uita afară când am ajuns eu.

— Chiar aşa?

— Da. Blondă, tânără şi foarte frumoasă.

— Ah, trebuie să fi fost Lady Gwen. Brenna se răsuci pe călcâie şi se duse în camera de zi, unde aprinse bucățile de turbă. Nu se arată chiar oricui.

— Unde s-a dus?

— Oh, îmi închipui că e tot aici. Mulțumită că turba se aprinsese, Brenna se ridică şi-şi scutură cu palma genunchii pantalonilor. E aici de vreo trei sute de ani. E stafia casei tale, domnişoară Murray.

— Poftim?

— Stafia casei tale. Dar să nu-ți faci griji din pricina ei. N-o să-ți facă niciun rău.

Are o poveste tristă, am să ți-o spun altă dată, când n-ai să fii aşa de obosită.

Lui Jude îi venea greu să se concentreze. Mintea ei ar fi vrut să se desprindă de realitate, corpul îi cerea odihnă, totuşi voia să lămurească acest aspect.

— Vrei să zici că această casă e bântuită?

— Bineînțeles. Nu ți-a spus bunica ta?

— Nu cred să fi pomenit de aşa ceva. Vrei să spui că crezi în stafii?

Brenna ridică din nou din sprânceană.

— Păi, ai văzut-o sau nu? Asta e! încheie ea când Jude se mulțumi doar să se încrunte. Hai, trage un pui de somn şi, dacă mai târziu te simți în formă, vino la taverna Gallagher şi am să-ți fac cinste cu prima halbă.

Prea nedumerită ca să se concentreze, Jude doar clătină din cap.

— Nu beau bere.

— Eh, mare păcat! exclamă Brenna, sincer şocată. Atunci, la revedere, domnişoară Murray.

— Jude, murmură ea, nefiind în stare decât să se uite fix la Brenna.

— Atunci, Jude.

Brenna îi adresă zâmbetul ei strălucitor şi se strecură afară pe uşă, în ploaie.

Casă bântuită, îşi zise Jude, pornind în sus pe scări şi simțind că i se învârte capul. Bazaconii şi închipuiri irlandeze. Dumnezeu era martor câte poveşti ştia bunica ei, dar erau poveşti şi nimic mai mult. Poveşti.

Şi totuşi, văzuse pe cineva, nu?

Nu, trebuie să fi fost ploaia, perdeaua, umbrele. Puse jos ceaiul de care încă nu se atinsese şi reuşi să-şi scoată pantofii. Nu existau niciun fel de stafii. Exista doar o căsuță încântătoare pe un deal superb. Şi ploaia.

Se prăvăli pe pat cu fața în jos, cu gând să se acopere cu cuvertura, dar adormi înainte să-şi ducă gândul până la capăt.

Visă şi în vis i se arătă o bătălie purtată pe dealul cel înverzit, săbii sclipind în soare ca nişte nestemate, iele dansând în pădure, unde lumina lunii cădea pe frunze ca nişte stropi de lacrimi şi o mare de un albastru intens, care se zbătea ca o inimă la țărmul rămas în aşteptare.

Şi în toate visele era nelipsit plânsul tăcut al unei femei.

Capitolul 2

Când Jude se trezi, era întuneric deplin, iar micul foc de turbă arsese complet, lăsând în urmă doar tăciuni minusculi, rubinii. Privi țintă tăciunii, cu ochii lipiți de somn, cu inima tresăltând de spaimă ca un căprior sălbatic, în clipa când tăciunii i se părură a fi nişte ochi care o priveau.

Apoi îşi aminti unde se afla şi mintea i se limpezi. Era în Irlanda, în căsuța unde locuise bunica ei pe când era copil. Şi îngheța de frig.

Se ridică în capul oaselor, masându-şi brațele înțepenite, apoi bâjbâi după veioza de pe noptieră. Aruncă o privire la ceasul de mână şi clipi des, nevenindu-i să creadă, apoi tresări. Era aproape miezul nopții. Somnul ei de refacere durase aproape douăsprezece ore.

Mai descoperi că nu-i era doar frig, ci şi foame.

Chibzui câteva momente ce să facă cu focul. Întrucât se stinsese, şi ea habar nu avea cum să-l aprindă iar, îl lăsă în pace şi porni spre bucătărie să caute ceva de mâncare.

În jur casa gemea şi scârțâia – sunete familiare, îşi zise ea, deşi îi venea mereu să se întoarcă brusc şi să privească peste umăr. Nu că s-a fi gândit sau ar fi acordat atenție stafiei despre care îi vorbise Brenna. Pur şi simplu nu era obişnuită cu astfel de sunete. Podeaua din apartamentul ei nu scârțâia, şi singura lumină roşiatică de care ar fi dat cu ochii ar fi fost ledul de control al sistemului de alarmă.

Avea să se obişnuiască şi cu noua locuință.

Jude descoperi că Brenna nu mințise. Bucătăria era bine aprovizionată, atât în frigiderul miniatural, cât şi în cămara cea îngustă. Chiar dacă suferea de frig, măcar nu avea să moară de foame.

Primul gând fu să deschidă o supă la conservă şi s-o încălzească în cuptorul cu microunde. Aşadar, cu conserva în mână, se învârti prin bucătărie şi făcu o descoperire şocantă.

Nu exista cuptor cu microunde.

Păi, cugetă Jude, aici chiar am o problemă. Presupuse că trebuia să se descurce cu o cratiță pusă pe plită, apoi se confruntă cu altă dilemă, dându-şi seama că nu exista nici deschizător de conserve automat.

Bătrâna Maude trăise nu doar în altă țară, ci în alt secol, decise Jude, răscolind sertarele.

Reuşi să folosească deschizătorul manual pe care îl găsi într-un târziu şi puse supa într-o cratiță pe plită. După ce-şi alese un măr din castronul de pe masă, se duse la uşa din spate şi o deschise, trezindu-se în fața unor valuri de ceață mătăsoase şi umede ca ploaia.

Nu vedea nimic altceva decât aerul, ale cărui straturi de un cenuşiu-deschis pluteau în noapte. Nicio siluetă, nicio lumină, numai şuvițele şi formele pe care le lua ceața. Înfiorată, făcu un pas afară, unde ceața o învălui într-o clipă.

O năpădi o senzație de singurătate imediată şi totală, profundă cum nu mai simțise în viața ei. Dar nu era nimic trist, nici înfricoşător, îşi dădu ea seama, întinzând brațul şi privind cum pâcla îi înghițea mâna până la încheietură. Trăia un sentiment straniu de eliberare.

Nu cunoştea pe nimeni. Nimeni n-o cunoştea pe ea. Nimeni nu avea aşteptări de la ea, doar ale ei proprii. În seara asta, în seara asta minunată, era absolut singură.

Urechea prinse un fel de pulsație în noapte, ca un vag răpăit de tobe. Să fi fost marea? se întrebă ea. Sau doar răsuflarea ceții? Dar chiar când era pe punctul să râdă de ea însăşi, auzi un alt sunet, liniştit şi cristalin, un clinchet melodios.

Cimpoaie, fluiere şi flaute? Fermecată, era la un pas de a pleca de pe prispă, urmând prin ceață sunetul muzicii, ca o somnambulă.

Clopoței de vânt, îşi dădu ea seama, râzând uşor, deşi puțin neliniştită. Nu erau decât clopoței de vânt, la fel ca aceia din fața casei. Iar ea se pare că dormea pe jumătate dacă-i trecuse prin minte să danseze în aer liber în miez de noapte şi să rătăcească prin ceață pe urmele sunetului muzicii.

Îşi impuse să intre în casă şi închise ferm uşa. Următorul sunet pe care îl auzi era bolborositul supei care dădea în foc.

— Fir-ar să fie! Se repezi la plită şi opri focul. Ce se întâmplă cu mine? Şi un puşti de doisprezece ani ar putea încălzi o amărâtă de supă, pentru numele lui Dumnezeu!

Şterse mizeria de pe jos, opărindu-se la două degete, apoi mâncă supa stând în picioare în bucătărie şi făcându-şi reproşuri cu glas tare.

Era timpul să înceteze cu aiurelile şi să-şi vâre mințile în cap. Era o persoană responsabilă, de încredere, nu una care să viseze în ceață la miezul nopții. Mâncă supa cu gesturi mecanice, lingură după lingură, ca pe o datorie față de corpul ei, departe de plăcerea vinovată pe care i-ar fi dat-o o gustare în toiul nopții.

În primul rând, sosise momentul să decidă de ce venise în Irlanda. Era timpul să înceteze să pretindă că se găsea într-o vacanță prelungită în care să-şi studieze rădăcinile şi să scrie lucrări a căror publicare să-i consolideze cariera universitară nu din cale-afară de strălucită.

Venise fiindcă îi fusese o frică de moarte că se afla în pragul unei căderi nervoase. Stresul ajunsese să-i fie un tovarăş constant, invitând-o să savureze câte o migrenă sau să flirteze cu vreun ulcer.

Ajunsese într-un punct în care nu mai era capabilă să facă faţă rutinei zilnice la slujbă, în punctul în care îşi neglija studenţii, familia. Şi chiar pe ea însăşi.

Mai rău, recunoscu ea. Ajunsese să-şi deteste făţiş studenţii, familia. Şi pe ea însăşi.

Oricare ar fi fost cauza – şi nu era pregătită să cerceteze acest aspect – unica soluţie fusese o schimbare radicală. Odihna. Căderea nervoasă nu era o opţiune.

Căderea nervoasă în public ieşea din discuţie.

Nu voise să se umilească, nici să-şi umilească familia, care nu făcuse nimic ca să merite acest lucru. Astfel că fugise, poate din laşitate, însă fusese singurul pas logic care îi trecuse prin minte.

Când Bătrâna Maude trecuse cu seninătate la cele veşnice la vârsta venerabilă de o sută unu ani, lui Jude i se deschisese o portiţă.

Fusese inteligent din partea ei să păşească pe acea portiţă. Fusese un gest responsabil. Avea nevoie să fie singură o vreme, să se liniştească, avea nevoie de timp să reevalueze tot. Şi exact asta intenţiona să facă.

Intenţiona să şi lucreze. N-ar fi fost în veci capabilă să-şi justifice călătoria dacă n-ar fi avut şi un anume plan. Avea de gând să încerce să scrie o lucrare în care să-şi combine originile şi experienţa profesională. În cel mai rău caz, studiul legendelor şi miturilor locale, analiza psihologică a semnificaţiei şi scopului lor urmau să-i ţină mintea activă, lăsându-i mai puţin timp pentru gândurile negre.

Petrecuse prea multă vreme făcându-şi gânduri negre. O trăsătură a irlandezilor, cum susţinea mama ei, şi gândul o făcu să ofteze. Irlandezii erau neîntrecuţi când venea vorba

de tristețe, aşa încât dacă dorea din când în când să se lase pradă depresiei, venise în locul cel mai potrivit.

Simțindu-se mai bine, Jude se întoarse să pună castronul gol în maşina de spălat vase şi descoperi că nu exista niciuna.

Urcă la etaj, chicotind în sinea ei.

Îşi despachetă bagajul, aşezând meticulos fiecare lucru în superbul şifonier scârțâitor, în vechea şi frumoasa comodă cu sertare care se înțepeneau. Îşi aranjă obiectele de toaletă, admiră chiuveta veche şi savură un duş îndelungat în cada cu picioare în formă de gheare, cu perdea de plastic agățată pe inele zornăitoare de alamă.

Îşi trase pe ea pijamaua de flanel şi un halat, înainte să înceapă să-i clănțăne dinții, după care se dedică operațiunii de a aprinde bucățile de turbă. Surprinsă de succes, petrecu douăzeci de minute stând pe podea, cuprinzându-şi genunchii cu brațele, zâmbind la lumina jucăuşă a focului şi imaginându-şi că era soția mulțumită a unui fermier şi-şi aştepta bărbatul să se înapoieze de la muncile câmpului.

Când se dezmetici din visul cu ochii deschişi, porni să exploreze al doilea dormitor, cu gând să vadă dacă putea fi transformat în birou.

Era o încăpere micuță ca o cutie, cu ferestre înguste care dădeau în fața casei şi spre o latură a ei. După o scurtă deliberare, Jude alese să-şi instaleze masa de lucru cu fața spre sud, ca să poată vedea acoperişurile caselor şi turla bisericii din sat, precum şi plaja lată care se oprea în mare.

Cel puțin asta presupunea că va fi priveliştea, odată ce se vor ivi zorii şi ceața se va ridica.

O altă problemă era pe ce anume să lucreze, întrucât cămăruța nu avea niciun birou. Jude petrecu următoarea oră căutând o măsuță potrivită, apoi cărând-o din camera de zi sus la etaj şi plasând-o exact în centrul ferestrei, după care îşi montă aparatura.

Îi trecuse prin minte că putea să scrie şi la masa din bucătărie, lângă focul ademenitor, cu clinchetul clopoţeilor de vânt în urechi. Dar i se păruse o improvizaţie ce dădea dovadă de lipsă de organizare.

Găsi un adaptor potrivit pentru priză, deschise laptopul şi accesă fâşierul în care intenţiona să ţină un jurnal zilnic al traiului ei în Irlanda.

3 aprilie, Căsuţa de pe Dealul Zânelor, Irlanda.

Am supravieţuit călătoriei.

Se opri o clipă şi râse scurt. Suna de parcă ar fi trăit experienţa unui război. Vru să şteargă tot şi s-o ia de la capăt, dar se opri. Nu, jurnalul era numai pentru ochii ei, prin urmare va scrie exact ce-i venea în minte şi exact aşa cum îi venea.

Drumul cu maşina de la Dublin a fost lung şi mai greu decât îmi imaginasem.

Mă întreb cât va dura până am să mă obişnuiesc să conduc pe partea stângă.

Mă îndoiesc că voi reuşi vreodată. Cu toate acestea, peisajul este mirific. Niciuna dintre fotografiile pe care le-am văzut nu redă fidel frumuseţea peisajului irlandez. Nu-i de ajuns să spui că e verde. Nici cuvântul „înverzit” nu se potriveşte. Totul... străluceşte... e exprimarea cea mai aproape de adevăr.

Satele arată încântător şi atât de incredibil de îngrijite încât îmi imaginez că armate de spiriduşi vin pe furiş în fiecare noapte să frece trotuarele şi să lustruiască clădirile.

Am văzut puţin din satul Ardmore, dar, când am ajuns eu, ploua cu găleata şi eram prea obosită ca să-mi fac o impresie reală, afară de obişnuitul aspect îngrijit şi de farmecul plajei foarte întinse.

Am descoperit casa printr-o pură întâmplare. Desigur, bunica ar numi asta soartă, dar a fost pur şi simplu un noroc chior. E atât de plăcut să stau aici, pe această colină, cu

florile care se revarsă până în dreptul uşii de la intrare. Sper să mă pot ocupa de ele cum se cuvine. Poate că în sat există o librărie unde să pot găsi cărți de grădinărit. În orice caz, acum le prieşte, în ciuda frigului şi a umezelii din aer.

Am văzut o femeie – mi s-a părut că am văzut o femeie – privindu-mă de la fereastra dormitorului. A fost un moment bizar. Am avut impresia că privirile ni s-au întâlnit şi am rămas ochi în ochi câteva secunde. Era frumoasă, palidă, blondă şi tragică. Bineînțeles că a fost doar o umbră, un joc al luminii, fiindcă nu era nimeni acolo.

Brenna O'Toole, o femeie din sat, teribil de eficientă, a venit cu maşina exact în urma mea şi s-a ocupat de toate într-un mod expeditiv şi prietenos, pe care l-am apreciat din plin. E superbă – mă întreb dacă toți cei din partea locului sunt la fel de frumoşi – şi are acea atitudine bărbătească pe care o pot lesne adopta unele femei, continuând să-şi păstreze feminitatea.

Îmi imaginez că mă consideră naivă şi nepricepută, totuşi mi-a arătat multă bunăvoință.

Zicea ceva de casa asta, cum că ar fi bântuită, ceea ce îmi închipui că spun sătenii despre fiecare casă din ținut. Dar cum mi-am propus să studiez posibilitatea de a scrie o lucrare despre legendele irlandeze, poate am să mă documentez şi cu privire la motivul afirmațiilor ei.

Fireşte, şi ceasul de la mână, şi ceasul meu interior sunt date peste cap. Am dormit în cea mai mare parte a zilei şi am luat masa la miezul nopții.

Afară e întuneric şi ceață. Ceața e luminoasă şi pătrunzătoare. Mă face să mă simt bine în corpul meu şi-mi linişteşte mintea.

Totul va fi bine.

Se lăsă pe spate şi oftă prelung. Da, repetă ea, totul va fi bine.

La ora trei dimineața, când spiritele încep adesea să se agite, Jude se cuibări în pat sub o cuvertură groasă, cu un ibric de ceai pe noptieră şi o carte în mână.

Focul sfârâia în şemineu, ceața plutea în dreptul ferestrelor. Se întrebă dacă fusese vreodată mai fericită ca acum.

Adormi cu lumina aprinsă şi ochelarii agățați pe vârful nasului.

La lumina zilei, când briza alungă ploaia şi ceața, lumea deveni un cu totul alt loc. Lumina strălucea blând şi câmpurile căpătară un verde neverosimil. Auzi ciripit de păsărele şi asta îi aminti că trebuia să găsească pe undeva cartea despre specii de păsări pe care o cumpărase. Totuşi, pentru moment, era nespus de plăcut doar să stea şi să asculte trilurile lor. Nu conta care anume păsări cântau, atâta timp cât ciripeau necontenit.

I se părea un sacrilegiu să păşească prin iarba grasă şi elastică, dar nu se putea abține să comită acest păcat.

Pe dealul din apropierea satului văzu ruinele măreței catedrale de odinioară, dedicată Sfântului Declan şi turnul rotund şi semeț care se ridica deasupra ei. Îi veni în minte pentru o clipă silueta pe care crezuse că o zăreşte aici prin ploaie şi se cutremură.

Ce prostie! Era un loc ca oricare altul. Un loc interesant, de importanță istorică.

Bunica ei şi ghidul de călătorie îi relataseră despre inscripțiile ogham[6] din interior şi despre arcadele în stil romanic. Se va duce acolo să le vadă cu ochii ei.

Iar spre răsărit, dacă n-o înşela memoria, dincolo de hotelul de pe faleză, era vechea capelă a Sfântului Declan. Puțul, cele trei cruci de piatră şi scaunul de piatră.

---

[6] Alfabet celt apărut în Irlanda în secolele I-II d.Hr. (n.tr.)

Va vizita ruinele şi puţul, va sui poteca de pe faleză şi poate într-o bună zi, destul de curând, se va plimba şi de-a lungul promontoriului. Ghidul turistic o asigura că priveliştea era spectaculoasă.

Astăzi, însă, îşi dorea lucruri mai simple şi mai liniştite.

Apele golfului aruncau sclipiri albastre în locul unde se contopeau cu nuanţele mai închise ale mării. Plaja lată şi netedă era pustie.

În altă dimineaţă, îşi zise ea, va coborî în sat doar ca să se plimbe singură pe plajă.

Ziua de azi urma să fie dedicată plimbării pe câmp, exact aşa cum îşi imaginase, departe de sat, cu ochii la munţi. Uitase că nu voise decât să vadă cum o duc florile şi să cunoască locurile din jurul casei, după care să treacă la activităţi mai practice.

Avea nevoie de o priză de telefon în celălalt dormitor, ca să poată intra pe internet să se documenteze. Trebuia să sune la Chicago, să-şi anunţe familia că ajunsese cu bine. Şi cu siguranţă trebuia să ajungă în sat, ca să afle unde putea face cumpărături şi unde era banca.

Dar afară era atât de frumos – aerul blând ca o sărutare, briza exact atât de răcoroasă cât să-i alunge din minte oboseala călătoriei – încât continuă să se plimbe şi să privească în jur până când pantofii i se umeziră de la iarba îmbibată de ploaie.

Ca şi cum ai intra într-un tablou, îşi zise ea din nou, un tablou animat de foşnetul frunzelor, trilurile păsărilor, mireasma de pământ umed şi de vegetaţie crescând.

Când dădu cu ochii de o altă casă, aproape că avu un şoc. Casa se ridica imediat la marginea drumului, în spatele gardului viu şi se întindea în faţă, în spate şi lateral, parcă făcută din bucăţi trântite neglijent laolaltă, dintr-o simplă toană.

Dar cumva arăta bine, decise ea. Era o combinație încântătoare de piatră şi lemn, cu streşini şi console, cu puzderie de flori în grădina din față şi din spate. În spatele casei, dincolo de grădină, era un şopron – bunica ei i-ar fi zis colibă – cu unelte şi maşinării care se revărsau pe uşă afară.

Pe drumul de acces Jude văzu o maşină vopsită în cenuşiu şi arătând de parcă ar fi ieşit din fabrică cu multă vreme înainte să se nască ea.

Un câine mare şi galben dormea într-o rază de soare dintr-o parte a curții – sau cel puțin aşa credea Jude, că dormea, fiindcă era întins pe spate, cu toate patru labele în aer, ca lovit de maşină.

Să fi fost casa familiei O'Toole? se întrebă ea, apoi decise că asta trebuia să fie.

În aceeaşi clipă, o femeie ieşi pe uşa din spate, ducând un coş de rufe.

Avea părul de un roşu strălucitor şi şoldurile late şi zdravene ale cuiva care – îşi zise Jude – purtase în pântece şi născuse cinci copii. Câinele se rostogoli pe o parte, dovadă că era viu şi nevătămat şi bătu de două ori din coadă, în timp ce femeia se îndrepta spre frânghia de rufe.

Pe Jude o săgetă gândul că nu văzuse în viața ei pe cineva întinzând rufe pe frânghie. Era o treabă pe care n-o făceau nici cele mai harnice gospodine din centrul oraşului Chicago. I se părea o activitate care nu solicita mintea, prin urmare liniştitoare pentru suflet. Femeia scoase cârlige din buzunarul şorțului şi le prinse între dinți, în timp ce se apleca să ia o față de pernă din coş. O scutură energic, apoi o atârnă pe frânghie. Procedă la fel cu următoarea rufă şi următoarele cârlige.

Fascinant.

Femeia înainta de-a lungul frânghiei, fără nicio grabă, în timp ce rufele deja agățate la uscat fluturau umede şi se

umflau de vânt. Cu câinele cel galben ținându-i companie, golea treptat coşul.

O altă parte a tabloului, decise Jude. Va intitula această secțiune „Gospodina de la țară”.

Când coşul se goli, femeia se întoarse spre cealaltă frânghie şi culese rufele uscate atârnate acolo. Le împături una câte una, până când coşul se umplu ochi.

Propti coşul pe şold şi porni înapoi spre casă, cu câinele zbenguindu-se în urma ei.

„Ce mod minunat de a-ți petrece dimineața”, se gândi Jude.

Iar în seara aceea, când toți aveau să se înapoieze de la treburi, casa va mirosi apetisant de la mâncarea lăsată în bucătărie la foc mic. Vreo tocană, îşi imagină Jude, sau friptură la cuptor cu cartofi rumeniți în zeama de la carne. Familia se va aşeza în jurul mesei, o masă plină de castroane şi farfurii minunat de desperecheate, şi vor vorbi despre ziua fiecăruia, vor râde, vor arunca pe furiş resturi câinelui care va cerşi mâncare de sub masă.

Familiile numeroase erau o binecuvântare, se gândi ea.

Desigur, nu era nimic în neregulă cu familiile restrânse, adăugă ea, simțindu-se îndată vinovată. Să fii copil unic prezintă anumite avantaje. Ea se bucurase de întreaga atenție şi grijă a părinților.

Poate chiar prea mult, îi murmură un glas interior.

Considerând remarca nepoliticoasă, Jude şi-o alungă din minte şi porni înapoi spre căsuță, cu gând să facă şi ceva util cu timpul ei.

Simțindu-se neloială, telefonă imediat acasă. Din pricina diferenței de fus orar, îi prinse pe părinții ei chiar înainte de a pleca la lucru şi-şi înăbuşi sentimentul de vinovăție sporovăind veselă, spunându-le că se simțea odihnită, că se distra şi că aştepta cu nerăbdare să se bucure de această nouă experiență.

Era foarte conştientă că amândoi socoteau excursia ei intempestivă în Irlanda un fel de experiment, o întoarcere de patruzeci şi cinci de grade de la drumul pe care fusese atât de mulțumită să-l parcurgă atâta timp. Nu se declarau împotrivă, fapt care îi dădea un sentiment de uşurare. Erau doar nedumeriți. Iar ea nu găsea nicio explicație, nici pentru ei, nici pentru sine.

Cu gândul la familie, mai dădu un telefon. Bunicii Murray nu trebuia să-i explice nimic. Ea pur şi simplu ştia. Cu inima uşoară, Jude îi relată bunicii toate detaliile călătoriei, impresiile ei, cât de mult îi plăcea căsuța, totul în timp ce îşi pregătea un ibric de ceai şi un sendviş.

— Tocmai m-am întors dintr-o plimbare, continuă ea şi, cu telefonul proptit între umăr şi ureche, îşi aşeză pe masă prânzul nepretențios. Am văzut de la distanță ruinele şi turnul. Mai încolo am să merg să le privesc de aproape.

— E un loc frumos, îi spuse bunica ei. Acolo simți multe lucruri.

— Pe mine mă interesează sculpturile şi arcadele, numai că azi n-am vrut să merg aşa departe. Am văzut şi casa vecinilor. Trebuie să fie locuința familiei O'Toole.

— Ah, Michael O'Toole. Mi-l amintesc de când era puştan. Zâmbea din te miri ce şi avea mare talent să te ducă cu vorba ca să-i dai ceai şi prăjituri. S-a însurat cu fata aia frumoasă a familiei Logan, Mollie şi au avut cinci fete. Cea pe care ai cunoscut-o, Brenna, e cea mai mare. Ce mai face drăguța de Mollie?

— Păi, n-am mers în vizită. Era ocupată cu rufele.

— Ai să vezi că nimeni nu-i atât de ocupat cât să nu-şi facă o clipă liberă, Jude Frances. Data viitoare când colinzi pe acolo, să te opreşti şi să-i dai binețe lui Mollie O'Toole.

— Aşa am să fac. Şi... bunico? Jude zâmbi amuzată, în timp ce sorbea din ceai.

Nu mi-ai spus că este o casă bântuită.

— Fii sigură că ți-am spus, fetițo. N-ai ascultat înregistrările? N-ai citit scrisorile pe care ți le-am dat?

— Nu încă.

— Şi-ți închipui că bunica ta iar a luat-o razna cu închipuirile ei. Tu să te uiți la ce ți-am dat să iei cu tine. Acolo e şi povestea despre Lady Gwen şi iubitul ei din alt tărâm.

— Iubitul ei din alt tărâm?

— Aşa se zice. Casa e construită pe un deal al zânelor sub care se găseşte un palat, iar fata încă îl aşteaptă, jelind că a renunțat la fericire de dragul rațiunii, iar el de dragul mândriei.

— Foarte trist, murmură Jude.

— Adevărat. Cu toate astea, dealul e un loc foarte potrivit ca să-ți priveşti în suflet şi să vezi ce-ți doreşte inima. Să-ți priveşti şi tu în suflet cât timp te afli acolo.

— În clipa de față nu-mi doresc decât puțină linişte.

— Bucură-te de ea, se găseşte din belşug. Dar să nu stai în cochilia ta prea mult.

Ieşi la lumină şi priveşte oamenii. Viața e mult mai scurtă decât crezi.

— Bunico, de ce nu vii să locuieşti aici, cu mine?

— Am să vin, dar deocamdată este vremea ta. Ai grijă de ea. Eşti o fată cumsecade, Jude, dar nu-i cazul să fii cumsecade chiar tot timpul.

— Asta îmi repeți de fiecare dată. Poate am să-mi găsesc vreun irlandez frumos şi o să trăiesc o poveste de dragoste pătimaşă.

— N-ar avea ce să-ți strice. Să pui flori pe mormântul lui Maude din partea mea, te rog, iubito. Şi spune-i că am să vin s-o văd când am să pot.

— O să-i spun. Te iubesc, bunico.

Jude nu-şi dădea seama când zburase timpul. Avusese de gând să facă ceva util şi să se joace cu florile câteva minute.

Să culeagă câteva şi să le pună în sticla albastră pe care o găsise în camera de zi. Desigur, însă, culesese prea multe şi acum avea nevoie de încă o sticlă. Părea că în toată casa nu există nicio glastră.

Îi plăcuse atât de mult să stea pe prispă şi să le aranjeze, regretând că nu le cunoştea pe nume, încât aşa îşi trecuse aproape toată după-amiaza.

Fusese o greşeală să ducă sticla verde, mică şi pătrată în birou şi s-o aşeze lângă laptop. Intenționase să stea întinsă un minut sau două. Dormise două ore întregi pe pătuțul din birou şi se trezise amețită şi îngrozită.

Îşi pierduse disciplina. Se lenevise. De treizeci de ore nu făcuse altceva decât să doarmă şi să piardă vremea de pomană.

Iar acum i se făcuse iarăşi foame.

În ritmul ăsta, îşi zise ea în timp ce căuta prin bucătărie ceva pentru o gustare rapidă, într-o săptămână avea să fie grasă, leneşă şi proastă.

Va ieşi din casă şi se va duce cu maşina până în sat. Va găsi o librărie, banca, oficiul poştal. Va descoperi şi unde se află cimitirul, ca să se ducă la mormântul Bătrânei Maude, aşa cum o rugase bunica. De fapt, asta trebuia să facă în această dimineață. În acest fel, avea să termine cu toate şi-şi va putea petrece ziua următoare studiind înregistrările şi scrisorile date de bunica ei, să vadă dacă putea utiliza ceva de acolo în lucrare.

Mai întâi îşi schimbă hainele. Alese o pereche de pantaloni cocheți, un pulover pe gât şi un sacou sport, care îi dădeau un aer mai alert şi mai profesionist decât jacheta groasă şi blugii pe care îi purtase toată ziua.

Apoi atacă părul – „atac” era unicul cuvânt care putea descrie ce trebuia făcut ca să-şi domesticească părul, prinzându-l într-o coadă groasă, când el se încrețea şi se desfăcea în toate părțile.

Se arătă prudentă cu machiajul. Nu fusese niciodată expertă în machiaj, dar rezultatul i se păru suficient pentru o raită fără pretenții prin sat. O scurtă privire în oglindă o asigură că nu arăta ca un cadavru vechi de o zi, nici ca o prostituată, ceea ce i s-ar fi putut întâmpla şi chiar i se întâmplase câteodată.

Răsuflă adânc, pregătindu-se să-şi încerce iar norocul pe drumurile irlandeze cu maşina închiriată. Se aşeză la volan şi întinse mâna spre contact, dar în aceeaşi clipă îşi dădu seama că-şi uitase cheile.

— Ginkgo biloba, bombăni ea, coborând din maşină. Va trebui să începi să iei Ginkgo biloba.

După ce răscoli toată casa fără rezultat, descoperi cheile pe masa din bucătărie.

De data asta îi veni în minte să aprindă o lumină, în ideea că poate până la întoarcerea ei se va lăsa întunericul, şi să încuie uşa de la intrare. Cum nu-şi amintea dacă o încuiase pe cea din spate, se înjură în gând şi ocoli casa, s-o încuie şi pe aceasta.

Când, în sfârşit, puse maşina în marşarier şi dădu încet cu spatele până în drumul mare, soarele cobora la asfințit şi o burniță fină îi filtra lumina.

Distanța era mai mică decât îşi amintea ea, iar peisajul mult mai spectaculos fără ploaia care îi biciuise parbrizul. Gardurile vii erau înțesate de fucsia sălbatică, arătând ca nişte picături roşii de sânge. Mai văzu ciulini cu flori mici şi albe, despre care avea să afle că se numeau porumbar şi frezii galbene şi diafane de primăvară.

La cotitura drumului dădu cu ochii de ruinele zidurilor catedralei de pe deal şi de turnul care se înălța semeț, dominând satul de la malul mării.

Printre ruine nu se plimba nimeni.

Se găseau acolo de opt sute de ani. Asta era o minune în sine, se gândi Jude.

Fuseseră martore la războaie, festinuri şi foamete, vărsări de sânge, moarte şi naştere, dar îşi păstraseră puterea. Pentru a fi venerate şi apărate. Se întrebă dacă bunica ei avea dreptate şi dacă da, ce ar simți cineva care ar sta în umbra lor, pe pământul care dusese povara sacrului şi a profanului.

Ce gând ciudat, îşi zise ea, alungându-l din minte şi intrând în satul care urma să fie şi al ei în următoarele şase luni.

Capitolul 3

În taverna Gallagher lumina era difuză, iar focul ardea vesel. Aşa le plăcea clienților într-o seară umedă de primăvară timpurie. Taverna îşi servea clienții de peste o sută cincizeci de ani, în acelaşi loc, oferindu-le bere de calitate, mai slabă sau mai tare, câte un pahar rezonabil de whisky neîndoit cu apă şi un loc plăcut unde să-şi savureze halba sau paharul.

Când Shamus Gallagher îşi deschisese cârciumioara în anul de grație 1842, alături de vrednica lui soție Meg, poate că whisky-ul era mai ieftin. Dar omul trebuie să-şi câştige existența, oricât ar fi de ospitalier. Prin urmare, whisky-ul era acum mai scump ca odinioară, dar servit cu aceeaşi dorință de a face pe plac consumatorilor.

Când deschisese localul, Shamus îşi investise în el speranțele, dar şi economiile de o viață. Avusese parte de mai multe zile rele decât bune, ba chiar odată vântul bătuse aprig dinspre mare şi-i smulsese acoperişul, ducându-l până hăt departe la Dungarvan.

Sau aşa le plăcea oamenilor să povestească atunci când beau mai mult de un pahar, două de whisky irlandez.

Cum-necum, taverna rezistase, cu rădăcinile adânc înfipte în nisipul şi stânca satului Ardmore, iar fiul cel mare

al lui Shamus luase locul tatălui în spatele tejghelei din lemn de nuc bătrân, apoi fiul fiului şi tot aşa.

Generații de Gallagheri serviseră generații de clienți şi toți prosperaseră îndeajuns de mult cât să-şi sporească afacerea, astfel încât tot mai mulți clienți să vină aici în serile umede, după o zi de muncă grea şi să se bucure de o halbă, două. Localul servea şi mâncare, spre satisfacția trupului, ca şi a sufletului. Şi în cele mai multe seri era şi muzică, pentru liniştea inimii.

Ardmore era un sat de pescari, prin urmare depindea de generozitatea mării şi-şi ducea traiul în funcție de capriciile ei. Fiind un loc pitoresc, cu nişte plaje minunate, trăia şi din turism. Şi depindea de capriciile turiştilor.

Localul Gallagher era una dintre atracțiile satului. În vremuri bune sau mai puțin bune, când era peşte din belşug sau când furtunile făceau ravagii în golf astfel că nimeni nu îndrăznea să se aventureze să-şi arunce năvodul, uşile tavernei rămâneau deschise.

Fumul şi mirosul de whisky, aburul de tocană şi izul de sudoare omenească se infiltraseră adânc în lemnul de culoare închisă, aşa încât taverna era impregnată pe vecie de mirosul vieții. Banchetele şi scaunele erau acoperite cu tapițerie de un roşu-închis, cu ținte de alamă înnegrite care fixau țesătura.

Tavanul era înalt, rafturile la vedere şi în multe seri de sâmbătă, când muzica răsuna foarte tare, se zgâlțâiau din toate încheieturile. Podeaua era plină de zgârieturi de la cizmele oamenilor, de la scaunele şi taburetele hârşâite pe scândurile ei, de la câte o scânteie scăpată din foc sau căzută din neglijență din vreo țigară. Însă era curată şi lustruită de patru ori pe an, fie că era nevoie sau nu, la fel ca sala de şedințe a unei firme.

Taverna în sine era mândria localului: din lemn de nuc, gros şi închis la culoare, confecționat de însuşi Shamus

dintr-un trunchi de copac despre care oamenii spuneau că fusese lovit de trăsnet în ajunul sărbătorii naşterii Sfântului Ioan Botezătorul. Astfel, avea în el ceva magic, iar cei care şedeau la tejghea se simţeau mai bine acolo din acest motiv.

În spatele barului exista o oglindă mare cât peretele, de-a lungul căreia se înşirau rafturi cu sticle de tot felul, toate curate şi strălucitoare. Familia Gallagher ţinea un local plin de viaţă, dar şi foarte îngrijit. Dacă se vărsa ceva pe jos era imediat şters, nu exista nici urmă de praf, iar băutura nu se servea niciodată din pahare murdare.

Focul se făcea din turbă, fiindcă aşa le plăcea turiştilor, iar turiştii făceau diferenţa între a câştiga pâinea zilnică şi a o duce bine. Vara şi la începutul toamnei veneau cu duiumul, ca să se bucure de plajă, în schimb iarna şi în prima parte a primăverii erau foarte puţini. Totuşi, de venit veneau şi cei mai mulţi se opreau la taverna Gallagher să bea un pahar, să asculte muzică sau să guste una dintre plăcintele picante cu carne, specialitatea casei.

Clienţii fideli începeau să apară pe rând după masa de seară, atât ca să mai schimbe o vorbă sau o bârfă, cât şi ca să deguste o halbă de bere Guinness. Unii veneau chiar să ia cina aici, de regulă cu o ocazie specială, dacă era vorba de familii. Cât despre burlaci, ei veneau fie că li se urâse să-şi gătească singuri, fie ca să flirteze cu Darcy Gallagher, de obicei dispusă să le facă pe plac.

Darcy lucra la bar, servea la mese şi muncea la bucătărie. Însă bucătăria era ultimul loc cu care îi plăcea să aibă de a face, aşa încât îi ceda locul fratelui ei Shawn ori de câte ori reuşea să scape de corvoadă.

Cei care cunoşteau bine taverna Gallagher ştiau că acum era în grija fiului cel mare, Aidan, după ce părinţii se stabiliseră la Boston. Cei mai mulţi erau de acord că Aidan renunţase la dorinţa de a călători şi acum se ocupa de

localul familiei într-o manieră care l-ar fi făcut pe Shamus să fie mândru de el.

În ce-l privea pe Aidan, el era mulțumit să fie acolo unde era şi cu ceea ce făcea.

Cât timp rătăcise prin lume, învățase multe despre el însuşi şi despre viață. Se părea că dorul de ducă îl moştenise din familia Fitzgerald, prin mama sa, fiindcă şi ea umblase mult prin lume înainte de a se mărita, plătindu-şi călătoriile cu glasul ei frumos.

Aidan îşi pusese rucsacul în spate la numai optsprezece ani şi străbătuse toată Irlanda, apoi mersese în Anglia şi Franța, Italia şi Spania. Petrecuse un an în America, încântat de munții şi câmpiile din Vest, năduşind în arşița Sudului şi înghețând în asprimea iernilor din Nord.

Şi el, şi frații lui moşteniseră talentul muzical de la mama lor, aşa încât Aidan cântase ca să-şi câştige cina sau muncise în baruri, după cum se potrivea scopurilor lui de moment. După ce văzuse tot ce-şi dorise să vadă, se înapoiase acasă ca om umblat prin lume, la numai douăzeci şi cinci de ani.

În ultimii şase ani se ocupase de tavernă, locuind în camerele de la etaj.

Dar aştepta. Nici el nu ştia ce anume, doar atât, că aştepta.

Chiar şi acum, în timp ce umplea o halbă cu bere Guinness sau un pahar cu bere Harp, trăgând cu urechea la conversație, în caz că i s-ar fi cerut să facă un comentariu, o parte din el se ținea deoparte, răbdătoare şi atentă.

Cei care l-ar fi privit cu atenție i-ar fi citit această aşteptare atentă în ochii care fulgerau albaştri pe sub sprâncenele la fel de întunecate ca lemnul barului unde lucra.

Avea osatura feței proeminentă, specifică celților, de o frumusețe în care se contopeau genele părinților, un nas

lung şi drept, buzele pline, o senzualitate făţişă şi o bărbie fermă, de luptător, cu o mică gropiţă în mijloc.

Conformaţia lui era tot de luptător, cu braţe lungi şi şolduri înguste. Într-adevăr, îşi petrecuse o bună parte a tinereţii dând cu pumnul în obrazul altora sau primind el însuşi pumni în obraz. Şi nu se jena să admită că o făcuse atât ca distracţie, cât şi fiindcă asta-i era firea.

Se mândrea că, spre deosebire de fratele lui, Shawn, nu se alesese niciodată cu nasul spart într-o încăierare.

Totuşi, odată cu transformarea lui din adolescent în bărbat, încetase să mai caute gâlceavă. Căuta şi atât, încredinţat fiind că atunci când va găsi acel ceva, va şti şi ce anume caută.

Când Jude păşi în local, Aidan o remarcă din prima clipă – mai întâi ca barman, apoi ca bărbat. Arăta atât de îngrijită, cu sacoul elegant şi părul prins la spate şi atât de pierdută, privind în jur cu ochii ei mari, ca o căprioară ce descoperea o cărare nouă în pădure.

Ce fată drăguţă! îşi zise el, aşa cum fac cei mai mulţi bărbaţi când dau cu ochii de un chip frumos şi o siluetă atrăgătoare. Şi cum văzuse multe chipuri la viaţa lui, îi remarcă şi stânjeneala care o pironise locului chiar în uşă, de parcă în orice clipă ar fi putut să facă stânga-mprejur şi s-o ia la fugă.

Înfăţişarea şi felul ei de a fi îi atraseră atenţia şi o căldură plăcută îi invadă toată fiinţa.

Ea îşi îndreptă umerii cu un gest deliberat care îl amuză pe Aidan şi se apropie de bar.

— Bună seara! o întâmpină el, trecând cu cârpa peste tejghea ca să îndepărteze posibilii stropi lăsaţi acolo. Cu ce să te servesc?

Ea vru să-i răspundă şi să ceară politicos un pahar de vin alb. Dar chiar atunci el îi zâmbi, un zâmbet galeş care îi

arcuia frumos buzele şi care o făcu să-i pulseze sângele în vine şi să i se întunece mintea.

Da, îşi zise ea, aici toți erau nişte creaturi superbe.

— Te-ai rătăcit, scumpo?

Jude avu impresia că se topeşte şi se prelinge la podea într-o baltă de hormoni şi dorință lichidă. Penibilul imaginii o trezi la realitate.

— Nu, nu m-am rătăcit. Aş dori un pahar de vin alb, dacă se poate. Chardonnay, dacă ai.

— Sigur că da.

Numai că Aidan nu făcu nicio mişcare.

— Vasăzică, eşti americancă. Nu cumva eşti tânăra verişoară din America a Bătrânei Maude, cea venită să stea un timp în casa ei?

— Ba da. Sunt Jude, Jude Murray.

Întinse mâna cu un gest mecanic şi un surâs circumspect, care îi aduse pentru o clipă gropițele în obraji.

Aidan avusese întotdeauna o slăbiciune pentru gropițe pe un chip frumos.

O luă de mână, dar nu i-o strânse, ci doar continuă s-o țină într-a lui şi s-o privească în ochi până când Jude ar fi jurat că încep să-i sfârâie oasele.

— Bun venit la Ardmore, domnişoară Murray şi bun venit la taverna Gallagher!

Eu sunt Aidan, iar aici e casa mea. Tim, oferă-i domnişoarei locul tău. Unde îți sunt manierele?

— Oh, nu, e...

Dar Tim, un bărbat solid, cu o claie de păr de culoarea şi aspectul lânii de sticlă, se dădu jos de pe taburet.

— Îmi cer scuze.

Luându-şi o clipă ochii de la evenimentul sportiv pe care îl urmărea la televizorul din capătul barului, îi făcu cu ochiul, scurt şi cuceritor.

— Doar dacă nu preferi să stai la o masă, adăugă Aidan, în timp ce ea continua să rămână în picioare, cu un aer uşor nefericit.

— Nu, nu, e foarte bine aşa. Mulţumesc.

Se săltă pe taburet, străduindu-se să nu se streseze, acum că devenise centrul atenţiei tuturor. Asta o deranjase cel mai mult pe vremea când era la catedră, faptul că toţi stăteau cu ochii aţintiţi asupra ei, aşteptându-se să se arate de o mare profunzime şi de o inteligenţă sclipitoare.

Într-un târziu, el îi dădu drumul la mână, chiar când Jude se aştepta ca degetele ei să se dizolve într-ale lui şi luând un pahar de sub robinet, i-l îndesă între palme.

— Şi cum ţi se pare Irlanda? întrebă el, întorcându-se să ia o sticlă de vin de pe raful de la oglindă.

— O încântare.

— Păi, nimeni din cei de aici n-o să te contrazică în privinţa asta. Îi turnă vin, cu ochii mai mult la ea decât la pahar. Ce mai face bunica ta?

— Oh!

Jude era uluită cât de perfect îi umpluse paharul, fără să-l privească nicio clipă, după care i-l aşezase în faţă.

— E foarte bine. O cunoşti?

— Sigur că da. Mama mea era o Fitzgerald şi verişoară de gradul trei sau patru cu bunica ta, aşa cred. Ceea ce înseamnă că şi noi suntem veri. Bătu uşor cu degetul în paharul ei. Slainte[7], verişoară Jude.

— Oh, păi... mulţumesc.

Jude ridică paharul, dar în aceeaşi clipă în spatele ei răsunară nişte strigăte. Un glas de femeie, limpede ca clopoţele de biserică, acuza pe cineva că este un dobitoc împiedicat, care nu are creier nici cât un nap. Răspunsul

[7] „Noroc!” în limba irlandeză, în original.

veni din partea unui bărbat, care replică pe un ton iritat că prefera să fie un afurisit de nap decât prost ca țărâna în care creştea leguma respectivă.

Nimeni nu părea din cale-afară de şocat de țipetele şi înjurăturile care urmară, nici de zgomotul brusc care o făcu pe Jude să tresară şi să verse câțiva stropi de vin pe dosul mâinii.

— Ăştia sunt alți doi veri de-ai tăi, îi explică Aidan, luând mâna lui Jude şi ştergând-o cu pricepere. Soră-mea Darcy şi frate-meu Shawn.

— Păi, n-ar trebui să vadă cineva ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat cu ce?

Jude nu reuşi decât să facă ochii mari, în timp ce vocile din fundul încăperii deveneau tot mai ridicate.

— Ai vrut să-mi arunci cu farfuria în cap, viperă ce eşti, îți jur că am să...

Amenințarea se încheie cu o înjurătură aprigă, în timp ce un obiect se sfărâma de perete. Câteva secunde mai târziu, o femeie ieşi năvalnic pe uşa din spatele barului, cu o tavă în brațe, roşie la față, dar cu un aer satisfăcut.

— L-ai nimerit, Darcy? se interesă cineva.

— Nu, că s-a ferit.

Fata îşi scutură capul, răspândind în jur un nor de păr negru ca pana corbului. Îi stătea bine furioasă. Ochii albaştri-cenuşii aruncau fulgere de mânie, buzele ei pline luaseră o expresie bosumflată. Legănându-şi obraznic şoldurile, duse tava la o masă joasă, în jurul căreia se înghesuiseră cinci persoane. În timp ce-i servea, se aplecă să audă ce-i şoptise femeia de la masă, apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

Râsul îi stătea la fel de bine ca supărarea, îşi zise Jude.

— Am să-ți opresc din leafă prețul farfuriei, o informă Aidan când fata se apropie agale de bar.

— N-ai decât. Merită până la ultimul bănuț, ba chiar mai mult, dacă-l şi nimeream. Alde Clooney mai vor două coca-cola, o bere de ghimbir şi două Harp, un pahar şi o halbă.

Aidan se apucă să pregătească comanda.

— Darcy, ți-o prezint pe Jude Murray din America, a venit să stea în casa Bătrânei Maude.

— Mă bucur să te cunosc. Supărarea din ochii lui Darcy făcu imediat loc unui viu interes. Expresia îmbufnată se destinse într-un zâmbet cuceritor. Te-ai instalat cum se cuvine?

— Da, mulțumesc.

— Parcă eşti din Chicago, nu? Îți place acolo?

— E un oraş frumos.

— Şi plin de magazine şi restaurante frumoase şi altele asemenea. Cu ce te ocupi la Chicago?

— Predau psihologia.

„Am predat”, rectifică Jude în gând, dar îi venea mult prea greu să explice, dat fiind că era din nou în centrul atenției.

— Serios? Păi, asta pică tocmai bine. În ochii frumoşi ai lui Darcy se ivi un licăr amuzat, dar şi uşor răutăcios. Când ai un pic de timp, poate îl consulți la cap pe fratele meu Shawn. E ceva în neregulă cu el, încă de la naştere. Darcy luă tava cu băuturi pe care Aidan o împinsese către ea şi-i zâmbi fratelui ei. Şi să ştii că au fost două farfurii. Am ratat de fiecare dată, dar a doua oară l-am atins uşor la ureche.

Zicând acestea, se îndepărtă cu paşi vioi ca să servească băuturile şi să preia comenzi de la mese.

Aidan înlocui paharele cu halbe, mai puse două sub robinete să le umple, apoi ridică din sprânceană către Jude.

— Nu-ți place vinul?

— Poftim?

Aruncă o privire spre pahar, de care aproape nu se atinsese.

— Ba da, e foarte bun. Luă o înghiţitură, din politeţe, apoi zâmbi şi gropiţele i se iviră iarăşi timide în obraji. Chiar foarte bun. Mi-a distras atenţia scena de adineauri.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru Darcy şi Shawn. E drept că Shawn e iute de picior, dar sora noastră loveşte cu viteza glonţului. Dacă ar fi vrut să-l nimerească, fii sigură că l-ar fi nimerit.

Jude scoase un mormăit nedefinit. În colţul din faţă, cineva începu să cânte o melodie la vioară.

— Şi eu am nişte veri la Chicago.

Vorbise Tim, care continua să stea în picioare în spatele ei, aşteptând cu răbdare a doua halbă.

— Alde Dempsey, Mary şi Jack. Se întâmplă cumva să-i cunoşti?

— Nu, îmi pare rău.

Jude se foi pe scaun, ridicând ochii spre el.

— Chicago e un oraş mare. Eu şi vărul meu Jack am copilărit împreună, pe urmă el a plecat în America să lucreze cu unchi-său din partea mamei într-o fabrică de ambalat produse din carne. E acolo de zece ani şi se plânge tot timpul din pricina vântului şi a iernilor, însă nu dă niciun semn că ar vrea să se întoarcă acasă. Luă halba de la Aidan, îi mulţumi şi puse câteva monede pe tejghea. Şi tu ai fost la Chicago, Aidan, nu?

— Am trecut pe acolo. Lacul e superb, întins ca marea. Vântul tăios care bate dinspre el îţi pătrunde până în oase. Dar dacă nu mă înşală memoria, acolo poţi mânca o friptură care te face să mulţumeşti Domnului cu lacrimi în ochi că a creat vaca.

Vorbise fără să stea o clipă locului. Pregătise o nouă comandă pentru sora lui, umblase la robinete, deschisese o sticlă de bere americană pentru un flăcău care arăta de parcă încă ar fi fost obişnuit să bea milkshake.

Muzica îşi înteţi ritmul, devenind mai vioaie. De data asta, când Darcy ridică tava de pe tejghea, începu şi ea să cânte cu un glas care o umplu pe Jude de admiraţie şi invidie.

Nu doar pentru voce, care era în sine îndeajuns de uluitoare şi de o limpezime de cristal. Dar pentru dezinvoltura cu care începuse pur şi simplu să cânte în public.

Era o melodie despre o fată bătrână ce locuia într-o mansardă, situaţie în care – trase Jude concluzia, văzând ocheadele bărbaţilor din local, de la fiul cel mic al familiei Clooney până la moşneagul scheletic din celălalt capăt al barului – Darcy Gallagher nu risca să ajungă niciodată.

Oamenii i se alăturară în cor şi berea se porni să curgă şi mai iute din robinete.

Prima melodie se legă de a doua, aproape fără să-şi schimbe ritmul. Aidan începu şi el să cânte despre trădarea unei femei cu părul legat cu o bentiţă neagră de catifea[8]. Avea un glas atât de melodios încât Jude rămase cu ochii la el, fără să poată scoate vreun cuvânt. Vocea lui era la fel de generoasă ca a surorii lui, la fel de frumoasă şi de nonşalantă.

În timp ce cânta, Aidan umplu o halbă cu bere blondă, apoi îi făcu cu ochiul lui Jude şi împinse berea către ea, peste tejghea. Ea simţi cum i se suie tot sângele în obraz de ruşine că fusese surprinsă cu ochii la el, deşi spera ca lumina difuză să-i ascundă stânjeneala.

Luă paharul, trăgând nădejde că avea un aer destul de dezinvolt, ca şi cum s-ar fi aflat adeseori în baruri unde se cântau cântece, ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit ca nişte bărbaţi frumoşi ca nişte opera de artă să-i facă cu ochiul. Apoi descoperi că avea paharul plin. Se încruntă, convinsă

---

[8] Renumit cântec popular irlandez (n.tr.)

că băuse cel puțin jumătate. Dar cum Aidan se afla pe la mijlocul tejghelei barului, iar ea nu voia să-l întrerupă din muncă ori din cântat, ridică din umeri şi-şi savură paharul plin.

Uşa care presupunea ea că dădea spre bucătărie se deschise larg din nou. Jude nu putea decât să se simtă recunoscătoare că nimeni nu-i acorda nicio atenție, fiindcă era convinsă că făcuse ochii cât cepele. Bărbatul care tocmai ieşise pe uşă arăta ca desprins dintr-un film – un film despre străvechi cavaleri celți care salvau regate şi domnițe.

Silueta lui înaltă şi deşirată se potrivea de minune cu blugii uzați şi puloverul de culoare închisă. Părul negru ca noaptea se răsfrângea peste gulerul puloverului.

Ochii de un albastru visător sclipeau amuzați. Gura semăna cu a lui Aidan, cu buze pline, fermă şi senzuală, iar nasul era exact atât de acvilin cât să-l scutească de povara perfecțiunii.

Jude îi remarcă zgârietura de pe urechea dreaptă şi presupuse că era vorba de Shawn Gallagher, care se pare că nu se ferise îndeajuns de repede.

Tânărul se învârti grațios prin local, servind mâncarea pe care o aducea pe tavă.

Apoi, cu o mişcare fulgerătoare care o făcu pe Jude să-i stea inima în piept şi să se pregătească să asiste la o încăierare, o înşfăcă pe sora lui, o smuci cu fața către el şi începu s-o învârtă într-un dans cu paşi complicați.

Ce fel de oameni, se întrebă Jude, pot să se înjure unul pe altul într-o clipă, ca în următoarea să danseze într-o tavernă, râzând?

Clienții fluierau şi aplaudau. Unii băteau din picioare. Perechea se rotea îndeajuns de aproape ca Jude să simtă curentul de aer creat de piruetele dansatorilor. Când muzica încetă, Darcy şi Shawn se îmbrățişară afectuos, zâmbind unul la altul cu gura la urechi ca doi nebuni.

După ce îşi sărută sora apăsat pe buze, Shawn întoarse capul şi o măsură pe Jude din cap până în picioare cu aerul cel mai prietenos din lume.

— Măi, să fie! Oare cine a venit din noapte drept în localul Gallagher?

— E Jude Murray, verişoara Bătrânei Maude, îi spuse Darcy. Iar el e fratele meu, Shawn, cel care are mare nevoie de ajutorul tău de specialitate.

— Ah, mi-a spus Brenna că te-a întâlnit când ai sosit. Jude F. Murray din Chicago.

— De la ce vine F? se interesă Aidan.

Jude se răsuci pe taburet ca să-l privească şi descoperi că era uşor ameţită.

— De la Frances.

— Jude a văzut-o pe Lady Gwen, anunţă Shawn şi, înainte ca Jude să întoarcă iarăşi capul, în local se aşternu o tăcere mormântală.

— Chiar aşa? Aidan îşi şterse mâinile cu cârpa, o puse deoparte, apoi se sprijini de tejghea. Ia te uită!

Urmă o pauză, oamenii aşteptau detalii. Stânjenită, Jude încercă să umple tăcerea.

— Nu, mi s-a părut că am văzut... ploua...

Îşi luă paharul şi luă o înghiţitură zdravănă, rugându-se la toţi sfinţii să înceapă iarăşi muzica.

— Şi Aidan a văzut-o pe Lady Gwen plimbându-se pe faleză.

Jude îl privi ţintă pe Shawn, apoi se întoarse iar spre Aidan.

— Ai văzut o stafie, zise ea, rostind apăsat fiecare cuvânt.

— Plânge când se plimbă şi plânge în timp ce aşteaptă. Iar plânsul ei îţi sfâşie inima, aproape o simţi cum sângerează.

O parte a ei ar fi vrut pur şi simplu să se lase legănată de muzica glasului lui.

Totuşi, Jude clipi de câteva ori şi-şi scutură capul.

— Doar nu vrei să zici că crezi în stafii.

El îşi ridică din nou sprânceana frumoasă.

— De ce n-aş crede?

— Pentru că... nu există?

El izbucni în râs, un râs sănătos, în cascade, după care rezolvă misterul paharului care nu se golea niciodată, umplându-i-l din nou cu vârf.

— Să văd ce ai să zici după ce mai stai aici încă o lună. Nu ți-a spus bunica ta povestea cu Lady Gwen şi Carrick cel din alt tărâm?

— Nu. De fapt, am la mine câteva înregistrări făcute de ea, precum şi scrisori şi jurnale în care se vorbeşte despre mituri şi legende. Eu... mă gândesc să scriu un studiu despre folclorul irlandez şi locul lui în psihologia culturii.

— Ia auzi!

Aidan nu se obosi să-şi ascundă amuzamentul, nici chiar când observă că ea se întunecă la față. I se părea că Jude are cea mai frumoasă expresie îmbufnată pe care o văzuse în viața lui.

— Ai venit fix la locul potrivit ca să găseşti material pentru aşa ceva.

— Ar trebui să-i povesteşti despre Lady Gwen, interveni Darcy. Şi alte poveşti, Aidan. Tu le spui cel mai bine.

— Am să-i spun cu altă ocazie. Dacă te interesează, Jude Frances.

Jude era bosumflată şi – îşi dădu ea seama cu oarecare tristețe – şi puțin amețită de la băutură. Îşi adună toată demnitatea de care era în stare şi încuviință din cap.

— Desigur. Mi-ar plăcea să includ în studiul meu legende şi culoare locală. Aş fi încântată să fixăm nişte întrevederi... când îți convine ție.

Zâmbetul lui reapăru, galeş, relaxat. Cuceritor.

— Ei bine, pe aici nu suntem chiar aşa de formali. Am să trec pe la tine într-o zi, dacă nu eşti prea ocupată şi am să-ți spun câteva poveşti pe care le cunosc.

— Bine. Mulțumesc.

Jude îşi deschise poşeta, vrând să-şi scoată portofelul, dar el îşi puse palma peste mâna ei.

— Nu-i nevoie să plăteşti. Vinul e din partea casei, în semn de bun venit.

— Drăguț din partea ta.

Ar fi vrut să-şi dea seama cam cât bun venit avea acum în sânge.

— Să mai treci pe la noi, zise el când Jude se ridică în picioare.

— Cu siguranță. Noapte bună. Jude îşi plimbă privirea prin local, cu gând că ar fi fost politicos să facă o remarcă generală, apoi se uită din nou la Aidan.

Mulțumesc.

— Noapte bună şi ție, Jude Frances.

O urmări plecând, în timp ce, cu un aer absent, lua alt pahar pentru alt client care îi ceruse bere. Ce fată drăguță! îşi zise el din nou. Şi îndeajuns de crispată cât să facă un bărbat să se întrebe cum ar putea s-o ajute să fie mai destinsă.

Îşi zise că poate i-ar plăcea să petreacă ceva timp căutând răspunsul la întrebare.

La urma urmei, timp avea berechet.

— Probabil că-i bogată, comentă Darcy, oftând uşor.

Aidan o privi scurt.

— Ce te face să spui asta?

— Se vede după haine, toate simple, cu croială perfectă. Cerceii mici pe care îi purta, aceia în formă de inel, erau din aur curat, iar pantofii erau italieneşti, să mor eu!

Aidan nu remarcase nici cerceii, nici pantofii, ci doar ansamblul, feminitatea ei discretă şi îngrijită. Şi fiind

bărbat, îşi imagină cum i-ar desprinde părul din clamă, lăsându-l liber.

Dar cum sora lui stătea îmbufnată, se întoarse către ea şi-şi plimbă degetul pe nasul ei.

— O fi ea bogată, Darcy, iubito, dar e singură şi timidă aşa cum tu nu eşti nicio clipă. Banii nu-i vor cumpăra niciodată un prieten.

Darcy îşi dădu părul pe spate.

— Atunci am să trec pe la ea pe acasă şi am să-i fac o vizită.

— Eşti bună la inimă.

Ea zâmbi larg şi îşi luă tava.

— Când a plecat, te uitai la fundul ei.

El îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Am ochiul format.

După ce şi ultimul client porni agale către casă, când paharele fură spălate, podeaua ştearsă şi uşile încuiate, Aidan îşi dădu seama că era prea surescitat ca să doarmă, să citească sau să savureze un pahar de whisky în fața focului.

Nu-l deranja să-şi petreacă ultima oră a zilei singur în camera lui de deasupra tavernei. Adesea chiar îi făcea mare plăcere. Dar la fel de mult îi plăceau plimbările lungi pe care le făcea noaptea, când cerul era spuzit de stele şi luna plutea albă peste ape.

În seara aceasta se îndreptă către faleză, fiindcă locul îi stăruia în minte. Ce spusese fratele lui era adevărat. Aidan o văzuse pe Lady Gwen, şi nu numai o dată, în picioare pe faleză, cu vântul fluturându-i părul blond ca pe coama unui cal sălbatic, cu mantia învolburându-se în jurul ei, la fel de albă ca luna de deasupra capului.

Prima oară când se întâmplase asta, era copil şi la început fusese înspăimântat, dar şi curios. Pe urmă fusese

nespus de impresionat de plânsul şi de jalea ei, de disperarea întipărită pe acel chip.

Ea nu-i vorbise niciodată, dar îl privise, îl văzuse. Asta ar fi putut jura pe un teanc întreg de Biblii.

În seara asta nu căuta stafii, nici spiritul femeii care pierduse tot ce avea mai scump pe lume încă înainte să-şi dea seama.

În seara asta nu dorea decât să se plimbe în aerul rece al nopții, în vecinătatea mării, într-un ținut la care revenise pentru că nicăieri în altă parte nu se simțise acasă.

Urcă poteca pe care o cunoştea la fel de bine ca drumul din pat până la baie, conştient numai de noapte, de aer şi de mare.

La picioarele lui valurile îşi duceau eterna luptă cu stâncile falezei. Lumina jumătății de lună se revărsa într-o dâră diafană peste apa întunecată şi niciodată liniştită. Aici putea să respire şi să se lase în voia gândurilor pe care arareori avea timp să le depene în timpul zilei, când era la muncă.

Acum localul era al lui. Şi, deşi nu se aşteptase niciodată la asemenea răspundere, se descurca destul de bine. Decizia părinților de a se stabili la Boston în loc să rămână acolo doar cât era nevoie ca să-l ajute pe unchiul lui să-şi deschidă propriul bar şi să treacă cu bine de primele şase luni în noua afacere nu-l mirase prea mult.

Tatăl lui dusese dorul fratelui, iar mamei lui îi plăcuse întotdeauna să vadă locuri noi. Poate aveau să se întoarcă, nu ca să rămână în Irlanda, ci ca să-şi vadă prietenii şi să-şi îmbrățişeze copiii. Dar taverna Gallagher trecuse încă o dată de la tată la fiu.

Şi întrucât era moştenirea lui, Aidan intenționa să facă treabă bună.

Darcy nu va servi la mese, nici nu va face sendvişuri o veşnicie. Aidan accepta şi acest lucru. Fata strângea bani cu

râvna unei veverițe care adună nuci. Când va avea îndeajuns, va pleca.

Cât despre Shawn, deocamdată era destul de mulțumit să se ocupe de bucătărie, să-şi făurească propriile visuri şi să ştie că aproape toate fetele din sat oftau după el. Într-o bună zi avea să-şi găsească visul potrivit, femeia potrivită şi va porni şi el pe drumul lui.

Dacă voia ca taverna Gallagher să dăinuie – şi chiar asta voia –, Aidan trebuia să se gândească să-şi găsească şi el o femeie şi să se îngrijească să aibă un fiu – sau la fel de bine o fiică – fiindcă nu ținea într-atât la tradiție încât să nu lase taverna moştenire unei fete.

Dar era timp pentru asta, slavă Domnului! În definitiv, nu avea decât treizeci şi unu de ani şi nu intenționa să se însoare doar din simțul răspunderii. Înainte să-şi pună pirostriile, voia să se asigure că va găsi iubire, pasiune şi comuniune de idei.

Unul dintre lucrurile pe care le învățase în călătoriile lui era ce poate să accepte un bărbat şi ce nu. Te puteai mulțumi cu un pat gloduros, dacă alternativa era podeaua şi să fii recunoscător că-l ai. Dar nu puteai accepta o femeie care să te plictisească de moarte sau care să nu-ți stârnească simțurile, oricât de frumoasă ar fi fost.

În timp ce gândea la toate acestea, se întoarse să privească peste câmpie, la colina blândă unde se înălța căsuța, sub cerul înstelat. Din horn se ridica un fuior subțire de fum, iar la ferestre ardea o singură lumină.

Jude Frances Murray, se gândi Aidan şi în minte îi veni chipul ei. Ce faci tu acolo, în căsuța ta de pe Dealul Zânelor? Poate citeşti o carte bună, plină de sens şi de tâlcuri profunde. Sau poate te-ai refugiat într-o povestire amuzantă şi absurdă, acum că nu-i nimeni în preajmă să te vadă?

Te îngrijorezi pentru impresia pe care o faci celor din jur, chibzui Aidan. Atâta lucru îşi dăduse şi el seama după ora pe care Jude o petrecuse pe taburetul lui.

Ce cred oamenii? Ce văd ei când te privesc?

Iar în timp ce mintea ei depăna astfel de gânduri, continuă el, Jude înregistra tot ce vedea şi auzea în jurul ei. Aidan se îndoia că ea îşi dădea seama, dar el îi citise în ochi.

Îşi închipuia că-i va lua ceva timp ca să descopere ce credea despre ea, ce vedea la ea şi ce anume era real din toate astea.

Deja îi turnase foc în vine cu ochii ei mari de nimfă a mării şi cu părul strâns la spate cu severitate. Îi plăcea glasul ei, rostirea fermă, straniul contrast cu timiditatea de care dădea dovadă.

Ce ai face tu, frumoasa mea Jude, se întrebă el, dacă aş veni chiar acum la tine şi ţi-aş bate în uşă?

Nu avea rost s-o sperie de moarte doar fiindcă el unul nu-şi găsea odihna şi fiindcă ceva din fiinţa ei îi stârnea dorinţa, decise Aidan.

— Aşa că dormi liniştită, murmură el, vârându-şi mâinile în buzunare, în timp ce vântul se învârtejea în jurul lui. Într-o noapte când voi merge la plimbare, n-am să mai pornesc spre stânci, ci spre căsuţa ta. Şi atunci vom vedea ce se întâmplă.

O umbră trecu prin dreptul ferestrei şi perdeaua se trase puţin deoparte. Jude se ivi la geam de parcă l-ar fi auzit. Aidan era prea departe ca să desluşească mai mult de o simplă siluetă, profilată pe lumina din cameră.

Se gândi că poate îl vedea şi ea, o umbră pe faleză.

Apoi perdeaua căzu din nou şi câteva clipe mai târziu odaia se cufundă în întuneric.

Capitolul 4

Încrederea, îşi zise Jude, pornea de la simţul răspunderii. Şi amândouă îşi aveau rădăcinile în disciplină. Cu această scurtă prelegere în minte, se sculă din pat a doua zi, îşi pregăti un mic dejun simplu, apoi îşi duse în birou un ibric cu ceai, gata să se apuce de lucru.

Azi nu va ieşi să se plimbe pe dealuri, deşi era o zi absolut superbă. Nu va rătăci prin grădină, visând cu ochii la flori, oricât de frumoase le vedea de la fereastră.

Şi cu siguranţă nu va merge cu maşina în sat şi nu se va plimba pe plajă, oricât de tentantă ar fi fost ideea.

Deşi mulţi ar fi putut considera dorinţa ei de a studia legendele irlandeze transmise din generaţie în generaţie în cel mai bun caz o fantasmagorie, totuşi era un subiect valabil, cu condiţia să fie abordat cum trebuie şi cu mintea limpede. La urma urmei, arta povestirii orale, la fel ca şi cuvântul scris, stătea la temelia culturii.

Nu avea tăria să admită că cea mai ascunsă şi mai profundă dorinţă a ei era să scrie. Să scrie povestiri, cărţi, pur şi simplu să descuie acea cămăruţă bine zăvorâtă a inimii şi să lase cuvintele şi imaginile să se reverse afară.

De fiecare dată când zornăia încuietoarea acelui lăcaş, Jude îşi repeta că era o ambiţie inutilă, romantică şi chiar prostească. Oamenii obişnuiţi, dotaţi cu însuşiri de rând, o duceau cel mai bine când se limitau la domeniul raţionalului.

Cercetarea, detalierea, analiza ţineau de raţiune şi erau activităţi legate de pregătirea ei.

Lucruri la care ceilalţi se aşteptau din partea ei, îşi zise Jude cu o undă de resentiment. Subiectul ales era în sine o dovadă de răzvrătire. Aşadar, avea să cerceteze motivaţia psihologică a formării şi perpetuării miturilor transmise peste generaţii şi caracteristice ţării străbunilor ei.

În Irlanda astfel de mituri existau cu duiumul.

Stafii şi spirite prezicătoare de moarte, spiriduşi şi iele. Ce comoară de imaginație era mintea celtică! Se spunea că şi căsuța ei se înalță pe dealul unor zâne, unul dintre locurile magice care ascundeau lumea strălucitoare de dedesubt.

Dacă îşi amintea bine, legenda spunea că muritorii puteau fi ademeniți sau chiar răpiți în tărâmul fermecat de sub deal şi ținuți acolo o sută de ani.

Nu era fascinant?

La prima vedere perfect raționali, iată că oamenii obişnuiți ai secolului XXI erau capabili să facă astfel de afirmații fără să clipească.

Aceasta era puterea mitului asupra minții şi a sufletului omenesc, decise ea.

Şi era vorba de o influență îndeajuns de puternică, din moment ce ea însăşi aproape crezuse pentru câteva clipe, singură fiind în toiul nopții. Clinchetul clopoțeilor de vânt şi vântul care îi legăna, se gândi ea acum. Muzica aerului care lăsa mintea pradă viselor.

Pe urmă, silueta de pe stânci. Umbra unui bărbat, profilată pe cer şi mare, îi atrăsese atenția şi-i făcuse inima să bată cu putere, Poate era un om care îşi aştepta iubita sau poate jelea pe cineva. Un prinț de basm, care făcea ca marea să pară fermecată.

Foarte romantic, decise Jude. Şi copleşitor.

Fără îndoială – fireşte – oricine ar fi fost şi oricine s-ar fi plimbat sub biciul vântului după miezul nopții era dus cu capul. Dar nu gândise aşa decât a doua zi de dimineață, fiindcă forța imaginii o făcuse să ofteze înfiorată toată noaptea.

Dar nebunia, în lipsa unui cuvânt mai bun, făcea parte din farmecul oamenilor de aici şi al poveştilor lor. Prin urmare, avea s-o folosească. S-o studieze. Să se cufunde în ea.

Înviorată, se întoarse la laptop, lăsând deoparte deocamdată înregistrările şi scrisorile, şi se apucă să scrie.

Se spune că această căsuță stă pe un deal al zânelor, una dintre nenumăratele ridicături de pământ din Irlanda sub care trăiesc zânele în palate şi castele. Se spune că dacă te apropii de un deal al zânelor, poți să auzi muzica răsunând în sala mare a castelului de sub iarba înaltă şi verde. Iar dacă păşeşti peste vreun castel, rişti să fii răpit de zâne şi forțat să le împlineşti poruncile.

Se opri, zâmbind. Bineînțeles că rândurile ei erau prea lirice şi prea... ei bine, prea irlandeze pentru introducerea unei lucrări academice. În primul ei an de colegiu, lucrările îi erau depunctate cu regularitate exact pentru acest lucru. I se reproşa că bate câmpii, că se abate de la subiect, că nu-şi respectă propriul plan de lucru.

Ştiind cât contau notele pentru părinții ei, treptat Jude învățase să-şi înăbuşe aceste digresiuni pitoreşti.

Numai că acum nu se punea problema de vreo notă şi, în plus, era doar o simplă ciornă. Avea s-o cizeleze mai târziu. Deocamdată, decise ea, voia doar să-şi aştearnă gândurile pe hârtie, punând bazele analizei de mai târziu.

Din poveştile bunicii ştia destule cât să contureze succint cele mai cunoscute personaje de legendă. Sarcina ei era apoi să găsească legendele potrivite şi structura adecvată fiecărui astfel de personaj şi apoi să explice locul lui în psihologia oamenilor care îl creaseră.

Toată dimineața lucră la definițiile de bază, adăugând adesea câte o notă de subsol care compara personajul cu corespondentul lui din altă cultură.

Adâncită în scris, aproape nu auzi bătăile în uşa de la intrare şi când îi ajunseră în sfârşit la urechi, se desprinse buimacă de explicația personajului vrăjitoarei irlandeze care trăia odinioară în mai toate satele. Agățându-şi ochelarii de

gulerul puloverului, se grăbi să coboare scara. Când deschise uşa, Brenna O'Toole deja se înapoia la camionetă.

— Iartă-mă că te deranjez, începu Brenna.

— Nu mă deranjezi deloc.

Oare cum se putea lăsa intimidată de o femeie încălțată cu cizme pline de noroi?

Se întrebă Jude.

— Eram în camera de la etaj. Mă bucur că ai trecut pe aici. N-am apucat să-ți mulțumesc cum se cuvine mai deunăzi.

— Oh, nu face nimic. Dormeai din picioare. Brenna plecă de lângă poartă, îndreptându-se din nou spre prispă. Te-ai instalat bine? Ai tot ce-ți trebuie?

— Da, mulțumesc.

Jude observă că şapca ponosită îndesată peste părul Brennei avea prinsă la cozoroc o mică figurină înaripată. „Alte spirite", îşi zise ea, gândind că era fascinant ca o femeie atât de întreprinzătoare să poarte un astfel de talisman.

— Nu vrei să intri să bem un ceai?

— Mi-ar face plăcere, mulțumesc, dar am de lucru. Şi totuşi, Brenna părea dornică să mai zăbovească pe mica potecuță din grădină. Am vrut doar să văd dacă te descurci sau dacă ai nevoie de ceva. Trec pe drumul ăsta într-o direcție sau alta o dată sau de două ori pe zi.

— Nu-mi vine nimic în minte. Ba da, ai putea să-mi spui cu cine să vorbesc pentru o priză de telefon în celălalt dormitor? Îl folosesc ca birou şi am nevoie de priză pentru modem.

— Pentru modem? Pentru calculator? Ochii ei sticleau plini de interes. Sora mea Mary Kate are calculator şi studiază la şcoală programarea. Ai zice că de când cu obiectul ăla, a găsit leacul prostiei. Şi nu mă lasă să mă ating de el.

— Te interesează calculatoarele?

— Îmi place să ştiu cum funcţionează aparatele, ori ea se teme că am să-l demontez – ceea ce, sigur, tare aş vrea să fac, altfel cum să ştii cum funcţionează un lucru? Are şi modem şi trimite mesaje unor veri de-ai noştri din New York şi unor amici din Galway. E o minunăţie.

— Presupun că da. Tindem să credem că ceva face parte din viaţa noastră până în momentul în care vedem că nu-l putem folosi.

— Pot vorbi eu cu cine trebuie, urmă Brenna. O să-ţi rezolve problema mai devreme sau mai târziu. Zâmbi din nou. Mai devreme sau mai târziu însemnând nu mai mult de o săptămână. Dacă durează, pot eu să-ţi improvizez ceva.

— Grozav! Mulţumesc. Oh, încă ceva. Ieri am mers în sat, dar când am ajuns eu, toate magazinele erau închise. Speram să pot găsi o librărie şi să cumpăr nişte cărţi de grădinărit.

— Cărţi de grădinărit.

Brenna îşi ţuguie buzele. „Cum vine asta, să ai nevoie de cărţi ca să creşti plante?” îşi zise ea.

— Păi, dacă nu găseşti aşa ceva în Ardmore, sunt şanse să găseşti în Dungarvan sau cu siguranţă în Waterford City. Totuşi, dacă vrei să afli câte ceva despre florile tale din grădină, poţi s-o întrebi pe maică-mea. E foarte pricepută la grădinărit. Auzind zgomot de motor de maşină, Brenna privi peste umăr. Ia uite-le pe doamna Duffy şi Betsy Clooney. Au venit să-ţi ureze bun sosit. O să-mi scot camioneta de pe drumul tău de acces, ca să poată intra ele. Cu siguranţă că doamna Duffy ţi-a adus prăjituri, adăugă Brenna. E renumită pentru ele. Făcu un semn prietenesc cu mâna celor două femei din maşină. Dacă ai nevoie de ceva, strigă la noi din vârful dealului.

— Da, eu…

„Oh, Doamne”, se rugă Jude în gând, „nu mă lăsa singură cu nişte oameni străini”. Dar Brenna deja urca la volanul camionetei.

Dădu înapoi cu o nesăbuinţă şi un dispreţ suveran pentru deschizătura îngustă din gardul viu sau de posibilitatea – oricât de îndepărtată – ca pe drumul mare să mai circule maşini – aşa i se păru lui Jude –, apoi se opri bară la bară cu cealaltă maşină, să schimbe o vorbă cu cele două vizitatoare.

Jude rămase locului, frângându-şi mâinile în gând, în timp ce camioneta se îndepărta săltând pe drum şi cealaltă maşină trase lângă casă.

— Ziua bună, domnişoară Murray!

Femeia de la volan avea ochii vioi ca ai unui măcăleandru şi un păr şaten-deschis care fusese îmblânzit cu mari eforturi. Cârlionţii îi stăteau lipiţi de cap sub un strat consistent de fixativ care sclipea în soare ca şerlacul.

Femeia sări din maşină, cu sânii generoşi şi şoldurile late bine înfipte pe două picioare scurte, cu tălpi ca de copil.

Jude se sili să zâmbească şi porni fără chef spre poarta grădinii, de parcă ar fi mers la tăiere. În timp ce-şi scormonea mintea să găsească o formulă potrivită de salut, femeia smuci portiera din spate, tot continuând să sporovăiască cu Jude, cu cealaltă femeie, care cobora de pe scaunul din dreapta, şi în general cu toată lumea.

— Eu sunt Kathy Duffy din sat, iar ea e Betsy Clooney, nepoată-mea din partea soră-mii. Patty Mary, sora mea, lucrează azi la magazinul alimentar, altfel ar fi venit şi ea să-ţi ureze bun sosit. Dar eu i-am zis lui Betsy azi-dimineaţă, ce-ar fi s-o rogi pe vecina să aibă grijă de bebeluş cât timp cei doi copii mai mari sunt la şcoală, iar noi să dăm o fugă până la căsuţa de pe Dealul Zânelor şi s-o întâmpinăm pe verişoara din America a Bătrânei Maude.

Spusese toate acestea oferindu-i lui Jude priveliştea unui fund impresionant, acoperit de o grădină de maci roşii care înfloreau pe rochia ei şi căutând ceva pe bancheta din spate. Apoi se extrase cu greu din maşină, uşor îmbujorată la obraz, ţinând în mână o farfurie cu o prăjitură învelită şi zâmbind cu gura până la urechi.

— Semeni puţin cu bunica ta, aşa cum mi-o amintesc eu din copilărie, continuă Kathy. Sper că e bine sănătoasă.

— Da, e foarte bine, mulţumesc. Amabil din partea voastră că aţi venit. Deschise poarta. Poftiţi, vă rog.

— Sper că ţi-am lăsat destul timp ca să te instalezi.

Betsy ocoli maşina şi Jude îşi aminti că o văzuse la tavernă cu o seară în urmă.

Era femeia care stătea la una dintre măsuţele joase, împreună cu familia. Cumva, chiar şi această vagă legătură îi era de folos.

— I-am spus mătuşii Kathy că te-am văzut aseară la taverna Gallagher. Şi ne-am gândit că poate eşti pregătită să primeşti o vizită de bun venit.

— Erai cu familia. Ai nişte copii foarte bine-crescuţi.

— Ei, da!

Betsy îşi dădu peste cap ochii limpezi, de un verde adânc.

— E prea devreme ca să-ţi stric iluziile. Tu încă n-ai copii, aşa-i?

— Nu. Nu sunt măritată. Dacă vreţi, pot să fac nişte ceai, se oferi ea de îndată ce intrară în casă.

— Ar fi grozav.

Kathy traversă holul, şi Jude îşi dădu seama că femeia se purta ca acasă.

— O să ne simţim mai bine în bucătărie.

Spre uimirea lui Jude, aşa se şi întâmplă. Petrecu o oră agreabilă în compania a două femei cu suflet cald şi râsul pe buze. Nu era greu să-ţi dai seama că Kathy Duffy era

nespus de vorbăreață şi destul de încăpățânată, două defecte pe care le agrementa cu mult umor.

Nici nu trecu bine o oră, şi Jude avea capul calendar de nume şi grade de rudenie între sătenii din Ardmore, de vrajbe şi familii, nunți şi priveghiuri. Dacă exista ceva ce Katherine Anne Duffy nu cunoştea despre vreun suflet care trăise pe acele meleaguri în ultimul secol, atunci acel ceva nici nu merita atenție.

— Păcat că n-ai cunoscut-o pe Bătrâna Maude, comentă Kathy. A fost o femeie extraordinară.

— Bunica mea ținea mult la ea.

— Erau mai curând surori decât verişoare, în ciuda diferenței de vârstă, încuviință Kathy. Bunica ta şi-a petrecut copilăria aici, după ce i-au murit părinții. Mama mea era prietenă cu amândouă şi atât ea, cât şi Maude i-au dus dorul bunicii tale când s-a măritat şi a plecat în America.

— Iar Maude a rămas să locuiască aici.

Jude aruncă o privire în jurul ei.

— Singură.

— Aşa a fost să fie. Avea un drăguț, urmau să se căsătorească.

— Da? Şi ce s-a întâmplat?

— Îl chema John Magee. Mama zice că era un flăcău frumos, care iubea mult marea. A plecat pe front în timpul Marelui Război şi şi-a pierdut viața undeva în Franța.

— E trist, interveni Betsy, dar şi romantic. Maude n-a mai iubit niciodată alt bărbat. Când veneam în vizită, vorbea adesea despre el, deşi era mort de aproape şaptezeci şi cinci de ani.

— Unii iubesc o singură dată în viață, zise oftând Kathy. Nu există nimeni înainte şi nimeni după. Dar Bătrâna Maude a trăit fericită aici, cu amintirile şi cu florile ei.

— E o casă veselă, zise Jude şi în clipa următoare se simţi ca o neroadă.

Dar Kathy Duffy îi zâmbi şi încuviinţă din nou.

— Aşa e. Iar aceia dintre noi care au cunoscut-o sunt fericiţi să ştie că acum locuieşte aici o rudă de a ei. E bine că mergi în sat, să te întâlneşti cu oamenii şi să-ţi cunoşti rudele.

— Rudele?

— Păi, te înrudeşti cu neamul Fitzgerald, care sunt cu duiumul aici şi în Vechea Parohie. Prietena mea Deidre, care-i acum la Boston, era o Fitzgerald înainte să se mărite cu Patrick Gallagher. Ai fost aseară în localul lor.

Oh, da.

Lui Jude îi veni imediat în minte chipul lui Aidan. Zâmbetul lui galeş, ochii de un albastru neverosimil.

— Suntem cumva veri.

— Mi se pare că bunica ta a fost vară de-a întâia cu strămătuşa lui Deidre, Sarah.

Sau poate stră-străbunica ei şi ea erau verişoare de-a doua. Oricum, ce contează?

Acum flăcăul cel mare al lui Gallagher... Kathy făcu o scurtă pauză ca să muşte dintr-o prăjitură... îi cam făceai ochi dulci cândva, Betsy, nu-i aşa?

— Poate m-oi fi uitat mai lung la el o dată sau de două ori, pe când eram o puştoaică de şaisprezece ani.

Ochii lui Betsy râdeau din spatele ceştii de ceai.

— Şi poate că s-o fi uitat şi el la mine. Pe urmă a plecat în călătoriile lui şi mie mi-a ieşit în cale Tom. Când Aidan Gallagher s-a întors acasă... poate m-oi fi uitat din nou, dar doar ca să admir creaţia lui Dumnezeu.

— Era cam nebunatic pe când era flăcău şi are în ochi ceva care mie una îmi spune că ar putea redeveni aşa, oftă Kathy. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru bărbaţii cu inimă nebunatică. Tu n-ai niciun iubit în State, Jude?

— Nu. Jude se gândi o clipă la William. Oare îl socotise vreodată pe soțul ei şi un iubit? Nu, n-am pe nimeni special.

— Dacă nu-i special, atunci ce rost are?

„Niciunul”, se gândi Jude mai târziu, în timp ce-şi conducea vizitatoarele la uşă.

Nu putea pretinde că William ar fi fost marea ei dragoste, cum fusese John Magee pentru Maude. Ea şi William nu fuseseră niciodată speciali unul pentru altul.

Ar fi trebuit să fie. Şi pentru un timp el fusese tot ce avea ea mai scump pe lume.

Îl iubise sau îşi închipuise că-l iubeşte. La naiba! Voise să-l iubească şi-i dăruise tot ce avea mai bun în ea.

Dar nu fusese de ajuns. Era umilitor să ştie asta. Umilitor să ştie cu câtă uşurință şi indiferență îşi încălcase el jurămintele abia făcute şi o scosese din viața lui.

Dar nici n-ar fi jelit după el vreme de şaptezeci de ani dacă ar fi murit într-un chip tragic sau eroic. Adevărul era că, dacă William ar fi murit într-un accident survenit dintr-un capriciu al sorții, ea ar fi fost o văduvă neconsolată şi nu o nevastă abandonată.

Şi cât de oribil era să-şi dea seama că ar fi preferat ca lucrurile să stea astfel?

Oare ce o duruse mai mult? se întrebă ea acum. Pierderea lui sau pierderea mândriei? Oricare răspuns ar fi fost cel adevărat, nu va îngădui niciodată să i se mai întâmple aşa ceva. Nu se va mai supune tradiției, măritându-se şi apoi divorțând, doar pentru că asta i se cerea.

Data viitoare se va concentra asupra propriei persoane şi va fi pe picioarele ei.

Nu că ar fi avut ceva împotriva căsătoriei, îşi zise ea, în timp ce hoinărea pe afară. Părinții ei avuseseră o căsnicie solidă şi îşi erau devotați unul celuilalt.

Poate că mariajul lor nu avea acel caracter pasional, ca în filme, pe care şi-l imaginează câte unii, totuşi relaţia lor era dovada unei comuniuni funcţionale.

Poate că Jude îşi închipuise că va trăi ceva asemănător alături de William, o căsnicie liniştită şi demnă, dar situaţia nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor. Şi era numai vina ei.

Ea, una, nu avea nimic special. Şi îi era cumplit de ruşine că devenise pentru el o simplă obişnuinţă, o parte din rutina zilnică.

Întâlnire cu William miercuri seara la şapte la unul dintre cele trei restaurant preferate. Întâlnire sâmbătă pentru o piesă sau un film, urmate de o cină târzie şi o partidă rafinată de sex. Cu acordul ambelor părţi, seara putea continua cu un somn sănătos de opt ore, după care urma micul dejun şi o discuţie despre ziarul de duminică.

Acesta fusese programul lor cât timp el îi făcuse curte, iar căsnicia îl preluase pur şi simplu.

Şi fusese atât de uşor să pună definitiv capăt programului.

Dar, Doamne Dumnezeule, măcar să fi pus ea punct relaţiei. Măcar să fi avut curajul şi intuiţia s-o facă. O aventură toridă într-un motel ieftin. O slujbă de noapte ca striper. Fuga lui de acasă, ca să se alăture unei găşti de motociclişti.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să îmbrace un costum de piele şi să sară pe locul din spre al unei motociclete conduse de un zdrahon plin de tatuaje, pe nume Zero. O umflă râsul.

— Ei bine, frumoasă privelişte pentru ochii unui bărbat într-o după-amiază de aprilie. Aidan stătea în dreptul deschizăturii din gardul viu, cu mâinile vârâte comod în buzunare şi zâmbind larg. O femeie care râde, cu un covor de flori la picioare. Dat fiind locul unde ne aflăm, unii ar

crede că au dat de o zână ieşită la lumina zilei, să facă farmece florilor ca să se deschidă.

În timp ce vorbea, porni agale către poartă şi se opri în dreptul ei. Jude era sigură că nu văzuse niciodată un tablou mai romantic decât Aidan Gallagher, cu părul lui des ciufulit de vânt, cu ochii de un albastru limpede şi adânc, stând în fața porții, profilat pe stâncile din depărtare.

— Dar tu nu eşti o zână, aşa-i, Jude Frances?

— Nu, sigur că nu. Cu un gest mecanic, Jude îşi atinse părul să vadă dacă stătea la locul lui. Tocmai am primit vizita lui Kathy Duffy şi Betsy Clooney.

— Le-am întâlnit pe drum în timp ce veneam încoace. Mi-au spus că ați petrecut o oră plăcută, la un ceai şi nişte prăjituri.

— Ai venit pe jos? Tocmai din sat?

— Nu-i cine ştie ce distanță, dacă îți place să mergi pe jos cum îmi place mie.

Aidan observă că Jude era iarăşi tulburată. Ca şi cum n-ar fi ştiut cum să procedeze cu el.

Presupuse că astfel erau chit. Numai că el voia s-o facă să zâmbească, să-i vadă buzele arcuindu-se uşor şi timid şi gropițele înflorindu-i în obraji.

— Ai de gând să mă inviți în grădină sau vrei să-mi văd de drum?

— Nu, iartă-mă.

Jude veni în grabă către poartă şi puse mâna pe zăvor în aceeaşi clipă cu el.

Degetele lui se strânseră peste ale ei, calde şi puternice şi traseră zăvorul împreună.

— Ia spune, la ce te gândeai de ai început să râzi?

— Păi...

Cum el continua s-o țină de mână, Jude se trezi mergând cu spatele.

— O prostie. Doamna Duffy mi-a adus prăjituri şi a mai rămas nişte ceai.

Aidan nu-şi amintea să fi văzut vreodată o femeie atât de înspăimântată de simplul fapt că i se adresase. Dar n-ar fi putut spune că reacția ei îi displăcea. Ca s-o încerce, continuă să-i țină mâna într-a lui, mergând spre casă, în timp ce ea păşea cu spatele.

— Îmi închipui că ți-ai făcut plinul cu amândouă. Adevărul e că din când în când simt nevoia de aer, aşa că pornesc în ceea ce oamenii numesc hoinărelile lui Aidan. Dacă n-ai nicio grabă să intri în casă, am putea sta puțin pe verandă. Îşi puse mâna liberă pe şoldul ei, oprind-o în loc. Mai ai puțin şi calci pe flori, îi murmură el. Ar fi mare păcat să le striveşti sub picioare.

— Oh! Jude se trase cu băgare de seamă într-o parte. Ce neîndemânatică sunt!

— N-aş spune asta. Doar puțin stresată.

Cu toată plăcerea stranie pe care i-o trezea tulburarea ei, Aidan simți nevoia s-o linişească şi s-o facă să se simtă în largul ei.

Continuând să-i înlănțuie degetele cu ale lui, îşi schimbă poziția şi o răsuci în loc cu atâta grație încât Jude nu reuşi decât să clipească uluită, trezindu-se cu fața către casă.

— Mă întrebam, urmă el, conducând-o spre prispă, dacă te interesează să auzi poveştile pe care le ştiu. Pentru lucrarea ta.

— Da, foarte mult.

Jude scoase un suspin de uşurare şi să aşeză pe prispă.

— Am început să scriu azi-dimineață... vorbesc de lucrare... am încercat să intru în atmosferă, să-mi fac un plan, să schițez ideile principale. Îşi cuprinse genunchii cu brațele, strângându-i cu putere, apoi văzu privirea lui Aidan ațintită asupra ei. Ce e?

El ridică din sprânceană.

— Nimic. Te ascult. Îmi place să te ascult. Ai o voce atât de sigură pe ea şi de americănească.

— Oh!

Jude îşi drese glasul, privind drept înainte, de parcă ar fi trebuit să stea cu ochii pe flori ca nu cumva s-o ia la fugă din grădină.

— Unde rămăsesem? Da, la ideile principale. Diversele aspecte pe care vreau să le abordez. Desigur, elementele fantastice, dar şi implicațiile sociale, culturale şi sexuale ale miturilor tradiționale, Felul în care sunt utilizate prin tradiție ca divertisment, ca parabole, ca avertismente sau ca poveşti de dragoste.

— Ca avertismente?

— Da. De pildă, mamele le povestesc copiilor despre ielele din mlaştini ca să-i împiedice să rătăcească prin locuri periculoase sau le vorbesc despre spiritele rele şi altele asemenea ca să-i facă să fie cuminți. Există tot atât de multe legende groteşti, cât şi legende frumoase, de nu cumva mai multe.

— Şi tu pe care le preferi?

— Păi, să vedem... Şovăi o clipă. Presupun că-mi plac şi unele, şi altele, în funcție de starea mea de spirit.

— Şi ai multe?

— Multe ce?

— Stări de spirit. Ai ochi melancolici.

„Şi iată că astfel am făcut-o să se uite din nou la mine", îşi zise el.

Jude simți din nou în vintre acele pulsații prelungi şi nedefinite, aşa că privi repede în altă parte.

— Nu, de fapt nu sunt aşa de melancolică. Oricum, mmm... Avem de a face cu bebeluşi smulşi din leagănele lor şi înlocuiți cu copii de zâne, copii devorați de căpcăuni. În ultimul secol am tot schimbat pasaje şi finaluri de poveşti ca să se termine cu bine, când în realitate, în formele lor

inițiale, toate erau pline de sânge, de moarte şi făpturi devoratoare. Din punct de vedere psihologic, asta oglindeşte schimbările din culturile noastre şi ceea ce părinții vor să audă şi să creadă copiii lor.

— Dar tu ce crezi?

— Eu cred că o poveste e o poveste şi că un final fericit are mai puține şanse să dea unui copil coşmaruri.

— Dar mama ta ți-a povestit despre copii schimbați în leagăn?

— Nu.

Simpla idee o făcu pe Jude să râdă.

— Mi-a povestit în schimb bunica mea. Într-un mod extrem de captivant. Îmi imaginez că şi tu ştii să povesteşti frumos.

— Pot să-ți spun o poveste chiar acum, dacă ai chef să mergi cu mine la plimbare până în sat.

— Să merg la plimbare? Jude clătină din cap. Sunt kilometri buni până acolo.

— Doar doi. Brusc, îşi dori foarte mult să se plimbe alături de ea. Ai să mai dai jos din caloriile pe care le-ai pus pe tine cu prăjiturile doamnei Duffy. Pe urmă te invit la cină. Diseară servim tocană irlandeză, o să-ți prindă bine. Şi la sfârşit, voi avea eu grijă să te ducă cineva acasă cu maşina.

Ea îi aruncă o privire piezişă, apoi se uită din nou în altă parte. Suna minunat, spontan. Nu trebuia decât să se ridice şi să plece, nimic prestabilit, nimic organizat dinainte. Şi tocmai de asta nu se cădea să-i accepte invitația.

— Sună tentant, dar ar trebui să mai lucrez.

— Atunci vino mâine. O luă din nou de mână şi se ridică, trăgând-o şi pe ea în picioare. Sâmbăta seara avem muzică la taverna Gallagher.

— Ați avut şi aseară.

— Mâine-seară e mai multă, răspunse el. Şi mai... organizată, îmi închipui că ai spune tu. Vin nişte muzicanţi din Waterford City, cântă muzică tradiţională. O să-ţi placă şi, în plus, nu poţi să scrii despre legendele Irlandei fără să vorbeşti şi despre muzică. Aşa că vino mâine-seară la tavernă, iar duminică am să vin eu la tine.

— Ai să vii la mine?

El zâmbi din nou, galeş, cu bună ştiinţă, cuceritor.

— Ca să-ţi spun o poveste pentru lucrarea ta. Îţi convine duminică după-amiază?

— Oh, da, e foarte bine. Perfect.

— Atunci, ziua bună, Jude Frances.

Aidan porni agale către poartă, apoi întoarse capul. Întâlnind ochii lui Jude, albastrul lor deveni şi mai intens.

— Vino sâmbătă. Îmi place să te privesc.

Ea nu se clinti. Nici când Aidan se răsuci în loc ca să deschidă poarta, nici când ieşi şi se îndepărtă pe drum. Nici măcar când el trecu de gardul viu şi-l pierdu din vedere.

Îi plăcea s-o privească? Ce voise să spună cu asta? Ce anume?

Era vorba de un flirt ocazional? Dar ochii lui spuneau cu totul altceva, îşi zise ea, începând să se plimbe în sus şi în jos pe potecuţa îngustă. Desigur, cum ar putea să-şi dea seama, când abia îl vedea pentru a doua oară în viaţa ei?

Asta trebuia să fie. Pur şi simplu un flirt întâmplător, spontan, din partea unui bărbat obişnuit să flirteze cu femeile. Mai curând, dată fiind situaţia, o remarcă amicală.

— Mi-ar plăcea să te văd la tavernă sâmbătă, te rog să vii, murmură ea. Asta a vrut să spună şi nimic mai mult. Şi, fir-ar ea să fie de treabă! De ce trebuie tot timpul să despic firul în patru?

Supărată pe ea însăşi, porni spre casă cu paşi mari, intră şi închise uşa ferm în urma ei. Oricare femeie cu capul pe umeri i-ar fi zâmbit lui Aidan auzind acele cuvinte şi ar fi

flirtat puțin la rândul ei. Ar fi fost un răspuns inofensiv, ba chiar condiționat. Doar dacă nu erai o nevrotică şi o încuiată!

Ori tu fix asta eşti, Jude F. Murray. O nevrotică şi o încuiată. Nu puteai să deschizi gura asta proastă şi să zici ceva gen „Să văd cum o să fac. Şi mie îmi place să te privesc." Ei bine, nu! Tu doar ai stat acolo țeapănă de parcă ți-ar fi tras un glonț în frunte.

Jude se opri, cu amândouă mâinile ridicate şi ochii închişi. Acum nu numai că vorbea de una singură. Se mai şi certa singură, de parcă ar fi fost vorba de două persoane distincte.

Răsuflă adânc de mai multe ori ca să se calmeze şi decise că voia să mai mănânce o prăjitură dintr-acelea cu glazură, pur şi simplu ca să-şi mai potolească nervii.

Se duse în bucătărie, neluând în seamă glăsciorul parşiv care îi spunea că nu face altceva decât să caute compensație în mâncare. Da, şi ce era cu asta? Când un bărbat superb pe care abia îl cunoscuse îi punea hormonii pe jar, avea tot dreptul să se consoleze mâncând dulciuri.

Înşfăcă o prăjitură cu glazură roz pal şi în clipa următoare se răsuci brusc în loc, auzind o bufnitură puternică în uşa din spate. Dând cu ochii de o față păroasă cu colții ascuțiți, scoase un țipăt, azvârlind în sus prăjitura, care ricoşă din tavan şi ateriză la picioarele ei cu glazura în jos.

În fracțiunea de secundă cât prăjitura zbura prin aer, îşi dădu seama că la uşă nu era un monstru, ci un câine.

— Doamne sfinte! Ce-i cu țara asta? Din cinci în cinci minute îți bate cineva la uşă!

Îşi trecu degetele prin păr, desfăcându-şi cârlionții, apoi ea şi câinele se priviră atent prin geamul uşii.

Câinele avea ochi mari şi castanii, în care Jude citea mai degrabă speranță decât agresivitate. E drept că-şi arăta colții, dar limba îi ieşise de un cot, aşa că dinții nu aveau

cum să se ascundă. Labele uriaşe deja mânjiseră geamul cu noroi, dar când auzi un lătrat prietenos, Jude se înduplecă.

În timp ce se îndrepta spre uşă, câinele dispăru din vedere. Dar când deschise uşa, el era acolo, stând politicos pe prispa din spate, dând voios din coadă şi privind spre ea.

— Eşti căţeluşa familiei O'Toole, aşa-i?

Câinele păru să-i interpreteze cuvintele ca pe o invitaţie şi se strecură pe lângă Jude, pornind să inspecteze bucătăria şi lăsând urme de noroi peste tot. Îi făcu lui Jude favoarea de a curăţa resturile de prăjitură de pe jos, după care se duse lângă foc şi se aşeză din nou pe labele din spate.

— Azi n-am făcut focul aici.

Jude se apropie de câine şi întinse mâna, să vadă ce va face animalul. Căţeluşa o mirosi politicos, apoi îi împinse mâna cu botul astfel încât să ajungă drept pe creştet. Jude pufni în râs.

— Dar ştii că eşti isteaţă?

Îi făcu pe plac şi o scărpină între urechi. Nu avusese niciodată câine, deşi mama ei avea două siameze arţăgoase, pe care le răsfăţa ca pe nişte prinţese.

Îşi imagină că Bătrâna Maude primise cu regularitate vizitele câinelui, care se cuibărise în faţa focului din bucătărie, ţinându-i de urât din când în când. Oare câinii sufereau la moartea unui prieten? se întrebă ea, amintindu-şi că trebuia să-şi ţină făgăduiala de a duce flori la mormântul lui Maude.

Cu o seară în urmă întrebase unde era mormântul. Maude fusese îngropată la răsărit de sat, pe faleză, cu marea la picioare, dincolo de cărarea care ducea la hotel, în apropierea ruinelor, capelei şi izvorului Sfântului Declan.

O plimbare lungă şi o privelişte de basm.

Sub impulsul momentului, Jude scoase din sticlă florile pe care le aşezase pe masa din bucătărie, apoi se uită la câine, cu capul lăsat într-o parte.

— Vrei să-i facem o vizită Bătrânei Maude?

Câinele mai lătră o dată şi se ridică în picioare. În timp ce se îndreptau spre uşă, Jude se întrebă cine conducea pe cine.

Era o atmosferă profund rurală şi rustică. Tot rătăcind pe dealuri alături de căţeluşa galbenă, cu flori în mână pentru a le pune pe mormântul unei străbune a ei, Jude îşi imagină cum ar fi să facă asta în fiecare săptămână. Femeia irlandeză de la ţară, însoţită de câinele ei credincios, aducând omagii unei verişoare îndepărtate.

Şi-ar face din asta un obicei... dacă ar avea un câine şi s-ar stabili aici.

Simţea o mare linişte sufletească plimbându-se în aer liber, cu adierea vântului în urechi, privind cum alerga câinele ca să adulmece el ştia ce, observând minunatele semne ale primăverii în gardurile vii care înfloreau, în trilurile păsărilor care ţâşneau ca o săgeată.

Marea vuia. Stâncile se înălţau sumbre în depărtare.

În timp ce se apropia de capela cu acoperiş înclinat, soarele apăru brusc dintre nori, revărsându-şi razele peste ierburi şi pietre. Cele trei cruci de piatră îşi aruncau umbra peste puţul cu apă sfinţită de la picioarele lor.

Aici se opriseră pelerini ca să se răcorească, îşi aminti Jude că citise în ghidul ei turistic. Oare câţi turnaseră în taină câţiva stropi de apă pe pământ, ca o ofrandă adusă divinităţii, ca să fie ocrotiţi de ea? se întrebă Jude.

Ce rost avea să rişte? îşi zise, încuviinţând din cap. La fel ar fi făcut şi ea.

Era un loc liniştit, se gândi Jude. Un loc impresionant, care părea să cunoască sensul vieţii şi al morţii, precum şi legătura dintre ele.

Aerul părea mai cald, aproape ca vara, în ciuda vântului, iar mireasma florilor răspândite prin iarbă şi pe morminte deveni dintr-odată mai puternică şi mai ameţitoare. Jude

auzea bâzâit de albine şi cântec de păsări, sunete clare, melodioase şi profunde.

Iarba creştea înaltă şi verde, ceva mai încâlcită în locurile unde solul era denivelat. Printre ierburi Jude zări câteva pietre mici, neşlefuite, care marcau morminte străvechi. Printre ele, un singur mormânt recent. Bătrâna Maude ceruse să fie îngropată aici, aproape singură, pe un deal cu vedere spre satul ordonat ca o tablă de şah, spre întinderea albastră a mării şi spre câmpiile înverzite care duceau până spre munte.

Ascuns pe o lespede de piatră dintre ruine se vedea un vas înalt de plastic cu flori de un roşu intens. Simpla lor vedere o impresionă profund pe Jude.

Oamenii uită adesea, se gândi ea. Dar nu şi aici. Aici oamenii îşi aminteau şi cinsteau acele amintiri aducând flori morților.

Pe lespede scria simplu „Maude Alice Fitzgerald”, sub nume cuvântul „Vrăciță” şi datele care marcau începutul şi sfârşitul vieții ei îndelungate.

Un epitaf bizar, cugetă Jude, îngenunchind lângă movila de pământ. Pe mormânt erau deja flori, un buchețel de violete care începea să se veştejească. Jude puse florile ei alături şi se sprijini pe călcâie.

— Eu sunt Jude, începu ea, nepoata verişoarei tale Agnes. Cea din America.

Locuiesc pentru un timp în casa ta. E minunată. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut, dar bunica vorbea adesea despre vremea petrecută împreună cu tine în căsuță. Cât de fericită ai fost pentru ea când s-a măritat şi a plecat în America.

Dar tu ai rămas aici, acasă.

— A fost o femeie de ispravă.

Jude simți că-i sare inima din piept. Ridică brusc capul şi întâlni doi ochi de un albastru adânc. Era un chip frumos, tânăr şi blând. Avea părul lung şi negru până aproape de

umeri. Cu colțurile buzelor arcuite într-un surâs prietenos, bărbatul făcu un pas mai aproape, oprindu-se în dreptul lui Jude, de cealaltă parte a mormântului.

— Nu te-am auzit. Nici nu mi-am dat seama că e cineva aici.

— În locurile sfinte trebuie să calci cu paşi neauziți. N-am vrut să te sperii.

— Nu. „Doar cât să fac infarct”, se gândi ea. M-ai luat prin surprindere. Jude îşi îndepărtă şuvițele de păr desprinse de vânt care îi dansau pe obraz. Ai cunoscut-o pe Maud?

— Sigur că am cunoscut-o pe Bătrâna Maude, o femeie de ispravă, cum spuneam, şi care a dus o viață intensă şi generoasă. Frumos din partea ta că i-ai adus flori, îi plăceau mult florile.

— Sunt din grădina ei.

— Da, spuse el şi zâmbetul i se întinse pe toată fața. Cu atât mai bine.

Îşi puse palma pe capul câinelui, care stătea liniştit lângă piciorul lui. Jude zări sclipirea unui inel pe deget, o piatră de un albastru-închis care arunca scântei din montura ei groasă de argint.

— Ți-a trebuit mult până să te întorci la rădăcinile tale.

Ea se încruntă, clipind des din pricina soarelui, care acum părea şi mai fierbinte, îndeajuns de strălucitor cât să-o împiedice să vadă limpede.

— Oh, vorbeşti despre venirea mea în Irlanda. Presupun că ai dreptate.

— E un loc unde poți să-ți priveşti în adâncul sufletului şi să înțelegi ce anume contează cel mai mult. Acum ochii lui păreau de cobalt. Intenşi, hipnotici. Aşa că alege, îi zise el. Alege, Jude Frances, fiindcă nu vei fi singura pe care o vor influența alegerile tale.

Mireasma de flori, iarbă şi pământ i se suise la cap. Simți că o ia cu amețeală.

Soarele o orbea, aducându-i în fața ochilor contururi de foc arzător care îi tulburau vederea. Vântul se înteți brusc, căpătând o forță uimitoare.

Ar fi jurat că aude sunet de cimpoaie adus pe aripile iuți ale vântului.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Ca prin somn, îşi duse mâna la frunte şi închise ochii.

— Ai să înțelegi.

— Te-am văzut prin ploaie. Era amețită, atât de amețită. Pe deal, lângă turnul cel rotund.

— Adevărat. Te-am aşteptat cu toții.

— M-ați aşteptat? Cine?

Vântul se domoli la fel de brusc precum se stârnise, iar muzica se topi, făcând loc tăcerii. Jude îşi scutură capul, să-şi limpezească mintea.

— Iartă-mă. Ce spuneai?

Dar când deschise iarăşi ochii, era singură, doar cu morții cei tăcuți şi câinele cel mare şi galben.

Capitolul 5

Aidan nu obiecta când venea vorba să țină catastife. Dar le ura din toată inima.

Şi totuşi, trei zile pe săptămână, fie ploaie, fie soare, petrecea o oră sau mai mult la biroul lui din camera de deasupra tavernei, lucrând la comenzi, cheltuieli, ştate de plată şi profituri.

Pentru el era în permanență o uşurare să ştie că făcea profit. Până când taverna Gallagher ajunsese să fie preluat de el, nu-şi făcuse niciodată prea mari griji cu banii. Şi se întreba adesea de nu cumva acesta era în parte motivul pentru care părinții lui rămăseseră în altă țară. O dusese bine trăind de azi pe mâine în timpul călătoriilor lui. Câştigându-şi traiul zilnic sau strictul necesar ca să

supraviețuiască. Nu economisise niciun bănuț şi nici nu simțise nevoia s-o facă.

Simțul răspunderii nu fusese chiar punctul lui forte.

La urma urmei, crescuse în condiții destul de confortabile şi cu siguranță că în copilărie şi în adolescență îşi adusese partea lui de contribuție în muncă. Dar de la şters podele, servit la mese şi cântat la calcularea cantității de bere ce trebuia comandată, a procentului de veselă spartă – mulțumesc, surioară Darcy! — pe care şi-l putea permite, la jongleria cu cifrele din registre şi calcularea impozitelor era o diferență de la cer la pământ.

Treburile astea îi dădeau de fiecare dată dureri de cap şi îi plăcea să stea închis în casă cu registrele la fel de mult cum i-ar fi plăcut să i se scoată un dinte, însă învăța.

Şi în timp ce învăța, înțelegea că taverna însemna şi mai mult pentru el tocmai din acest motiv. Da, părinții lui dăduseră dovadă de înțelepciune, decise el. Şi-şi cunoşteau bine fiul.

Stătea mult pe telefon cu distribuitorii, luptându-se să smulgă cel mai bun preț cu putință. Activitatea asta nu-l deranja prea mult, semăna puțin cu comerțul de cai.

Şi era ceva pentru care descoperise că are aptitudini.

Îi făcea plăcere că muzicanți din Dublin, din Waterford, ba chiar şi din Clare şi Galway erau nu numai dornici, dar chiar încântați să cânte în taverna Gallagher.

Se mândrea cu faptul că, în cei patru ani de când se ocupa de tavernă, reuşise să-i creeze faima de loc unde muzica era bine-venită.

Şi se aştepta ca sezonul estival, când turiştii aveau să dea năvală, să fie cea mai frumoasă vacanță din viața lor.

Dar asta nu însemna că adunarea şi scăderea nu erau nişte corvezi.

Se gândise să-şi ia un computer, dar asta însemna că ar fi trebuit să învețe cum să lucreze cu maşinăria aia afurisită.

Recunoştea fără jenă că simpla idee îl speria de moarte. Când deschisese discuția față de Darcy, spunându-i că poate se apuca ea să învețe tainele unui calculator, sora lui râsese până când lacrimile începuseră să-i curgă şiroaie pe obrajii ei frumoşi.

Ştia că nu are rost să apeleze la Shawn, căruia nu i-ar fi trecut prin minte nici măcar să schimbe un bec dacă ar fi citit pe întuneric.

Nu voia nici să angajeze pe altcineva, atâta timp cât taverna Gallagher se descurcase cu forțe proprii încă de când îşi deschisese porțile. Prin urmare, fie continua să se chinuie cu creionul şi maşina de adunat, fie îşi lua inima în dinți şi se confrunta cu tehnologia.

Îşi imagina că Jude se pricepe la calculatoare. N-ar fi avut nimic împotrivă ca ea să-l învețe câte ceva. Cu siguranță chiar i-ar fi plăcut să-i întoarcă serviciul în cu totul alt mod, se gândi el zâmbind galeş.

Voia să-şi pună mâinile pe trupul ei. Deja se întrebase ce gust, ce moliciune avea gura ei mare şi frumoasă. Trecuse ceva timp de când o femeie îi turnase foc în vine şi-i plăcea să anticipeze momentul şi să se întrebe cum ar fi.

Jude îi amintea de o iapă tânără, încă nesigură pe picioare şi care se temea de apropierea omului, chiar dacă spera să primească o mângâiere tandră şi afectuoasă. Pe Aidan îl atrăgea combinația între felul ei de a fi şovăielnic, mintea limpede şi vorbirea educată.

Spera că va veni în seara aceea, aşa cum o rugase.

Spera că va purta una dintre ținutele ei îngrijite şi-şi va lega părul la ceafă, ca el să-şi poată imagina plăcerea de a i-l ciufuli.

Dacă Jude ar fi avut cea mai mică idee pe unde umblau gândurile lui Aidan, n-ar fi găsit niciodată curajul să plece de acasă. Chiar şi fără această complicație, se gândise şi se răzgândise de vreo şase ori dacă să se ducă sau nu.

Ar fi fost o impoliteţe să nu meargă, dacă el o invitase.
Ar părea că se aşteaptă ca el să-i acorde timp şi atenţie.
Era pur şi simplu un mod plăcut de a petrece o seară între prieteni.
Nu era genul de femeie care să stea nopţile prin taverne.
Propria ezitare o scotea din sărite atât de tare încât decise să meargă de formă, doar pentru o oră.
Se îmbrăcă în pantaloni cenuşii şi sacou, arborând şi o vestă cu dungi grena, pentru o pată de culoare. În definitiv, era sâmbătă seara, se gândi ea, aşa că-şi puse şi nişte cercei de argint, care se legănau vesel. Va fi şi muzică, îşi aminti ea, cochetând cu ideea de a-şi face de cap, punându-şi şi o pereche de brăţări subţiri de argint.
Avea o pasiune tainică şi arzătoare pentru bijuterii.
În clipa când îşi strecura brăţările pe mână, îşi aminti de inelul tânărului din cimitir. Acel safir scânteietor, în montură groasă de argint, atât de nepotrivit cu lumea nepretenţioasă a satului.
Era o fiinţă atât de stranie, îşi zise ea. Venise şi plecase cu paşi atât de neauziţi încât aproape îi făcea impresia că visase. Dar îşi amintea foarte clar chipul şi glasul lui, la fel de clar cum îşi amintea şi acea izbucnire bruscă de miresme, rafalele de vânt şi ameţeala.
Trebuie să fie glicemia, decise ea. Toate prăjiturile pe care le mâncase îi aduseseră prea mult zahăr în sânge, după care scăzuse glicemia, dându-i o senzaţie de ameţeală.
Îşi alungă gândul şi se aplecă spre oglindă, să vadă dacă nu se mânjise cu rimel.
Probabil avea să-l revadă pe acel tânăr astă-seară la tavernă sau data viitoare când îi va duce flori lui Maude.
Cu brăţările zăngănind vesel şi făcând-o să se simtă sigură pe sine, coborî la parter. De data asta îşi aminti să ia cheile de la maşină înainte să se aşeze la volan, ceea ce socoti a fi un progres. Tot un progres era şi faptul că nu-i

mai transpirau palmele în timp ce conducea maşina pe drum prin întuneric.

Mulţumită de ea însăşi şi anticipând o seară liniştită şi plăcută, parcă maşina chiar la cotul drumului, la un pas de taverna Gallagher. Îşi netezi părul, se îndreptă spre intrare, trase aer în piept şi deschise uşa.

Muzica ce răsuna la maximum aproape că o trânti pe spate.

Cimpoaie, o vioară, voci şi răcnetele mulţimii din local care cânta în cor Whisky in the Jar[9]. Ritmul era atât de rapid şi de îndrăcit, încât sunetele se amestecau unele cu altele, iar muzica puse stăpânire pe ea, o trase înăuntru şi o învălui cu totul.

Nu mai era taverna întunecoasă şi liniştită în care păşise prima oară. Acum era ticsită de lume care stătea la măsuţele joase, se înghesuia la tejghea sau umbla de colo-colo ţinând în mână pahare pline sau goale.

Muzicanţii – oare cum reuşeau numai trei oameni să facă aşa un vacarm? – fuseseră instalaţi în primul separeu, unde stăteau îmbrăcaţi în haine muncitoreşti şi cizme şi cântau îndrăcit, dar şi îngereşte. Taverna mirosea a fum, a drojdie de bere şi a săpun.

O clipă Jude se întrebă de nu cumva greşise locul, apoi însă o zări pe Darcy, cu părul ei negru şi frumos prins la spate cu o panglică roşie care atrăgea privirea.

Ducea o tavă cu pahare şi sticle goale, cu scrumiere pline ochi şi flirta artistic cu un tânăr roşu la obraz ca panglica, încântat şi fâstâcit, ai cărui ochi trădau o admiraţie fără speranţă.

---

[9] Cântec tradiţional irlandez (n.tr.)

Prinzând privirea lui Jude, Darcy îi făcu cu ochiul, apoi îl bătu uşor pe obraz pe tânărul îndrăgostit şi-şi făcu loc prin mulţime.

— Localul e plin de lume astă-seară. Mi-a zis Aidan că o să vii şi că să fiu cu ochii în patru, să văd când soseşti.

— Oh, drăguţ din partea lui. Şi din partea ta. Nu mă aşteptam la atâta...

— Muzicanţii sunt foarte îndrăgiţi prin părţile noastre şi de fiecare dată atrag un public numeros.

— Sunt minunaţi.

— Aşa e, cântă bine. Pe Darcy o interesau mai mult cerceii lui Jude. Se întreba de unde-i cumpărase şi cam cât costaseră. Uite, ţine-te după mine şi am să te conduc cu bine până la bar.

Exact asta şi făcu, unduindu-se şi ocolind oamenii, împingând pe unul sau pe altul, cu un hohot de râs sau un comentariu, adresându-se fiecăruia pe nume. Se îndreptă spre capătul îndepărtat al barului, unde îşi strecură tava printre clienţii adunaţi acolo şi o aşeză în locul unde se preluau comenzile.

— Bună seara, domnule Riley! îl salută Darcy pe bătrânul care şedea pe ultimul taburet.

— Seara bună şi ţie, Darcy, fetiţo, răspunse el cu glas înalt şi subţire.

Se uită la Darcy cu ochi zâmbitori, care lui Jude i se păreau pe jumătate orbi, şi continuă să soarbă din berea Guinness densă şi întunecată la culoare.

— Dacă te măriţi cu mine, scumpo, am să te fac regină.

— Atunci hai să ne luăm sâmbăta viitoare, fiindcă chiar merit să fiu regină. Fata îl sărută cu drag pe obrazul încreţit. Will Riley, ia las-o tu pe americanca asta să stea lângă bunicul tău.

— Cu plăcere. Tânărul cel slăbuţ sări jos de pe taburet şi-i zâmbi larg lui Jude.

Deci tu eşti fata din America. Stai jos aici, lângă bunicul şi-ţi facem cinste cu o halbă.

— Domnişoara preferă vin.

Aidan se ivi în faţa ei, oferindu-i paharul gata pregătit.

— Da. Mulţumesc.

— Bine, atunci trece-l în contul lui Will Riley, Aidan şi o să bem în cinstea tuturor verilor noştri de peste ocean.

— Foarte bine, Will.

Aidan o învălui pe Jude în zâmbetul lui galeş.

— Mai rămâi un timp, aşa-i?

Şi se îndepărtă cu treburi.

Jude mai rămase un timp. Fiindcă aşa i se părea politicos, bău în cinstea unor oameni de care nu auzise în viaţa ei. Fiindcă i se părea că nu cere cine ştie ce efort, conversă cu cei doi Riley despre rudele lor din Statele Unite şi călătoriile lor în State, deşi ştia că-i dezamăgea pe amândoi spunând că nu pusese niciodată piciorul în Wyoming şi nici nu văzuse un cowboy în carne şi oase.

Ascultă muzică, fiindcă era superbă. Melodii în acelaşi timp cunoscute şi stranii, antrenante şi sfâşietoare se revărsau peste ea şi peste toţi cei de faţă. Începu să fredoneze, recunoscând unul dintre cântece şi zâmbi când bătrânul Riley începu şi el să cânte cu cuvinte cu glasul lui subţirel.

— Îmi căzuse cu tronc verişoara ta Maude, îi mărturisi domnul Riley lui Jude. Dar ea nu avea ochi decât pentru John Magee, Dumnezeu să-l odihnească. Oftă din adâncul sufletului şi sorbi cu sete din Guinness. Şi într-o bună zi, când m-am dus iar la uşa ei, cu pălăria în mână, mi-a spus că nu va trece anul şi am să mă însor cu o fată blondă cu ochi cenuşii.

Tăcu, zâmbind ca pentru sine. „De parcă ar fi privit înapoi în timp”, se gândi Jude. Se aplecă spre el, ca să-l audă peste vacarmul muzicii.

— Şi n-a trecut o lună că am cunoscut-o pe Lizzie a mea cea cu păr blond şi ochi cenuşii. Ne-am luat în iunie şi am trăit împreună aproape cincizeci de ani, până când ea a plecat la Domnul.

— Ce frumos!

— Maude ştia anumite lucruri. Ochii lui spălăciți o privirâ în ochi pe Jude.

Oamenii de Treabă îi murmurau adesea la ureche.

— Zău? exclamă Jude, amuzată.

— Oh, da! Iar cum tu eşti sângele ei, s-ar putea să vină să-ți şoptească şi ție la ureche. Fii pregătită să-i asculți.

— Aşa am să fac.

Un timp rămaseră tăcuți, sorbindu-şi băuturile şi ascultând muzică. Apoi Jude simți cum i se umplu ochii de lacrimi când Darcy înconjură cu brațul umerii osoşi ai bătrânului şi glasul ei frumos i se alătură într-un cântec despre dragoste eternă şi pierderea ființei iubite.

Jude zâmbi dând cu ochii de Brenna, care turna bere şi răsucea robinetele din spatele tejghelei. Măcar de data asta nu purta şapcă, şi claia ei de păr roşcat şi cârlionțat se revărsa în voie.

— Nu ştiam că lucrezi aici.

— Doar din când în când, când e nevoie. Ce bei tu acolo, Jude?

— Chardonnay. Dar chiar n-ar trebui...

Dar Brenna deja se întorsese cu spatele şi, până să-şi dea seama Jude, îi umpluse iar paharul.

— Sfârşitul de săptămână e aglomerat la Gallagher, urmă Brenna. Mai dau o mână de ajutor şi vara, când vin turiştii. Frumoasă muzică astă-seară, nu?

— Absolut minunată.

— Şi ce mai faci, domnule Riley, dragule?

— Bine, Brenna O'Toole, frumoasa mea. Dar tu când ai de gând să-mi fii mireasă, ca să nu-mi mai plângă inima de dorul tău?

— În frumoasa lună mai. Cu un gest delicat, îi înlocui halba goală cu una plină.

Să fii cu ochii în patru la craiul ăsta, Jude, că nici nu ştii când îţi fură inima.

— Brenna, ocupă-te tu de celălalt capăt al barului, te rog. Aidan se strecură în spatele fetei, trăgând-o de părul roşu şi strălucitor. Eu am chef să lucrez aici, ca să mai flirtez cu Jude.

— Încă un curtezan. E plin localul de ei.

— E chiar drăguţă, interveni domnul Riley, şi Aidan îi făcu cu ochiul lui Jude.

— Care dintre ele, domnule Riley?

— Toate. Domnul Riley râse hârâit şi plesni cu palma lui fragilă în tăblia barului.

Te asigur că n-am văzut în viaţa mea vreo fetişcană care să nu fie drăguţă măcar cât să merite o ciupitură. Fata asta din America are ochi care vrăjesc. Aidan, băiete, ai grijă să nu-ţi facă farmece.

— Poate că mi-a şi făcut. Aidan strânse paharele murdare, le puse în chiuveta de sub tejghea şi scoase altele curate, gata să le umple. Ai fost cumva afară în miez de noapte, Jude Frances, ca să culegi regina-nopţii şi să-mi şopteşti numele?

— Posibil, se auzi ea răspunzând. Dacă aş şti cum arată regina-nopţii.

Răspunsul ei îl făcu pe domnul Riley să râdă cu atâta poftă, încât Jude se temu să nu-l vadă căzând de pe scaun. Aidan se mulţumi să zâmbească, în timp ce servea halbele şi-şi primea banii. Apoi se aplecă spre Jude, privind-o cum face ochii mari şi cum îi tremură buzele de surpriză.

— Data viitoare când am să vin la tine, am să-ți arăt regina-nopții.
— Păi... Hmm...
„Şi cam atât pentru un răspuns inteligent”, îşi zise ea, sorbind câteva înghițituri zdravene de vin.
Să fi fost de vină vinul sau intimitatea din privirea lui, dar Jude simți că o ia cu amețeală. Decise că trebuia să fie prudentă cu amândouă. De data asta, când Aidan ridică sticla, Jude clătină din cap şi-şi acoperi paharul cu palma.
— Nu, mulțumesc. De acum beau doar apă.
— Vrei minerală?
— Minerală? Da, merge foarte bine.
Aidan îi aduse apa într-un pahar scund, cu foarte puțină gheață. Ea luă o sorbitură, privindu-l cum pune alte două pahare sub robinetele de bere şi cum începe să le umple artistic cu Guinness.
— Durează foarte mult, zise Jude, mai mult ca pentru ea.
Dar el o privi scurt, continuând să manevreze robinetele cu o mână.
— Doar atât cât e nevoie ca să iasă cum trebuie. Într-o zi, când o să ai chef, am să-ți pregătesc şi ție un pahar, şi atunci ai să vezi ce pierzi când bei chestia aia franțuzească.
Darcy veni într-un suflet la bar şi-şi puse tava pe tejghea.
— O halbă mare şi una mică de Smithwick[10], o halbă de Guinness şi două pahare de Jamesons[11]. Şi, Aidan, când termini aici, vezi că Jack Brennan a întrecut măsura.
— Mă ocup eu. Cât mai stai, Jude Frances?
— Cât? Jude îşi luă privirea de la mâinile lui atât de iuți şi pricepute şi aruncă un ochi la ceas. Dumnezeule, e trecut de unsprezece. Nu mi-am dat seama.

---

[10] Bere irlandeză (n.tr)

[11] Whisky irlandez (n.tr.)

Dintr-o oră, cât îşi propusese să stea inițial, se făcuseră aproape trei.

— Trebuie să plec.

Aidan încuviință din cap cu un aer absent, o reacție mult sub aşteptările ei, şi pregăti comenzile aduse de sora lui, în timp ce Jude se căuta de bani ca să-şi achite consumația.

— Plăteşte nepotul meu. Domnul Riley îşi puse mâna subțirică peste mâna ei. E un băiat de treabă. Pune-ți banii la loc, drăguța mea.

— Mulțumesc.

Jude îi întinse mâna şi rămase încântată când bătrânul o duse la buze.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Jude se dădu jos de pe taburet şi-i zâmbi tânărului Riley.

— Vă mulțumesc la amândoi.

Fără Darcy ca s-o ghideze, era ceva mai complicat decât la venire. Când ajunse la uşă, avea obrazul îmbujorat de la căldura celorlalte trupuri şi sângele îi dansa în ritmul năvalnic al arcuşului.

Fusese una dintre cele mai frumoase seri din viața ei.

Păşi afară, în aerul răcoros al nopții. Şi dădu cu ochii de Aidan, care tocmai se ferise de mişcarea violentă a unui braț gros cât un trunchi de copac.

— Haide, haide, Jack, zise el pe un ton împăciuitor, în timp ce un uriaş cu un păr incredibil de roşu îşi încorda iar pumnii cât nişte baroase. Ştii bine că nu vrei să mă loveşti.

— Ba da! Pe dumnezeul meu, Aidan Gallagher, dacă nu-ți sparg nasul ăla pe care ți-l bagi peste tot! Cine eşti tu ca să-mi spui mie că nu pot să-mi cumpăr o afurisită de băutură într-o afurisită de crâşmă atunci când vreau eu?

— Eşti criță, Jack, trebuie să te duci acasă şi să te culci până îți trece damful.

— Hai să vedem dacă o să-ți treacă ție ce-am să-ți dau eu acum!

Îşi luă avânt ca să-l lovească, dar când Aidan se pregătea să se ferească de adversarul care se năpustea ca un taur, Jude scoase un țipăt. Acea fracțiune de secundă fu îndeajuns ca să-i abată atenția lui Aidan, astfel că pumnul lui Jack îl lovi cu putere.

— Ei, la dracu'!

Aidan îşi mişcă maxilarul într-o parte şi în alta, golindu-şi plămânii de aer, în timp ce, purtat înainte de inerția atacului, Jack se prăbuşea pe trotuar cu fața în jos.

— Eşti bine? Îngrozită, Jude se repezi la Aidan, ocolind trupul mătăhălos întins pe jos ca un pachebot răsturnat. Îți sângerează buza. Te doare? E groaznic ce s-a întâmplat.

Căută cu disperare în poşetă un şervețel, continuând să îndruge vorbe fără şir.

Aidan era destul de enervat cât să-i spună că-i dăduse sângele din vina ei, fiindcă țipase, nu doar din pricina loviturii încasate de la Jack. Dar Jude arăta nespus de drăguță în disperarea ei şi deja îi tampona cu şervețelul buza spartă.

Vru să-i zâmbească, dar îl durea cumplit, aşa că schiță o grimasă.

— Vai, ce derbedeu! Trebuie să chemăm poliția.

— Pentru ce?

— Să-l aresteze. Doar te-a atacat.

Sincer şocat, Aidan o privi cu gura căscată.

— De ce-aş vrea să-mi aresteze unul dintre cei mai vechi prieteni doar pentru o buză spartă?

— Prieten?

— Sigur. Nu făcea decât să-şi aline cu un whisky inima rănită, ceea ce a fost o prostie, dar era şi firesc. Fata pe care credea că o iubeşte a fugit cu unul din Dublin, miercuri s-au făcut două săptămâni, aşa că de câteva zile s-a apucat să-şi înece amarul în băutură, de asta a făcut scandal. N-a fost cu rea intenție.

— Dar ți-a tras un pumn în față. Poate că dacă îi repeta asta limpede şi răspicat, Aidan avea să înțeleagă. Zicea că o să-ți spargă nasul.

— Asta fiindcă a mai încercat şi altă dată şi n-a reuşit. Mâine-dimineață o să-i pară rău, la fel cum o să-i pară rău şi pentru durerea de cap. O să regrete că nu-i pică țeasta îndurerată de pe umeri, să scape de migrenă. Acum Aidan zâmbea, dar circumspect. Ți-ai făcut griji pentru mine, iubito?

— Se pare că nu era cazul, răspunse ea înțepată, făcând ghemotoc şervețelul plin de sânge. Din câte văd eu, chiar îți place să te încaieri pe stradă cu amicii.

— A fost un timp când îmi plăcea să mă încaier în stradă cu necunoscuți, dar m-am maturizat şi acum prefer s-o fac cu prietenii. Aidan întinse mâna, cum îşi dorise mai de mult, şi începu să se joace cu vârfurile părului ei prins la spate. Îți mulțumesc că mi-ai purtat de grijă.

Făcu un pas spre ea. Jude se trase un pas înapoi. Aidan oftă.

— Într-o bună zi n-ai să mai ai unde să te retragi. Iar eu n-o să-l mai am pe bietul Jack, beat mort, la picioarele mele, ca să mă ocup de el.

Şi cu un aer filosofic, se aplecă şi spre uimirea lui Jude, îl apucă pe uriaşul căzut în nesimțire şi-l săltă pe umăr fără niciun efort.

— Tu eşti, Aidan?

— Eu sunt, Jack.

— Ți-am spart nasul?

— Nu, nu mi l-ai spart, dar mi-ai însângerat nițel buza.

— Afurisit noroc aveți voi, ăştia din neamul Gallagher.

— Vezi că-i de față şi o doamnă, măi căpățânosule.

— Oh, îmi cer scuze.

— Sunteți nişte caraghioşi amândoi, decise Jude şi le întoarse spatele, pornind către maşină.

— Jude, iubito... zâmbi larg Aidan, apoi sâsâi de durere când buza i se despică din nou. Ne vedem mâine, să zicem pe la unu jumătate.

Continuă să râdă încetişor, în timp ce ea îşi vedea de drum, cu tocurile bocănind grăbit. Suind în maşină, întoarse capul, aruncându-i o privire furioasă.

— A plecat? vru să ştie Jack.

— A plecat. Dar nu departe, murmură Aidan, urmărind-o din ochi cum se îndepărtează cu maşina. Nu, n-o să se ducă prea departe.

Bărbaţii erau nişte maimuţoi. Asta era limpede. Jude clătină din cap, bătând dezaprobator cu degetul în volan în timp ce conducea spre casă. Bătaia între beţivi pe stradă nu era o distracţie şi oricine susţinea contrariul nu era teafăr la cap.

Doamne, o făcuse să se simtă ca o proastă. Stătea acolo şi zâmbea, în timp ce ea îi ştergea buza de sânge şi spunea vorbe fără şir. Un zâmbet indulgent, se gândea ea acum, adresat de un bărbat solid şi puternic unei femei naive şi sperioase.

Dar lucrul cel mai rău era că ea chiar fusese naivă şi sperioasă. Când Aidan îl aruncase pe umăr pe zdrahonul acela de parcă ar fi fost un sac cu puf, ea chiar simţise cum i se strânge stomacul.

Şi dacă nu s-ar fi stăpânit în acel moment şi n-ar fi plecat, poate chiar ar fi scos o exclamaţie admirativă.

Umilitor.

Dar el, el fusese cât de cât stânjenit să primească un pumn în obraz de faţă cu ea?

Nu, câtuşi de puţin. Se înroşise la faţă când i-l prezentase pe beţivanul de la picioarele lui ca fiind un vechi şi bun prieten? Nu, deloc.

Cel mai probabil, acum era din nou în spatele tejghelei, distrându-şi clienții cu povestea asta, făcându-i să râdă de țipătul ei alarmat şi de mâinile ei tremurânde.

Un nemernic!

Pufni şi se simți mai bine.

Până când intră pe drumul de acces, ajunsese la convingerea că se purtase într-un mod perfect demn şi rezonabil. Dacă cineva se purtase prosteşte, acela fusese Aidan Gallagher.

Regina-nopții, vezi să nu. Trânti portiera maşinii cu suficientă forță cât să răsune toată valea.

Pufni încă o dată şi, netezindu-şi părul, se îndreptă spre poartă. În clipa când ridică privirea, văzu femeia la fereastră.

— Oh, Doamne!

Simți cum i se scurge sângele din trup. Avea senzația că i se duce picătură cu picătură. Lumina lunii lucea blând pe părul blond-deschis, pe obrajii albi, pe ochii de un verde adânc.

Femeia zâmbea – un zâmbet frumos şi cuceritor, care îi pătrundea lui Jude până în adâncul sufletului, smulgându-i inima din piept.

Adunându-şi tot curajul de care era în stare, împinse poarta şi alergă la uşă. Când o deschise larg, îşi dădu seama că uitase s-o încuie. Îşi zise că cineva intrase în casă în timp ce ea era la tavernă. Atât şi nimic mai mult.

Se năpusti în sus pe scări, cu genunchii tremurând.

Nu era nimeni în dormitor. Verifică în grabă celelalte camere, dar nu era nimeni nici aici. Doar un vag şi trist parfum de femeie.

Neliniştită, încuie uşile. Iar când se înapoie în dormitor, îl încuie pe dinăuntru.

Se dezbrăcă şi se cuibări în pat, lăsând lumina aprinsă. Adormi abia într-un târziu şi atunci visă nişte nestemate

desprinse din soare şi prăvălite din cer, pentru a fi adunate într-un sac de argint de către un bărbat călare pe un cal înaripat, alb ca zăpada.

Giuvaierele cădeau din cer peste câmpii şi munți, peste lacuri şi râuri, peste mlaştini şi smârcuri, peste tot ce însemna Irlanda. Peste fortificațiile castelelor şi peste acoperişurile simple de paie ale caselor, în timp ce aripile albe ale calului vibrau în vânt.

Calul se opri brusc şi măreț, izbind cu copitele pământul din fața căsuței de pe deal, cu zidurile ei albe şi obloanele verzi, cu florile revărsate până în dreptul uşii.

Femeia ieşi să-l întâmpine pe călăreț, cu părul ei de un auriu palid revărsat pe umeri, cu ochii verzi ca iarba câmpurilor. Iar bărbatul cu păr la fel de întunecat pe cât de blond era al fetei şi purtând pe deget un inel de argint cu o piatră strălucitoare ca şi ochii lui, sări jos de pe cal.

Se apropie de ea şi-i goli sacul de nestemate la picioare. Iarba scânteia de diamante.

— Ele sunt iubirea mea pentru tine, îi spuse el. Ia-le şi ia-mă şi pe mine, căci îți voi da tot ce am şi chiar mai mult de atât.

— Iubirea nu-i de ajuns, nici diamantele. Fata vorbea cu voce calmă, liniştită, ținându-şi brațele în jurul taliei. Am jurat credință altcuiva.

— Am să-ți dăruiesc tot. Pentru vecie. Vino cu mine, Gwen şi o să-ți dăruiesc o sută de vieți.

— Nu-mi trebuie nestemate şi nici mai multe vieți. O lacrimă îi lunecă pe obraz, sclipind la fel ca diamantele din iarbă. Nu-mi pot lăsa casa. Şi n-am să renunț la lumea mea pentru a ta. Nici pentru toate diamantele tale sau toate viețile de care îmi vorbeşti.

Fără un cuvânt, el îi întoarse spatele şi sări în şa. În timp ce cal şi călăreț se înălțau spre ceruri, ea se întoarse în

casă, lăsând diamantele în iarbă, de parcă ar fi fost doar flori.

Şi astfel nestematele chiar deveniră flori, acoperind pământul cu mireasma lor blândă şi îmbătătoare.

Capitolul 6

Jude se trezi cu ropotul blând şi constant al ploii în fereastră şi cu vaga amintire a unor vise pline de mişcare şi culoare. O tenta ideea de a se cuibări din nou în aşternut, încercând să adoarmă şi să-şi reia visul. Dar nu i se părea un lucru bun.

Asta însemna să-şi îngăduie prea mult.

Decise că era mai productiv să creeze şi să se țină de un program zilnic. O dimineață ploioasă de duminică putea fi dedicată unor treburi obişnuite prin casă. La urma urmei, aici, în Ardmore, nu existau servicii de curățenie ca la Chicago.

Pe undeva chiar îşi dorea să dea cu mopul şi să şteargă praful, mici activități care cumva îi dădeau sentimentul că acea căsuță îi aparținea. Chiar dacă îşi spunea că nu era foarte înțelept din partea ei, de fapt, îi făcu plăcere să umble printre ustensilele de curățenie, alegându-şi diverse cârpe.

Petrecu o parte a dimineții într-un mod agreabil, ştergând praful şi rearanjând bibelourile răspândite de Bătrâna Maude prin toată casa. Pe fiecare masă şi pe fiecare raft se găseau frumoase zâne pictate, vrăjitori eleganți, fragmente ciudate de cristal. Majoritatea cărților erau despre istoria şi folclorul irlandez, dar printre ele existau şi câteva cărți de lectură cu copertele uzate.

Jude descoperi că Bătrânei Maude îi plăcuseră romanele de dragoste, lucru care i se părea de-a dreptul minunat.

În loc să dea cu aspiratorul, Jude scoase dintr-un cotlon o veche mătură electrică şi începu s-o mânuiască peste podele şi carpete, fredonând în ritm cu hârşâitul ei.

Frecă obiectele din bucătărie, uimită de propriul sentiment de satisfacție la vederea cromului şi a porțelanului care lucea. Tot mai sigură pe ea, se duse cu cârpa de praf în mica debara de alături. Curând se va ocupa şi de cutiile de aici.

Poate chiar în seara aceea. Şi-i va expedia bunicii ei tot ce i se va părea de valoare sau suficient de sentimental ca să merite păstrat.

Strânse aşternutul din dormitor şi restul de rufe ce trebuiau spălate. I se părea cam ruşinos că în viața ei nu spălase rufe. Dar cu siguranță nu era ceva atât de dificil încât să nu poată fi învățat. Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să spele rufele înainte să se apuce de curățenie. Data viitoare îşi va aminti.

În mica debara găsi coşul pentru rufe, pe care îşi dădu seama că ar fi trebuit mai întâi să-l ducă la etaj şi înghesui rufele murdare înăuntru.

Mai descoperi şi că nu exista uscător. Dacă nu se înşela, asta însemna că trebuia să atârne rufele afară pe o frânghie. Şi, deşi când o privise pe Mollie O'Toole înşirând rufe pe funie i se păruse o îndeletnicire plăcută, acum când se punea problema să facă şi ea acelaşi lucru, era cu totul altceva.

Pur şi simplu trebuia să învețe. Şi va învăța, îşi făgădui ea. Apoi, dregându-şi glasul, contemplă încruntată maşina de spălat.

Departe de a fi nouă, avea mai multe puncte de rugină pe suprafața albă.

Comenzile erau simple. Trebuia să aleagă apă rece sau caldă şi-şi spuse că, dacă voia să obțină rufe curate, trebuia să folosească apă caldă şi încă din belşug. Citi instrucțiunile

de pe cutia de detergent şi le urmă cu stricteţe. Susurul apei care umplea cuva o făcu să zâmbească, încântată de realizare.

Ca să marcheze momentul, puse ceainicul pe foc şi se răsfăţă cu câteva prăjiturele din cutia de metal.

Casa era acum curată. Casa ei era acum curată, se corectă singură. Totul era la locul lui, rufele la spălat, deci... Deci acum nu mai avea nicio scuză să nu se gândească la ceea ce văzuse cu o noapte în urmă.

Femeia de la fereastră. Lady Gwen.

Stafia casei.

Nu exista nicio cale raţională de a nega că văzuse deja de două ori chipul acela.

Îl văzuse cât se poate de limpede. Atât de clar încât, chiar şi cu talentul ei rudimentar, ar fi putut schiţa portretul femeii care o privise de la fereastră.

Stafii. Nu erau ceva în care să fi fost educată din copilărie să creadă, deşi o parte din ea iubea imaginaţia bogată din poveştile bunicii. Dar afară doar de cazul când devenise brusc victima halucinaţiilor, văzuse o stafie, şi chiar de două ori.

Oare să fi depăşit limita normală a căderii nervoase care o îngrijorase atât de mult când plecase din Chicago?

Totuşi, acum nu se mai simţea nesigură pe ea ca atunci. De zile întregi nu mai avusese migrene, tensiune sau greţuri şi nu mai trăise senzaţia de sufocare şi de greutate care vestea depresia.

Nu i se mai întâmplase aşa ceva din clipa în care pusese piciorul pentru prima oară în casa de pe Dealul Zânelor.

Se simţea bine, decise ea, după câteva clipe de gândire. Ageră, calmă, sănătoasă.

Ba chiar şi fericită.

Prin urmare, îşi zise ea, fie văzuse o stafie, ceea ce însemna că existau, şi astfel trebuia să-şi adapteze cumva modul de gândire...

Fie avusese o cădere nervoasă, al cărei rezultat era o stare de mulțumire.

Ronțăi gânditoare încă o prăjitură şi decise că accepta oricare dintre cele două situații.

Auzind bătăi în uşă, îşi scutură repede puloverul de firimituri şi aruncă o privire la ceas. Nici nu-şi dăduse seama când trecuse dimineața. În plus, îşi impusese să nu se gândească la vizita promisă de Aidan.

Iar el se pare că venise. Foarte bine. Vor lucra în grădină, decise ea, prinzându-şi iar părul în agrafe, în timp ce se ducea la uşă. Cu toată reacția ei inițială, să zicem chimică, în prezența lui Aidan, totuşi interesul față de el era pur profesional. Un bărbat care se bătea pe stradă cu bețivii şi care flirta atât de neobrăzat cu femei pe care abia le cunoştea nu avea nicio şansă în ochii ei.

Ea era o femeie civilizată, care credea în rațiune, diplomație şi soluții de compromis când trebuia rezolvată o dispută. Nu simțea decât compătimire pentru cineva care prefera să folosească forța şi pumnii încleştați.

Chiar dacă avea un chip frumos şi muşchi care îi jucau sub piele când îi punea la treabă.

Ea, una, era mult prea cumpătată ca să se lase orbită de aspectul fizic.

Îşi va nota poveştile lui şi-i va mulțumi pentru cooperare. Şi cu asta, basta.

Deschise uşa şi-l văzu stând în ploaie, cu părul strălucind de stropi, cu un zâmbet cald ca vara şi la fel de galeş. Şi îşi dădu seama că era la fel de cumpătată ca un cățeluş.

— Ziua bună, Jude!

— Bună!

Dovadă a efectului pe care Aidan îl exercita asupra ei, avu nevoie de zece secunde bune ca să observe namila de lângă el, cu un buchet de flori în mâna uriaşă. Omul avea un aer deznădăjduit, remarcă ea, ploaia îi picura de pe cozorocul şepcii, faţa lui lătăreaţă era albă ca varul şi umerii laţi cât un grătar de camion stăteau căzuţi.

Aidan îl înghionti zdravăn cu cotul în coastă şi omul oftă adânc.

— Ăăă... bună ziua, domnişoară Murray. Eu sunt Jack Brennan. Aidan mi-a zis că aseară m-am purtat urât de faţă cu dumneavoastră. Îmi pare tare rău şi sper că o să mă iertaţi.

Îi întinse florile cu un gest brusc şi cu o căutătură jalnică în ochii injectaţi.

— Am băut cam mult aseară, urmă el. Dar asta nu era o scuză să vorbesc urât de faţă cu o doamnă, deşi nici nu ştiam că eraţi acolo, nu?

Tot vorbind, aruncă o privire piezişă către Aidan, ţuguindu-şi buzele într-o expresie răzvrătită.

— Nu.

Jude se strădui să păstreze un ton sever, deşi florile acelea ude erau atât de înduioşătoare că-i topeau inima.

— Erai prea preocupat să-ţi loveşti prietenul.

— Eh... Aidan e prea iute ca să apuc să-l pocnesc zdravăn când sunt sub influenţa alcoolului, ca să zic aşa. O clipă buzele i se arcuiră într-un zâmbet neaşteptat de frumos, după care îşi lăsă din nou în piept capul uriaş. Dar oricare ar fi fost situaţia, n-am nicio scuză că m-am purtat aşa de faţă cu o femeie. Aşa că am venit să-mi cer iertare şi sper că nu v-aţi făcut o impresie atât de proastă despre mine.

— Ei, gata acum. Aidan îşi plesni sănătos amicul cu palma peste spate. Bravo, Jack! Domnişoara Murray e mult prea bună la suflet ca să-ţi poarte pică după ce ţi-ai cerut iertare atât de frumos.

Se uită la Jude, ca şi cum ar fi fost amândoi părtaşi la o glumă bună şi nevinovată.

— Nu-i aşa, Jude Frances?

Jude chiar era bună la suflet, dar o scotea din sărite că el o ghicise atât de bine.

Fără să-i dea atenție lui Aidan, dădu din cap spre Jack.

— Nu mi-am făcut o impresie proastă despre dumneata, domnule Brennan. Foarte frumos din partea dumitale că ai venit să-mi aduci flori. Nu vrei să intri să serveşti un ceai?

Uriaşul se lumină la față.

— Drăguț din partea dumitale. N-am nimic împotrivă...

— Jack, dar tu ai treabă...

Jack îşi împreună sprâncenele.

— Nu, n-am. N-am nimic anume...

— Ba da. Ai de făcut una, alta. Ia maşina mea şi du-te. Dacă ții minte, ți-am zis că eu şi domnişoara Murray avem ceva de rezolvat.

— Bine, atunci, murmură Jack. Dar nu văd ce conta o amărâtă de ceaşcă de ceai.

Ziua bună, domnişoară Murray!

Cu umerii plecați, cu şapca picurând de apă, Jack porni greoi către maşină.

— Puteai să nu-l laşi să stea în ploaie, comentă Jude.

— Se pare că pe mine nu te grăbeşti să mă inviți înăuntru, ca să nu stau în ploaie.

Aidan îşi lăsă capul într-o parte, privind-o cu atenție. Poate că la urma urmei chiar îmi porți pică.

— Nu mi-ai adus flori.

Totuşi, se dădu la o parte, făcându-i loc să intre, cu hainele din care picura apă.

— Data viitoare o să-ți aduc. Văd că ai făcut curat. Casa miroase a ulei de lămâie, un miros frumos şi atât de primitor. Dacă îmi dai o cârpă, am să şterg apa asta pe care o las prin casa după ce abia ai făcut curat.

— Am să şterg eu. Mă duc la etaj să iau reportofonul şi ce mai am nevoie. O să lucrăm în bucătărie. Poți să mergi să te aşezi acolo.

— Bine.

Îi luă mâna într-a lui, făcând-o să se încrunte, apoi îi desprinse degetele de pe flori.

— Le pun într-o vază, să nu mai arate atât de jalnic.

— Mulțumesc.

Tonul ei de politețe distantă era unica apărare care îi venea în minte în fața acestui bărbat de un metru optzeci, frumos şi ud, care stătea în holul de la intrare.

— Mă întorc într-un minut.

Nu-i luă mai mult de atât, dar când intră în bucătărie, el deja pusese florile într-una dintre sticlele lui Maude şi acum pregătea cu îndemânare un ibric de ceai.

— Am făcut focul aici, în vatră, să se mai încălzească. E bine aşa?

— Sigur. Jude se strădui să nu-şi arate iritarea față de faptul că fiecare lucru făcut de Aidan îi lua ei de trei ori mai mult timp. Ia loc. Eu am să torn ceaiul.

— Ah, mai trebuie lăsat să se infuzeze nițel.

— Ştiam, bombăni ea, deschizând dulapul să ia ceşcuțe şi farfurioare. Şi noi facem ceai în America. Se întoarse, aşeză ceştile pe masă şi-i şuieră printre dinți: Nu te mai holba la mine.

— Iartă-mă, dar eşti foarte frumoasă aşa, îmbujorată şi cu părul desfăcut pe umeri.

Cu o privire furioasă, Jude îşi înfipse cu putere acele în păr, gata să şi le înfigă în piele.

— Poate ar trebui să fiu ceva mai clară. Ce facem noi aici e o muncă intelectuală.

— Intelectuală. El avu înțelepciunea să nu zâmbească cu gura la urechi şi să păstreze o expresie serioasă. Fireşte că-i un lucru bun să ne intereseze pe fiecare mintea celuilalt.

Presupun că tu ai o minte foarte ascuțită. Asta nu se schimbă cu nimic dacă îți spun că eşti frumoasă, nu?

— Nu sunt frumoasă şi nici nu am nevoie să aud asta. Ce ar fi să începem?

El se aşeză, fiindcă şi ea se aşezase, apoi îşi lăsă iar capul pe o parte.

— Dar mă crezi, aşa-i? Ei, iată un lucru interesant, la nivel intelectual.

— Nu suntem aici ca să vorbim despre mine. Am avut impresia că ai ceva talent de povestitor şi cunoşti unele mituri şi legende de prin partea locului.

— Cunosc câteva.

La auzul tonului ei înțepat, lui Aidan îi venea s-o acopere cu sărutări, pornind de oriunde. Aşa că se rezemă de spătarul scaunului. Dacă ea voia muncă intelectuală, presupunea că puteau începe cu asta... şi apoi puteau trece la altceva.

— Pe unele poate le cunoşti deja, într-o formă sau alta. Povestea orală poate diferi de la o zonă la alta, de la un povestitor la altul, dar esența rămâne aceeaşi. De pildă, legendele despre preschimbarea unei creaturi în alta sunt relatate într-un fel de către nativii americani, în alt fel de către sătenii din România şi în cu totul alt fel de către irlandezi. Dar firele lor se întrepătrund.

Ea continua să rămână încruntată. Aidan luă ceainicul să-şi toarne ceai.

— Îi ai pe Santa Claus, pe Moş Crăciun şi pe Kris Kringle: unul coboară pe horn, altul umple pantofi cu dulciuri, dar legenda îşi are originile în acelaşi loc. Şi fiindcă aşa se întâmplă, indiferent de epocă sau de țară, intelectul ajunge la concluzia că mitul are un miez de adevăr.

— Deci crezi în Moş Crăciun.

El o privi în ochi, în timp ce punea ceainicul la loc pe masă.

— Cred în magie şi cred că cea mai frumoasă şi mai adevărată parte a ei se află în inimă. Eşti aici de câteva zile, Jude Frances. N-ai simţit această magie?

— Atmosfera... începu ea, dând drumul la reportofon. Atmosfera din această ţară fără îndoială predispune la apariţia şi perpetuarea miturilor, de la păgânism, cu micile lui altare şi sacrificiile aduse zeilor la folclorul celt, cu avertismentele şi răsplata lui, la care se adaugă influenţa vikingilor, a normanzilor şi aşa mai departe, survenită în urma invaziilor.

— E vorba de loc, o contrazise Aidan, nu de oamenii care au încercat să-l cucerească. E vorba de pământ, de dealuri şi de stânci. De aer. De sângele care a îmbibat acest pământ în luptele duse pentru a-l păstra. Irlandezii sunt cei care i-au asimilat pe vikingi, pe normanzi şi pe alţii, nu invers.

Vorbele lui dădeau dovadă de o mândrie pe care Jude o înţelegea şi o respecta.

— Realitatea este că aceste popoare au venit aici pe insulă, s-au căsătorit cu femeile de aici, le-au dat sământa lor şi au adus cu ei propriile superstiţii şi credinţe. Irlanda le-a absorbit şi pe ele.

— Ce a fost mai întâi, povestea sau povestitorul? Şi asta e o parte din studiul tău?

„Îi merge mintea”, îşi zise ea. „Are o minte ascuţită şi o limbă pe măsură.”

— Nu poţi studia un aspect fără să-l studiezi şi pe celălalt. Cine povesteşte şi de ce, precum şi ce anume povesteşte.

— Bine. Am să-ţi spun o poveste pe care mi-a istorisit-o bunicul meu, care o ştia de la tatăl lui şi tot aşa, din negura vremurilor, fiindcă neamul Gallagher a existat pe coasta asta şi pe dealurile de aici de când lumea şi pământul.

— Povestea s-a transmis din tată în fiu? îl întrerupse Jude, doar ca să se confrunte cu aceeaşi sprânceană ridicată. Adesea poveştile se transmit de la mamă la copil.

— Adevărat, însă barzii şi cântăreții la harpă din Irlanda erau prin tradiție bărbați şi se zice că unul dintre ei a fost un Gallagher, care a ajuns prin părțile acestea tot cântându-şi poveştile pentru un bănuț şi o halbă de bere. O parte din cele ce am să-ți povestesc le-a văzut cu ochii lui, restul le ştie de la Carrick, prințul zânelor, după care a relatat şi el povestea oricui era dispus să asculte.

Tăcu, văzând interesul amuzat din ochii lui Jude. Apoi începu:

— A fost odată o fată pe nume Gwen. Era dintr-o familie săracă, dar avea un suflet nobil şi purtări alese. Avea părul blond-deschis ca soarele de iarnă şi ochii verzi ca muşchiul de copac. Era renumită în tot ținutul pentru frumusețea ei şi, deşi avea o ținută mândră, fiind subțire şi mlădioasă, de fapt, era o fată modestă care, după ce mama ei murise dându-i naştere, se îngrijea de casă pentru tatăl ei bătrân. Făcea ce i se cerea, ceea ce se aştepta de la ea şi nimeni n-o auzea plângându-se vreodată, deşi din când în când era văzută plimbându-se seara pe stâncile falezei şi privind țintă întinsul mării, de parcă ar fi dorit să-i crească aripi şi să zboare.

În timp ce Aidan povestea, o rază tăcută de soare sclipi prin perdeaua ploii, trecând prin fereastră şi poposind pe masă, între ei doi.

— Nu pot să ştiu ce era în sufletul ei, urmă Aidan. Poate ceva ce nici ea însăşi nu ştia. Dar avea grijă de casă, de tatăl ei şi se plimba singură pe stânci. Într-o bună zi, când ducea flori la mormântul mamei ei, care fusese îngropată lângă fântâna Sfântului Declan, a întâlnit un bărbat, sau cel puțin aşa a crezut ea. Era înalt şi suplu, cu un păr negru până la umeri şi ochi albaştri precum clopoțeii pe care îi ținea ea în

mână. El a chemat-o pe nume, cu un glas nespus de melodios, care a făcut să-i bată inima năvalnic. S-au îndrăgostit fulgerător unul de altul lângă mormântul scumpei ei mame, cu briza oftând prin iarba înaltă, la fel ca şoaptele zânelor.

— Dragoste la prima vedere, comentă Jude. E un procedeu adesea folosit în fabule.

— Nu crezi că sufletul îşi recunoaşte sufletul pereche?

„Ce mod de exprimare straniu şi poetic!" se gândi ea, încântată că înregistrase întrebarea.

— Eu cred în atracție fizică la prima vedere. Dragostea presupune mai mult de atât.

— Ți-ai pierdut orice brumă de simțire irlandeză, zise el, clătinând din cap.

— Nu într-atât încât să nu apreciez iubirea într-o poveste bună. Îi zâmbi lui Aidan, lăsând să-i apară gropițele pentru o clipă. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Ei bine, oricât şi-ar recunoaşte un suflet sufletul pereche, n-a fost la fel de simplu ca atunci când un băiat şi o fată îşi dau mâna şi-şi unesc viețile, fiindcă el era Carrick, prințul dintr-un alt tărâm, care locuia în palatul de argint de sub dealul unde se afla căsuța ei. Ea se temea să nu i se facă farmece şi se îndoia de inima lui şi chiar de a ei. Şi cu cât tânjea mai mult după el, cu atât se îndoia mai mult, fiindcă fusese crescută în teama față de zâne şi de locurile de sub coline unde se adunau acestea.

Glasul lui se înălța şi cobora ca o muzică pe când rostea cuvintele. Fermecată, Jude îşi sprijini coatele pe masă şi bărbia în pumni.

— Cu toate astea, într-o noapte cu lună plină şi rotundă, Carrick a ademenito pe Gwen afară din casă, săltând-o pe calul lui mare şi înaripat, ca s-o ducă în zbor peste uscat şi peste mare, ca să-i arate minunățiile pe care urma să i le dăruiască dacă îi jura credință. Inima lui îi aparținea fetei,

şi el era dispus să-i ofere tot ce avea. Numai că s-a întâmplat ca tatăl ei, care nu dormea din pricina durerilor de oase, s-o vadă pe tânăra Gwen zburând pe cer pe calul alb şi înaripat, cu prinţul din celălalt tărâm în spatele ei în şa. Înspăimântat şi neînţelegând ce se petrece, bătrânul a vrut doar s-o salveze de vraja care era convins că fusese aruncată asupra ei. Aşadar, i-a interzis să mai aibă de a face cu Carrick şi, ca s-o ştie în siguranţă, a logodit-o cu un tânăr de nădejde, care îşi câştiga pâinea pe mare. Iar Lady Gwen, o fată cu mult respect faţă de tatăl ei, şi-a înfrânat iubirea, a încetat să se mai plimbe şi s-a pregătit să se mărite, după cum i se poruncise.

Între timp, mica rază de soare care dansa pe masă între ei dispăruse şi bucătăria se cufundase în întuneric, singura lumină fiind cea a focului pe cale să se stingă.

Aidan nu-şi lua ochii de la Jude, fascinat de ce citea în ei. Vise, tristeţe şi dorinţe.

— Aflând vestea, Carrick s-a înfuriat cumplit şi a trimis fulgerul, tunetul şi vântul să biciuiască şi să izbească dealurile şi marea. Sătenii, fermierii şi pescarii tremurau de frică, dar Lady Gwen stătea cuminte în casă şi-şi vedea de cusut.

— Ar fi putut s-o răpească, s-o ducă sub deal şi s-o ţină acolo o sută de ani, îl întrerupse Jude.

— Deci ştii câte ceva despre cum se întâmplă lucrurile. Ochii lui albaştri o priviră aprobator, devenind mai calzi. Sigur că putea s-o răpească, dar în mândria lui, voia ca ea să vină de bunăvoie. Din acest punct de vedere, nobilii nu se deosebesc prea mult de oamenii de rând. Îşi lăsă capul într-o parte, privind-o cu atenţie. Tu ai prefera să fii răpită, fără să ai dreptul de a alege sau să ţi se facă curte şi să trăieşti o poveste de dragoste?

— Din moment ce nu cred că vreunul dintre Oamenii de Treabă îmi va ieşi vreodată în cale pentru una sau cealaltă, nu-i nevoie să aleg. Prefer să aflu ce a făcut Carrick.

— Bine, atunci am să-ți spun. În zori, Carrick a încălecat pe calul lui înaripat şi a zburat până la soare. A luat foc de acolo şi a făurit diamante sclipitoare, pe care le-a pus într-un sac de argint. Toate aceste giuvaiere fermecate şi strălucitoare i le-a adus ei la căsuță. Când Gwen a ieşit din casă să-l întâmpine, el i le-a aşternut la picioare şi i-a spus: „Ți-am adus nestemate din soare. Asta-i iubirea mea pentru tine. Primeşte-le şi primeşte-mă şi pe mine, fiindcă îți voi dărui tot ce am şi chiar mai mult de atât”. Dar ea l-a refuzat, spunându-i că fusese făgăduită altcuiva. S-au despărțit, ea legată prin simțul datoriei, iar el sclavul mândriei, în timp ce nestematele au rămas risipite printre flori. Şi au devenit flori, la rândul lor.

Jude se cutremură de un fior, şi Aidan întinse mâna, apucând-o pe a ei.

— Ți-e frig?

— Nu.

Jude se sili să zâmbească, îşi retrase mâna şi-şi luă ceaşca de cei, sorbind încet, ca să-şi potolească emoția care îi strângea gâtul.

Cunoştea povestea. O putea vedea, calul superb, femeia cea frumoasă, bărbatul care nu era ființă omenească şi sclipirea orbitoare a diamantelor pe pământ.

Văzuse toate acestea în visele ei.

— Nu, mi-e bine. Cred că bunica mea mi-a istorisit o versiune a acestei poveşti.

— Dar povestea nu se încheie aici.

— Nu? Jude sorbi din nou din ceai, străduindu-se să se relaxeze. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Într-o bună zi, fata s-a măritat cu pescarul, iar tatăl ei a murit. Ca şi cum s-ar fi agățat de viață, în ciuda durerilor,

până când fusese sigur că Gwen era în siguranță şi iubită. Prin urmare, soțul ei s-a mutat în căsuță şi în fiecare zi o lăsa pe ea acasă şi pleca să-şi arunce năvoadele. Viața lor a intrat într-o rutină în care domneau ordinea şi mulțumirea.

— Nu se poate ca povestea să se termine aşa, se încruntă Jude când el tăcu.

Aidan zâmbi şi luă o înghițitură de ceai. Ca orice bun povestitor, ştia cum să schimbe ritmul povestirii ca să mențină trează atenția ascultătorilor.

— Am zis eu că s-a terminat? Sigur că nu. Vezi tu, Carrick n-a putut s-o uite. O păstra în suflet. În timp ce Gwen îşi ducea viața cum era de aşteptat în cazul ei, Carrick şi-a pierdut orice interes pentru muzică şi nu mai ştia să râdă. Într-o noapte, mânat de o mare disperare, a încălecat din nou pe cal şi a zburat până la lună, de unde a cules lumină, pe care a preschimbat-o în perle şi le-a adunat în sacul de argint. S-a dus din nou la ea şi, deşi Gwen purta în pântece primul ei copil, s-a strecurat afară din patul conjugal ca să-l întâmpine. „Aici sunt lacrimi din lună”, i-a zis el. „Ele sunt dorul meu pentru tine. Primeşte-le şi primeşte-mă şi pe mine, fiindcă îți voi dărui tot ce am şi chiar mai mult de atât.” Dar ea l-a refuzat din nou, deşi obrajii îi erau scăldați în lacrimi. Aparținea altcuiva, purta copilul lui în pântece şi nu voia să-şi încalce jurămintele. Încă o dată s-au despărțit, simțul datoriei şi mândria, iar perlele rămase la pământ s-au preschimbat în regina-nopții. Şi aşa au trecut anii, Carrick suspinând după ea şi Lady Gwen purtându-se cum era de aşteptat din partea unei femei în situația ei.

A născut copii şi s-a bucurat de ei. Îşi îngrijea florile şi-şi amintea de iubirea ei.

Fiindcă, deşi soțul ei era un om cumsecade, niciodată nu reuşise să-i pătrundă în tainițele inimii. Gwen a îmbătrânit, chipul şi trupul ei s-au schimbat odată cu trecerea anilor,

însă sufletul i-a rămas tânăr, dorinţele şi nostalgia ei erau cele ale unei fetişcane.

— E foarte trist.

— Într-adevăr, dar tot nu s-a terminat. Cum timpul nu-i acelaşi pentru muritori şi pentru creaturile din alt tărâm, într-o bună zi Carrick a încălecat pe calul lui înaripat şi a zburat pe deasupra mării, apoi s-a cufundat în adâncuri nepătrunse, căutând inima mării. Când zvâcnirile ei au ajuns în sacul de argint, s-au preschimbat în safire. El i le-a dus lui Lady Gwen, ai cărei copii aveau acum copii la rândul lor, al cărei păr era acum alb şi a cărei vedere slăbise mult cu timpul. Dar prinţul fermecat vedea în ea tot pe fata pe care o iubea şi după care tânjea. I-a aşternut safirele la picioare. „Acestea sunt inima mării. Şi iubirea mea statornică. Primeşte-le pe ele şi pe mine, fiindcă îţi voi dărui tot ce am şi chiar şi mai mult de atât." De astă dată, cu înţelepciunea vârstei, Gwen şi-a dat seama ce făcuse refuzând iubirea din simţul datoriei şi neavând niciodată încredere în ce-i spunea inima. Şi-a dat seama şi de ceea ce făcuse el, oferindu-i nestemate şi nu unicul lucru care ar fi înduplecat-o să se ducă după el.

Fără să-şi dea seama, Aidan cuprinse degetele lui Jude cu ale sale. Şi cum stăteau cu mâinile înlănţuite, mica rază de soare porni să danseze iar pe masă.

— A înţeles că avea nevoie de cuvinte de dragoste, nu de pasiune, nu de dor, nici de statornicie. Numai că acum era bătrână şi cocârjată şi înţelegea – spre deosebire de prinţ, care nu avea cum să priceapă, fiind nemuritor – că era prea târziu. A plâns cu lacrimile amare ale unei femei bătrâne şi i-a spus că viaţa ei se încheiase. I-a spus că, dacă i-ar fi adus iubire, nu nestemate, dacă i-ar fi vorbit de dragoste, nu de pasiune, dor şi statornicie, poate că inima ei n-ar mai fi înclinat spre simţul datoriei. I-a spus că fusese mult prea mândru, iar ea prea oarbă ca să vadă ce-i dorea inima, de

fapt. Vorbele ei l-au înfuriat, fiindcă îi adusese dragoste iar şi iar, în singurul mod pe care îl cunoştea. Şi de data asta, înainte de a pleca, a aruncat o vrajă asupra ei. Gwen era menită să rătăcească şi să aştepte, la fel cum făcuse şi el, an de an, singură şi tristă, până când nişte inimi iubitoare credincioase una alteia se vor întâlni şi vor accepta darurile pe care i le oferise el.

Iar asta trebuia să se întâmple de trei ori ca vraja să se rupă. El a sărit în şa şi a zburat în noapte, iar nestematele de la picioarele ei s-au preschimbat în flori.

Lady Gwen a murit chiar în aceeaşi noapte şi florile de pe mormântul ei înfloresc an de an, în timp ce spiritul ei, frumos ca în tinerețe, aşteaptă şi plânge pentru dragostea pierdută.

Jude avea şi ea ochii în lacrimi şi se simțea ciudat de tulburată.

— Dar de ce n-a luat-o atunci cu el, de ce nu i-a spus că nu avea nicio importanță?

— Lucrurile nu s-au întâmplat aşa. Şi nu crezi, Jude Frances, că morala e să te încrezi în ce-ți spune inima şi niciodată să nu întorci spatele iubirii?

Jude se trezi din reverie şi, înțelegând că fusese prea absorbită de poveste şi că mâna ei era într-a lui, se trase înapoi.

— Posibil, dar poate că şi simțul datoriei îți oferă o viață lungă şi plină de satisfacții, chiar dacă nu strălucitoare. Nu nestematele erau răspunsul, oricât ar fi fost ele de impresionante. Carrick ar fi trebuit să privească în urma lui şi să le vadă cum se preschimbă în flori. Flori pe care Gwen le-a păstrat.

— După cum spuneam, ai o minte ascuțită. Aşa e, ea a păstrat florile. Aidan îşi trecu degetul peste petalele florilor din sticlă. Era o femeie simplă, cu purtări simple. Numai că povestea are încă o semnificație, mult mai subtilă.

— Care anume?

— Iubirea.

Ochii lor se întâlniră pe deasupra florilor.

— Iubirea lor a dăinuit, indiferent de epocă sau de obstacole. Acum cei doi aşteaptă ca blestemul să-şi urmeze cursul, apoi ea îl va urma în palatul lui de argint de sub Dealul Zânelor.

Jude îşi zise că trebuia să se smulgă din poveste şi să revină la realitate. La analiză.

— Legendele au adesea şi alte înțelesuri. Căutări, misiuni, condiții. Chiar şi în folclor, răsplata rareori vine pe gratis. Simbolismul din povestea asta e tradițional. Fecioara orfană de mamă şi care îşi îngrijeşte tatăl bolnav, prințul cel tânăr călare pe un cal alb. Apoi utilizarea elementelor: soarele, luna, marea.

Aproape nimic despre bărbatul cu care Gwen s-a măritat, el fiind doar instrumentul prin care cei doi sunt ținuți departe unul de celălalt.

Ocupată să-şi ia notițe, privi scurt spre Aidan şi văzu că el o studia cu un aer gânditor.

— Ce e?

— Interesant cum treci de la una la alta.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Când îți povestesc, te emoționezi şi ai o privire visătoare, după care stai cuminte, cu spatele drept, concentrată la treabă şi punând piesele poveştii care te-a fermecat în mici cutiuțe separate.

— Tocmai ăsta-i scopul. Şi nu aveam o privire visătoare.

— Nu crezi că eu ştiu asta mai bine decât tine, din moment ce te priveam? Glasul lui deveni din nou cald şi învăluitor. Ai ochi de zeiță, Jude Frances. Mari, verzi şi visători. Îi am mereu în minte, chiar şi când nu eşti lângă mine. Ce părere ai?

— Cred că eşti foarte priceput la vorbe. Jude se ridică, fără să ştie nici ea prea bine de ce. Ca să-şi facă de lucru, se duse să pună ceainicul pe plită. De asta şi povesteşti atât de captivant. Aş vrea să ascult mai multe legende, să le compar cu cele spuse de bunica mea şi de alții.

Se întoarse şi tresări violent, văzându-l chiar în spatele ei.

— Ce faci?

— Deocamdată nimic.

„Te-am încolțit, aşa-i?” se gândi el, continuând totuşi să-i vorbească pe un ton relaxat:

— Sunt încântat să-ți pot povesti şi altceva. Îşi sprijini încet mâinile pe marginile plitei, de o parte şi de alta a ei. Şi dacă ai chef, poți veni la tavernă într-o seară mai liniştită şi ai să vezi că şi alții sunt dispuşi să povestească.

— Da. Panica făcea să i se zbată stomacul, parcă lovit de aripile unui liliac. Bună idee. Ar trebui...

— Ți-a plăcut aseară? Ți-a plăcut muzica?

— Mmm.

Aidan mirosea a ploaie şi a bărbat. Jude nu ştia ce să facă cu mâinile.

— Da. Muzica a fost minunată.

— E adevărat că nu cunoşti cântecele?

Acum venise aproape, foarte aproape şi putea vedea cercul de ambră din jurul pupilelor ei de un negru mătăsos şi verdele visător al irişilor.

— Ba da, pe unele le ştiu. Mai vrei ceai?

— Da, nu m-ar deranja. Atunci de ce n-ai cântat cu noi?

— Să cânt?

Îşi simțea gâtul uscat, ca un pustiu al nervilor.

— Am stat cu ochii pe tine aproape tot timpul. N-ai cântat nici măcar o dată, nici cu versuri, nici fără.

— Oh, păi... nu. Trebuia să-l îndepărteze de ea. Simțea că o lasă fără aer. Nu cânt decât când sunt cu nervii la pământ.

— Chiar aşa?

Fără să-şi ia ochii de la chipul ei, se apropie şi mai mult, lipindu-şi trupul de al ei într-o potrivire perfectă.

Acum Jude ştia ce să facă cu mâinile. Le ridică repede, proptindu-le în pieptul lui.

— Ce faci?

— Am chef să te aud cântând, aşa că vreau să te aduc cu nervii la pământ.

Ea reuşi să râdă neconvingător, dar când vru să-şi schimbe poziția, nu reuşi decât să se lipească şi mai mult de el.

— Aidan...

— Eşti doar un pic emoționată, murmură el, începând s-o sărute cu blândețe pe obraz. Tremuri. Încă o sărutare, jucăuşă şi blândă. Uşurel acum. Vreau doar să te stârnesc, nu să te sperii de moarte.

Numai că făcea şi una, şi alta. Inima ei bubuia în piept, şi Jude îi simțea zvâcnetul în urechi. În timp ce el îi acoperea obrazul cu sărutări nenumărate şi delicate, Jude rămăsese imobilizată cu mâinile lipite de pieptul lui. Se simțea minunat de neajutorată şi de femeie.

— Aidan, eşti... Este... nu mă gândesc...

— Asta-i chiar o idee bună. Hai să nu ne mai gândim niciunul din noi la nimic câteva clipe.

Îi prinse cu dinții buza de jos – lată, catifelată, îmbietoare. Ea gemu încet şi privirea i se umbri ca de un văl. El simți o dorință aprigă şi nepotolită săgetându-i vintrele.

— Doamne, chiar eşti dulce.

Îşi luă mâna de pe plită, începând să-şi plimbe degetele pe clavicula ei. Ținând-o aşa cum dorea, puse stăpânire pe gura ei. Întâi şovăielnic, apoi gustând plăcerea sărutului şi în cele din urmă, savurând-o din plin.

Deşi ea era pe cale să cedeze, el îşi folosi dinţii ca s-o facă să icnească de plăcere şi o muşcă mai mult decât avusese intenţia.

Ea continua să tremure ca un vulcan gata să erupă, ca o furtună pe punctul să izbucnească. Mâinile ei continuau să rămână prizoniere între trupurile lor, dar degetele ei se agăţară cu putere de cămaşa lui.

Îl auzi murmurând ceva, o şoaptă înfruntând valul zbuciumat al sângelui ei care îi fierbea în vine. Buzele lui atât de fierbinţi, de pricepute, trupul lui atât de puternic şi tare ca piatra.

Mâinile lui, uşoare ca aripa de molie, pe obrazul ei. Nu putea face nimic altceva decât să cedeze şi să dăruiască, să dăruiască, deşi o parte din ea, care o şoca şi pe care nu reuşea s-o recunoască, o îndemna să ceară.

Iar când el se retrase, Jude avu senzaţia că lumea ei se răstoarnă şi o alungă afară.

Continuând să-şi ţină mâinile pe obrazul ei, Aidan o aşteptă să deschidă ochii şi să revină la realitate. Nu dorise decât să guste momentul şi să se bucure de el. Să vadă. Dar lucrurile trecuseră de la intenţie la ceva ce nu mai putea să controleze.

— Vrei să fii a mea?

Ochii ei erau larg deschişi, sticlind de plăcere şi tulburare. Asta aproape îl făcea să îngenuncheze în faţa ei. Nu era omul senzaţiilor.

— Să ce?

— Să vii sus şi să te culci cu mine.

După un şoc de o fracţiune de secundă, Jude clătină din cap.

— Nu pot. Nu. E ceva total lipsit de sens.

— Ai pe cineva în America de care eşti foarte legată?

— Legată? Oare de ce refuza creierul ei să funcţioneze? Oh, nu. Nu am pe nimeni.

Sclipirea scurtă din ochii lui Aidan o făcu să se încordeze iarăşi.

— Asta nu înseamnă că am de gând să... Nu mă culc cu bărbați pe care nici nu-i cunosc bine.

— În clipa asta am senzația că ne cunoaştem unul pe altul destul de bine.

— E o reacție pur fizică.

— Mare dreptate ai.

O sărută din nou, fierbinte şi apăsat.

— Nu pot să respir.

— Şi eu am ceva probleme în sensul ăsta.

Deşi împotriva instinctului său firesc, Aidan se desprinse de ea.

— Şi atunci ce facem, Jude Frances? Analizăm situația asta pe plan intelectual?

Chiar dacă glasul lui avea cadența şi muzicalitatea tipică limbii irlandeze, totuşi putea să fie şi tăios. Jude îşi îndreptă umerii, ca să-şi ascundă tresărirea.

— Nu am de gând să-mi cer scuze fiindcă nu vreau să mă culc cu tine. Iar dacă prefer să funcționez la nivel intelectual, asta-i treaba mea.

El îşi strânse buzele înainte să-i scape un surâs răutăcios, apoi îşi îndesă mâinile în buzunare şi începu să umble de colo-colo prin bucătăria micuță.

— Chiar trebuie să faci apel la rațiune de fiecare dată?

— Da.

El se opri, o privi printre pleoapele întredeschise, apoi, spre uluirea ei, îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— La naiba, Jude, dacă ai țipa sau ai arunca în mine cu ceva, atunci am avea parte de o luptă pe cinste şi i-am pune capăt pe podeaua din bucătărie. În ce mă priveşte, eu, unul, m-aş simți mult mai satisfăcut.

Jude îşi îngădui să răsufle pentru prima oară.

— Eu nu țip, nici nu arunc cu obiecte şi nici nu mă lupt cu nimeni.

El ridică din sprânceană.

— Niciodată? De data asta, chipul i se destinse brusc într-un zâmbet amuzat şi în acelaşi timp provocator. Pun pariu că pot schimba asta.

Făcu un pas spre Jude, clătinând din cap, în timp ce ea se retrăgea din calea lui.

El îi prinse între degete o şuviță de păr, trăgând uşor de ea.

— Vrei să pui pariu?

— Nu. Jude schiță un surâs nesigur. Nu practic nici jocuri de noroc.

— Adică porți numele de Murray şi-mi zici că nu joci jocuri de noroc! Îți faci neamul de ruşine!

— Aşa am fost educată.

— Eu, unul, pariez întotdeauna pe glasul sângelui. Se legănă pe călcâie, studiind-o cu luare-aminte. Ei, ar fi bine să pornesc spre casă. O plimbare prin ploaie îmi va limpezi gândurile.

Îşi luă haina din cuier, în timp ce Jude se străduia să-şi vină în fire.

— Nu eşti supărat?

— De ce să fiu? O pironi cu o privire strălucitoare şi intensă. Doar ai tot dreptul să refuzi, nu?

— Bineînțeles. Îşi drese glasul. Totuşi, îmi închipui că mulți bărbați s-ar supăra.

— Numai că eu nu sunt la fel ca alții, aşa-i? În plus, mi-am pus în gând că vei fi a mea şi vei fi. Nu trebuie neapărat să se întâmple azi. Îi adresă un zâmbet larg şi, lăsând-o cu gura căscată, se îndreptă spre uşă. Gândeşte-te la asta şi la mine, Jude Frances, până când voi pune din nou mâna pe tine.

Când uşa se închise în urma lui, Jude rămase pironită locului. Şi, deşi se gândea la vorbele lui, la el şi la toate răspunsurile inteligente pe care ar fi trebuit să i le dea, se gândea mult mai intens la ce simțise când Aidan o ținuse în brațe.

Capitolul 7

Compilez poveşti, notă Jude în jurnalul ei, şi proiectul mi se pare şi mai interesant decât m-am aşteptat. Înregistrările trimise de bunica mea o aduc aici, lângă mine. În timp ce le ascult, am impresia că stă în fața mea. Sau, încă şi mai frumos, am senzația că am redevenit copil şi a venit la mine să-mi spună o poveste înainte de culcare.

Înainte să aflu de povestea despre Lady Gwen, bunica precizează că nu mi-a istorisit-o niciodată. Probabil se înşală, fiindcă unele pasaje îmi sunau cunoscut când am auzit-o de la Aidan.

Logica îmi spune că am avut acel vis tocmai fiindcă povestea exista în memoria subconştientului şi şederea în această casă a scos-o la suprafață.

Jude se opri din tastat, se lăsă pe spate şi începu să bată darabana cu degetele pe masă. Sigur, asta trebuia să fie explicația. Acum că o consemnase, se simțea mai bine. Era exact tipul de exercițiu pe care îl dădea întotdeauna studenților din anul întâi. Notează-ți gândurile despre o anumită problemă sau nehotărâre, în stil conversațional şi fără să le cenzurezi. Apoi relaxează-te, citeşte şi explorează răspunsurile pe care le-ai aflat.

Atunci de ce nu consemnase în jurnal întâlnirea cu Aidan? Nu scrisese niciun cuvânt despre felul în care o ținuse prizonieră între plită şi trupul lui, despre felul cum o sărutase, ca şi cum ar fi degustat ceva nespus de bun. Nu

consemnase nimic despre ce simțise sau gândise în acele clipe.

Oh, Doamne! Simpla amintire o făcea să i se strângă stomacul de emoție.

La urma urmei, era o parte din experiența ei, iar jurnalul era destinat să-i includă experiențele, precum şi gândurile şi sentimentele legate de ele.

Nu ținea să-şi cunoască gândurile şi sentimentele, îşi reaminti Jude. De fiecare dată când încerca să se gândească la acele momente în chip rațional, o copleşeau sentimentele, învălmăşindu-i mintea.

— În plus, nici nu sunt relevante, îşi zise ea cu voce tare.

Îşi goli plămânii de aer, îşi îndreptă umerii şi-şi puse iar degetele pe tastatură.

Era interesant de remarcat că versiunea poveştii despre Lady Gwen spusă de bunica ei era aproape identică cu versiunea lui Aidan. Le deosebea felul în care povestea fiecare, dar personajele, detaliile şi tonul poveştii erau aceleaşi.

Aici avem de a face cu un caz clar de tradiție orală îndelung practicată şi bine concepută, care indică un popor ce îşi respectă arta îndeajuns de mult ca s-o păstreze pe cât posibil neatinsă. De asemenea, din punct de vedere psihologic, pentru mine este un indiciu de cum poate o poveste deveni legendă şi cum poate legenda să fie acceptată ca adevăr. Mintea aude iar şi iar aceeaşi poveste, spusă cu acelaşi ritm, pe acelaşi ton şi începe s-o accepte ca fiind reală.

Şi totuşi, îi visez.

Jude se opri din nou, privind țintă monitorul. Nu avusese de gând să scrie aşa ceva. Gândul i se strecurase în minte şi de acolo în degete. Dar era adevărat, nu?

Îi visa aproape în fiecare noapte – prințul pe calul lui alb şi înaripat şi care semăna mult cu bărbatul întâlnit la

mormântul lui Maude. Femeia cu privire ageră al cărei chip era reflexia celui pe care crezuse ea că-l vede – pe care îl văzuse, se corectă Jude – la fereastra casei.

Desigur, acele chipuri îşi aveau sorgintea în subconştient. Era perfect firesc.

Umbla vorba că evenimentele din poveste se petrecuseră în casa unde locuia ea, prin urmare era firesc ca seminţele să fi fost plantate în mintea ei şi să fi dat naştere unor vise.

Nu era de mirare şi nici îngrijorător.

Şi totuşi, Jude decise că nu era în starea de spirit potrivită pentru a scrie în jurnal şi nici pentru a face exerciţii de memorie, aşa că închise laptopul. Începând de duminică, se ţinuse aproape de casă – ca să lucreze, îşi spunea ea. Nu fiindcă ar fi evitat pe cineva. Şi, deşi munca îi făcea plăcere, încărcându-i cumva bateriile, totuşi era timpul să iasă din casă.

S-ar fi putut duce la Waterford pentru ceva provizii şi pentru cărţile de grădinărit. Ar fi putut explora o mai mare parte a ţinutului, în loc să hoinărească pe dealurile şi câmpiile din preajma casei. Fără îndoială, cu cât va conduce maşina mai mult, cu atât se va simţi mai în largul ei.

Singurătatea era liniştitoare, îşi spuse ea. Dar putea la fel de bine să devină şi insuportabilă. În plus, te putea face să uiţi, decise ea. Nu fusese nevoită să se uite la calendar chiar în dimineaţa aceea, să vadă dacă era miercuri sau joi?

„Afară cu tine”, îşi zise ea, căutându-şi poşeta şi cheile. „Explorează, fă cumpărături, întâlneşte-te cu oamenii. Fă fotografii”, îşi mai zise ea, îndesând aparatul în poşetă, cu gând să trimită poze bunicii ei cu prima scrisoare pentru cei de acasă.

Poate avea să zăbovească şi să se răsfeţe cu o cină bună în oraş.

Dar chiar în clipa în care păşi afară îşi dădu seama că singurul loc unde îşi dorea să zăbovească era aici, în

frumoasa ei grădină cu vedere spre câmpii, spre munții învăluiți în umbre şi spre stâncile amenințătoare.

Ce ar fi fost rău dacă ar fi petrecut numai o jumătate de oră înainte de plecare smulgând buruienile? Da, e drept că nu era îmbrăcată pentru aşa o muncă, şi ce era cu asta? Nu învățase între timp şi cum să-şi spele rufele?

Afară de pulover, pe care reuşise să-l reducă la dimensiunile unei hăinuțe de păpuşi, micul ei experiment dăduse rezultate foarte bune.

Bun, nu ştia să deosebească o buruiană de o margaretă. Dar trebuia să învețe, nu?

Pur şi simplu, nu va smulge nimic care arată bine.

Aerul era blând, lumina încântătoare, norii albi şi pufoşi.

Când câinele cel galben dădu năvală, începând să țopăie în fața porții ei, Jude cedă. Doar o jumătate de oră, îşi promise ea, ducându-se la poartă să dea drumul câinelui în grădină.

Îl răsfăță cu mângâieri şi scărpinături până când câinele se topi la picioarele ei într-o baltă de adorație.

— Caesar şi Cleo nu m-au lăsat niciodată să pun mâna pe ele, murmură Jude cu gândul la pisicile mofturoase ale mamei ei. Au prea multă demnitate. Pufni în râs când câinele se întinse pe spate cu burta în sus. Tu n-ai demnitate deloc. Asta îmi place la tine.

Îşi impuse să țină minte să treacă nişte delicatese pentru câini pe lista de cumpărături. Tocmai atunci camioneta Brennei veni săltând pe drumul plin de gropi şi coti scurt pe aleea ei de acces.

— Văd că ai făcut cunoştință cu Betty.

— Aşa o cheamă? Jude spera că nu are un zâmbet chiar atât de tâmp pe cât simțea, în timp ce câinele îşi vâra botul în palma ei. E foarte prietenoasă.

— Oh, îi plac îndeosebi femeile.

Brenna îşi încrucişă braţele pe rama ferestrei şi-şi rezemă bărbia pe ele. Se întreba de ce era femeia asta atât de stânjenită că fusese surprinsă mângâind un câine.

— Deci, îţi plac câinii, da?

— Aşa se pare.

— Ori de câte ori te plictiseşti de ea, pur şi simplu o scoţi afară pe poartă şi se va duce singură acasă. Betty a noastră cunoaşte omul bun şi n-are nimic împotrivă să profite.

— E un tovarăş nepreţuit. Dar presupun că o ţin departe de mama ta.

— Deocamdată mama are mai multe pe cap decât grija lui Betty. Iar ni s-a stricat frigiderul. Mă duc să văd ce pot să fac. Săptămâna asta nu te-am văzut la Gallagher.

— Păi, nu. Am lucrat. N-am prea ieşit din casă.

— Dar astăzi văd că ieşi.

Făcu un semn din cap spre poşeta lui Jude.

— Mă gândeam să merg cu maşina până în Waterford, să caut cărţile alea de grădinărit.

— Păi, n-are rost să baţi drumul până acolo, afară de cazul când ţii neapărat. Vino la noi şi stai de vorbă cu mama cât timp repar eu frigiderul. O să-i facă plăcere şi, în plus, nici n-o să mă bată pe mine la cap cu întrebări.

— Dar nu se aşteaptă la musafiri. N-aş vrea să…

— Uşa casei e deschisă în permanenţă.

„Interesantă femeie”, se gândi Brenna. Rareori rostea mai mult de câteva cuvinte, doar dacă o îndemnai şi o împingeai să vorbească. Pentru Brenna, dacă exista cineva care să scoată ceva de la Jude, aceea era Mollie O’Toole.

— Hai, sus! adăugă ea, apoi fluieră după câine.

Betty scoase un lătrat vesel, porni în goană spre camionetă şi sări cu îndemânare în remorcă.

Jude încercă să găsească o scuză politicoasă, dar tot ce-i venea în minte îi părea stângaci şi necioplit. Cu un zâmbet

nesigur, trase zăvorul porții şi ocoli camioneta, îndreptându-se spre locul din dreapta.

— Eşti sigură că nu deranjez?

— Câtuşi de puțin!

Încântată, Brenna îi zâmbi larg, o aşteptă să suie în camionetă, apoi ambală motorul şi ieşi cu spatele de pe drumul de acces.

— Dumnezeule!

— Ce e?

Brenna frână brusc, astfel încât Jude fu nevoită să se sprijine cu palmele de bord, ca să nu dea cu capul în el. Nu avusese timp să-şi prindă centura de siguranță.

— Tu... ah... Străduindu-se să-şi recapete suflul, Jude se grăbi să-şi pună centura.

Nu ți-e teamă că ar putea trece altă maşină?

Brenna izbucni într-un hohot de râs prelung, apoi o bătu pe Jude prieteneşte pe umăr.

— Păi, n-a trecut niciuna, aşa-i? N-ai grijă, n-ai să pățeşti nimic. Ce pantofi frumoşi ai! adăugă ea, deşi nu înțelegea cum ar fi putut să fie la fel de confortabili ca o pereche de cizme. Darcy a pus pariu că porți pantofi italieneşti.

E adevărat?

— Mmm... Jude se încruntă uşor şi aruncă o privire la pantofii ei negri, fără toc.

Păi... aşa e.

— Darcy a noastră se pricepe grozav la modă. Adoră să răsfoiască reviste de modă şi altele asemenea. A visat la asta încă de când eram copile amândouă.

— E o fată frumoasă.

— Oh, da! Gallagherii sunt o familie de oameni frumoşi şi cumsecade.

— Mi se pare ciudat că nişte persoane atât de atrăgătoare n-au pe nimeni. Adică pe nimeni anume.

De cum îi scăpară vorbele, se blestemă în sinea ei pentru propria curiozitate.

— Pe Darcy n-o interesează flăcăii de prin partea locului. N-au interesat-o niciodată. Doar flirtează un pic cu ei, atâta tot. Cât despre Aidan... Brenna înălță din umeri... de când s-a întors acasă, pare însurat cu taverna sau poate că e foarte discret. Shawn... Pe fruntea Brennei se aşternu un nor, în timp ce vira brusc pe drumul de acces spre casă. Dacă mă întrebi pe mine, nu priveşte destul de atent ce are în fața ochilor.

Câinele sări din camionetă şi o luă la fugă, dispărând în spatele casei.

Brenna sări jos din camionetă şi încruntătura îi dispăru.

— Dacă vrei să faci ceva cumpărături în Waterford City sau la Dublin, Darcy e omul cel mai potrivit. Nimic nu-i place mai mult decât să colinde magazinele, să probeze haine şi pantofi, să testeze farduri şi pudre. În schimb, dacă ai probleme cu plita sau îți curge acoperişul... Îi făcu lui Jude un semn cu ochiul, în timp ce o conducea spre uşă... să mă suni pe mine.

Casa era înconjurată de flori ale căror culori şi forme se contopeau într-un covor minunat în fața uşii de la intrare, în timp ce altele se împleteau pe spaliere sau se revărsau fericite din ghivece simple de argilă roşie.

Păreau să crească după voia lor, şi totuşi exista o rânduială, o ordine aproape nemiloasă în fața casei, îşi zise Jude. Pridvorul era atât de curat încât ar fi putut sluji drept masă chirurgicală. Jude tresări când cizmele Brennei lăsară peste tot urme neglijente de noroi.

— Mamă!

Vocea Brennei răsună în holul elegant de la intrare şi în sus pe scara cotită, în timp ce o pisică cenuşie şi dolofană se strecură pe uşă afară, începând să se frece de cizmele ei.

— Ți-am adus un musafir!

Primul gând al lui Jude fu că în casă plutea parfum de femeie. Nu doar florile sau lacul de mobilă, ci şi un alt miros subtil, de parfum femeiesc, de ruj şi de şampon – acea mireasmă dulceagă pe care o răspândesc adesea femeile şi fetele.

Şi-o amintea din colegiu şi se întrebă dacă acesta era motivul pentru care i se strânsese stomacul. Se simţise atât de stângace şi nefericită printre toate acele fete nonşalante şi sigure pe ele.

— Mary Brenna O'Toole, când o să mă lase auzul, am să-ţi dau de ştire şi atunci ai să poţi striga la mine!

Mollie se ivi în hol, scoţându-şi şorţul scurt şi trandafiriu.

Era o femeie bine clădită, nu mai înaltă decât fiica ei, dar cu siguranţă mai lată în şolduri. Avea părul doar puţin mai lipsit de strălucire decât al Brennei, însă ceva mai îngrijit. Faţa ei durdulie şi frumoasă zâmbea deschis, iar ochii verzi şi prietenoşi spuneau bun venit înainte ca mâna să se întindă în întâmpinare.

— Aşadar, ai adus-o pe domnişoara Murray să mă vadă. Semeni cu bunica ta, draga de ea. Mă bucur să te cunosc.

— Mulţumesc.

Mâna care o strânse pe a lui Jude era puternică şi bătătorită după o viaţă întreagă cât se îngrijise de casă.

— Sper că nu am venit într-un moment nepotrivit.

— Ba deloc. În casa O'Toole întotdeauna se iveşte câte ceva. Hai, vino să iei loc în living. Mă duc să pun de un ceai.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Fii sigură că nu mă deranjezi.

Mollie o strânse prietenos de umăr, cum probabil ar fi făcut cu oricare dintre fetele ei dacă nu acestea nu s-ar fi simţit în largul lor.

— Ai să-mi ţii de urât cât timp fătuca asta e în bucătărie, zdrăngănind toate şi bodogănind. Brenna, îţi zic şi ţie la fel

cum îi zic şi lui taică-tău când pun mâna pe el. E timpul să aruncăm frigiderul asta şi să luăm altul.

— Dar pot să-l repar eu.

— Aşa ziceți amândoi de nu ştiu câte ori.

Mollie clătină din cap şi o conduse pe Jude în living, unde se găseau scaune şi flori proaspete.

— Domnişoară Murray, e tare greu să ai în jurul tău persoane care se pricep să repare una sau alta, fiindcă în felul ăsta nu mai arunci niciodată nimic. Mereu auzi „Pot să repar eu” sau „Lasă că-mi trebuie la altceva”. Brenna, te rog s-o faci pe domnişoara Murray să se simtă ca acasă. Între timp, eu mă ocup de ceai. Pe urmă, poți să te apuci de treabă.

— Păi, chiar pot să-l repar, bombăni Brenna când mama ei nu mai era prin preajmă s-o audă. Şi chiar dacă nu reuşesc, piesele pot fi de folos, nu?

— La ce?

Brenna aruncă o privire peste umăr, apoi se uită din nou la Jude şi zâmbi larg.

— Ei, la una şi la alta. Sau chiar obiectul cu totul. Am auzit că Jack Brennan a venit cu un buchet de flori duminică, să-şi ceară scuze.

— Aşa e.

Jude stătea cu spatele drept pe scaunul ei, privind cu oarecare invidie la felul în care Brenna se tolănise pe al ei.

— Era tare drăguț şi stânjenit. Aidan n-ar fi trebuit să-l oblige să facă asta.

— A fost modul lui de a-şi lua revanşa față de Jack fiindcă i-a spart buza.

Cu o sclipire şăgalnică în ochi, Brenna se răsuci pe scaun, punându-şi un picior încălțat cu cizmă peste celălalt.

— Dar cum a reuşit? Rareori se întâmplă ca un pumn slăbit de whisky să ajungă în obrazul lui Aidan Gallagher.

— Cred că a fost din vina mea. Am strigat... „De fapt, am țipat”, își zise ea, dezgustată de propria reacție. Probabil i-am distras atenția şi atunci a primit un pumn în obraz. În clipa următoare avea capul dat pe spate şi-i sângera buza. N-am văzut niciodată aşa ceva.

— Nu? Fascinată, Brenna își țuguie buzele. Chiar şi într-o casă de femei, Brenna văzuse la viața ei zburând câte un pumn. Adeseori chiar al ei. La Chicago nu se iscă niciodată vreun scandal?

Cuvântul o făcu pe Jude să zâmbească şi să se gândească la un meci de baseball.

— Nu în zona unde locuiesc eu, murmură ea. Dar Aidan se ia deseori la bătaie cu clienții?

— Sigur că nu, deşi odinioară şi-a făcut norma de încăierări. Acum, dacă cineva întrece măsura şi-şi face de cap, Aidan îl ia cu binişorul. Oricum, cei mai mulți nici nu se gândesc să-l stârnească. Gallagherii sunt renumiți pentru cât sunt de țâfnoşi şi imediat le sare țandăra.

— Spre deosebire de neamul O'Toole, zise sec Mollie, intrând cu tava de ceai.

Noi suntem binedispuşi la orice oră din zi şi din noapte.

— E adevărat. Brenna sări în picioare şi-şi sărută cu zgomot mama pe obraz. Am să mă ocup de frigiderul tău, mamă, o să-l fac să meargă ca nou.

— Nu merge ca nou încă de când s-a născut Alice Mae, care împlineşte cincisprezece ani în vara asta. Atunci, dă-i bătaie, înainte să se acrească laptele.

Brenna mea este o fată bună, continuă Mollie după ce Brenna ieşi din încăpere.

Toate fetele mele sunt de treabă. Nu serveşti şi nişte biscuiți la ceai, domnişoară Murray? Ieri i-am făcut.

— Mulțumesc. Vă rog să-mi spuneți Jude.

— Bine. Atunci spune-mi şi tu Mollie. Ce bine că avem iarăşi o vecină în casa de pe Dealul Zânelor! Tare s-ar

bucura Bătrâna Maude că ai venit, n-ar fi vrut ca în căsuţă să nu fie nimeni. Nu, nu şi pentru tine, grăsanule! certă ea motanul care sărise pe braţul fotoliului.

Îl înghionti din nou ca să-l dea jos, dar nu înainte de a-l scărpina între urechi.

— Ai o casă minunată. Îmi place s-o privesc când ies la plimbare.

— E cam harababură aici, dar ni se potriveşte. Mollie turnă ceaiul în ceştile bune de porţelan, apoi puse ceainicul la loc pe masă şi zâmbi. Mick al meu a adăugat mereu câte o încăpere ici şi colo, iar când Brenna s-a făcut destul de mare ca să mânuiască un ciocan, s-au unit amândoi şi au făcut ce au vrut cu casa asta.

— Cu atâţia copii, aveai nevoie de spaţiu. Jude acceptă ceaiul şi doi biscuiţi aurii.

Mi-a spus Brenna că ai cinci fete.

— Cinci, care uneori fac cât douăzeci, când le apucă fugăreala prin casă. Brenna e cea mai mare şi taică-său o iubeşte ca pe lumina ochilor. Maureen se mărită toamna viitoare şi ne-a mâncat sufletul tot ciorovăindu-se cu flăcăul ei. Patty tocmai s-a logodit cu Kevin Riley şi sunt sigură că nu va trece mult până va începe să ne dea aceleaşi dureri de cap ca Maureen. Kate a mea este la universitatea din Dublin, unde studiază calculatoare. Iar cea mică, Alice Mae, îşi petrece timpul cu animalele şi încearcă să mă convingă să primesc acasă toate păsările cu aripa ruptă din comitatul Waterford. Molly făcu o scurtă pauză. Dar când nu sunt aici, în preajma mea, îmi lipsesc teribil. La fel cum probabil şi mamei tale îi e dor de tine acum când eşti aşa departe.

Jude scoase o exclamaţie neutră. Era convinsă că şi mama ei se gândeşte la ea, dar chiar să-i fie dor? Nu-şi putea imagina una ca asta, nu cu programul pe care îl avea mama ei.

— E...

Jude se opri, cu ochii cât cepele, la auzul unor înjurături cumplite care răsunau de undeva din fundul casei.

— Mânca-te-ar iadul, nemernic ticălos, şarpe ce eşti! Îmi vine să te arunc de pe stânci cu mâna mea!

— Brenna seamănă cu taică-său şi în alte privințe, urmă Mollie, umplând cu seninătate ceştile de ceai, în timp ce fiica ei îşi însoțea amenințările şi înjurăturile cu bocănituri şi zgomot de sticlă spartă. E o fată de treabă şi isteață, dar imediat îi sare țandăra. Mi-a spus că te interesează florile.

— Ah! Jude îşi drese glasul, în timp ce vociferările continuau. Da. Adică... nu ştiu mare lucru despre grădinărit, dar aş vrea să îngrijesc florile din jurul casei.

Aveam de gând să cumpăr nişte cărți.

— Bine atunci. Din cărți poți învăța o mulțime de lucruri, deşi Brenna ar prefera să fie legată la pământ cu fața în jos pe un muşuroi de furnici decât să citească despre cum funcționează un lucru. Preferă să-l desfacă în bucăți cu mâna ei. Dar să ştii că şi eu mă pricep cât de cât la grădinărit. Poate vrei să faci o plimbare cu mine, să-mi vezi grădina. Pe urmă poți să mă întrebi ce-ai vrea să ştii.

Jude puse ceaşca pe masă.

— Mi-ar face mare plăcere.

— Grozav! Atunci hai s-o lăsăm pe Brenna să-şi vadă de scandalul ei, fără să ne temem că ne azvârle cu ceva în cap. Mollie se ridică, şovăind puțin. Pot să-ți văd mâinile?

— Mâinile?

Nedumerită, Jude întinse mâinile, pe care Mollie i le prinse cu putere.

— Bătrâna Maude avea mâini ca ale tale. Desigur, ale ei erau bătrâne şi deformate de artrită, dar subțiri şi delicate şi-mi închipui că în tinerețe avea degete la fel de lungi, drepte şi fine ca ale tale. O să faci treabă bună, Jude. Mollie îi reținu mâinile încă o clipă, privind-o în ochi. Ai mâini numai bune ca să îngrijeşti flori.

— Vreau să fac o treabă bună, declară Jude, spre propria mirare.

Privirea lui Mollie se încălzi dintr-odată.

— Şi chiar ai să faci.

Următoarea oră se dovedi o adevărată încântare. Timiditatea şi reţinerea lui Jude se topiră sub vraja florilor şi în faţa răbdării înnăscute a lui Mollie.

Frunzele acelea ca nişte pene se numeau nemţişor, despre care Mollie îi spuse că făcea flori catifelate, în culori vii. Frumoasele trompete bicolore erau căldăruşe.

De jur-împrejur se unduiau flori cu nume stranii şi încântătoare: în, garofiţe, creţişoară şi roiniţă.

Jude ştia că le va uita sau le va încurca numele, dar era o bucurie să afle care înfloreau primăvara, care vara. Care erau rezistente şi care delicate. Care atrăgeau albinele şi care fluturii.

Nu se sfia să pună întrebări care cu siguranţă erau copilăreşti şi elementare.

Mollie se mulţumea să zâmbească sau să dea din cap, apoi îi explica.

— Împreună cu Bătrâna Maude, umblam printre straturi, legându-le mănunchiuri sau tăindu-le sau punând seminţe. Aşa că mai tot ce am eu aici ai şi tu acasă. Ei îi plăceau florile romantice, mie cele vesele. Aşa că am ajuns să avem şi unele, şi altele. Dacă n-ai nimic împotrivă, într-o zi am să vin la tine acasă, să văd dacă-i nevoie să faci ceva şi n-ai făcut.

— Ţi-aş fi nespus de recunoscătoare, mai ales că ştiu cât eşti de ocupată.

Mollie îşi lăsă capul într-o parte. Chipul ei era vesel, la fel de vesel ca florile din grădină.

— Eşti o fată drăguţă, Jude şi mi-ar face plăcere să petrec timp din când în când cu tine, să-ţi arăt cum este cu grădina. Şi eşti foarte manierată. Nu m-ar deranja să se

lipească câte ceva şi de Brenna mea. Are o inimă mare şi o minte ascuțită, dar mai trebuie să se şlefuiască şi ea pe ici, pe colo. Mollie îşi lăsă privirea să lunece undeva în spatele lui Jude şi oftă. Fiindcă veni vorba, până la urmă ai omorât fiara, Mary Brenna?

— A fost o luptă crâncenă, pe viață şi pe moarte, dar am învins.

Brenna îşi făcu apariția din spatele casei, cu un aer triumfător. Era mânjită de grăsime pe obraz, iar încheieturile mâinii stângi aveau o crustă de sânge închegat.

— Acum o să meargă, mamă.

— La naiba, fată, ştii bine că mi-am pus în cap să ne luăm unul nou.

— Ăsta mai are ani buni de viață în el. Fericită, Brenna îşi sărută mama pe obraz.

Acum trebuie să plec. Am promis că trec să repar ferestrele acasă la Betsy Clooney. Vrei să vii cu mine, Jude, sau mai stai puțin?

— Ar cam trebui să mă întorc. Mi-a făcut mare plăcere, Mollie. Mulțumesc.

— Să mai vii pe aici ori de câte ori ai să simți nevoia să stai de vorbă cu cineva.

— Am să vin. Oh, mi-am uitat poşeta în casă. Mă duc repede s-o iau, dacă nu te superi.

— Hai, fugi! Mollie aşteptă până când uşa se închise. Îi e sete, murmură ea.

— Sete, mamă?

— Sete să facă lucruri. Sete să existe. Dar se teme să bea prea repede. E mai înțelept să bei cu sorbituri mici, deşi câteodată...

— Darcy crede că Aidan a pus ochii pe ea.

— Serios? Amuzată, Mollie se întoarse, înălțând din sprâncene către fiica ei. Asta ar însemna să bea frumos şi repede, nu crezi?

— Mi-a zis Darcy că a tras cândva cu ochiul când frate-său îi făcea curte fetei lui Duffy şi cică după ce a sărutat-o, sărmana se clătina pe picioare ca beată.

— Darcy să facă bine să nu-şi spioneze frații, zise categoric Mollie, apoi se uită din nou la Brenna. Care dintre fetele lui Duffy? Să-mi zici şi mie mai târziu, adăugă ea grăbită când Jude ieşi din casă.

— Aşadar, ți-a priit vizita, începu Brenna când amândouă suiră iarăşi în camionetă.

— Ai o mamă minunată!

Sub impulsul momentului, Jude se răsuci pe scaun să-i facă lui Mollie cu mâna, în timp ce Brenna ieşea de pe drumul de acces cu viteza şi entuziasmul ei dintotdeauna.

— N-o să-mi amintesc în veci nici jumătate din ce mi-a spus despre grădinărit, dar e un început bun.

— O să-i placă să stea de vorbă cu tine. Şi Patty se pricepe la flori, dar e cu capul în nori de când cu Kevin Riley şi-şi petrece cea mai mare parte a timpului suspinând şi visând.

— E foarte mândră de tine şi de surorile tale.

— Aşa fac toate mamele.

— Da, dar nu toate se luminează la față când vorbesc despre copiii lor, decise Jude. Probabil te-ai obişnuit cu asta, aşa că nici nu observi, dar e o plăcere s-o priveşti.

— Dată fiind profesia ta, cugetă Brenna, dai mai multă atenție unor astfel de lucruri. Asta ai învățat sau ține de firea ta?

— Presupun că şi una, şi alta. La fel cum am remarcat şi că a fost mândră de tine că ai putut repara frigiderul, deşi cumva spera că n-ai să reuşeşti.

Brenna întoarse capul spre Jude, râzând în hohote.

— De data asta a fost cât pe ce să nu reuşesc, cu mormanul ăla de fiare năzuros.

Treaba e că tata a aranjat să ne luăm unul nou, o frumusețe. Numai că nu putem încheia târgul şi nici nu-l putem aduce decât peste vreo săptămână, două. Aşa că, dacă vrem să-i facem o surpriză, e nevoie ca fierătania aia gata să-şi dea duhul să mai reziste încă puțin.

— Minunat!

Jude era încântată de idee. Încercă să-şi imagineze reacția mamei ei dacă ea şi taică-său ar fi vrut să-i facă o surpriză cumpărând un frigider nou.

Ar fi rămas perplexă şi poate s-ar fi simțit şi uşor jignită. Chicoti, amuzată de idee.

— Dar din câte țin eu minte, mama ta are o profesie.

— Da, aşa e şi e foarte bună în meseria ei. Dar şi mama ta are o profesie. Profesia de mamă.

Brenna clipi de câteva ori, cu ochii sticlind de plăcere şi amuzament.

— Oh, tare i-ar plăcea să audă asta. Am să mă străduiesc să țin minte pentru prima ocazie când se va lua de mine pentru ceva. Ei, dar ia uite cine ne iese în drum, frumos cât doi diavoli laolaltă şi la fel de periculos.

Din calmă şi relaxată cum fusese, Jude deveni instantaneu un ghem de încordare.

Brenna frână maşina în dreptul drumului îngust de acces la căsuță şi se aplecă pe geamul portierei, strigându-l pe Aidan.

— Ia priviți la marele rătăcitor!

— Nu, nu, am terminat cu asta, răspunse el, făcând cu ochiul. O prinse de mâna sprijinită de geam, studiind încheieturile zdrelite. Ce-ai mai pățit?

— M-a muşcat nemernicul ăla de frigider.

El plescăi din limbă şi-i duse mâna la buze, dar cu ochii la Jude.

— Şi încotro ați pornit amândouă, frumoaselor?

— Am adus-o acasă pe Jude. A fost în vizită la mama. Iar eu fug acum la Betsy Clooney să-i repar ferestrele.

— Dacă aveți timp, tu sau tatăl tău, să știți că plita de la tavernă face figuri şi Shawn e supărat nevoie mare.

— O să venim unul din noi să aruncăm o privire.

— Mulțumesc. Şi acum am să te scap de grija pasagerei tale.

— Ai grijă de ea, îl atenționă Brenna, în timp ce el ocolea camioneta. Să ştii că o plac.

— Şi eu o plac. Aidan deschise portiera şi întinse mâna. Dar se emoționează la vederea mea. Nu-i aşa, Jude Frances?

— Bineînțeles că nu.

Jude vru să coboare, dar se alese praful de grația nepăsătoare pe care şi-o impusese, fiindcă centura pe care uitase s-o desfacă o smuci înapoi.

Nu apucă să bâjbâie ca s-o desprindă, că Aidan o desprinse el însuşi, după care pur şi simplu o prinse de talie şi o săltă în brațe, lăsând-o la pământ. Cum gestul lui îi înnodase limba, Jude nu reuşi să-i mulțumească Brennei încă o dată, şi fata îi făcu semn râzând şi dispăru cu camioneta hurducăind pe drum.

— Conduce ca un demon.

Clătinând din cap, Aidan îi dădu drumul din brațe lui Jude, prinzând-o în schimb de mână.

— N-ai venit la tavernă toată săptămâna.

— Am fost ocupată.

— Acum nu eşti.

— Ba da, de fapt ar trebui...

— Invită-mă înăuntru şi fă-mi un sendviş.

Ea rămase pur şi simplu cu gura căscată, şi Aidan izbucni în râs.

— Sau dacă nu, atunci hai să te plimbi cu mine. E o zi superbă de plimbare. N-am să te sărut decât dacă ai să vrei tu, dacă de asta ți-era frică.

— Nu mi-e frică.
— Atunci foarte bine.
Îşi coborî capul la câțiva centimetri de obiectul plăcerii lui, dar ea se trase înapoi, poticnindu-se.
— Nu asta am vrut să spun.
— De asta mi-era teamă. Aidan îşi înălță capul. Atunci doar ne plimbăm. Ai fost pe Tower Hill să vezi catedrala?
— Nu, nu încă.
— Cum rămâne cu mintea ta cea curioasă? Atunci vom porni într-acolo şi am să-ți spun o poveste pentru lucrarea ta.
— N-am reportofonul.
El îi ridică una din mâinile pe care le păstrase într-ale lui şi-i atinse uşor încheieturile cu buzele.
— Atunci am s-o simplific, ca să ți-o aminteşti.

Capitolul 8

Aidan avusese dreptate. Era o zi perfectă pentru plimbare. Lumina strălucea la fel ca interiorul unei perle, radioasă şi uşor umedă. Dincolo de dealuri şi de câmpiile ce se întindeau până la munți, Jude vedea o perdea subțire şi argintie, care cu siguranță anunța ploaia.
Razele soarelui se revărsau prin ea ca aurul lichid prin argint lichid.
Era genul de zi care aştepta ivirea curcubeului.
Briza era abia simțită, frunzele se legănau uşor, crescând înspre căldura verii şi învăluind-o în miros de verde.
El o ținea de mână cu vârfurile degetelor, într-un gest familiar, care vorbea de simplitate.
Se simțea relaxată, în largul ei, fără pretenții.
Cuvintele ce se desprindeau de pe buzele lui o învăluiau ca într-o vrajă.

— Se zice că a fost odată o fată. Avea un chip de vis, cu pielea albă şi curată ca laptele, un păr negru ca miezul de noapte şi ochii albaştri ca un lac adânc. Dar felul ei de a fi era şi mai frumos decât chipul, bun şi blând. Dar şi mai frumos decât purtarea ei îi era glasul. Când cânta, păsările se opreau ca s-o asculte şi îngerii zâmbeau.

În timp ce urcau dealul, părea că marea începe să cânte ca un fundal sonor la povestea lui.

— În multe dimineți cântecul ei răsuna până dincolo de dealuri şi bucuria lui era la fel de caldă ca lumina soarelui, continuă Aidan, trăgând-o după el pe potecă.

În timp ce mergeau, briza se preschimbă în vânt, dansând vesel peste mare şi peste stânci.

— Într-o bună zi, sunetul şi bucuria din el au ajuns la urechile unei vrăjitoare şi i-au stârnit invidia.

— Întotdeauna apare ceva, comentă Jude şi el râse încetişor.

— Sigur că da, asta dacă e o poveste bună. Vrăjitoarea asta avea inima neagră şi-şi folosea puterile făcând mult rău. Acrea laptele dimineața şi golea năvoadele pescarilor. Deşi cu puterile ei îşi putea ascunde chipul hâd sub trăsături de o mare frumusețe, când deschidea gura să cânte nu reuşea să scoată decât nişte sunete pe lângă care şi orăcăitul broaştei ar fi fost mai melodios. Vrăjitoarea o ura pe fată pentru darul ei de a cânta, aşa încât i-a făcut o vrajă prin care i-a amuțit glasul.

— Dar exista şi un leac, un prinț de basm?

— Oh, exista şi un leac, întrucât binele trebuie întotdeauna să învingă răul.

Jude zâmbi, fiindcă asta era şi convingerea ei. În ciuda oricărei logici, credea în finaluri fericite. Ori astfel de finaluri păreau mai mult decât posibile aici, în această lume a stâncilor, a ierburilor sălbatice, a mării cu vase roşii de

pescuit profilate pe albastrul ei intens, cu mâna lui Aidan strângând-o ferm pe a ei.

Ba chiar păreau inevitabile.

— Fata a fost vrăjită să rămână mută, nemaiputând să-şi exprime bucuria inimii prin cântec, întrucât vrăjitoarea i-a ascuns glasul într-o cutie de argint, pe care a încuiat-o cu o cheie de argint. Prizonier în cutie, glasul ei cânta şi plângea.

— De ce sunt poveştile irlandeze întotdeauna aşa de triste?

— Triste? Aidan părea sincer uimit. Nu sunt atât triste cât... impresionante.

Poezia îşi are sursa mai puțin în bucurie şi mai curând în tristețe, nu-i aşa?

— Cred că ai dreptate. Cu un gest absent, Jude îşi îndepărtă şuvițele de păr desprinse de vânt. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am să-ți spun. Vreme de cinci ani, fata a hoinărit pe dealurile şi pe câmpurile astea, pe stâncile unde ne plimbăm noi acum. Asculta cântecul păsărilor, muzica vântului prin iarbă, vuietul mării. Şi toate acestea le-a adunat în suflet, în timp ce vrăjitoarea ținea încuiate bucuria, pasiunea şi puritatea vocii ei în cutia de argint, ca să le audă numai ea.

Ajungând în vârful dealului, în umbra vechii catedrale şi a turnului rotund, Aidan se întoarse către Jude şi-i dădu deoparte părul de pe obraz.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă el.

— Cum?

— Spune-mi ce s-a întâmplat pe urmă.

— Dar e povestea ta.

El se aplecă spre floricelele albe care se străduiau să înflorească în crăpăturile ruinelor. Culese una şi i-o prinse ei în păr.

— Spune-mi ce ai vrea tu să se întâmple, Jude Frances.

Ea vru să atingă floarea, dar el o prinse de mână, ridicând din sprânceană. După o clipă de gândire, Jude ridică din umeri.

— Păi... într-o zi, un tânăr frumos a venit pe deal călare. Calul lui mare şi alb era ostenit de drum, armura tânărului prăfuită şi uzată. Fusese rănit în luptă şi acum se rătăcise undeva departe de casă.

Dacă închidea ochii, chiar putea să-l vadă. Pădurile şi umbrele, războinicul rănit, dornic să ajungă acasă.

— Cu cât se adâncea în pădure, cu atât îl învăluiau ceţurile, astfel că nu mai auzea nimic decât bătăile propriei inimi. Numărând fiecare bătaie, a înţeles că se apropia de ultima. Şi atunci a văzut-o venind spre el prin ceţuri, ca şi cum ar fi păşit printr-un râu de argint. Cum el era bolnav şi neajutorat, fata l-a luat şi i-a oblojit rănile în tăcere, îngrijindu-l şi potolindu-i febra. Deşi nu putea vorbi ca să-l încurajeze, blândeţea ei era de ajuns. S-au îndrăgostit fără să fie nevoie de cuvinte. Inima ei era plină de dorinţa de a-i vorbi, de a-şi cânta bucuria şi dăruirea. Fără să ezite o clipă şi fără urmă de regret, a acceptat să-l însoţească în ţinuturile lui, lăsându-şi casa, prietenii şi familia, precum şi acea parte din ea încuiată bine într-o cutie de argint.

Şi fiindcă în timp ce el vorbea, ea putea să vadă şi să simtă tot, Jude clătină din cap şi porni printre lespezile lăsate, sprijinindu-se cu spatele de turnul cel rotund.

La picioarele ei se întindea golful de un albastru spectaculos, cu vasele de pescuit săltând pe valuri, dar ea era absorbită de poveste.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? îl întrebă pe Aidan.

— A încălecat alături de el, continuă Aidan povestea de unde o lăsase ea, de parcă tot el ar fi istorisit şi până atunci. Ducea cu ea doar credinţa şi iubirea şi nu cerea nimic în schimb decât iubirea şi credinţa lui. Dar în acel moment cutia de argint pe care vrăjitoarea o ţinea mereu în ghearele

ei lacome, s-a deschis brusc. Glasul ținut prizonier înăuntru a zburat afară ca un şuvoi de aur revărsat peste dealuri, pătrunzând în inima fetei. Şi în timp ce călărea alături de alesul ei, glasul a început să cânte mai frumos ca oricând. Păsările au tăcut ca s-o asculte şi îngerii au zâmbit din nou.

— Da, o imagine perfectă, suspină Jude.

— Te pricepi să spui poveşti.

Vorbele lui o umpleau de încântare, legănând-o cu sunetul lor şi făcând-o să se simtă iar timidă.

— Nu prea. Mi-a fost uşor fiindcă începutul l-ai făcut tu.

— Tu ai completat partea din mijloc şi încă minunat, ceea ce mă face să cred că nu ți-ai pierdut de tot simțirea irlandeză. Aşa, bravo... murmură el mulțumit.

Uite că îți râd ochii şi ai o floare în păr. Acum mă laşi să te sărut, Jude Frances?

Ea reacționă rapid. „Prudența îți cere să te mişti repede”, îşi zise ea. Aplecându-se pe sub brațul lui, îl ocoli în grabă.

— Ai să mă faci să uit de ce am venit până aici. Am citit despre turnuri rotunde, dar n-am văzut niciodată unul de aproape.

„Răbdare, Gallagher!” îşi spuse el, vârându-şi degetele mari în deschizătura buzunarelor.

— Mereu se găsea cineva care încerca să invadeze şi să cucerească acest giuvaier care e Irlanda. Dar suntem încă aici, nu?

— Da, sunteți încă aici. Jude ocoli încet ruinele, scrutând dealul, stâncile şi marea.

E un loc minunat. Şi pare foarte vechi. Se opri şi clătină din cap. Sună ridicol.

— Câtuşi de puțin. Chiar este vechi şi sacru. Dacă asculți cu atenție, ai să auzi pietrele cântând despre bătălii şi despre glorie.

— Nu cred că am ureche muzicală cât să aud pietre care cântă.

Jude continuă să umble de colo-colo, ocolind lespezile sculptate şi mormintele acoperite de flori, apoi păşi pe solul zgrunţuros.

— Bunica îmi spunea că odinioară obişnuia să vină până aici şi să se aşeze. Pun pariu că ea auzea.

— De ce n-a venit şi ea cu tine?

— Eu am vrut să vină.

Jude îşi dădu părul pe spate şi se întoarse cu faţa către el. Aidan se potrivea cu aceste locuri, îşi zise ea. Se potrivea cu aceste lucruri vechi şi sacre, cu cântecele despre bătălii şi glorie. Dar ea cu ce se potrivea? se întrebă Jude.

Păşi în interiorul vechilor ruine, unde cerul ţinea loc de acoperiş.

— Cred că vrea să-mi dea o lecţie despre cum să fiu Jude în şase luni sau mai puţin.

— Şi înveţi ceva?

— Poate.

Îşi plimbă degetele peste scrierile celte şi pentru o clipă le simţi calde sub atingerea ei.

— Şi ce vrea Jude să fie?

— E o întrebare prea generală, cu prea multe răspunsuri. De pildă, fericită, sănătoasă, de succes.

— Şi nu eşti fericită?

— Eu... Degetele ei dansară iarăşi peste pietre, apoi mâna îi căzu pe lângă corp.

N-am fost fericită când eram la catedră, cel puţin nu spre sfârşit. Nu eram făcută pentru asta. E descurajant să nu fii făcut pentru meseria pe care ţi-ai ales-o pe viaţă.

— Viaţa ta e departe de a se fi încheiat, aşa că ai timp din belşug ca să alegi din nou. Şi pun prinsoare că erai mai bună în meseria ta decât îţi închipuiai.

Jude ridică ochii spre el, apoi îşi reluă plimbarea.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că în timpul petrecut alături de tine te-am ascultat şi am aflat.

— De ce îţi petreci timpul cu mine, Aidan?

— Fiindcă te plac.

Ea clătină iarăşi din cap.

— Nu mă cunoşti. Nici eu n-am ajuns să mă cunosc, tu cu atât mai puţin.

— Îmi place ce văd.

— Deci e cumva atracţie fizică.

El ridică repede din sprânceană.

— Şi asta-i o problemă pentru tine?

— De fapt, da. Reuşi totuşi să se întoarcă spre el. O problemă pe care încerc s-o rezolv.

— Atunci, sper s-o rezolvi cât mai repede, fiindcă vreau să mă bucur de tine.

Ea simţi un nod în gât şi se văzu nevoită să răsufle încet şi calculat.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund. Niciodată n-am avut cu cineva o conversaţie ca asta, aşa că nu ştiu ce să spun, afară de ceva care cu siguranţă ar suna incredibil de prostesc.

Aidan se încruntă şi făcu un pas spre ea.

— De ce să sune prostesc dacă tu aşa gândeşti?

— Fiindcă am obiceiul să spun lucruri prosteşti atunci când mă emoţionez.

El îi înfipse şi mai bine floarea în păr, întrucât vântul încerca s-o smulgă.

— Credeam că atunci când eşti emoţionată cânţi.

— Ori una, ori alta, bâigui ea, trăgându-se în spate, ca să păstreze ceea ce socotea a fi o distanţă sigură.

— Acum eşti emoţionată?

— Da! Dumnezeule! Dându-şi seama că mai avea puţin şi începea să se bâlbâie, îşi ridică palmele ca să-l ţină departe de ea. Te rog să te opreşti. Niciodată n-am trăit aşa o

senzație. Atracție instantanee. Ți-am spus că cred în aşa ceva şi chiar cred, numai că n-am avut niciodată o astfel de experiență. Trebuie să mă gândesc.

— De ce? Fără efort, Aidan întinse mâinile, o prinse de încheieturi şi o trase către el. De ce să nu dai curs propriei simțiri când ştii că astfel te simți bine? Ți-a crescut pulsul. Degetele lui îi mângâiară uşor încheieturile. Îmi place să-l simt crescând brusc şi să văd cum ochii ți se acoperă de un văl. De ce nu mă săruți tu de data asta, să vezi ce se întâmplă?

— Nu mă pricep la fel de bine ca tine.

El începu să râdă.

— Doamne, femeie, tare eşti complicată! Lasă-mă pe mine să decid dacă te pricepi sau nu. Hai, Jude, vino şi sărută-mă. Ce va fi mai departe depinde de tine.

Chiar voia să-l sărute. Voia să-i simtă iarăşi buzele lipite de ale ei, să le simtă forma, moliciunea şi catifelarea. Acum buzele lui se arcuiseră şi în ochi îi lucea o sclipire amuzată. Amuzată? se întrebă ea. De ce nu putea fi decât un joc?

Cu degetele lui încă prinzându-i uşor încheieturile, Jude se aplecă spre el. Aidan o urmărea din ochi. Se ridică pe vârfuri. El n-o slăbea din ochi. Aplecându-şi uşor capul, se întinse şi-i atinse buzele cu ale ei.

— Încă o dată, vrei?

Ea îl ascultă, fascinată de ochii lui, care rămâneau deschişi, silind-o şi pe ea să facă acelaşi lucru. De data asta, buzele ei zăboviră mai mult, plimbându-se pe ale lui spre stânga, apoi spre dreapta. Apoi mai făcu ceva, îşi trecu încet dinții peste buza lui de jos şi-şi auzi propriul suspin de plăcere, parcă venit de undeva de departe.

Ochii lui erau atât de albaştri şi la fel de intenşi ca marea care se întindea la orizont. I se părea că toată lumea ei împrumută acea culoare unică şi minunată.

Inima începu să-i bată cu putere şi vederea i se tulbură, la fel cum i se întâmplase când fusese pentru prima oară la mormântul lui Maude.

Îi rosti numele, uşor ca un suspin, şi-i încolăci gâtul cu braţele.

Gestul îl dezechilibră, la fel ca fierbinţeala trupului ei şi neaşteptata izbucnire de pasiune care ţâşnea din ea, încolăcindu-l ca un şarpe.

Mâinile lui se ridicară, mângâindu-i şoldurile, spatele, apoi se înfipseră cu putere în părul ei. Sărutul se preschimbă dintr-o atingere timidă într-un război sălbatic al limbilor, dinţilor şi buzelor, trupurile lor lipindu-se strâns unul de altul, pulsul lor devenind una.

Jude se pierdu cu totul în acea cascadă fierbinte de senzaţii. Sau poate o regăsea pe acea Jude care fusese ţinută prizonieră înlăuntrul ei, la fel ca glasul încuiat într-o cutie de argint.

Mai târziu, ar fi putut jura că auzise pietrele cântând.

Îşi îngropă obrazul în curbura gâtului lui, respirându-i cu sete parfumul, ca pe apă.

— Este mult prea repede. Rosti cuvintele în timp ce-l cuprindea cu braţele. Nu pot să respir, nu pot să gândesc. Nu-mi vine să cred ce se petrece înlăuntrul meu.

Aidan râse încetişor şi-i sărută blând părul.

— Dacă seamănă cu ce se petrece înlăuntrul meu, înseamnă că o să explodăm acum şi aici. Iubito, ne-am putea întoarce la tine acasă în câteva minute şi am putea fi în pat cât ai clipi din ochi. Îţi promit că amândoi ne-am simţi cu mult mai bine după aceea.

— Sunt sigură că ai dreptate, numai că eu…

— Nu poţi să faci pasul atât de repede, altfel n-ai fi Jude.

Deşi îi era foarte greu, o îndepărtă de el, privind-o cu atenţie. E mai mult decât drăguţă, îşi zise el, dar şi

încăpățânată. Oare de ce nu-şi dădea seama cât e de drăguță şi cât de încăpățânată? se întrebă el.

Şi fiindcă nu-şi dădea seama, era nevoie de mai mult timp şi mai multă grijă.

— Şi mie îmi place Jude, cum spuneam mai înainte. Tu ai nevoie să-ți fac puțină curte.

Jude n-ar fi putut spune dacă era uluită, amuzată sau jignită.

— Fii sigur că nu.

— Oh, ba da. Vrei flori şi vorbe, săruturi furate, plimbări pe vreme bună. Jude Frances vrea să trăiască o poveste romantică, iar eu ți-o voi dărui. Ia uite ce mutrişoară faci. O prinse de bărbie, cum face un adult cu un copil îmbufnat, şi ea decise că se simțea totuşi jignită. Acum te-ai bosumflat.

— Ba nu.

Ar fi vrut să se elibereze din mâna lui, dar el o ținu şi mai strâns, apoi se aplecă şi o sărută apăsat pe buze.

— Eu sunt cel care te priveşte, iubito, şi dacă ceea ce văd eu nu-i o mutrişoară adorabilă, atunci sunt scoțian. Poate îți închipui că râd de tine, dar nu-i adevărat sau nu pe de-a întregul. Ce e rău într-un strop de romantism? Asta mi-ar plăcea şi mie.

Glasul i se încălzea, devenind mai grav, la fel ca whisky-ul lăsat la căldură.

— Vrei să te uiți lung la mine şi să-mi zâmbeşti din celălalt capăt al camerei? Vrei să-mi atingi brațul în treacăt? Vrei să-ți fur o sărutare fierbinte în întuneric? Vrei o atingere...

Îşi trecu vârfurile degetelor peste rotunjimea sânului ei şi Jude simți că i se opreşte inima în piept.

— ... tainică?

— N-am venit aici pentru poveşti romantice.

Oare? se întrebă el. Cum rămânea atunci cu miturile şi legendele ei?

— Fie că ai venit sau nu pentru aşa ceva, de asta o să ai parte.

Deja luase o decizie.

— Iar când voi face dragoste cu tine, o voi face cu blândeţe şi îndelung, ca să-ţi dăruiesc plăcere. Îţi promit. Acum să ne întoarcem, înainte ca felul în care mă priveşti să mă îndemne să-mi încalc promisiunea abia făcută.

— Tu vrei doar să domini, să deţii controlul.

El o luă din nou de mână în modul cel mai amical şi mai agasant cu putinţă.

— Presupun că aşa sunt obişnuit. Dar dacă vrei să preiei tu iniţiativa şi să mă seduci, scumpa mea Jude, îţi promit că am să mă arăt dispus şi vulnerabil.

Jude râse – la naiba! —, dar nu se putea stăpâni.

— Sunt convinsă că amândoi avem treabă.

— Dar tu vei veni să mă vezi, continuă el, în timp ce îşi reluau plimbarea. Te vei aşeza şi vei bea un pahar de vin la barul meu, ca să te pot privi şi ca să sufăr.

— Doamne, cât eşti de irlandez! şopti ea.

— Până-n măduva oaselor. Îi luă mâna şi o ciupi de încheietură. Şi... Jude, fiindcă veni vorba, să ştii că săruţi grozav de bine.

— Hmm...

Era cel mai sigur răspuns care îi venise în minte.

Se duse totuşi la local, se aşeză şi ascultă poveşti. În următoarele zile, în timp ce primăvara punea stăpânire deplină pe Ardmore, Jude putea fi adeseori văzută la tavernă vreme de un ceas, două seara sau după-amiaza. Asculta, înregistra, lua notiţe. Şi, pe măsură ce se ducea vestea, alţii şi alţii veneau să spună poveşti sau să le asculte.

Jude umplea benzi şi pagini, pe care le transcria cu grijă şi le analiza pe calculator, în timp ce sorbea din ceea ce devenise obişnuita ei ceaşcă de ceai.

Dacă uneori visa că trăieşte o poveste romantică şi fermecată, se gândea că nu-i nimic rău în asta. Dacă forța puțin lucrurile, îi era chiar util. La urma urmei, putea înțelege mult mai bine semnificațiile şi motivele dacă poveştile şi acțiunea deveneau mai personale.

Nu însemna că îşi va pierde vremea scriind astfel. Într-o lucrare academică nu era loc de fantezie sau închipuiri. Intenționa doar să exploreze până avea să descopere esența tezei ei, după care va cizela exprimarea şi va elimina digresiunile.

„Şi ce naiba ai să faci tu cu lucrarea asta, Jude?” se întreba ea. „Ce crezi că ai să faci cu ea în realitate, chiar dacă o cizelezi, o editezi şi o aranjezi până o faci seacă de tot? Ai să încerci s-o publici în vreo revistă de specialitate pe care nimeni n-o citeşte de plăcere? Ai s-o foloseşti ca să începi un turneu de conferințe?”

Oh, la ideea că s-ar fi ajuns la aşa ceva, oricât de îndepărtată ar fi fost această posibilitate, avea senzația că o trupă întreagă de cercetaşi îi tropăie în stomac.

O clipă aproape că-i veni să-şi îngroape disperată obrazul în palme şi să renunțe.

Nu se va alege nimic de această lucrare, de acest proiect. Nimeni nu se va ridica la sesiunea de comunicări a facultății ca să comenteze sensul şi subînțelesurile lucrării lui Jude F. Murray. Mai rău de atât, nici nu voia să ajungă subiectul unor asemenea comentarii.

Nu era vorba decât de un fel de terapie, un mod de a evita o criză pe care nici măcar n-o putea identifica.

La ce bun toți acei ani de studiu şi de muncă dacă nu era în stare nici măcar să găsească un diagnostic pentru propria criza?

Prea puțină stimă de sine, orgoliu rănit, lipsă de încredere în propria-i feminitate, lipsă de satisfacții profesionale.

Dar ce se afla sub toate acestea? Care era realitatea din spatele lor? Criză de identitate? cugetă ea. Poate că şi asta. Se pierduse undeva pe drum, până când tot ce rămăsese, tot ce fusese în stare să identifice, ajunsese atât de vag şi de urât încât fugise de el.

Fugise către ce?

Către locul acesta, îşi răspunse singură, dându-şi seama cu profundă uimire că degetele îi alergau pe tastatură, iar gândurile i se revărsau grăbit din minte, umplând paginile.

M-am refugiat în acest loc şi aici mă simt cumva mai reală şi cu siguranță mult mai acasă decât m-am simțit vreodată în locuința cumpărată împreună cu William sau în apartamentul în care m-am mutat când el s-a plictisit de mine. Cu certitudine, mult mai acasă decât în sala de curs.

Oh, Doamne, oh, Doamne, cât am urât sala de curs! De ce n-am vrut să recunosc asta niciodată, de ce n-am vrut s-o spun cu voce tare? Nu vreau să fac asta, nu vreau să fac asta. Vreau altceva. Aproape orice altceva, dar nu asta.

Cum am devenit atât de laşă sau, mai rău, atât de cumplit de plicticoasă? De ce, chiar şi acum când nu-i nimeni aici care să răspundă la întrebare, afară de mine însămi, pun sub semnul întrebării acest proiect, când îmi aduce atâta bucurie?

Când îmi aduce atâtea satisfacții? Oare nu pot, măcar pentru acest scurt interval de timp, să-mi îngădui să fac ceva care nu are niciun scop bine determinat sau garantat practic?

Dacă e vorba de terapie, atunci e momentul s-o las să acționeze. Nu-i nimic rău în asta. De fapt, cred – sper – că-mi face bine cât de cât. Mă atrage scrisul... E un termen depăşit, dar se potriveşte. Îmi place să scriu, îmi place misterul scrisului, modul în care cuvintele se înşiruie pe pagină dând naştere unei imagini, unei explicații sau pur şi simplu sunt acolo pentru felul în care sună.

Mă încântă să-mi văd propriile cuvinte pe pagină. Simt o mândrie ciudată citindu-le, ştiind că-mi aparţin. Pe de o parte, asta mă sperie, tocmai fiindcă e o senzaţie incredibil de minunată. O bună parte a vieţii mele am întors spatele, am fugit, m-am ascuns de tot ce mă înspăimânta. Chiar şi atunci când frica era dublată de plăcere.

Vreau să am din nou substanţă. Tânjesc după încredere. Şi dincolo de toate acestea, resimt o atracţie profundă şi aproape reprimată pentru fantastic. Cum a fost reprimată şi de către cine nu mai are importanţă. Nu acum, când am descoperit că încă licăreşte înlăuntrul meu. Licăreşte atât cât să pot scrie, cel puţin în taină, că vreau să cred în legende, în mituri, în zâne şi în stafii. Ce-i rău în asta? Nu are ce să-mi strice.

„Nu”, îşi zise ea, lăsându-se din nou pe spătarul scaunului ca să se odihnească cu mâinile în poală. „Sigur că nu-i nimic rău în asta. E ceva inofensiv şi care mă face să mă minunez. E atât de mult de când mi-am îngăduit să mă minunez de ceva.”

Răsuflă prelung şi închise ochii, fără să mai simtă altceva decât plăcerea unui sentiment de uşurare.

— Sunt atât de fericită că am venit aici! zise ea cu voce tare.

Se ridică să privească pe fereastră, mulţumită că folosise scrisul ca să alunge ameninţarea disperării. Zilele şi nopţile ei aici îi alinau furtuna ameninţătoare dinlăuntru. Aceste scurte momente de bucurie erau preţioase.

Se înapoie de la fereastră, dorindu-şi să iasă afară, în aer liber. Acolo va cugeta la celălalt aspect al noii ei existenţe.

„Aidan Gallagher”, se gândi ea. „Un bărbat superb, cumva straniu şi în mod inexplicabil atras de Jude F. Murray cea raţională şi pragmatică. Asta fiindcă veni vorba de fantastic...”

Poate că timpul petrecut cu Aidan nu era chiar atât de liniştitor, recunoscu ea, deşi avea mare grijă să aranjeze lucrurile astfel încât să nu rămână niciodată singuri. Şi totuşi, lipsa de intimitate nu-l împiedica să flirteze sau să-şi permită acele priviri galeşe despre care îi pomenise sau anumite zâmbete tainice, o atingere cu degetele pe brațul ei, pe păr sau pe obraz.

„Şi ce era rău în asta?” se întrebă ea, în timp ce ducea un nou buchet de flori pe deal, la mormântul lui Maude. Fiecare femeie avea dreptul să flirteze. Poate că, spre deosebire de florile pe care le ținea în mână, ea înflorea mai greu. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Îşi dorea cu ardoare să înflorească. Gândul o încânta şi o înfricoşa în acelaşi timp, umplând-o de fericire la fel de mult ca scrisul.

Nu era minunat să descopere că-i plăcea când un bărbat flirta cu ea, când o privea în aşa fel încât se simțea frumoasă şi dorită? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă va rămâne în Irlanda şase luni încheiate va împlini treizeci de ani înainte să se înapoieze la Chicago, prin urmare era timpul să se simtă frumoasă, nu?

Soțul ei nu flirtase cu ea niciodată. Şi dacă îşi amintea bine, cel mai mare compliment pe care i-l făcuse vreodată fusese atunci când îi spusese că arăta drăguț.

— O femeie nu vrea să i se spună că arată drăguț, murmură Jude, aşezându-se lângă mormântul lui Maude. O femeie vrea să i se spună că e frumoasă şi sexy.

Că arată trăsnet. Nici nu contează dacă e adevărat sau nu. Oftă şi sprijini florile de lespedea mormântului. Fiindcă în acel moment când cuvintele sunt rostite şi auzite, este perfect adevărat.

— Atunci pot să spun că eşti la fel de frumoasă ca florile pe care le-ai adus în această zi minunată, Jude Frances.

Jude ridică brusc ochii şi întâlni privirea albastră a aceluiaşi bărbat pe care îl văzuse data trecută în acelaşi loc. Ochii pe care îi visa adeseori.

— Păşeşti fără zgomot.

— Aici e un loc unde trebuie să păşeşti fără zgomot.

Tânărul se lăsă pe vine de cealaltă parte a mormântului lui Maude, acoperit de iarbă moale şi flori în culori strălucitoare. Apa vechiului izvor murmura ca o incantație păgână.

— Cum o duci în căsuța de pe Dealul Zânelor?

— Foarte bine. Ai o familie aici?

El îşi plimbă privirea peste pietre şi peste ierburile înalte şi ochii lui strălucitori se umbriră.

— Îi am pe cei de care îmi amintesc şi pe cei care îşi amintesc de mine. Cândva am iubit o fată şi i-aş fi dat tot ce aveam. Numai că am uitat să-i dăruiesc mai întâi de toate inima mea. Am uitat să-i dăruiesc cuvintele.

Ridică privirea, cu o expresie mai curând nedumerită decât încrezătoare.

— Cuvintele sunt importante pentru o femeie, nu-i aşa?

— Cuvintele sunt importante pentru oricine. Când nu sunt rostite, lasă goluri.

Goluri adânci şi întunecate, se gândi ea, în care răsar îndoieli şi neîmpliniri.

Cuvintele nerostite erau la fel de dureroase ca nişte lovituri de palmă.

— Dar dacă bărbatul cu care te-ai căsătorit ți le-ar fi spus, n-ai fi astăzi aici, nu?

Jude clipi către el, şocată, dar el se mulțumi să zâmbească malițios.

— Nu le-ar fi rostit din toată inima, aşa că ar fi fost doar nişte minciuni de conveniență. Tu ştii deja că nu era omul potrivit pentru tine.

Jude simţi un fior de spaimă pe şira spinării. Nu, nu spaimă, îşi dădu ea seama, abia reuşind să mai respire.

— De unde ştii de William?

— Mai ştiu şi eu câte ceva. Îi zâmbi din nou cu dezinvoltură. Mă întreb de ce te învinovăţeşti pentru ceva ce n-ai făcut. Dar femeile au fost întotdeauna pentru mine o încântătoare enigmă.

Jude presupuse că bunica ei vorbise cu Maude şi Maude cu acest bărbat, deşi nu-i convenea că viaţa ei particulară şi momentele de care se jena fuseseră discutate de străini la o ceaşcă de ceai.

— Nu văd cum ar putea să te intereseze căsnicia mea şi eşecul ei.

Chiar dacă răceala din tonul ei îl afectase, tânărul nu dădu niciun semn, ci ridică din umeri nonşalant.

— Ei bine, eu am fost întotdeauna un egoist şi, privind în ansamblu, ceea ce ai făcut şi faci tu ar putea influenţa ceea ce-mi doresc eu cel mai mult. Dar îmi cer iertare dacă te-am ofensat. După cum spuneam, pentru mine femeile sunt o enigmă.

— Presupun că n-are importanţă.

— Ba are, atâta vreme cât îi dai tu importanţă. Oare mi-ai putea răspunde la o întrebare?

— Depinde de întrebare.

— Mie mi se pare una simplă, dar cum spuneam, vreau să cunosc punctul de vedere al unei femei. Spune-mi, te rog, Jude, dacă ai avea un pumn de nestemate ca acestea...

Îşi deschise palma, în care se găseau diamante şi safire care sclipeau de-ţi luau ochii, perle sidefii de un luciu incredibil.

— Dumnezeule, de unde...

— Tu le-ai lua dacă ţi-ar fi oferite de bărbatul care ştie că-l păstrezi în inima ta sau ai prefera cuvintele?

Orbită, Jude ridică fruntea. Scânteierile nestematelor îi tulburau vederea, totuşi desluşi cât de întunecată şi de intensă era privirea aţintită asupra ei. Rosti primul lucru care îi trecu prin minte, fiindcă i se părea răspunsul cel mai potrivit.

— Ce cuvinte?

El oftă adânc şi prelung, umerii mândri îi căzură, ochii îi deveniră blânzi şi trişti.

— Prin urmare, e adevărat, cuvintele contează mult. Iar astea... Îşi răsfiră degetele, lăsând ca strălucirea nestematelor să se reverse printre ele, luminând mormântul... Nu sunt altceva decât mândrie.

Cu răsuflarea întretăiată şi mintea amorţită, Jude privi cum giuvaierele se topesc în pete de culoare şi cum acestea se preschimbă la rândul lor în flori.

— Visez, murmură ea, simţind că o ia cu ameţeală. Am adormit.

— Eşti trează, dacă îţi dai voie să fii. Tonul lui era acum sever, nerăbdător, categoric. Priveşte dincolo de nasul tău, femeie, şi ascultă. Există magie. Dar puterea ei nu înseamnă nimic pe lângă dragoste. E o lecţie grea, pe care am învăţat-o şi mi-a luat multă vreme ca s-o învăţ. Să nu faci aceeaşi greşeală ca mine. Acum e în joc mai mult decât propria ta inimă.

Se ridică în picioare, în timp ce Jude rămăsese împietrită. Piatra inelului de pe degetul lui arunca scântei. Părea că până şi pielea lui începe să strălucească.

— Cerul să mă ierte, am ajuns să depind de o muritoare ca să înceapă totul, şi încă de o americancă. Există magie, repetă el. Aşa că priveşte-o în faţă şi foloseşte-te de ea.

Îi mai aruncă o privire arzătoare şi plină de nerăbdare, apoi ridică amândouă mâinile spre cer într-un gest teatral şi se făcu nevăzut.

„Visez”, își spuse ea amețită, chinuindu-se să se ridice şi clătinându-se pe picioare. „Am vedenii.” Din pricina timpului pierdut ca să asculte basme şi să le prelucreze singură în căsuță. Îşi spusese că poveştile erau inofensive, dar se vede treaba că o făcuseră să depăşească o limită.

Privi în jos la mormânt, la florile proaspete, la dansul culorilor peste movila de pământ. O sclipire îi atrase privirea şi când se aplecă, întinzând cu grijă mâna printre petalele frumoase, ridică un diamant mare cât o monedă de 25 de cenți.

„E real”, se gândi ea, chinuindu-se să-şi recapete suflul. Îl putea vedea, îi simțea contururile şi fierbințeala rece din interior.

Ori era nebună, ori tocmai avusese a doua conversație cu Carrick, prințul zânelor.

Tremurând, îşi trecu palma peste obraz. Bun, deci şi într-un caz, şi în celălalt era nebună.

Atunci de ce se simțea atât de minunat?

Porni încet la drum, mângâind cu degetele giuvaierul la fel cum un copil ar pipăi o piatră care îi place. Decise că trebuia să noteze totul. Cu grijă şi pe scurt. Să noteze exact cum arăta el, ce-i spusese şi ce se întâmplase.

După aceea va încerca să cugete asupra întâmplării. Era o femeie educată. Fără îndoială că va găsi o explicație rațională pentru tot.

În timp ce cobora panta către casă, văzu pe drumul de acces o maşină mică şi albastră, din care tocmai cobora Darcy Gallagher.

Darcy purta jeanşi şi un pulover de un roşu aprins. Părul i se revărsa pe spate, negru, mătăsos şi nesupus. O simplă privire îi fu de ajuns lui Jude ca să scoată un oftat de invidie şi în acelaşi timp să strecoare diamantul în buzunarul pantalonilor.

Măcar o dată, îşi zise ea, măcar o singură dată de-ar arăta şi ea la fel de frumoasă şi de sigură pe ea. Pipăi diamantul cu un aer absent şi-şi spuse că aşa ceva ar merita plătit cu diamante.

Darcy o zări şi-şi duse o palmă streaşină la ochi, în timp ce cu cealaltă mână îi făcu semn lui Jude.

— Iată-te! Ai fost la plimbare, aşa-i? E o zi superbă, chiar dacă diseară se anunță ploaie.

— Am fost la mormântul lui Maude.

„Şi am stat de vorbă cu un prinț de basm, care mi-a lăsat un diamant cu care probabil aş putea să cumpăr o întreagă țară din lumea a treia”, apoi a dispărut.

Cu un zâmbet nesigur, Jude decise să țină această informație pentru sine.

— Am avut câteva meciuri cu Shawn şi am plecat la plimbare cu maşina ca să mă răcoresc.

Darcy aruncă o privire – indiferentă, spera ea – la pantofii lui Jude, încercând să aprecieze dacă erau cam de o măsură cu ceea ce purta ea. Femeia asta avea un gust extraordinar în materie de pantofi, îşi zise Darcy.

— Eşti cam palidă, remarcă ea, când Jude veni mai aproape. Te simți bine?

— Da, sunt bine.

Conştientă de sine, Jude îşi aranjă părul. Briza îi desprinsese câteva şuvițe şi asta o făcea să arate nepieptănată şi nu adorabil de ciufulită cum era Darcy.

— Ce ar fi să mergem în casă să bem un ceai?

— Mi-ar face plăcere, dar trebuie să mă întorc. Cred că Aidan deja mă face cu ou şi cu oțet. Zâmbi, un zâmbet luminos şi fermecător. Poate vrei să vii cu mine şi să rămâi puțin. În felul ăsta, o să-şi îndrepte atenția asupra ta şi o să uite să-mi ia un rând de piele că am plecat de acasă.

— Păi... eu... Nu, îşi zise ea, nu se credea în stare să aibă de a face cu Aidan Gallagher când încă simțea că i se învârte capul. Am de lucru. Trebuie să revăd nişte însemnări.

Darcy îşi țuguie buzele.

— Chiar îți place, nu? Să munceşti.

— Da.

„Ce surpriză!" se gândi Jude. „Îmi place foarte mult ce fac acum."

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş folosi de orice scuză ca să scap de muncă. Ochii ei strălucitori lunecară peste casă, peste grădină şi peste şirurile de dealuri. Şi aş muri de urât aici, de una singură.

— Oh, nu, e minunat. Îmi pace liniştea, priveliştea. Tot.

Darcy ridică din umeri, un gest scurt de nemulțumire.

— Da, dar poți oricând să te întorci la Chicago.

Zâmbetul lui Jude păli.

— Da, mă pot întoarce oricând la Chicago.

— Într-o zi am să ajung şi eu acolo. Darcy se rezemă de maşină. O să vizitez toate marile oraşe din America. Toate marile oraşe de pretutindeni. Şi când am să mă duc, fii sigură că am s-o fac în stil mare. Râse şi clătină din cap. Dar deocamdată mai bine mă întorc acasă înainte ca Aidan să născocească cine ştie ce pedeapsă urâtă pentru mine.

— Sper să mai vii când vei avea mai mult timp.

Darcy îi aruncă aceeaşi privire sclipitoare şi urcă în maşină.

— Diseară sunt liberă, slavă Domnului. Am să trec cu Brenna mai târziu şi vom vedea în ce fel de belea te putem băga. Cred că ți-ar prinde bine puțină bătaie de cap.

Jude deschise gura, fără a avea nici cea mai mică idee ce ar putea răspunde, dar nu mai era nevoie, fiindcă Darcy ambală motorul şi țâşni în drum, nu cu mai multă prudență decât Brenna.

Capitolul 9

Există trei fete, începu să scrie Jude, ronțăind un biscuit, fiecare reprezentând o anume fațetă a imaginii tradiționale a femeii. În unele poveşti, două sunt rele şi una bună, cum e cazul basmului Cenuşăreasa. În altele, cele trei sunt surori de sânge sau prietene bune, sărmane, orfane sau care se îngrijesc de un părinte bolnav.

Unele variante au unul sau mai multe personaje feminine cu puteri supranaturale.

În aproape toate versiunile fetele sunt nespus de frumoase. Virtutea, respectiv virginitatea, este un element vital, indicând că necunoaşterea aspectului fizic sexual este un ingredient esențial în construirea unei legende.

Inocența, căutarea, sărăcia, frumusețea fizică. Aceste elemente se repetă într-un număr de poveşti care, transmise în decursul generațiilor, au devenit legende.

Intervenția, bună sau rea, a ființelor din alt tărâm – ca să zicem aşa – este un alt element comun. Muritorul sau muritorii din poveste au de învățat o lecție morală sau de primit o răsplată de pe urma comportamentului lor altruist.

Aproape de fiecare dată frumusețea dublată de simplitate şi inocența sunt răsplătite în mod egal.

Jude se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. Aici o nimerise, nu? Cum ea, una, nu era nici frumoasă, nici inocentă şi nici nu avea vreo însuşire sau vreo putere ieşită din comun, nu prea avea şanse să facă parte dintr-o poveste cu final fericit.

Nu că şi-ar fi dorit asta. Simplul gând de a ajunge față în față cu locatarii unui deal al zânelor ori ai unui castel din cer, de a întâlni o vrăjitoare, bună sau cum o fi fost ea, o făcea să se cutremure.

Îndeajuns cât să-şi închipuie cum nestematele se preschimbă în flori, recunoscu ea. Circumspectă, vârî mâna

în buzunar şi scoase la iveală piatra strălucitoare ca s-o cerceteze.

E doar sticlă, se linişti ea. Frumos lucrată, sclipind ca lumina soarelui, totuşi sticlă.

Una era să accepte că împărțea casa cu o stafie bătrână de trei sute de ani. Şi asta fusese suficient de greu de crezut. Dar putea găsi explicații raționale, întrucât existaseră studii şi documentări pe marginea acestui fenomen bizar.

Parapsihologia nu era unanim acceptată, totuşi, unii oameni de ştiință renumiți şi anumite minți ce se bucurau de respect credeau în formele de energie pe care oamenii de rând le numeau stafii.

Deci cu asta nu avea nicio problemă. Putea explica ceea ce văzuse cu propriii ochi.

Dar spiriduşii, zânele şi... celelalte. Nu. Să spui că vrei să crezi şi să declari că ai crezut erau două lucruri complet diferite. Aşa se întâmpla când acceptarea înceta să mai fie inofensivă şi devenea psihoză.

Nu existau niciun fel de zâne frumoase care să colinde dealurile, să viziteze cimitirele pentru a ține discursuri filosofice şi apoi să se înfurie pe oamenii care se întâmpla să treacă pe acolo.

Şi acele zâne inexistente nu umblau de colo-colo aruncând giuvaiere scumpe unor americance necunoscute.

Cum logica nu părea să se aplice situației, trebuia să presupună că imaginația ei, care îi dăduse întotdeauna bătaie de cap, scăpase de sub control.

Tot ce avea de făcut era s-o țină din nou în frâu şi să-şi continue munca. Era foarte posibil să fi suferit un fel de criză. O stare de evadare din realitate, în care încorporase diverse elemente din cercetarea ei. Faptul că se simțea ridicol de sănătoasă nu conta. Poate o copleşise stresul ultimilor ani şi, deşi trupul se simțea bine, mintea suferea.

Ar trebui să meargă la un neurolog bun şi să facă analize complete, pentru a elimina o posibilă problemă fizică.

Şi ar mai trebui să meargă la un bijutier de încredere, care să evalueze diamantul – sticla, se corectă ea.

Primul gând o înspăimânta, al doilea o deprima, aşa încât sfidă logica şi deocamdată le lăsă deoparte pe amândouă.

Doar pentru câteva zile, îşi făgădui ea. Va face tot ce trebuie, dar nu încă.

Tot ce dorea era să lucreze, să pătrundă în miezul poveştilor. Va rezista tentației de a se duce la tavernă, de a-şi petrece seara prefăcându-se că nu se uită la Aidan Gallagher. Va sta acasă, cu hârtiile şi însemnările ei, iar peste câteva zile se va duce la Dublin să găsească un bijutier şi un medic.

Va face cumpărături, îşi va lua cărți, va vizita oraşul.

O seară de muncă susținută, îşi zise ea. Pe urmă îşi va lua un răgaz de câteva zile ca să exploreze ținutul şi oraşele, satele şi dealurile. Va face un pas logic, depărtându-se de poveştile pe care le culegea şi le studia, iar asta o va ajuta să vadă lucrurile limpede înainte de a merge la Dublin.

*

Auzi un ciocănit în uşă şi degetele începură să-i tremure pe tastele laptopului. Îşi simți inima în gât. „E Aidan”, fu primul ei gând şi simplul fapt o scoase din sărite. Bineînțeles că nu era Aidan, îşi spuse, deşi se repezise la oglindă ca să-şi aranjeze părul. Era trecut de opt, iar el era cu siguranță ocupat la tavernă.

Şi totuşi, grăbindu-se să coboare scara şi să deschidă, inima îi bătea puțin mai iute. Deschise uşa şi abia dacă avu timp să clipească.

— Am adus mâncare. Brenna intră în casă cu o pungă maronie de hârtie proptită pe şold. Şi biscuiți, şi chipsuri, şi ciocolată.

— Şi, mai bun decât orice, vin!

Darcy lovi uşor unele de altele cele trei sticle pe care le ducea în brațe şi închise uşa în urma ei cu piciorul încălțat cu cizmă.

— Oh! Păi...

Jude n-o luase în serios pe Darcy şi nu-i venise în minte niciun motiv pentru care ea sau Brenna ar fi vrut să vină în vizită. Dar fetele deja porniseră către bucătărie, unde începură să trebăluiască, sporovăind neîncetat.

— Aidan a încercat să mă pună să muncesc şi în seara asta, ca pedeapsă fiindcă azi am plecat să mă plimb. I-am zis să mă mai lase în pace! spuse veselă Darcy, punând vinul pe masă. Omul ăsta m-ar lega cu lanțul de robinete dacă n-aş fi aşa iute de picior. Vom avea nevoie de un tirbuşon.

— Este unul în...

— L-am găsit, o întrerupse Brenna, zâmbind scurt spre Jude şi scoțându-l din sertar. Păcat că n-ai văzut ce urât s-a uitat Aidan la noi când am plecat de la tavernă. Cică de ce nu te aducem la local ca să bem acolo, aşa ne-a întrebat, tot pufnind şi bombănind.

— Pe urmă a văzut că am luat trei sticle, urmă Darcy, scoțând pe masă nişte pahare, în timp ce Brenna destupa vinul. Şi atunci a început să ne toace cum că Jude Frances nu rezistă la alcool şi nu cumva să ți se facă rău din pricina noastră.

De parcă ai fi un cățeluş căruia aveam să-i dăm prea multe resturi pe sub masă.

Bărbații ăştia n-au creier nici cât o furnică.

— Ei, asta chiar e ceva pentru are merită să bem! Cu un gest elegant, Brenna umplu trei pahare. Pentru creierele minuscule ale masculilor! toastă ea, întinzându-i un pahar lui Jude şi ridicându-l pe al său.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți! adăugă Darcy, sorbind din paharul ei.

Aruncă o privire strălucitoare către Jude, care rămăsese cu ochii la ele. Hai, bea, dragă, pe urmă o să ne aşezăm şi o să stăm de vorbă despre părţile bune şi cele proaste ale vieţii noastre sexuale, aşa, ca să ne cunoaştem mai bine.

Jude sorbi o înghiţitură zdravănă şi răsuflă prelung.

— Eu, una, n-o să am prea multe de zis la capitolul ăsta.

Darcy râse – un râs generos şi amuzat.

— Se pare că Aidan încearcă să schimbe situaţia, aşa-i?

Jude deschise gura, o închise din nou, apoi decise că cel mai bun lucru era totuşi să bea.

— N-o mai necăji şi tu, Darcy, interveni Brenna, desfăcând punga cu chipsuri şi vârând mâna în ea. Făcu cu ochiul. Mai întâi îi dăm să bea, pe urmă scoatem totul de la ea.

— După ce o îmbătăm, am s-o conving să mă lase să-i probez toate hainele.

Vorbeau atât de repede că Jude nu era în stare să ţină pasul cu ele.

— Hainele mele?

— Ai nişte haine superbe. Darcy se trânti pe un scaun. Nu ne deosebim prea mult ca măsură şi culoarea pielii, aşa încât mă gândesc că unele dintre ele mi-ar veni destul de bine. Ce măsură porţi la pantofi?

— La pantofi? Jude privi în jos la ghetuţele din picioare. Păi... şapte şi jumătate, medie.

— Astea-s măsurile americane. Stai să socotesc... Darcy ridică din umeri şi sorbi din vin. Destul de apropiat. Ia scoate-le, să văd cum îmi vin mie.

— Să mă descalţ?

— Să te descalţi, Jude. Cu ochii sclipind, Darcy îşi scoase şi ea pantofii. Încă vreo câteva pahare şi o să probăm pantalonii.

— Te cred în stare, zise Brenna, îndesându-şi în gură încă un pumn de chipsuri.

Darcy e moartă după haine, o să se țină scai de tine pentru asta.

Jude, la fel de confuză cum fusese şi după-amiază la mormântul lui Maude, se aşeză şi-şi scoase ghetuțele.

— Oh! Darcy mângâie ghetuța ca o mamă care îşi mângâie copilul cu tandrețe pe obraz. Catifelate ca untul, aşa-i? Ridică ochii, îmbujorată şi plină de încântare specific feminină. O să ne distrăm grozav.

— Deci, i-a intrat în cap că dacă l-am lăsat să mă invite la cină de vreo două ori şi i-am dat voie să-mi vâre limba în gură, ceea ce n-a fost deloc aşa plăcut cum îşi închipuia el, acum o să fiu fericită şi mândră să mă dezbrac şi să-l las să sară pe mine. Sexul e o distracție pe cinste, continuă Darcy, lingându-şi degetele de ciocolată. Dar jumătate din timp, de nu cumva mai mult, e mai amuzant să-ți faci unghiile cu ojă şi să te uiți la televizor.

— Poate din cauza bărbaților cărora le dai voie să te pupe, zise Brenna, făcând un gest cu paharul. Sunt atât de copleşiți că nici nu mai ştiu ce să facă. Ce-ți trebuie ție, Darcy, fetițo, e unul la fel de cinic, de egoist şi plin de el ca tine.

Jude se înecă cu vinul, convinsă că insulta va stârni o ceartă, dar Darcy doar zâmbi cu subînțeles.

— Şi când am să-l găsesc, cu condiția să fie bogat ca Midas[12], o să-l învârt pe deget uite aşa! Îşi ridică degetul arătător de la mâna dreaptă. Şi am să-i permit să mă trateze ca pe o regină.

Brenna pufni şi întinse mâna să mai ia chipsuri.

— Şi când o să facă asta, o să te plictisească de moarte. Darcy e o ființă perversă, îi zise ea lui Jude. Asta ne şi place la ea. Eu, una, sunt genul simplu şi direct.

---

[12] Rege legendar al Frigiei, care avea puterea de a preschimba în aur tot ce atingea (n.tr.)

Mie îmi trebuie un bărbat care să mă privească în ochi şi să vadă ce şi cine sunt...

Sorbi o înghiţitură şi chicoti. După care să cadă în genunchi şi să-mi promită cerul şi pământul.

— Bărbaţii nu văd niciodată cine eşti cu adevărat.

Şocată, Jude privi în jur să vadă cine vorbise şi-şi dădu seama că fusese vocea ei.

— Chiar aşa? vru să ştie Brenna, ridicând din sprâncene, în timp ce umplea din nou paharul lui Jude.

— Ei văd doar o reflexie a propriei percepţii. Târfă sau înger, mamă sau copil. În funcţie de cum văd ei femeia, se simt obligaţi s-o protejeze, s-o cucerească sau s-o exploateze. Ori eşti o marfă, murmură ea. Se leapădă uşor de tine.

— Şi mai zici că eu sunt cinică, zâmbi maliţios Darcy către Brenna. Adică tu ai fost părăsită, Jude?

Jude simţea un zvâcnet plăcut în sânge şi o ameţeală încântătoare. Partea logică a fiinţei ei îi spunea că era din cauza vinului. Dar inima, inima ei pustiită, îi spunea că era efectul companiei. Fetele. Niciodată în viaţa ei nu petrecuse o noapte de pomină între fete. Luă un chips, îl studie, începu să-l ronţăie şi oftă.

— Acum trei ani pe vremea asta eram măritată.

— Măritată?

Brenna şi Darcy se aplecară înspre ea.

— Peste şapte luni, soţul meu a venit acasă şi mi-a spus foarte calm că-i părea rău, dar era îndrăgostit de altcineva. Era de părere că e mai bine pentru toată lumea dacă mă mutam în altă parte în aceeaşi seară şi dacă depuneam imediat actele de divorţ.

— Ce secătură!

Compătimitoare, Brenna umplu toate trei paharele.

— Nemernicul!

— Nu chiar. Măcar a fost cinstit.

— La naiba cu cinstea! Sper că l-ai jupuit de viu. Ochii lui Darcy scăpărau de mânie. Adică erați căsătoriți de nici şapte luni şi s-a îndrăgostit de alta? Şarpele ăsta n-a aşteptat nici măcar să schimbi aşternutul din patul conjugal. Şi tu ce-ai făcut?

— Ce-am făcut? Jude îşi îmbină sprâncenele. Am depus actele de divorț chiar a doua zi.

— Şi i-ai luat tot!

— Nu, sigur că nu. Jude o privi pe Darcy cu gura căscată, sincer şocată de idee.

Ne-am luat fiecare ceea ce ne aparținea. A fost o despărțire foarte civilizată.

Cum Darcy părea să fi rămas fără cuvinte, Brenna interveni în discuție:

— Dacă mă întrebi pe mine, divorțurile civilizate sunt fix motivul pentru care există atâtea căsnicii nefericite care ajung la aşa ceva. Eu, una, aş fi luptat cu dinții, aş fi țipat la el, aş fi spart farfurii, i-aş fi ars şi câțiva pumni. Dacă aş iubi un bărbat îndeajuns de mult cât să jur că-i voi aparține toată viața, păi atunci l-aş face să plătească cu sânge dacă m-ar lăsa de izbelişte.

— Eu nu l-am iubit. În clipa când scăpă cuvintele, Jude rămase cu gura căscată.

Vreau să spun... nu ştiu dacă l-am iubit. Doamne, e îngrozitor, e oribil! Tocmai mi-am dat seama. Habar n-am dacă l-am iubit vreodată pe William.

— Ei bine, eu zic că a fost un nemernic şi că ar fi trebuit să-i tăbăceşti fundul şi să-l arunci la câini, fie că-l iubeai sau nu. Darcy alese una dintre prăjiturile cu cacao făcute de Mollie O'Toole şi muşcă din ea cu mare plăcere. De un lucru te asigur... de fapt, mă jur aici şi acum... indiferent cu ce bărbat voi fi, oricând se va întâmpla asta, eu voi fi cea care pune punct. Şi dacă ar încerca să termine el relația înainte

ca eu să fiu pregătită pentru asta, atunci va plăti câte zile va avea.

— Bărbații nu părăsesc femei ca tine, zise Jude. Eşti genul de femeie pentru care ar abandona una ca mine. Se opri, cu răsuflarea tăiată. N-am vrut să spun... doar ziceam că...

— Nu-ți face probleme. Cred că ai vrut să-mi faci un compliment. Mai degrabă încântată decât jignită, Darcy o bătu uşurel pe Jude pe braț. Şi mă mai gândesc că, dacă tot ți-ai dat aşa drumul la limbă, înseamnă că ai băut destul vin ca să-mi dai voie să mă joc cu hainele tale. Hai să ducem paharele sus la etaj.

Jude nu ştia ce să creadă. Poate fiindcă nu avusese o soră care să-i umble toată ziua prin dulapuri. Niciuna dintre prietenele ei nu manifestase vreun interes anume pentru garderoba ei, afară de nişte comentarii ocazionale legate de vreun sacou nou sau vreun taior.

Nu se considerase niciodată deosebit de pricepută la modă şi înclina spre linia clasică şi spre materiale de calitate.

Dar din sunetele înăbuşite scoase de Darcy, care îşi vârâse capul în dulap, garderoba lui Jude se preschimbase în comoara lui Aladin.

— Oh! Ia uite puloverul ăsta! E din caşmir!

Darcy scoase afară un pulover pe gât verde-închis şi-şi frecă extaziată obrazul de el.

— Merge la multe combinații, începu Jude, privind uluită cum Darcy îşi scotea puloverul de pe ea.

— Ar trebui să te instalezi cât mai comod, o sfătui Brenna, întinzându-se pe pat, cu gleznele încrucişate şi sorbind din vin. Chestia asta o să-i ia ceva timp.

— Moale ca un fund de bebeluş, murmură Darcy, pozând în fața oglinzii. Absolut superb, dar culoarea e puțin cam

închisă pentru mine. Ţi s-ar potrivi mai curând ţie, Brenna. Veselă, îşi scoase puloverul şi-l aruncă pe pat. la uită-te.

Brenna pipăi mâneca cu un aer absent.

— E foarte mătăsos.

Jude se aşeză pe pat, uitându-se cum Darcy proba o bluză de mătase crem.

— Mai am şi în celălalt dormitor.

Darcy înălţă capul ca un lup care adulmecă mirosul oii.

— Mai ai?

— Da... am haine mai uşoare şi câteva ţinute de ocazie pe care le-am adus cu mine în caz că...

— Mă întorc într-o clipă.

— Ei, asta a fost! zise Brenna cu tristeţe în timp ce Darcy se năpustea afară din cameră. Acum n-ai să mai scapi de ea.

Lăsând vinul deoparte, îşi descheie nasturii bluzei. Din camera alăturată răsună un chiot de încântare. Brenna îşi ridică ochii în tavan şi-şi trase puloverul pe cap.

— Oh, e superb! Surprinsă de moliciunea lânii pe piele, se ridică să arunce o privire în oglindă. Aşa cum vine pe mine, arăt de parcă chiar aş avea sâni.

— Ai un corp minunat.

Deşi nimeni n-ar fi învinuit-o vreodată de vanitate, Brenna se răsuci şi se învârti în faţa oglinzii.

— Totuşi, ar fi bine să am sâni. Cred că soră-mea Maureen are şi pentru mine. Dar s-ar fi cuvenit să am eu, ca fiind cea mai mare.

— Ai nevoie de un sutien bun, declară Darcy, intrând în dormitor într-o rochie neagră de ocazie şi cărând în braţe un maldăr de haine. Ca să pui în valoare ce ţi-a dat Dumnezeu, în loc să-i laşi să se bălăngăne. Jude, rochia asta e o frumuseţe, numai că trebuie s-o mai scurtezi vreo cinci centimetri.

— Sunt mai înaltă decât tine.

— Cu foarte puţin. Hai, pune-o pe tine, să vedem.
— Păi...
Dar Darcy deja îşi scotea rochia.
În faţa unei femei în chiloţi şi sutien, Jude luă rochia. Înghiţi în sec ca să-şi ascundă jena şi începu să se dezbrace.
— Ştiam eu că ai picioare frumoase, zise Darcy, dând din cap aprobator. De ce ţi le ascunzi sub o rochie ca asta? Trebuie scurtată binişor, nu crezi, Brenna?
Continuând să rămână pe jumătate dezbrăcată, Darcy îngenunche şi plie puţin tivul, ţuguindu-şi buzele şi studiind rezultatul.
— O scurtezi vreo patru centimetri şi o porţi cu pantofii ăia negri cu toc cui şi deschişi la vârf. Ai să araţi trăsnet. Dădu din cap şi se ridică să probeze o pereche de pantaloni cenuşii şi strâmţi la glezne. Lasă rochia deoparte şi ţi-o scurtez eu.
— Zău, nu-i nevoie să...
— Drept răsplată că mă laşi să-ţi împrumut hainele, completă Darcy cu o sclipire poznaşă în ochi.
— Darcy e mare meşteră cu acul de cusut, o asigură Brenna. Să nu-ţi faci griji.
Molipsindu-se de entuziasmul lui Darcy, găsi un sacou negru şi-l îmbrăcă pe deasupra puloverului.
— Ia vezi vesta asta, ca să dai o notă de culoare, sugeră Jude, scormonind după o vestă cu pătrăţele mici verzi şi grena.
— Ai ochiul bun. Darcy zâmbi larg în semn de aprobare, apoi o strânse pe Jude la piept cu un singur braţ. Şi acum, Brenna, tot ce-ţi mai trebuie e o fustă mini şi toţi bărbaţii o să cadă pe spate după tine.
— Nu vreau să cadă pe spate. Ar trebui să-i dau cu piciorul la o parte, să-mi fac loc.
— Când vor cădea destui, ai să te sui pur şi simplu peste trupurile lor lungite la pământ şi ai să mergi mai departe.

Darcy găsi un taior albastru-cenuşiu şi-şi trase fusta pe ea. O să te tăvăleşti niţel cu Aidan, Jude, aşa-i?

— Să mă tăvălesc?

— Şi fusta asta trebuie scurtată. Da, să te tăvăleşti, continuă ea. Încă nu te-ai culcat cu el, nu?

— Eu... Jude făcu un pas înapoi, să-şi ia paharul cu vin. Nu. Nu, nu m-am culcat cu el.

— Aşa mă gândeam şi eu. Darcy se răsuci în loc, să vadă cum îi şedea sacoul la spate. Mi-am închipuit eu. Ai fi avut o altfel de sclipire în ochi dacă te-ai fi culcat cu el.

Încercă să vadă cum îi stătea cu părul ridicat la ceafă, se întoarse într-o parte şi în alta, imaginându-şi că ar împrumuta cerceii aceia frumoşi de argint pe care îi văzuse la Jude.

— Ai să te culci cu el, nu?

— Darcy, taci din gură, o faci să se simtă prost.

— De ce? Darcy îşi lăsă părul liber, ca să poată alege între două perechi de pantofi cu toc de culoarea fildeşului. Suntem femei toate, şi niciuna dintre noi nu-i fată mare. Nu-i nimic în neregulă să faci sex, aşa-i, Jude?

„Nu te înroşi la faţă”, îşi comandă Jude. „Nu cumva să te înroşeşti.”

— Nu, sigur că nu.

— Se pare că Aidan e şi foarte priceput la asta.

Darcy râse, văzând că Jude mai sorbea o înghiţitură de vin.

— Aşa că, atunci când o s-o faci cu el, eu şi Brenna îţi vom fi recunoscătoare dacă ne vei da unele detalii, fiindcă pe moment niciuna din noi nu are pe cineva anume cu care să vrea să se culce.

— Discuţiile despre sex sunt aproape la fel de plăcute ca actul în sine. Brenna descoperi în dulap o cămaşă în dungi şi o scoase afară. Dintre noi trei, tu pari să ai cele mai multe şanse să ţi se întâmple asta într-un viitor apropiat. Eu m-

am aflat cel mai aproape de a face pasul atunci când a trebuit să-l pocnesc pe Jack Brennan că a vrut să mă pipăie. Anul trecut, în ajun de Anul Nou... şi nici acum nu sunt sigură dacă nu cumva întinsese mâna după altă halbă, aşa cum a pretins atunci. Lăsă cămaşa deoparte, se aşeză aşa cum era, în chiloți şi sutien, şi-şi mai turnă vin. Eu, una, îmi dau seama când un bărbat întinde mâna după mine sau după bere.

Darcy se privi în oglindă cu capul lăsat pe o parte. Îşi zise că arăta chiar elegant.

Ca o doamnă care putea merge în locuri minunate şi face lucruri minunate.

— Tu când porți un taior ca ăsta, Jude?

— La întruniri, la conferințe, la dejunuri festive.

— Dejunuri festive, oftă Darcy, rotindu-se încet în fața oglinzii. În vreun restaurant de fițe sau într-o sală de bal, cu chelneri în sacouri albe.

— Săptămâna asta e un dejun surpriză cu preparate din pui, răspunse Jude zâmbind. Plus cel mai plicticos vorbitor pe care l-a găsit comitetul.

— Asta fiindcă eşti obişnuită cu astfel de evenimente.

— Atât de obişnuită că aş fi fericită să nu mai fiu nevoită să mai merg la vreunul.

Nu mi-a făcut plăcere viața academică.

— Zău?

Brenna umplu paharul lui Jude şi-şi luă propriul pulover.

— Deloc. Detestam să planific cursuri, să trebuiască să cunosc răspunsuri, să notez lucrări. Şi cel mai mult uram politica şi protocolul.

— Atunci de ce ți-ai ales cariera asta?

Nedumerită, Jude se uită din nou la Darcy. Femeia asta era atât de sigură pe sine, se gândi ea, se simțea atât de bine în pielea ei, chiar şi stând aici în sutien, îmbrăcată cu fusta alteia. Cum putea cineva atât de sigur pe sine şi pe ce

era ea să înțeleagă ce însemna să nu ştii? Pur şi simplu să nu ştii.

— Asta se aştepta de la mine, răspunse Jude într-un târziu.

— Întotdeauna ai făcut ce se aştepta de la tine?

Jude răsuflă prelung şi-şi luă iar paharul cu vin.

— Din păcate, da.

— Ei, lasă acum. Într-o pornire neaşteptată de afecțiune, Darcy cuprinse în palme obrajii lui Jude şi o sărută. O să dregem noi asta în vreun fel.

Când şi cea de a doua sticlă fu golită, în dormitor domnea haosul. Brennei îi dădu prin minte să facă focul, după care se duse să caute brânză şi biscuiți. Se aşeză pe podea, uşor dezamăgită că pantofii lui Jude îi erau prea mari. Nu că ar fi avut unde să-i poarte, dar erau teribil de eleganți.

Jude se tolănise pe pat, cu ceafa sprijinită în pumni, privind cum Darcy proba ținute una după alta. Se întrebă dacă propria expresie nătângă era din pricina băuturii sau fiindcă era cam grea de cap.

Din când în când scotea câte un sughiț înfundat.

— Prima oară, tocmai spunea Darcy, a fost cu Declan O'Malley şi ne-am jurat iubire veşnică până la sfârşitul zilelor. Aveam şaisprezece ani şi eram complet nepricepuți. Am făcut-o pe o pătură pe plajă într-o noapte când amândoi ne-am strecurat afară din casă. Şi dați-mi voie să vă spun că nu-i nimic romantic în a te tăvăli prin nisip, chiar şi când ai şaisprezece ani şi eşti prost ca un nap.

— Eu cred că e plăcut, zise visătoare Jude, imaginându-şi lumina lunii, vuietul valurilor şi două trupuri strălucind de dragoste şi bucuria descoperirii. Ce s-a întâmplat cu Declan O'Malley?

— Păi... până la sfârşitul zilelor a durat trei luni pentru amândoi, după care fiecare şi-a văzut de drumul lui. Acum doi ani a vârât-o în bucluc pe Jenny Duffy, aşa că s-au luat

şi au mai făcut o fată ca să-i țină de urât celei dintâi. Par să fie destul de fericiți.

— Mi-ar plăcea să am copii. Jude se rostogoli pe o parte ca să-şi ia vinul.

Începuse să capete un gust de ambrozie. Când am discutat cu William pe tema asta...

— Ați discutat? o întrerupse Brenna şi în calitate de paznic al sticlei, luă paharul lui Jude să-l umple iar.

— Oh, da! Într-un fel foarte logic, practic şi civilizat. William a fost întotdeauna un om civilizat.

— Eu zic că William merita un şut în fund!

Brenna îi înapoie lui Jude paharul, ferindu-se ca nu cumva să verse vin pe ea, fiindcă tocmai izbucnise în râs.

— Studenții lui îi spuneau Tristul Powers. Aşa îl cheamă, William Powers.

Bineînțeles, în calitate de femeie modernă, mi-am păstrat numele de fată, aşa că n-am avut probleme cu divorțul. Oricum... ce spuneam?

— Cât de civilizat era Tristul Powers.

— Oh, da. William a decis că vom aştepta între cinci şi şapte ani. Pe urmă, dacă împrejurările erau favorabile, aveam să discutăm din nou dacă să facem un copil.

Dacă da, atunci urma să căutăm cea mai potrivită creşă şi grădiniță, apoi odată cunoscut sexul copilului, aveam să hotărâm ce plan educațional vom pune în aplicare până la vârsta de colegiu.

— Colegiu? se întoarse Darcy. Când nici nu se născuse copilul?

— William gândea pe termen lung.

— Pentru un idiot.

— Probabil nu-i chiar atât de rău pe cât îl fac eu să pară. Jude se încruntă la paharul cu vin. Probabil. Este mult mai fericit cu Allyson. Spre propria uluire, ochii i se umplură de

lacrimi. Pur şi simplu, nu a fost fericit cât a fost însurat cu mine.

— Nemernicul! Plină de compătimire, Darcy lăsă deoparte dulapul cu haine şi se aşeză pe pat, cuprinzând umerii lui Jude cu braţul. Nu te-a meritat.

— Nicio clipă! încuviinţă şi Brenna, bătând-o pe genunchi pe Jude. Eşti de o sută de ori mai bună decât Allyson.

— E blondă, se smiorcăi Jude. Şi are picioare lungi până-n gât.

— Blondă vopsită, pun pariu! declară ritos Darcy. Iar tu ai nişte picioare superbe.

Chiar superbe. Nu-mi pot lua ochii de la ele.

— Serios?

Jude îşi şterse nasul cu mâna.

— Sunt fabuloase!

Brenna o plesni încurajator pe Jude cu palma peste gambă.

— Probabil că în fiecare noapte merge la culcare copleşit de regrete că te-a pierdut.

— Of, fir-ar sa fie! izbucni Jude. Era un cretin plicticos. Allyson n-are decât să şi-l ţină pentru ea.

— Cred că nici măcar nu e în stare s-o satisfacă, zise Darcy, şi Jude pufni amuzată.

— Păi, eu, una, cu siguranţă n-am auzit niciodată îngerii cântând. Ce grozav! Îşi frecă obrajii cu podul palmelor ca să-şi usuce lacrimile. N-am avut niciodată prietene care să vină la mine, să ne îmbătăm împreună şi să azvârlim haine prin toată casa.

— Pentru asta, poţi conta pe noi.

Darcy îi strânse braţul cu putere.

La un moment dat, la a treia sticlă de vin, Jude le povesti despre ce văzuse – îşi închipuise că văzuse – în vechiul cimitir.

— E moştenire de familie, comentă Darcy, dând din cap ca una care ştia despre ce era vorba. L-a văzut şi Bătrâna Maude, ba chiar a stat adesea de vorbă cu Oamenii de Treabă.

— Ei, haide!

Auzind comentariul lui Jude, Darcy doar ridică o sprânceană elegantă.

— Asta zice cineva care tocmai ne-a vorbit despre două întâlniri cu un prinț de basm?

— N-am spus asta niciodată. Am spus doar că l-am întâlnit de două ori pe omul acela bizar. Sau aşa mi-am închipuit. Mă tem să n-am o tumoră pe creier.

La acest simplu gând, Brenna schiță o grimasă.

— Prostii! Eşti sănătoasă tun.

— Dacă nu-i asta, dacă nu există o cauză fizică, atunci înseamnă că sunt țicnită.

Sunt psiholog, le reaminti ea. Adică, am fost. E drept, unul mediocru, totuşi am suficientă pregătire cât să recunosc simptomele unei grave disfuncții mentale.

— Şi de ce, mă rog? întrebă cu aplomb Brenna. Din câte pot eu să spun, eşti cea mai rațională femeie pe care o cunosc. Mama zice că, din pricina asta şi a manierelor tale elegante, o să ai o influență bună asupra mea.

Brenna o înghionti veselă pe Jude în umăr.

— Şi cu toate astea, îmi place de tine.

— Mă placi cu adevărat, aşa-i?

— Sigur că da. La fel şi Darcy, şi asta nu doar pentru hainele tale.

— Bineînțeles că n-o plac pe Jude numai pentru haine. Tonul lui Darcy trăda că se simțea jignită de idee. Îmi place de ea şi datorită bijuteriilor.

Zicând aceasta, izbucni în hohote de râs.

— Glumesc. Sigur că ne place de tine, Jude. Eşti amuzantă şi aproape tot timpul ne uimeşti prin ceea ce spui.

— Drăguț din partea voastră. Ochii lui Jude se umplură iar de lacrimi. E aşa plăcut să ai prietene, mai ales când eşti pe moarte cu tumoră la creier sau când te porți ca o țicnită.

— Nu eşti nici una, nici alta. L-ai văzut pe Carrick, prințul zânelor, o informă Brenna. Colindă dealurile de deasupra palatului său până o va reîntâlni pe Lady Gwen.

— Chiar credeți asta?

Acum i se părea posibil într-un fel în care nu i se păruse mai înainte, într-un fel în care nu-şi îngăduise să i se pară mai înainte cu... doar câteva ore.

— Voi credeți în castele cu zâne, în stafii şi în vrăji vechi de secole? Nu spuneți asta doar ca să mă faceți să mă simt mai bine?

— Eu, una, nu.

Înfăşurată în halatul gros al lui Jude, Brenna se aruncă asupra ciocolatei care mai rămăsese.

— Eu cred în multe lucruri, până când mi se dovedeşte contrariul. Din câte ştiu, nimeni n-a dovedit vreodată că nu există castele ale zânelor sub dealuri, şi majoritatea oamenilor spun că există.

— Da! Chiar şi domolit de vin, entuziasmul cu care Jude o plesni pe Brenna peste umăr era debordant. Asta vreau să spun şi eu. Legendele se transmit şi adesea capătă o tentă de realitate prin simplul fapt că sunt repetate. Arthur, personajul istoric, devine Arthur personajul de legendă, îmbogățit cu săbii fermecate şi prin prezența lui Merlin. Vlad Țepeş devine un vampir. Vrăcițele şi vindecătoarele de la sate devin vrăjitoare şi aşa mai departe. Tendința oamenilor de a extinde, de a extrapola, de a-şi pune imaginația la contribuție pentru a face o poveste mai interesantă

preschimbă acea poveste într-o legendă, pe care anumite grupuri o includ în cultura lor ca fapt real.

— Ia auzi ce zice! Să ştii că vorbeşte frumos şi captivant. Încântată să poarte unul dintre puloverele de caşmir, Darcy îşi ţuguie buzele, adâncindu-se în gânduri. Şi sunt convinsă, draga mea Jude, că în vorbele tale există ceva profund şi miraculos chiar şi pentru cineva care susţine că a fost un psiholog mediocru.

Numai că în clipa asta mie mi se pare o aiureală. L-ai văzut sau nu pe Carrick, prinţul zânelor, chiar azi?

— Am văzut pe cineva. Nu mi-a spus cum îl cheamă.

— Şi acel cineva s-a făcut nevăzut chiar sub ochii tăi?

— Aşa se pare, dar…

— Fără „dar”, discutăm numai despre fapte. Aşa se procedează din punct de vedere logic, nu? Dacă ţi-a vorbit, înseamnă că vrea ceva de la tine, fiindcă de când mă ştiu, n-am auzit să fi adresat cuiva cuvântul în afară de Bătrâna Maude.

Tu ai auzit, Brenna?

— Nu, n-am auzit. Ţi-a fost frică de el, Jude?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci e bine. Cred că ţi-ai fi dat seama dacă voia să-ţi facă rău sau să te vâre în bucluc. Cred că doar se simte singur şi-şi doreşte să aibă lângă el fata iubită.

Trei sute de ani, adăugă ea cu nostalgie. E încurajator să ştii că dragostea poate dura atât.

— Eşti aşa romantică, Brenna.

Darcy căscă şi se ghemui într-un fotoliu cu picioarele sub ea.

— Dragostea durează atât timp cât îţi e dor. Adu-i pe cei doi împreună şi în şase luni încep să se stropşească şi să mârâie unul la altul.

— Tu n-ai găsit niciodată un om destul de curajos ca să pună stăpânire pe inima ta.

Darcy ridică din umeri şi se instală mai comod.

— Şi nici nu am de gând să dau cuiva şansa asta. Dacă eşti tu stăpână pe inima lor, atunci deţii controlul. Cum le dai voie să fie ei stăpâni pe a ta, s-a zis cu tine.

— Cred că mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc. Jude închise ochii. Chiar dacă aş suferi. Când iubeşti, n-ai cum să te simţi un om obişnuit, aşa-i?

— Nu, dar cu siguranţă te poţi simţi o idioată, murmură Brenna, iar Jude chicoti şi adormi.

Capitolul 10

Când Jude se trezi, dansatori minusculi încălţaţi cu saboţi greoi tropăiau în capul ei. Putea număra bocăniturile, fiecare pas săltat sau târşâit i se zbătea la tâmple.

Era o senzaţie mai curând confuză decât supărătoare. Cu un fâlfâit de gene, deschise ochii.

Sâsâi nemulţumită din pricina luminii, închise ochii din nou, apoi îi întredeschise cu prudenţă.

Haine peste tot. Mai întâi i se păru că avusese loc vreo furtună violentă, un fel de tornadă ca aceea care o purtase pe Dorothy în ţara lui Oz şi care răspândise şi împrăştiase lucrurile prin toată camera.

Asta ar fi explicat şi de ce ea zăcea de-a curmezişul patului, pe jumătate dezbrăcată şi cu faţa în jos.

Auzi un foşnet vag sub pat şi simţi cum îi stă inima în loc. Se dezmetici într-o clipă. În cel mai bun caz putea fi vreo rozătoare. În cel mai rău, putea să fie vreo păpuşă din acelea maniace care se trezeau la viaţă şi veneau cu cuţite în mână ca să reteze mâinile şi picioarele celor care făceau imprudenţa de a le agăţa deasupra patului pe timpul nopţii.

Avusese coşmaruri cu păpuşile acelea hidoase încă de când era copil, şi absolut niciodată nu lăsa să-i atârne vreo parte a corpului afară din pat. Pentru orice eventualitate.

Orice ar fi fost acolo sub pat, era singură cu acel ceva şi trebuia să se apere.

Întâmplarea fericită făcea ca pe perna ei să fie un pantof din piele de căprioară bleumarin, cu toc cui. Fără să-şi mai pună întrebări cum de se găsea acolo, Jude îl apucă în chip de armă şi-şi luă inima în dinți.

Cu fălcile încleştate, se trase mai aproape de marginea patului, aruncă o privire dedesubt şi se pregăti să facă ceea ce era de făcut.

Brenna zăcea pe podea, înfăşurată ca o mumie în halatul gros al lui Jude, cu capul pe un morman de pulovere în chip de pernă şi o sticlă de vin goală la picioare.

Jude se holbă la ea, strânse din pleoape cu putere şi deschise iarăşi ochii asupra aceleiaşi privelişti.

Avea aici dovada, îşi zise ea. De netăgăduit. Sticle de vin, pahare, castronele goale, haine risipite peste tot.

Nu fusese invadată de şobolani, nici de păpuşi puse pe rele. Fusese doar gazda unei petreceri care se lăsase cu beție.

Simți cum o umflă râsul şi-şi îngropă repede obrazul în cearşafurile ajunse alandala, de teamă să n-o trezească pe Brenna şi să nu fie pusă în situația de a-i explica de ce stătea aplecată peste marginea patului râzând ca o nebună.

Dar prietenii ei, rudele, asociații n-ar fi şocați să vadă cum arăta ea în dimineața de după chef? Ținându-se de stomacul care îi dădea crampe, se rostogoli pe spate, privind fericită în tavan. Petrecerile pe care le dăduse la Chicago erau întotdeauna cine sau întruniri pregătite cu mare grijă, cu un fundal muzical ales la fel de atent ca şi soiurile de vin.

Iar dacă cineva se întâmpla să bea un pahar în plus, chestiunea era rezolvată întotdeauna cu cea mai mare discreție. Gazda nu cădea niciodată lată pe pat, nici vorbă, ci îşi conducea elegant musafirii la plecare, după care făcea ordine.

Niciodată nu i se întâmplase ca un oaspete să adoarmă ghemuit pe podea şi niciodată nu se trezise dimineața într-o stare care, cu siguranță, era mahmureală.

Îi plăcea.

Îi plăcea atât de mult încât voia să noteze totul în jurnal fără întârziere. Pe urmă va face un duş şi va pregăti cafeaua. Şi un mic dejun copios pentru musafire.

Musafire, îşi aminti ea brusc. Unde era Darcy?

Află răspunsul chiar în clipa în care puse piciorul în micul ei birou. Forma de sub cuvertura de pe pătuțul de acolo nu putea fi decât Darcy, ceea ce însemna că jurnalul trebuia să mai aştepte.

„Nu contează”, îşi zise Jude, amuzată şi încântată că noile ei prietene se simțiseră îndeajuns de acasă cât să doarmă la ea peste noapte. În ciuda durerii de cap, aproape că-i venea să danseze sub duş.

Fusese cea mai frumoasă noapte din viața ei. Puțin îi păsa cât de jalnic suna asta, se gândi ea, vârându-şi capul sub jetul de apă fierbinte. Fusese minunat – conversația, râsetele, felul în care se pretaseră la toate aiurelile. Aceste două femei interesante veniseră la ea, se bucuraseră de compania ei, o făcuseră să se simtă una de a lor.

O prietenie. Simplu ca bună ziua. Şi nimic din relația asta nu depindea de şcoala unde mersese, de slujba ei, de locul unde crescuse. Totul ținea de cine era ea, ce avea de spus şi cum se simțea.

Şi avea mult de a face cu garderoba ei, completă Jude în gând, chicotind. Dar hainele erau reflexia a cine era ea, nu? Sau măcar o reflexie a felului în care se vedea pe sine. Şi de ce nu s-ar simți flatată că o femeie ca Darcy Gallagher îi admira hainele?

Continuând să zâmbească, ieşi din duş, se şterse cu prosopul, apoi luă două aspirine din dulăpiorul cu medicamente. Se înfăşură cu prosopul, gândindu-se că va

găsi ceva de îmbrăcat doar traversând podeaua dormitorului, apoi păşi în hol, cu cârlionţii uzi şi picurând de apă.

Primul ei ţipăt ar fi putut sparge ferestrele şi cu siguranţă îi răni gâtlejul, făcând să i se învârtă capul şi aşa pus la grea încercare. Al doilea ţipăt, aducând mai mult cu un lătrat, ţâşni în clipa când apucă strâns prosopul, rămânând cu gura căscată la Aidan.

— Îmi pare rău că te-am speriat, iubito, dar am bătut la uşă, şi în faţă şi în spate, înainte să intru.

— Eram… eram la duş.

— Asta văd şi eu.

„Şi ce plăcere s-o priveşti”, decise el. Pielea ei trandafirie şi umedă, părul căzut pe umeri în cârlionţi grei de apă, castaniu, des, strălucitor pe pielea albă.

Ca bărbat, avea nevoie de un mare efort de voinţă ca să nu facă un pas spre ea şi s-o muşte de unde apuca.

— Nu… nu poţi intra aşa, pur şi simplu.

— Păi, uşa din spate era neîncuiată, cum se întâmplă de regulă prin părţile noastre. Continuă să zâmbească şi s-o privească drept în ochi, deşi era tentant – mai mult decât tentant – să-şi lase privirea să lunece în alte părţi. Am văzut camioneta Brennei parcată pe aleea ta, aşa că mi-am închipuit că ea şi Darcy sunt tot aici. Sunt aici, nu?

— Da, dar…

— Trebuie s-o iau cu mine pe Darcy. Azi face tura de după-amiază şi de obicei cam uită asta.

— Nu suntem îmbrăcate.

— Asta am văzut şi eu, iubito, şi m-am străduit să nu comentez deschis. Dar fiindcă tu ai pomenit acest aspect, vreau să-ţi spun că arăţi superb în dimineaţa asta. Proaspătă ca un trandafir şi… Făcu un pas spre ea şi adulmecă în aer… De două ori mai parfumată.

— Cum poate cineva să doarmă cu toată trăncăneala asta?

Jude tresări auzind glasul Brennei bombănind din dormitor.

— Sărut-o odată, Aidan, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu-i mai împuia urechile!

— Păi, tocmai pregăteam terenul.

— Nu!

Strigătul ei fusese atât de prostesc încât Jude îşi dori să fie îngropată de vie.

Lucrul cel mai bun pe care îl putea face era să se repeadă în dormitor şi să tragă pe ea un pulover. Dar până să găsească un pantalon în mormanele de haine, Aidan deja ajunsese în spatele ei.

— Sfântă Fecioară, ce ritual femeiesc secret poate da naştere la aşa ceva?

— Doamne, Aidan, dar pune-ți dop odată, nu înțelegi? Îmi cade capul de pe umeri.

El se lăsă pe vine lângă claia de păr roşcovan.

— Ştii bine că vinul îți dă dureri de cap, fetițo, dacă întreci măsura.

— N-am găsit bere, mormăi Brenna.

— Atunci ce e de făcut? Am adus Leacul Gallagher contra Beției.

— Serios? Brenna se răsuci spre el, albă la față, cu ochii injectați, şi-l apucă strâns de mână. Chiar l-ai adus? Dumnezeu să te binecuvânteze, Aidan. Omul ăsta e un sfânt, Jude. Un sfânt, ascultă-mă pe mine. Ar trebui să i se înalțe un monument în piața satului Ardmore.

— Când te poți ține pe picioare, târăşte-te până în bucătărie. Am adus o cană întreagă, să fie! O sărută uşor pe frunte pe Brenna. Dar unde-i soră-mea?

— În biroul meu din celălalt dormitor, răspunse Jude cu ceea ce spera a fi demnitate şi răceală, în timp ce-şi aduna hainele la piept.

— Sunt multe de spart acolo?

— Poftim?

Aidan îşi îndreptă spatele.

— Nu da atenție țipetelor şi zgomotelor de sticlă spartă. Mă voi strădui să reduc pagubele la minimum.

— Ce vrea să zică? o întrebă Jude în şoaptă pe Brenna în clipa când el ieşi din încăpere, iar ea se repezea să-şi tragă pantalonii.

— Oh! Brenna căscă cu gura până la urechi. E vorba de faptul că Darcy se trezeşte întotdeauna cu capsa pusă.

La primul țipăt, Brenna îşi prinse capul în palme, scoțând un geamăt. Şocată, Jude îşi trase puloverul pe cap şi se grăbi spre locul de unde răsunau bufnituri şi înjurături.

— Ia-ți mâinile de pe mine, babuin negru la suflet! O să-ți tăbăcesc fundul de azi până marțea viitoare.

— Ba eu o să ți-l tăbăcesc pe al tău dacă nu te dai jos din pat să vii la lucru, fetițo.

Dacă vorbele şi tonul furios care le însoțea o şocaseră, nimic nu egala impactul vizual. Jude se năpusti în cameră, la timp ca să-l vadă pe Aidan, cu chipul împietrit de mânie, târând-o pe Darcy, doar în chiloți şi sutien, afară din pat şi trântind-o la podea.

— Brută ce eşti! Dă-i drumul chiar în clipa asta!

Pornită să-şi apere prietena, Jude se repezi la el. Ordinul şi mişcarea ei distraseră atenția lui Aidan exact atât cât Darcy să-şi strângă pumnul şi, cu un rânjet, să-i tragă un pumn zdravăn între picioare.

Jude nu era sigură dacă urletul pe care îl auzise era omenesc. Oscilând între acest nou şoc şi valul de amuzament pur femeiesc de care nu era deloc mândră, îl

văzu pe Aidan căzând în genunchi şi pe Darcy repezindu-se asupra lui ca o lupoaică.

— Au, Doamne! Fir-ar dracu-al dracului!

Aidan făcea tot ce-i stătea în putinţă să se apere, în timp ce sora lui îl pocnea, îl smucea şi-l muşca exact aşa cum o învăţase. Gâfâind de pe urma loviturii, reuşi într-un târziu s-o imobilizeze.

— Darcy Alice Mary Gallagher, într-o bună zi am să uit că eşti femeie şi am să-ţi ard una!

— Dă-i drumul, derbedeule! Darcy întinse bărbia către el, suflându-şi părul din ochi. Hai, arde-mi una chiar acum!

— Mi-aş rupe degetele pe obrazul tău. Oricât ar fi de drăgălaş, craniul de dedesubt e tare ca piatra.

În clipa următoare, îşi zâmbeau unul altuia cu gura până la urechi. El îi mângâia obrazul cu dosul palmei, cu un gest care trăda în egală măsură afecţiune şi exasperare. Amândoi se ridicară în picioare, în timp ce Jude rămăsese cu gura căscată.

— Pune-ţi ceva pe tine, neruşinată mică şi treci la treabă!

Darcy îşi dădu pe spate părul ciufulit, câtuşi de puţin afectată de trânta de adineauri.

— Jude, poţi să-mi împrumuţi puloverul tău de caşmir?

— Aăă... da, desigur.

— Oh, eşti o scumpă! Se apropie cu paşi săltaţi de Jude şi o sărută pe obraz. Nu te speria, înainte să plec am să fac cât de cât ordine.

— Oh, păi... bine. Eu mă duc să fac cafea.

— Ar fi grozav. Un ceai ar prinde şi mai bine, dacă ai în casă.

— Cafea? interveni Aidan în timp ce Darcy ieşea grăbită din cameră. Cred că-mi eşti şi mie datoare cel puţin o ceaşcă.

— Îţi sunt datoare?

El făcu un pas spre Jude.

— E a doua oară când îmi distragi atenția în timp ce mă bat şi din cauza asta am încasat o lovitură pe care altfel aş fi parat-o. Şi n-ai decât să-ți muşti buza ca să nu te umfle râsul, ochii tăi râd, văd asta foarte bine.

— Fii sigur că nu-i aşa. Jude privi dinadins în altă parte. Dar am să fac cafea.

— Cum îți simți capul în dimineața asta? o întrebă el, urmând-o în jos pe scări.

— Totul e în regulă.

El ridică din sprânceană.

— Niciun efect după ce-ai băut cam multă zeamă de struguri?

— Poate o uşoară durere de cap. Era prea mândră de asta ca să-i fie jenă. Am luat o aspirină.

— Am eu un leac mai bun.

Îşi trecu uşor palma peste ceafa ei, atingând în mod miraculos exact punctul care aproape o făcea să înceapă să toarcă. Când intrară în bucătărie, el se îndreptă spre măsuța-bar. Luă în mână un borcan plin cu un lichid roşu-închis, cu aspect amenințător.

— Leacul lui Gallagher. Te pune pe picioare cât ai clipi.

— Arată groaznic.

— N-are gust prea rău, deşi unii zic că ar mai trebui puțin lucrat la el. Luă un pahar din dulap. Când cineva îşi câştigă traiul servind băuturi, e o chestiune de onoare să aibă un leac pentru mahmureala de a doua zi.

— N-am decât o uşoară migrenă, zise Jude, studiind cu un aer circumspect paharul umplut de Aidan.

— Atunci bea doar puțin şi eu am să-ți pregătesc micul dejun.

— Tu?

— Câte puțin din una sau alta şi ceva de somn.

Împinse paharul către ea. Jude era puţin cam palidă şi avea cearcăne în jurul ochilor. Aidan ar fi vrut s-o strângă în braţe până când avea să-şi revină.

— Când ai să te trezeşti, nici n-ai să-ţi mai aduci aminte că azi-noapte ai avut parte de o orgie hedonistă[13].

— N-a fost o orgie. N-au venit bărbaţi.

El zâmbi scurt – un zâmbet larg şi strălucitor.

— Data viitoare să mă invitaţi şi pe mine. Acum hai, bea puţin şi pune de cafea şi de ceai. De restul mă ocup eu.

Era o plăcută continuare a serii precedente să aibă în bucătărie un bărbat frumos care să-i pregătească micul dejun. Încă un lucru care nu i se întâmplase niciodată până atunci.

E uimitor, îşi zise ea, cât de rapid şi de total se putea schimba o viaţă. Sorbi cu precauţie şi găsi că băutura era mai acceptabilă decât se aşteptase. Goli paharul şi puse ibricul pe foc.

— Jude, n-ai cârnăciori! Nici bacon!

Tonul lui uluit o făcu să zâmbească.

— Nu, nu prea mănânc aşa ceva.

— Nu? Atunci cum îţi pregăteşti micul dejun?

Cum uluirea lui era acum şi mai mare, Jude nu rezistă tentaţiei şi-şi flutură genele spre el. „Imaginează-ţi numai că flirtezi înainte de micul dejun”, se gândi ea.

— De obicei pun o felie de pâine integrală în prăjitor şi apăs pe clapetă.

— O singură felie de pâine?

— Şi jumătate de grepfrut sau o ceaşcă de suc de fructe proaspăt, orice am la îndemână. Dar din când în când, trebuie să-ţi mărturisesc că-mi fac de cap şi mănânc un covrig întreg, cu brânză de vaci slabă.

---

[13] Hedonism – concepţie etică potrivit căreia scopul vieţii este plăcerea (n.tr.)

— Şi asta numeşte un om întreg la minte mic dejun?

— Da, un mic dejun sănătos.

— Ce ți-e şi cu americanii ăştia! Aidan clătină din cap, scoțând ouăle din frigider.

Atunci aş vrea să ştiu de ce îți închipui că vei trăi o veşnicie şi de ce ai vrea să ți se întâmple asta, când îți refuzi atâtea plăceri simple ale vieții?

— Reuşesc cumva să ajung la capătul zilei şi fără să ronțăi carne grasă de porc.

— Suntem cam țâfnoase dimineața, da? Păi, află că n-ai fi dacă ai mânca un mic dejun ca lumea. Dar ne vom descurca cumva.

Jude se răsuci spre el, gata să-i spună ceva usturător, dar el o prinse de gât cu mâna în care nu ținea ouăle şi o lipi de el, începând să-i muşte uşor buza de jos.

Până să se dezmeticească Jude, el o sărută prelung şi blând, un sărut care îi goli mintea şi de puținele gânduri pe care le mai avea în clipa aceea.

— Chiar trebuie să faci asta înainte de micul dejun? se văicări Brenna.

— Da. Aidan îşi plimbă mâna lui minunată de-a lungul spinării lui Jude în jos şi în sus. Şi chiar după, dacă o să am chef.

— Nu ajunge că ai intrat, ai tropăit prin toată casa şi m-ai trezit din somn.

Încruntată şi încă înfăşurată în halatul cu care se îmbrăcase în seara precedentă, Brenna se duse direct la borcan şi-şi turnă puțin Leac Gallagher într-un pahar.

Goli paharul pe nerăsuflate, apoi se uită pieziş la Aidan.

— Deci te ocupi tu de micul dejun?

— Asta şi făceam. Eşti cam îmbufnată în dimineața asta, Mary Brenna. Vrei şi tu o sărutare?

Ea pufni, apoi îi zâmbi larg.

— N-aş avea nimic împotrivă.

El îi făcu pe plac. Puse ouăle deoparte, se apropie de ea şi o ridică în sus de coate. Când Brenna scoase un chiot, Aidan o sărută cu zgomot pe obraz.

— Poftim sărutarea, acum ți-au apărut din nou bujorii în obraji.

— Asta după două înghițituri din Leacul lui Gallagher, răspunse ea, şi Aidan pufni în râs.

— Scopul nostru este să ne mulțumim clienții. Soră-mea e tot pe picioare?

— Face duş şi încă te înjură. Cum te-aş înjura şi eu dacă n-ai fi atât de generos cu sărutările.

— Dacă Dumnezeu n-ar fi vrut ca buzele femeii să fie sărutate, nu le-ar fi lăsat atât de la îndemână. Ai ceva cartofi în cămară, Jude?

— Cred că da.

Generos cu sărutările? Se amuzase urmărind glumele lor afectuoase, dar acum stătea şi se întreba îngrijorată ce însemna „generos cu sărutările”, în timp ce Aidan curăța câțiva cartofi şi-i punea la fiert. Oare asta însemna că umbla la vânătoare de femei? Cu siguranță că avea farmecul necesar pentru asta.

Şi priceperea.

Şi înfățişarea.

Ce importanță avea? Între ei nu exista nimic care s-ar fi putut numi relație. Ea nici nu-şi dorea o relație. Nu chiar.

Nu voia decât să ştie dacă era una între multe altele sau dacă – o dată în viață – era ceva special. Măcar o dată în viață să fi însemnat ceva special pentru cineva.

— Unde te-ai dus cu gândul? o întrebă Aidan.

Jude tresări, revenind la realitate şi îşi impuse să nu se înroşească la față.

— Nicăieri.

Îşi făcu de lucru cu cafeaua, străduindu-se să nu se simtă deranjată când Brenna începu să-i umble prin dulapuri după farfurii şi tacâmuri.

Niciodată nu avusese oaspeți care să se simtă atât de repede acasă în locuința ei.

O uimea faptul că-i plăcea asta. O făcea să se simtă parte din ceva simplu şi amical.

Nu conta faptul că Brenna era îndeajuns de eficientă cât să intimideze un robot bine programat. Nu conta că Darcy era atât de frumoasă încât punea în umbră orice altă femeie. Nu conta nici măcar dacă Aidan săruta o sută de femei înainte de micul dejun în fiecare zi a săptămânii.

Cumva, doar în câteva săptămâni, oamenii aceştia îi deveniseră prieteni. Şi nu păreau să se aştepte ca ea să fie altceva decât era.

Era un miracol simplu, dar prețios.

— De ce nu simt miros de bacon prăjit? întrebă imperios Darcy, intrând în bucătărie.

— Jude nu avea bacon în frigider, îi răspunse Aidan.

Jude zâmbi cu gura la urechi, în timp ce Darcy îşi turna cafea.

— O să aduc eu. Pentru data viitoare.

*

Acelaşi sentiment o însoți pe Jude pe tot parcursul zilei, învăluind-o cu căldura şi bucuria lui tihnită. La micul dejun făcuse planuri să meargă la Dublin la cumpărături cu Darcy, să servească masa de duminică la familia O'Toole şi programase o nouă întâlnire de ascultat poveşti cu Aidan.

Nu primise invitație să vină la local în seara aceea. Era de la sine înțeles că va veni. Şi era cu atât mai bine. Când eşti parte din ceva, reflectă ea, nu-i nevoie de invitație.

Bucătăria mirosea a cartofi şi a cafea. Clopoțeii de vânt de la intrare sunau legănați de briză. Când se ridică să mai

aducă cafea, o zări afară pe Betty fugărind un iepuraş care alerga pe dealul presărat cu flori.

Jude se strădui să-şi fixeze toate acestea în memorie, făgăduindu-şi să şi le reamintească de fiecare dată când se va simți singură sau deprimată.

Mai târziu, când rămase singură şi se aşeză la lucru, i se părea că întreaga casă încă păstra toată căldura şi energia de mai devreme. Aşa încât scrise în jurnal: Ciudat cum nu mi-am dat seama niciodată că asta îmi doresc atât de mult. O casă. Un loc unde oamenii care îmi plac şi care mă plac pe mine să vină şi să plece după cum doresc. Să se simtă acasă şi în largul lor. Poate că la urma urmei nu căutam singurătatea când am plecat pe nepusă masă în Irlanda. Căutam ceea ce am trăit în aceste ultime ore. Să fiu cu prieteni, să râd, să fac lucruri trăsnite şi să... gust clipe romantice.

Presupun că nu mi-am dat seama, fiindcă nu mi-am îngăduit niciodată să-mi doresc asta cu adevărat. Acum toate acestea există, chiar şi fără dorința în sine.

E ceva magic, nu? La fel ca zânele, vrăjile şi caii înaripați. Sunt acceptată aici, nu pentru ceea ce fac sau de unde vin sau unde am făcut şcoala. Sunt acceptată pentru cine sunt. Mai important încă, pentru cine m-am lăsat în sfârşit să devin.

Când voi lua masa la familia O'Toole, nu voi fi timidă, nici stângace. Mă voi simți în largul meu. Când voi merge la cumpărături cu Darcy, sunt hotărâtă să-mi cumpăr ceva extravagant şi inutil. Pentru amuzament.

Iar când Aidan va mai păşi pe poarta mea, poate am să accept să fie iubitul meu.

Pentru că-l doresc. Pentru că mă face să simt ceva ce n-am mai simțit până acum. Mă face să mă simt teribil de mult şi în totalitate femeie.

Şi fiindcă, fir-ar să fie, îmi va fi bine cu el.

Dând din cap satisfăcută, deschise alt document şi se apucă să revadă o parte din ce lucrase. Studiind cele afişate pe monitor şi selectând însemnări, se lăsă în voia rutinei cerute de documentare şi analiză. Se adâncise în povestea copilului schimbat de zâne al unui fermier, când sună telefonul.

Cu mintea la povestea fermierului, ridică receptorul.

— Da? Alo?

— Jude? Sper că nu te-am întrerupt din lucru.

Jude clipi spre monitor şi încercă să se adapteze la sunetul vocii mamei ei.

— Nu, nu făceam nimic important. Bună, mamă. Ce faci?

— Foarte bine.

Glasul Lindei Murray era melodios şi cultivat – şi puțin cam rece.

— Eu şi tatăl tău vom profita de finalul semestrului. Mergem la New York pentru câteva zile să vedem o expoziție la Whitney şi să vizionăm o piesă de teatru.

— Grozav!

Lui Jude îi venea să zâmbească văzând cât de mult se bucurau părinții ei să fie împreună. O comuniune perfectă de gânduri.

— O să vă placă.

— Foarte mult. Eşti bine-venită să vii cu avionul şi să mergi cu noi dacă vrei şi dacă te-ai săturat de viața la țară.

„O comuniune perfectă de gânduri”, îşi repetă Jude. Iar ea nu fusese niciodată în stare să se integreze în această superbă unitate.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar sunt bine. Chiar îmi place aici.

— Zău? Tonul mamei ei era uşor surprins. Întotdeauna ai semănat cu bunica ta.

Fiindcă veni vorba, îți transmite toate gândurile ei bune.

— Şi eu la rândul meu.

— Nu ți se pare cam primitivă căsuța?

Jude se gândi la reacția ei inițială – nu tu cuptor cu microunde, nu tu deschizător de conserve – şi zâmbi ca pentru sine.

— Am tot ce-mi trebuie. Florile înfloresc chiar sub fereastra mea. Şi încep să recunosc unele păsări.

— Drăguț! După glas, pari mai odihnită. Sper că ți-ai pus în minte să petreci puțin timp la Dublin cât timp eşti acolo. Se pare că au nişte expoziții minunate. Şi desigur că vei vrea să vezi şi Trinity College.

— De fapt, mă duc la Dublin săptămâna viitoare, pentru o zi.

— Bravo! Un mic răgaz de odihnă la țară e foarte bine-venit, dar nu trebuie să-ți laşi mintea să lenevească.

Jude deschise gura, o închise din nou, apoi trase adânc aer în piept.

— De fapt, acum lucrez la proiectul meu. Aici e o bogăție infinită de material. Şi învăț să îngrijesc grădina.

— Serios? O ocupație minunată! Pari fericită, Jude. Mă bucur să aud asta. E mult de când n-ai mai avut un ton atât de fericit.

Jude închise ochii şi simți cum resentimentul care începuse să încolțească în ea începe să se topească.

— Ştiu că v-ați făcut griji pentru mine şi îmi pare tare rău. Chiar sunt fericită.

Cred că aveam nevoie să plec departe pentru un timp.

— Recunosc că şi eu, şi tatăl tău am fost îngrijorați. Păreai atât de lipsită de vlagă şi de nefericită.

— Presupun că eram şi una, şi alta.

— Divorțul te-a afectat. Cred că înțeleg asta mai bine decât ți-ai închipuit. Totul a fost atât de neaşteptat şi de definitiv, ne-a luat pe toți prin surprindere.

— Pe mine cu siguranță, zise sec Jude. N-ar fi trebuit. Nu s-ar fi întâmplat aşa dacă aş fi fost mai atentă.

— Poate că nu, încuviinţă Linda, şi Jude tresări auzind cât de uşor o aproba mama ei. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că William n-a fost omul care credeam noi că este. Şi acesta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat, Jude. Am simţit că ar fi mai bine să auzi asta de la mine decât de la vreo bârfă sau dintr-o scrisoare primită de la vreo cunoştinţă.

— Ce este? Jude simţi cum i se strânge stomacul. E vorba despre William? E bolnav?

— Nu, dimpotrivă. Se pare că-i merge chiar foarte bine.

Tonul brusc amar al mamei ei o lăsă pe Jude fără cuvinte.

— Atunci... foarte bine.

— Ai o fire mai iertătoare decât mine, replică Linda. Eu, una, aş fi preferat să se îmbolnăvească de vreo boală degenerativă sau măcar să chelească ori să capete vreun tic.

Şocată de violenţa neobişnuită din glasul mamei ei şi de sentimentul care o declanşa, Jude izbucni în râs.

— Asta-i bună! Foarte tare! N-aveam nici cea mai vagă idee că asta simţeai pentru el.

— Eu şi tatăl tău am făcut tot posibilul să ne purtăm cuviincios, ca să-ţi uşurăm ţie situaţia. Altfel te-am fi pus într-o situaţie penibilă faţă de prietenii noştri comuni şi de colegi. Aşa ţi-ai păstrat demnitatea. Am fost mândri de tine.

Demnitatea, chibzui Jude. Da, părinţii ei se mândriseră întotdeauna cu atitudinea ei demnă. Cum i-ar fi putut dezamăgi, făcând crize de nervi sau aruncând replici tăioase în public?

— Mă bucur că spui asta.

— Cred că ai dat dovadă de o mare tărie de caracter rămânând cu capul sus. Şi-mi imaginez cât te-a costat. Presupun că era necesar să-ţi laşi postul de la universitate şi să pleci din ţară. Ca să te reconstruieşti.

— Nu mi-am închipuit că aţi înţeles.

— Sigur că am înţeles, Jude. Te-a rănit.

Simplu, nu? îşi dădu seama Jude şi simţi în ochi usturimea lacrimilor. De ce nu avusese încredere în susţinerea părinţilor ei?

— Am crezut că mă consideraţi vinovată.

— De ce te-am fi considerat vinovată? Ca să fiu sinceră, tatăl tău chiar ameninţa că o să-l pocnească pe William. Sângele lui irlandez a ieşit rareori la suprafaţă, dar de data asta am făcut mari eforturi ca să-l calmez.

Jude încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei, atât de demn, repezindu-se la William cel demn. Dar nu reuşi.

— Nici nu-ţi pot spune ce bine mă faci să mă simt.

— Nu ţi-am zis niciodată nimic fiindcă păreai atât de hotărâtă ca totul să se desfăşoare în mod civilizat. Şi sper să nu te superi, dar nu vreau să afli de la altcineva.

Jude simţi din nou cum i se strânge stomacul.

— Despre ce e vorba?

— William şi soţia lui profită şi ei de finalul semestrului. Se duc în Indiile de Vest pentru câteva săptămâni. Fix acolo. William spune vesel oricui e dispus să-l asculte că îşi doresc această vacanţă exotică înainte să se adune la casa lor. Jude, în octombrie vor avea un copil.

Greutatea din stomac se lăsă în picioare.

— Înţeleg.

— William parcă şi-a ieşit din minţi. Are o copie după ecografie şi o arată tuturor ca pe o fotografie de familie. I-a cumpărat nevestei lui un inel cu un smarald uriaş, ca să sărbătorească. Se poartă de parcă ar fi unica femeie care a rămas însărcinată.

— Sunt convinsă că e doar foarte fericit.

— Mă bucur că nu iei lucrurile în tragic. Eu sunt de-a dreptul furioasă. Avem câţiva prieteni comuni şi... fericirea asta a lui devine extrem de stânjenitoare în anumite cercuri. Ar trebui să aibă mai mult tact.

Linda tăcu, evident ca să-şi calmeze nervii şi să-şi recapete controlul. Când începu din nou să vorbească, tonul ei redevenise blând.

— N-a meritat nicio secundă din timpul tău, Jude. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama de asta înainte să te măriți cu el.

— Şi mie, murmură Jude. Mamă, te rog să nu-ți faci griji. E de domeniul trecutului. Regret doar că vă pune pe voi în situații penibile.

— Oh, noi ne descurcăm. După cum spuneam, nu voiam să auzi de la altcineva.

Acum îmi dau seama că n-ar fi trebuit să mă neliniştesc că te vei tulbura sau te vei simți din nou rănită. Sincer vorbind, nu eram sigură dacă ți l-ai scos din minte. Răsuflu uşurată să văd că eşti atât de rațională. Aşa cum ai fost întotdeauna.

— Da, Jude cea rațională, zise ea, deşi simțea în gâtlej un nod fierbinte.

Bineînțeles. De fapt, chiar te rog să-i transmiți din partea mea cele mai bune gânduri când îl mai întâlneşti.

— Aşa am să fac. Mă bucur sincer că eşti fericită, Jude. Eu şi tatăl tău vom lua legătura cu tine de îndată ce ne înapoiem de la New York.

— Bine. Vacanță plăcută! Sărută-l pe tata din partea mea.

— Sigur.

Jude puse receptorul în furcă, simțindu-se parcă paralizată. Înghețată. Îşi simțea pielea de gheață, sângele înghețat. Toată căldura şi plăcerea, acea fericire simplă pe care o păstrase în suflet încă de dimineață înghețase într-un sentiment pe care îl presupunea a fi disperare.

William zbura cu avionul înspre o insulă superbă din Indiile de Vest, împreună cu frumoasa lui soție. Va înota în apa albastră şi sclipitoare, se va plimba pe plajele cu nisip

alb ca zahărul, la lumina lunii pline, mână în mână cu ea şi cu privirea visătoare.

William, ameţit de fericire la perspectiva de a deveni tată, lăudându-se cu soţia lui însărcinată, studiind cărţi despre bebeluşi alături de Allyson, făcând liste de nume. Răsfăţând-o pe viitoarea mamă cu inele cu smarald, cu flori şi duminici în care să lenevească în pat, la un mic dejun cu croasant şi suc proaspăt de portocale.

Avea întreg tabloul în faţa ochilor, un blestem al imaginaţiei ei îndelung exersate. William cel sobru, care îşi încheia haina la toţi nasturii, sărutând-o pe încântătoarea lui Madonă în timp ce stăteau amândoi lungiţi pe plajă. William cel atât de rezervat vorbind unor străini despre fericitul eveniment care urma să aibă loc în viaţa lui.

William cel vestit pentru zgârcenia lui dând bani pe un inel cu smarald. Şi încă unul foarte scump.

Nemernicul!

Rupse în două creionul pe care îl ţinea în mână şi azvârli cu bucăţile în perete.

Abia când sări de pe scaun, trântindu-l la pământ cu un zgomot răsunător, înţelese că ceea ce simţea nu era disperare. Era furie. O furie năprasnică şi cotropitoare.

Gâfâia, cu pumnii încleştaţi. Nu avea nimic la îndemână în care să lovească, pe nimeni pe care să-l bată până-l lăsa lat. Mânia care creştea în ea era atât de întunecată şi de sălbatică încât privi în jur cu ochii arzând, căutând ceva asupra căruia s-o reverse înainte să-i explodeze în piept.

Trebuia să iasă din casă, să se mişte, să respire, înainte ca forţa furiei să se preschimbe într-un urlet care să facă ţăndări toate ferestrele. Se năpusti orbeşte către uşă, coborî scara în fugă şi ieşi din casă.

Alergă pe dealuri până când abia îşi mai putu trage sufletul, până când începură s-o doară coastele şi să-i tremure picioarele. O burniţă fină începu să se cearnă

printre razele soarelui, făcând să sclipească aerul şi lăsând stropi mărunți pe iarbă. Vântul se înteți, aducând cu un plânset jalnic de femeie. Şi prin şuierul lui, ca o şoaptă, auzi sunet de cimpoi.

Cum se găsea pe drumul către Ardmore, Jude porni spre sat.

Capitolul 11

Seara ploioasă adunase oamenii în local, toți cuibăriți pe scaunele lor, vorbăreți, dar şi visători. Tânărul Connor Dempsey cânta melodii nostalgice la acordeon, în timp ce tatăl lui îşi sorbea berea Smithwick şi discuta despre mersul lumii cu bunul său prieten Jack Brennan.

Cum inima lui Jack era pe cale să se vindece, acum flăcăul era la fel de atent la conversație ca la paharul cu bere.

Din spatele tejghelei, Aidan stătea totuşi cu ochii pe el. Jack şi Connor Dempsey senior erau adesea în dezacord privind mersul lumii şi ocazional simțeau nevoia să-şi folosească pumnii ca să-şi impună punctul de vedere.

Aidan înțelegea destul de bine această nevoie, însă nu-i convenea ca dezbaterea s-o ia razna în taverna lui.

Din când în când mai arunca o privire la meciul de fotbal transmis la televizorul din local. Clare conducea Mayo la scor, aşa că Aidan îi ovaționă în gând, întrucât pusese un mic pariu cu privire la rezultatul partidei.

Anticipa că va fi o seară liniştită şi se întreba dacă s-o sune pe Brenna ca să-i țină locul. Ar fi vrut să ştie dacă Jude era dispusă să ia din nou masa cu el. De data asta la un restaurant, cu flori şi lumânări pe masă şi cu un vin auriu şi bun turnat în pahare elegante.

Ar fi fost genul de lucruri cu care era ea obişnuită, îşi imagină Aidan, altceva decât ouă jumări şi cartofi prăjiți pregătiți la ea în bucătărie.

Oricât de blândă şi de timidă ar fi fost Jude, totuşi rămânea o femeie sofisticată.

Crescută la oraş, într-o familie cu pretenții. Bărbații cu care avea ea de a face o duceau la teatru şi la restaurante elegante. Purtau cravată şi costume bine croite şi discutau despre literatură şi filme cu tonul unor cunoscători.

Păi, nici el nu era chiar un ignorant, nu? Citea cărți şi-i plăceau filmele.

Călătorise mai mult ca oricine şi văzuse cu ochii lui comori de artă şi arhitectură.

Putea intra în competiție cu oricare domnişor din Chicago.

Se surprinse încruntându-se şi clătină din cap. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea el aici, se lua la întrecere cu un bărbat imaginar? Era penibil cum nu putea să aibă trei gânduri în minte fără ca unul să zboare la Jude Murray!

Probabil e doar frustrare sexuală, decise el. Nu-şi mai plimbase mâinile pe un trup de femeie de o bună bucată de timp. De fiecare dată când îşi imagina aşa ceva, era vorba de trupul lui Jude. Şi grație acelei dimineți, acum avea o imagine mult mai clară a felului în care arăta acel trup.

Pielea aceea albă şi catifelată, care se îmbujora atât de uşor. Picioarele lungi şi zvelte, alunița mică şi sexy de sub sânul stâng. Avea umeri atât de frumoşi, care aproape că plângeau după atingerea unor buze de bărbat.

Felul în care se intimida şi se topea la atingerea lui. Era oare de mirare că-l obseda persoana ei? Un bărbat ar fi trebuit să fie mort de un deceniu ca să nu se simtă atras.

O parte din el, de care nu se simțea prea mândru, ar fi dorit s-o ademenească în patul lui, şi cu asta, basta. O uşurare şi o plăcere pentru amândoi. O altă parte a lui

recunoştea, fără prea mare tragere de inimă, că era fascinat de mintea şi de purtarea ei la fel de mult ca de ambalaj.

Tăcută şi timidă, îngrijită şi politicoasă. Pur şi simplu făcea ca un bărbat să-şi dorească să-i îndepărteze acea pojghiță de siguranță de sine, ca să descopere ce se afla ascuns sub ea.

Uşa se deschise. Aidan aruncă o privire nepăsătoare, apoi se uită din nou, făcând ochii mari, aproape şocat.

Jude păşi înăuntru. Nu, mai degrabă intră cu paşi hotărâți. Era udă până la piele, cu părul zbârlit şi picurând pe umeri. Avea privirea întunecată şi, deşi el îşi spuse că lumina îi juca feste, ochii ei aveau o sclipire primejdioasă. Ar fi jurat că scăpărau scântei.

Jude se apropie de bar.

— Vreau să beau ceva.

— Eşti udă leoarcă.

— Plouă şi am venit prin ploaie.

Avea un ton sec, cu o undă de căldură în el. Îşi netezi părul ud şi greu. Îşi pierduse bentița în timpul alergării.

— De regulă aşa se întâmplă, nu-i aşa? Pot să beau ceva sau nu?

— Sigur. Am vinul care îți place. Ce ar fi să mergi lângă foc, să te încălzeşti puțin? Îți aduc un prosop ca să-ți usuci părul.

— Nu vreau lângă foc. Şi nu vreau niciun prosop. Vreau whisky. Lansă comanda ca pe o provocare, bătând cu pumnul în tejghea. Aici.

Ochii ei continuau să-l trimită cu gândul la o zeiță a mării, dar în clipa asta era una răzbunătoare.

— Cum doreşti.

Aidan luă un pahar scund şi turnă în el două degete de Jameson's. Jude îl înşfăcă şi-l dădu pe gât ca pe apă. Răsuflarea îi explodă din pricina focului aprins brusc în

pieptul ei. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu-şi pierdură lucirea arzătoare.

Înțelept, Aidan continuă să păstreze o expresie neutră.

— Eşti bine-venită să mergi sus, la mine în cameră, să-ți iei o cămaşă uscată.

— Mi-e foarte bine aşa.

Îşi simțea gâtul de parcă cineva i l-ar fi zgâriat cu ace înroşite în foc, dar în pântece ardea mocnit un foc plăcut. Puse paharul pe tejghea şi dădu din cap.

— Încă unul.

Experiența îl făcu pe Aidan să se sprijine de bar, cu un aer nepăsător. Cu unii, puteai goli sticla şi nu se întâmpla nimic. Alții trebuiau scoşi cu blândețe afară înainte să mai ceară de băut. Mai exista categoria celor care simțeau mai curând nevoia să-şi verse năduful decât să-şi vadă paharul umplut de cârciumar.

Aidan îşi dădea seama cu ce avea de a face aici. În plus, dacă un pahar şi jumătate de vin o amețise, două doze de whisky aveau s-o pună la pământ.

— De ce nu-mi spui ce ai pe suflet, iubito?

— N-am zis că am ceva pe suflet. Am zis că mai vreau un pahar de whisky.

— Ei bine, aici nu mai capeți altul. Dar am să-ți fac un ceai şi am să te aşez lângă foc.

Ea răsuflă adânc, apoi îşi goli plămânii de aer şi ridică din umeri.

— Bine, renunț la whisky.

— Bravo, fetițo. O bătu uşurel peste mâna încă adunată pumn şi sprijinită de bar.

Acum du-te şi aşază-te, iar eu am să-ți aduc ceaiul. Pe urmă poți să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

— N-am nevoie să stau jos. Îşi scutură capul, ca să-şi îndepărteze părul ud de pe obraz, apoi se aplecă spre el peste tejghea. Vino mai aproape! îi ceru ea.

El îi făcu pe plac şi când feţele li se apropiară la numai câţiva centimetri, îl apucă de cămaşă şi-l întrebă clar şi răspicat, având încă atâta luciditate cât să vorbească în şoaptă:

— Mai vrei să faci sex cu mine?

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus. Simţi o plăcere întunecată să repete vorbele: Vrei să faci sex cu mine sau nu?

Deşi cu nervii întinşi la maximum, el simţi că se excită.

Îi era peste poate să-şi controleze vreo reacţie.

— În clipa asta?

— De ce nu? se stropşi ea. Oare totul trebuie planificat, pus în cutie şi legat cu o nenorocită de fundă?

De data asta, uitase să coboare glasul şi câteva capete se întoarseră spre ei, ridicând din sprâncene. Aidan puse palma peste degetele care continuau să-l ţină de cămaşă şi o bătu pe mână cu blândeţe.

— Vino cu mine în separeu, da, Jude?

— Unde?

— Uite aici, în spate. O bătu din nou uşor pe mână, apoi îi desprinse degetele de cămaşa lui. Făcu un gest spre uşa din capătul barului. Shawn, vino te rog şi ocupă-te puţin de bar, da?

Ridică partea batantă a tejghelei ca Jude să poată trece, apoi o împinse cu blândeţe pe uşă.

Separeul era o cămăruţă mică şi lipsită de ferestre, cu două scaune care fuseseră ale bunicii şi o masă făcută de tatăl lui, care se clătina pe picioare exact atât cât să-i trezească nostalgia. Mai exista acolo o veche lampă rotundă, pe care Aidan o aprinse, şi o sticlă de whisky, căreia nu-i dădu nicio atenţie.

Era un loc destinat conversaţiilor şi afacerilor private. Aidan nu se putea gândi la nimic mai intim decât să aibă de

a face cu femeia la care visase şi care tocmai îl întrebase dacă voia să facă sex cu ea.

— De ce nu...?

„Stai jos”, ar fi vrut el să-i spună, dar gura ei îi căuta buzele cu nesaț. Îl împinsese cu spatele în uşă şi cu mâinile înfipte în părul lui, îi săruta fierbinte şi febril.

El reuşi să scoată un geamăt înfundat, apoi se lăsă în voia plăcerii de a fi atacat de o femeie udă şi dezlănțuită. Jude îşi lipise trupul de al lui. Doamne, se lipise de el şi trupul ei ardea ca un cuptor. Aidan se întreba cum de nu i se topesc hainele.

Inima ei bătea nebuneşte sau poate era inima lui. Aidan simțea zvâcnirile frenetice undeva între trupurile lor. Jude mirosea a ploaie şi buzele ei aveau gust de whisky, iar el o dorea cu o patimă aproape ca o boală. Dorința şerpuia prin el, îl prindea în gheare, făcând să i se învârtă capul şi-i ardea gâtlejul.

Auzi ca prin vis glasul fratelui său, apoi un hohot de râs şi vag melodia cântată de un flăcău. Abia dacă îşi amintea unde se găseau. Şi cine erau.

— Jude, aşteaptă! Cu sângele zvâcnind în creier, încercă s-o desprindă de el. Nu se poate aici.

— De ce? Era disperată. Avea nevoie de ceva. De cineva. De el. De orice. Mă doreşti. Şi te doresc şi eu.

Suficient cât să-şi imagineze cu uşurință că ar fi inversat pozițiile şi ar fi ajuns deasupra ei, ca un armăsar care încalecă o iapă. Cu foc în sânge, dar fără pic de inimă.

— Încetează chiar în clipa asta! Hai să ne tragem sufletul. Îşi trecu mâna peste părul ei, o mână care cu greu îşi stăpânea tremurul. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic. Îi tremura vocea, semn că spusese o minciună. De ce trebuia neapărat să se întâmple ceva? Te rog, fă dragoste cu mine.

Cu degete tremurătoare, încercă să-şi desfacă nasturii bluzei.

— Hai, pune-ți mâna pe mine.

Acum el chiar inversă pozițiile, lipind-o cu spatele de uşă şi prinzându-i ferm obrazul cu amândouă palmele. Orice i-ar fi spus trupul, mintea şi inima îi dădeau cu totul alte comenzi. Iar el era un bărbat care prefera să-şi asculte inima.

— Poate am să pun mâna pe tine, dar nu voi schița niciun gest până nu-mi spui ce ai pe suflet.

— N-am nimic pe suflet, şuieră ea.

În clipa următoare, izbucni în plâns.

— Linişteşte-te, iubito.

Era mai puțin riscant să consoleze o femeie decât să-i reziste. O luă în brațe cu blândețe şi o strânse la piept.

— Cine te-a supărat, a ghra[14]?

— Nu-i nimic. O prostie. Îmi pare rău.

— Bineînțeles că e ceva şi nu o prostie. Spune-mi ce te-a întristat, mavourneen[15]?

Ea icni şi, disperată, îşi culcă obrazul pe umărul lui. Era tare ca stânca şi liniştitor ca o pernă.

— Soțul meu şi soția lui se duc în Indiile de Vest şi vor avea un copil.

— Cum? Cuvântul țâşni ca un glonț, şi Aidan o dezlipi brusc de el. Ai un soț?

— Am avut.

Jude îşi înghiți lacrimile, dorindu-şi să poată sta din nou cu capul pe umărul lui.

— N-a vrut să mă păstreze.

---

14 „Iubito”, în limba irlandeză, în original (n.tr.)

15 „Scumpa mea”, în limba irlandeză, în original (n.tr.)

Aidan răsuflă adânc de două ori, dar încă se simțea amețit, de parcă ar fi înghițit o sticlă întreagă de whisky. Sau cineva i-ar fi dat în cap cu ea.

— Ai fost căsătorită?

— Teoretic. Jude îşi flutură mâna. Ai o batistă?

Şocat, Aidan se căută în buzunar şi-i întinse o batistă.

— Cred că va trebui s-o luăm cumva de la început. Am să-ți aduc nişte haine uscate şi nişte ceai fierbinte, până nu te alegi cu o răceală.

— Nu, sunt foarte bine. Ar trebui...

— Nu mai vorbi. Mergem sus.

— Arăt în ultimul hal. Îşi suflă nasul cu putere. Nu vreau să mă vadă lumea aşa.

— Nu există nimeni care să nu fi vărsat vreodată o lacrimă, unii chiar la mine în local. Ieşim de aici, o luăm prin bucătărie şi suim la etaj.

Înainte ca ea să poată protesta, Aidan o luă de braț şi o trase către uşă. Jude simți cum o învăluie primul val de stânjeneală, dar el continuă s-o tragă după el în bucătărie, unde Darcy ridică privirea, nedumerită.

— Vai, Jude, ce s-a întâmplat? începu ea, apoi tăcu, fiindcă Aidan îi făcuse un semn scurt din cap, tot împingând-o pe Jude spre scara îngustă.

Deschise uşa din capul scărilor şi păşi în camera de zi, mică şi înghesuită.

— Dormitorul e acolo. Ia ce haine ți se potrivesc, iar eu am să pun de ceai.

Ea vru să-i mulțumească, să se scuze, să spună ceva, dar el deja dispăruse printr-o arcadă scundă, lăsând în urmă o tensiune aproape palpabilă, care o făcu să se simtă şi mai deprimată.

Jude se duse în dormitor. Spre deosebire de camera de zi, dormitorul se găsea într-o ordine perfectă şi era mobilat sumar. Ar fi vrut să aibă timpul şi dreptul să se uite puțin

în jur. Se duse însă repede la micul şifonier, remarcând în treacăt patul de o singură persoană, acoperit cu o cuvertură bleumarin, scrinul înalt şi vechi, puțin ros la balamale, carpeta decolorată, aşternută pe podeaua de lemn înnegrită de vreme.

Găsi o cămaşă cenuşie, ca şi starea ei de spirit. În timp ce se îmbrăca, studie pereții. Aici Aidan îşi dăduse frâu liber laturii sale romantice, îşi zise ea. Erau împodobiți cu afişe şi fotografii ale unor locuri îndepărtate.

Scene de stradă din Paris şi Londra, New York şi Florența, peisaje marine cu furtuni şi insule exotice. Munți înalți, văi liniştite, deşerturi misterioase. Şi desigur, stânci sălbatice şi coline blânde din propria sa țară. Toate erau lipite una lângă alta, ca un tapet fabulos şi excentric.

În câte locuri fusese? se întrebă ea. Oare umblase peste tot sau mai existau părți ale lumii unde să se ducă?

Oftă din străfundul sufletului, fără să-i pese că oftatul era încărcat de autocompătimire şi, luându-şi puloverul ud, se înapoie în camera de zi.

El se plimba prin cameră, dar la ivirea ei se opri. Jude arăta mai mică în cămaşa lui, părând neputincioasă, abătută şi incapabilă să facă față emoțiilor care răscoleau întreaga ființă. Prin urmare, Aidan nu zise nimic, nu încă, ci doar îi luă puloverul şi-l duse în baie, unde-l atârnă de duş, lăsându-l la uscat.

— Stai jos, Jude.

— Ai tot dreptul să fii supărat pe mine că am venit în halul ăsta şi că m-am comportat aşa. Nu ştiu cum să încep să...

— Aş vrea să taci o clipă, se răsti el.

Ea tresări, şi Aidan îşi spuse că nu era făcut din piatră. Se duse în bucătărie să pregătească ceaiul.

Fusese măritată, era singurul lucru la care putea să se gândească. Un amănunt pe care ea uitase să-l menționeze.

Aidan crezuse că Jude nu avea prea multă experiență cu bărbații, iar ea fusese măritată, divorțase şi, din câte se vedea, încă plângea după nemernicul acela.

Plângea după vreun filfizon din Chicago, care nu fusese atât de corect încât să-şi respecte jurămintele şi în tot acest timp, Aidan Gallagher tânjise după ea.

Dacă nici asta nu era îndeajuns de usturător, atunci ce?

Turnă în ceşti ceaiul negru şi tare, picurând în al său un deget bun de whisky.

Când se înapoie în camera de zi, ea stătea în picioare, cu degetele împletite.

Părul ud se făcuse numai cârlionți. Lacrimile îi secaseră.

— Mă duc jos să-mi cer scuze de la clienții tăi.

— Pentru ce?

— Fiindcă am făcut o scenă.

El puse ceştile pe masă şi-şi încruntă sprâncenele, studiind-o nedumerit şi agasat în acelaşi timp.

— Şi ce dacă? Dacă la taverna Gallagher n-avem o scenă într-o săptămână, ne întrebăm care e motivul. La naiba, stai odată jos şi nu te mai uita la mine de parcă aş fi gata să te iau la bătaie.

Se aşeză doar după ce se aşeză şi ea şi-şi luă ceaşca de ceai. Jude sorbi, îşi arse limba şi puse repede ceaşca pe masă.

— De ce nu mi-ai spus că ai fost măritată?

— Nu mi-a trecut prin cap.

— Nu ți-a trecut prin cap? Puse ceaşca pe farfurioară cu atâta violență că o făcu să zăngăne. Atât de puțin a însemnat pentru tine?

— A însemnat foarte mult, replică ea demn şi liniştit, făcându-l s-o privească printre pleoapele îngustate. Dar pentru omul cu care m-am căsătorit a însemnat mult mai puțin. Am încercat să învăț să trăiesc cu gândul ăsta.

Cum Aidan nu spunea nimic, Jude luă iarăşi ceaşca, doar ca să facă ceva cu mâinile.

— Ne cunoşteam de câțiva ani. El e profesor la universitatea la care am predat şi eu. La prima vedere, aveam multe în comun. Părinții mei îl plăceau foarte mult.

M-a cerut în căsătorie. Am acceptat.

— Îl iubeai?

— Aşa am crezut, da, dar de fapt e acelaşi lucru.

„Ba nu”, se gândi Aidan. „Nu era acelaşi lucru.” Totuşi, nu zise nimic.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Noi... ca să zic aşa, planificam totul. Lui William îi place să facă planuri amănunțite, luând în calcul detalii, posibile eşecuri şi soluții. Ne-am cumpărat o casă, care ne permitea să primim oaspeți, iar el avea ambiții mari să avanseze în carieră în departamentul lui. Am avut o nuntă sobră, în cerc foarte restrâns, exclusivist, în care s-au implicat toți oamenii potriviți. Adică, florari, comisionari, fotografi şi invitați.

Răsuflă adânc şi cum deja îşi fripsese limba, sorbi din nou din ceai.

— Şapte luni mai târziu, William a venit la mine şi mi-a spus că era nemulțumit.

Acesta a fost cuvântul lui. „Jude, sunt nemulțumit de căsnicia noastră.” Cred că i-am răspuns ceva de genul „Oh, îmi pare rău”.

Închise ochii, lăsând umilința să-i coboare în stomac, alături de whisky.

— Asta mă scoate din sărite, faptul că prima mea pornire a fost să-mi cer scuze.

El le-a acceptat cu grație, de parcă s-ar fi aşteptat să le primească. Ba nu, se corectă ea, uitându-se din nou la Aidan. Fiindcă se aştepta să le primească.

Acum Aidan simțea doar milă pentru ea, valuri de milă.

— Asta ar trebui să-ți dea de înțeles că-ți ceri scuze prea mult.

— Poate. În orice caz, mi-a explicat că, întrucât mă respecta şi voia să fie perfect cinstit cu mine, considera că trebuie să-mi spună că se îndrăgostise de altcineva.

„De o femeie mai tânără”, se gândi ea acum. „Şi mai frumoasă. Şi mai deşteaptă.”

— Nu voia s-o implice într-o poveste sordidă de adulter, aşa că îmi cerea să depun imediat actele de divorț. Urma să vindem casa şi să împărțim totul în mod egal.

Cum el era cel care inițiase despărțirea, era dispus să-mi acorde dreptul de a alege să-mi iau ce doream din tot ce achiziționasem împreună.

Aidan nu-şi lua ochii de la chipul ei. Jude îşi recăpătase calmul, avea privirea liniştită, mâinile nu-i mai tremurau. După părerea lui, era chiar prea liniştită.

Decise că-i plăcea mai mult când era pătimaşă şi reală.

— Şi tu ce ai făcut?

— Nimic. N-am făcut nimic. El şi-a obținut divorțul, s-a recăsătorit şi fiecare şi-a văzut de viața lui.

— Dar te-a rănit.

— William ar fi numit asta un efect nefericit dar inevitabil al situației.

— Atunci William e un dobitoc.

Ea zâmbi vag.

— Poate. Dar ceea ce a făcut el e mai înțelept decât să ne fi chinuit amândoi cu un mariaj care ne făcea nefericiți.

— Tu ai fost nefericită?

— Nu, dar cred că n-am fost nici fericită. Acum o durea capul şi se simțea obosită. Şi-ar fi dorit să se cuibărească undeva şi să doarmă. Cred că nu sunt făcută pentru emoții tari.

Şi el se simţea stors de puteri. Aceasta era femeia care i se aruncase pătimaş în braţe, ca la numai câteva momente să izbucnească într-un plâns amarnic.

— Nu, tu eşti o femeie calmă, aşa-i, Jude Frances?

— Da, şopti ea. Jude cea raţională.

— Păi, dacă eşti aşa cum spui, ce te-a adus azi în starea asta?

— E o prostie.

— De ce ar fi o prostie dacă pentru tine a însemnat ceva?

— Pentru că n-ar fi trebuit să însemne. N-ar fi trebuit să însemne nimic.

Îşi lăsă brusc capul pe spate şi în ochi îi reapăru scânteia care lui Aidan nu-i displăcea deloc.

— Doar suntem divorţaţi, nu? De doi ani. De ce mi-ar păsa că el pleacă în Indiile de Vest?

— Chiar aşa, de ce-ţi pasă?

— Fiindcă şi eu am vrut să merg acolo! izbucni ea. Am vrut să merg într-un loc exotic, minunat şi îndepărtat, în luna de miere. Am cumpărat broşuri. Paris, Florenţa, Bimini. Tot felul de destinaţii. Am fi putut merge în oricare dintre ele şi aş fi fost încântată. Dar el nu vorbea decât despre... despre... Schiţă un cerc cu mâna în aer, fiindcă pe moment nu-şi găsea cuvintele... dificultăţi de limbă, şocuri culturale, diverşi microbi, pentru numele lui Dumnezeu! Se înfurie din nou şi sări de pe scaun. Aşa că am mers la Washington şi am petrecut ore şi zile vizitând muzeul Smithsonian şi asistând la conferinţe.

Dacă Aidan fusese şocat de ce auzise până atunci, asta punea capac la toate.

— Aţi mers la conferinţe în luna de miere?

— Legături culturale, aproape că scuipă ea cuvintele. Aşa le numea el. Îşi ridică mâinile şi începu să se plimbe cu paşi mari prin încăpere. Din câte spunea William, majoritatea

cuplurilor au aşteptări imposibil de mari pentru luna de miere.

— Şi de ce n-ar avea? murmură Aidan.

— Întocmai! Jude se răsuci spre el, cu obrajii arzând de furie justificată. E mai bine ca două minți să se întâlnească pe un teren comun? E mai bine să mergi la un eveniment recunoscut de toată lumea? La dracu'! Ar fi trebuit să facem sex ca nebunii pe o plajă fierbinte.

Pe de o parte, Aidan era pur şi simplu fericit că asta nu se întâmplase.

— Mie mi se pare că ai scăpat definitiv de el, iubito.

— Nu asta e ideea.

Jude ar fi vrut să-şi smulgă părul din cap şi aproape o făcuse. Sângele ei irlandez începuse acum să-i fiarbă în vine într-un fel care ar fi făcut-o pe bunica să fie mândră de ea.

— Ideea e că m-a părăsit, şi asta m-a distrus. Poate nu mi-a frânt inima, dar mi-a rănit orgoliul şi egoul şi de fapt, care e diferența? Toate fac parte din mine.

— Nu-i nicio diferență, răspunse liniştit Aidan. Ai dreptate. Nu-i nicio diferență.

Faptul că fusese de acord fără să ezite nicio clipă nu făcu decât s-o înfurie şi mai tare.

— Iar acum nemernicul se duce unde voiam eu să merg. Şi vor avea şi un copil, iar el e încântat. Când vorbeam cu el cum ar fi să avem un copil, tot îi dădea cu cariera şi cu stilul nostru de viață, cu populația şi costurile la colegiu. Pentru numele lui Dumnezeu! A mai făcut şi un grafic.

— Un ce?

— Un grafic. Un nenorocit de grafic generat pe computer, în care proiecta finanțele şi starea noastră de sănătate, carierele şi managementul timpului în următorii cinci până la şapte ani. Zicea că după asta, dacă ne atingeam scopurile, puteam lua în calcul – doar atât, să luăm în calcul – conceperea unui singur copil. Dar în următorii ani

el trebuia să se concentreze pe cariera lui, pe avansările pe care le urmărea şi pe idiotul lui de portofoliu.

Acum furia devenise o ființă vie, care îşi înfipsese ghearele în pieptul ei.

— El decidea când şi dacă vom avea un copil. El decidea că dacă asta se va întâmpla, atunci nu puteam avea decât unul singur. Dacă i-ar fi stat în putință, ar fi decis şi asupra sexului copilului pe care ar fi urmat să-l avem. Eu îmi doream o familie şi el îmi venea cu grafice.

Începu să gâfâie şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Dar când Aidan se ridică să se apropie de ea, Jude clătină din cap cu înverşunare.

— Am crezut că nu-şi doreşte călătorii în străinătate şi copii. Am crezut că... ei bine, că e foarte încăpățânat când îşi pune ceva în minte, foarte pragmatic, econom şi ambițios. Dar nu era aşa. N-a fost deloc aşa. N-a vrut să meargă în Indiile de Vest cu mine. N-a vrut să-şi întemeieze o familie cu mine. Ce-i în neregulă cu mine?

— Nu-i nimic în neregulă cu tine. Chiar nimic.

— Bineînțeles că este. Luă batista lui Aidan, vorbind ba tare, ba în şoaptă, până când glasul i se frânse. Dacă n-ar fi, nu l-aş fi lăsat niciodată să plece fără să plătească. Sunt plicticoasă. S-a plictisit de mine aproape imediat după ce ne-am căsătorit. Oamenii se plictisesc de mine. Studenții şi asociații mei. Propriii părinți se plictisesc de mine.

— Asta-i o prostie! Aidan veni lângă ea, o prinse de brațe şi o zgâlțâi uşor. Nu-i nimic plicticos la tine.

— Încă nu mă cunoşti îndeajuns. Sunt plicticoasă şi cu asta, basta. Îşi trase nasul şi dădu din cap, ca să întărească cele spuse. Niciodată nu fac nimic interesant, niciodată nu spun nimic inteligent. Totul la mine e mediocru. Mă plictisesc şi eu de mine însămi.

— Cine ți-a vârât toate astea în cap?

Aidan ar fi vrut s-o zgâlțâie din nou, dar Jude arăta atât de jalnic.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că acest William, cu afurisitele lui de grafice şi nu ştiu ce chestii culturale e de fapt cel plicticos? Că dacă studenții tăi nu erau entuziasmați, asta se întâmpla fiindcă nu meseria de profesor era menirea ta?

Ea dădu din umeri.

— Eu sunt factorul comun.

— Jude Frances, cine a venit singură în Irlanda să trăiască într-un loc unde n-a mai fost niciodată, alături de oameni pe care nu i-a cunoscut niciodată şi să facă un gen de muncă pe care n-a mai făcut-o niciodată?

— Asta-i altceva.

— De ce?

— Pentru că n-am făcut decât să fug.

El îşi pierduse cumva răbdarea, dar simțea şi compătimire pentru ea.

— Nu eşti plicticoasă, în schimb eşti foarte încăpățânată. Şi un catâr ar avea de învățat de la tine. Ce dacă ai fugit, atâta vreme cât locul în care te găseai nu ți se potrivea? Nu reiese de aici că fugeai către altceva? Către ceva care să ți se potrivească?

— Nu ştiu.

Era prea obosită şi prea îndurerată ca să se mai gândească la asta.

— Şi eu am fugit la viața mea. Am fugit de unele şi spre altele. În cele din urmă am ajuns acolo unde aveam nevoie să fiu. Se aplecă şi o sărută apăsat pe frunte.

La fel ca tine. O trase după el şi-i şterse lacrimile cu degetul mare. Acum stai jos aici, cât timp mă duc jos în tavernă să pun la punct câteva lucruri. Pe urmă te conduc acasă.

— Nu, e în regulă. Mă duc singură.

— N-ai să te duci pe jos prin ploaie şi prin întuneric acum când eşti şi supărată.

Stai jos şi bea-ți ceaiul. Nu întârzii mult.

Înainte ca ea să apuce să mai protesteze, o lăsă singură, după care se opri pe scară câteva minute, să-şi pună gândurile în ordine.

Încerca să nu fie supărat pe ea că nu-i pomenise de căsătorie. Era genul de om care lua astfel de angajamente în serios, datorită credinței şi propriilor sensibilități. Căsătoria nu era ceva în care intrai şi din care ieşeai după bunul-plac, ci un legământ.

Căsnicia ei se năruise, e drept că nu din vina ei, totuşi, ar fi trebuit să-i spună.

Aici era vorba de principiu.

Aidan se avertiză singur că era necesar să depăşească momentul. Şi el va trebui să păşească cu băgare de seamă în zonele sensibile ale sufletului ei, acum că împrejurările îi redeschiseseră rănile. Nu voia să se facă vinovat că atinge ceea ce durea deja.

Doamne, se gândi el, masându-şi ceafa şi coborând spre tavernă. Femeia asta îi dădea de furcă, nu glumă.

— Ce s-a întâmplat cu Jude? îl întrebă Darcy în prima clipă când păşi în bucătărie.

— E în regulă. A primit nişte veşti de acasă care au tulburat-o peste măsură.

Luă receptorul telefonului din perete ca s-o sune pe Brenna.

— Sper că nu-i vorba de bunica ei.

Darcy puse jos comanda pe care tocmai se pregătea s-o ducă şi-l privi cu ochii plini de îngrijorare.

— Nu, nici vorbă. Am s-o sun pe Brenna, să văd dacă îmi poate ține locul câteva ore. Vreau s-o duc pe Jude acasă cu maşina.

— Bine, iar dacă ea nu poate, eu şi Shawn o să ne descurcăm.

Aidan se opri cu receptorul în mână şi zâmbi.

— Darcy, tu când vrei eşti chiar o scumpă.

— Îmi place fata asta şi cred că are nevoie de puțină veselie în viața ei. Mie mi se pare că până acum n-a avut parte de prea multă. Iar faptul că soțul a părăsit-o pentru alta înainte să se ofilească buchetul de mireasă e în măsură să...

— Stai aşa... Ştiai că a fost măritată?

Darcy ridică din sprânceană.

— Bineînțeles. Ridică tava cu comanda şi porni cu paşi săltați spre uşă. Nu-i un secret.

— Nu-i un secret, mormăi el şi, strângând din dinți, formă numărul Brennei.

„Se pare că tot satul era la curent, în afară de mine.”

Capitolul 12

Până când Aidan se înapoie şi amândoi porniră spre maşina lui, Jude avusese timp să se calmeze şi să se gândească la cele întâmplate.

Se simțea umilită dincolo de orice cuvinte. Dăduse buzna în local, apoi îl agresase sexual pe acest bărbat la locul lui de muncă. Poate că în timp – peste douăzeci sau treizeci de ani, după aprecierea ei – amintirea asta i se va părea fascinantă şi chiar amuzantă. Dar deocamdată era pur şi simplu penibilă.

La asta se adăugau țipetele, plânsetele, bâlbâielile şi înjurăturile. Punând totul cap la cap, nu ştia ce ar fi putut face ca să-i şocheze pe amândoi mai mult, doar dacă s-ar fi dezbrăcat şi ar fi dansat goală pe tejgheaua barului.

Mama ei o felicitase că îşi păstrase demnitatea în momente de stres extrem. „Ei bine, mamă, te rog, întoarce capul.”

Şi după toate astea, Aidan o conducea acasă cu maşina fiindcă era întuneric şi ploua şi fiindcă era un om de treabă.

Jude îşi imagina că el abia aşteaptă să scape de ea.

În timp ce maşina înainta săltând pe micul ei drum de acces, Jude se gândi la mai multe feluri de a atenua atmosfera stânjenitoare dintre ei, dar toate i se păreau că sună fals sau prostesc. Şi totuşi, trebuia să spună ceva. Altfel ar fi fost o laşitate şi o impoliteţe din partea ei.

Răsuflă adânc şi-şi goli plămânii de aer.

— Tu o vezi?

— Pe cine?

— La fereastră.

Jude întinse mâna şi-l apucă strâns de braţ, cu ochii aţintiţi către chipul de la fereastra casei.

El ridică privirea şi surâse vag.

— Da. Aşteaptă. Mă întreb dacă timpul are alte valori pentru ea, dacă un an face doar cât o zi.

Opri motorul şi rămaseră cu ploaia bătând în geamuri până când chipul dispăru de la fereastră.

— Chiar ai văzut-o. N-ai zis doar aşa.

— Sigur că am văzut-o, la fel cum am văzut-o şi altă dată şi cum am s-o revăd şi de acum înainte. Aidan întoarse capul, privind atent profilul lui Jude. Sper că nu ţi-e teamă să stai aici cu ea, da?

— Nu. Râse că răspunsul îi venise atât de uşor. Deloc. Presupun că ar trebui să-mi fie, dar nu mi-e deloc teamă aici şi nici cu ea. Uneori...

— Uneori ce?

Ea şovăi din nou, spunându-şi că n-ar trebui să-l reţină. Dar era atât de plăcut aici, în maşină, la căldură, cu ploaia bătând darabana şi ceţurile plutind în jur.

— Păi, uneori o simt. E ceva în aer. Un fel de... nici nu ştiu cum să explic... un fel de adiere. Şi asta mă întristează, fiindcă şi ea e tristă. Şi l-am văzut şi pe el.

— Pe el?

— Pe prinţul din poveste. L-am întâlnit de două ori când am mers să pun flori pe mormântul lui Maude. Ştiu că pare o nebunie... ştiu că poate ar trebui să merg la medic să-mi facă nişte analize, dar...

— Am spus eu că-i o nebunie?

— Nu.

Jude expiră adânc, dând afară tot aerul pe care îl reţinuse în plămâni.

— Presupun că de asta ţi-am şi spus, fiindcă n-ai face aşa un comentariu. Şi nici n-ai gândi astfel.

Nici ea nu gândea aşa. Nu mai gândea aşa.

— L-am întâlnit, Aidan. Se foi pe locul ei şi se răsuci spre el, cu ochi strălucitori.

I-am vorbit. Prima oară am crezut că era cineva care locuia prin preajmă. Dar a doua oară a fost ca un vis, ca un soi de transă sau... Am ceva! zise ea sub impulsul momentului. Vreau să-ţi arăt. Ştiu că probabil vrei să te întorci acasă, dar nu te reţin decât un minut.

— Mă inviţi înăuntru?

— Da. Aş vrea...

— Atunci am timp berechet.

Coborâră din maşină şi porniră prin ploaie. Puţin neliniştită, Jude îşi netezi părul ud în timp ce intrau în casă.

— E la etaj. Am să ţi-l aduc. Vrei nişte ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci... aşteaptă puţin, zise ea şi urcă scările în fugă până în dormitor, unde ascunsese diamantul printre şosete.

Când coborî, ţinându-l ascuns la spate, Aidan deja aprindea focul. Strălucirea lui îl învăluia aşa cum stătea

îngenuncheat pe podea şi inima lui Jude zvâcni în acelaşi timp fericită şi îndurerată.

Era la fel de frumos ca prinţul din poveste, îşi zise ea. Focul îi scotea în evidenţă castaniul întunecat al părului şi juca pe toate trăsăturile feţei lui, punând scântei de aur în minunaţii lui ochi albaştri.

Era oare de mirare că se îndrăgostise de el?

Oh, Doamne! Se îndrăgostise de el! Simţi forţa descoperirii ca pe o lovitură în stomac, care aproape o făcu să geamă. Câte greşeli idioate putuse să facă într-o singură zi?

Nu-şi putea permite să se îndrăgostească de un irlandez superb, să-şi frângă inima din pricina lui, să se facă de râs. El căuta cu totul altceva şi nu ascundea asta. Voia sex şi plăcere, distracţie, amuzament. Şi tovărăşie, îşi imagina ea. Nu voia o femeie cu privirea languroasă care să se îndrăgostească de el, mai ales una care deja dăduse greş în singura relaţie serioasă în care îşi îngăduise să intre.

El căuta o aventură, ceea ce era cu totul altceva decât iubirea. Iar dacă ea voia să reuşească aici, cu el, să-şi dăruiască plăcerea unei relaţii cu el, atunci trebuia să înveţe să facă distincţia între cele două.

Nu va complica lucrurile. Nu va mai despica firul în patru. Nu va strica şi asta.

Aşadar, când el se ridică, Jude îi zâmbi.

— E minunat să vezi cum arde focul într-o noapte ploioasă. Mulţumesc.

— Atunci vino mai aproape de el.

Îi întinse mâna.

Jude îşi zise că păşea chiar în foc. Şi puţin îi păsa dacă se ardea. Se apropie de el, cu ochii în ochii lui. Încet luă mâna de la spate şi-şi răsfiră degetele. Ţinea în palmă diamantul, care sclipea superb şi luminos.

— Sfântă inimă a lui Iisus! Aidan rămase cu ochii la piatră, clipind des. Asta e ce cred eu că este?

— Le revărsa din săculețul lui ca pe bomboane. Nestemate atât de strălucitoare că mă dureau ochii. Le-am văzut cum se preschimbau în flori pe mormântul lui Maude. Afară de ăsta, care a rămas aşa cum era. N-ar fi trebuit să cred, murmură ea, cu gândul atât la iubire, cât şi la diamantul din palmă. Dar iată-l aici.

Aidan i-l luă din mână, ținându-l în lumina focului. Piatra păru să pulseze, apoi se linişti.

— Are toate culorile curcubeului. Aici e vorba de magie, Jude Frances. Îşi ridică privirea spre ea. Ce ai de gând să faci cu el?

— Nu ştiu. Voiam să-l duc la un giuvaiergiu ca să-l evalueze, aşa cum voiam să fiu şi eu evaluată la un medic. Dar m-am răzgândit. Nu vreau să fie testat, studiat, cercetat şi evaluat. Mi-e de ajuns să-l am, nu crezi? Să ştiu că există.

Până acum n-am avut prea multe lucruri în viața mea în care să cred. Vreau să schimb asta.

— Foarte înțelept din partea ta. Şi curajos. Poate e chiar motivul pentru care ți-a fost dat diamantul. Îi luă mâna, întorcând-o cu palma în sus. Îi puse piatra în palmă şi-i închise degetele peste ea. E pentru tine, cu vraja pe care o conține, oricare ar fi ea. Mă bucur că mi-ai arătat-o.

— Simțeam nevoia să-ți spun asta.

Jude strânse cu putere piatra în pumn şi, deşi ştia că era absurd, îşi zise că-şi lua curaj de la ea.

— Ai fost atât de înțelegător şi de răbdător cu mine. Cu purtarea mea revoltătoare, cu felul în care mi-am vărsat nervii pe tine. Nu ştiu cum să mă revanşez.

— Nu țin o evidență.

— Ştiu. Ştiu că n-ai face asta. Eşti cel mai bun om pe care îl cunosc.

El reuşi să nu tresară.

— Bun, da?

— Da, foarte.

— Şi înțelegător şi răbdător.

Ea îşi arcui buzele.

— Da.

— Aşa, ca un frate.

Jude reuşi să-şi păstreze zâmbetul.

— Păi... eu... mm...

— Şi tu ai obiceiul să te arunci în brațele bărbaților pe care îi consideri ca pe nişte frați?

— Trebuie să-ți cer scuze pentru asta, pentru că te-am pus într-o situație penibilă.

— Nu-ți spuneam că îți ceri scuze mult prea des? Doar răspunde-mi la întrebare.

— Mmm... păi... De fapt, până acum nu m-am aruncat niciodată în brațele cuiva.

— Deci e adevărat? Atunci mă simt flatat, deşi în acel moment erai tare abătută.

— Da. Da, eram.

Acum simțea piatra în pumn ca pe o bucată de plumb. Se răsuci în loc, bucuroasă că se poate întoarce o clipă cu spatele la el şi puse diamantul pe consola şemineului.

— Acum eşti abătută?

— Nu. Nu, mulțumesc, acum sunt bine.

— Atunci hai să încercăm din nou.

O întoarse spre el şi când ea deschise buzele, surprinsă, Aidan i le acoperi cu ale lui. Trupul ei zvâcni, acel şoc de o clipă care lui Aidan i se părea atât de excitant.

— Acum te mai gândeşti că sunt blând şi răbdător? murmură el, muşcând-o uşor de curbura gâtului.

— Acum nu mă mai pot gândi la nimic.

— Perfect.

Dacă exista ceva mai puternic decât o femeie care îşi descoperă pasiunea, Aidan nu descoperise nimic de acest gen până în acel moment.

— Te plac mai mult aşa.

— Mă gândeam că ai să fii furios sau…

— Iar te gândeşti. O sărută de mai multe ori, urcând cu buzele spre tâmplă. Va trebui să te rog să nu te mai gândeşti atât.

— Bine. În regulă.

Acordul ei gâfâit îi stârni dorința.

— Mavourneen dheelish[16]. Vreau să fii a mea în seara asta.

Buzele lui le cuprinseră din nou pe ale ei, risipindu-i şi puținele gânduri pe care le mai avea în minte.

— Trebuie să fii a mea în seara asta. Nu pot continua aşa, doar visând la tine.

— Mă mai doreşti?

Plăcerea şi uimirea din vocea ei aproape că-l făcură să cadă în genunchi. Lipsa ei totală de orgoliu îl făcea să se simtă umil.

— Te vreau toată. În seara asta nu-mi cere să plec.

Jude îşi urmase inima venind în acest loc, unde îl găsise pe el. Acum avea să-şi urmeze din nou inima.

— Nu. Îşi înfipse mâinile în părul lui şi-i răspunse la sărut cu toată iubirea şi pasiunea nou descoperite în ea. Nu, nu pleca.

Aidan ar fi putut s-o culce la podea, s-o posede acolo şi să-şi trăiască amândoi momentul de plăcere în fața focului. Niciunul din ei nu mai era un copil şi amândoi îşi doreau să-şi aparțină. Dar el îşi aminti o promisiune pe care i-o făcuse şi o luă în brațe. Văzând uimirea de pe chipul ei, înțelese că avea dreptate.

— Ți-am spus că prima oară va fi lent şi minunat. Sunt un om de cuvânt.

---

[16] „Zeița mea iubită”, în limba irlandeză, în original (n.tr.)

Nimeni n-o mai dusese în braţe până atunci. Acel gest romantic era năucitor, o fantezie erotică, o imagine în ramă aurită. În timp ce sângele îi bubuia în urechi ca tunetul, el o duse în braţe pe scări până în dormitor.

Jude era recunoscătoare pentru întunericul din cameră. Pe întuneric îi era mai uşor să nu fie timidă. El o aşeză pe marginea patului şi ea închise ochii, numai ca să-i deschidă iarăşi brusc când el aprinse veioza de pe noptieră.

— Frumoasa Jude, murmură el, zâmbindu-i. Rămâi o clipă acolo unde eşti, iar eu am să aprind focul.

Focul, se gândi ea. Sigur că ar fi fost plăcut să facă focul. Îşi împleti degetele, străduindu-se să-şi liniştească nervii şi să-şi potolească dorinţa. Un foc însemna atmosferă şi căldură. El îşi dorea o anume atmosferă. Oh, Doamne, de ce nu-i venea în minte nimic din ce ar fi putut să spună? De ce nu avea un neglijeu frumos, o lenjerie pe care s-o îmbrace ca să-i ia ochii?

Fără o vorbă, îl privi cum se ridică în picioare de îndată ce izbucnesc primele flăcări şi cum începe să aprindă lumânările răspândite prin încăpere.

— În seara asta aveam de gând să te sun şi să te invit la cină.

Ideea era o surpriză pentru Jude: îl privi nedumerită.

— Zău?

— Acum va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

Nu-şi lua ochii de la ea. O vedea cât era de emoţionată, chiar îi plăcea asta, dar stinse lampa din nou. Acum dormitorul era scăldat într-un joc de umbre şi lumini.

— Nu prea mi-e foame.

— Am să mă ocup eu de asta, râse el.

Spre uluirea lui Jude, Aidan se lăsă pe vine şi se apucă să-i scoată pantofii.

— Am simţit o foame pentru tine din clipa în care ai păşit pentru prima oară în taverna mea.

Ea îşi înghiţi nodul din gât. Unul mare. Era tot ce putea face. El îşi trecu uşor degetul peste talpa ei goală, şi Jude simţi că i se opreşte răsuflarea.

— Ai picioare frumoase.

O spuse pe un ton de conversaţie, cu o sclipire poznaşă în ochi, apoi îi luă piciorul şi începu să-i muşte uşor fiecare deget. Aerul ţâşni din plămânii lui Jude, iar degetele i se înfipseră în saltea ca nişte gheare.

— Totuşi, trebuie să recunosc că după ce ţi-am văzut umerii uzi şi trandafirii azi-dimineaţă, am o preferinţă pentru ei.

— Umerii... oh...

El începu să-i sărute şi celălalt picior, lăsându-i mintea pustiită de orice gând.

— Poftim?

— Umerii tăi. Îmi plac.

Cum era destul de adevărat, Aidan se ridică şi o săltă pe Jude în picioarele care abia o mai ţineau.

— Sunt graţioşi, dar puternici.

În timp ce vorbea, începu să-i descheie cămaşa împrumutată de la el. Ca să prelungească aşteptarea, nu-i scoase cămaşa, ci doar îi dezgoli umerii, ca să poată face ceea ce-şi imaginase, şi anume, să-şi plimbe limba pe rotunjimea lor.

— Oh, Doamne!

Senzaţia i se răspândi în tot trupul ca o pulbere de aur, până când totul înlăuntrul ei începu să strălucească. Se sprijini de coapsele lui ca să-şi găsească echilibrul, iar el începu s-o sărute pe gât şi pe maxilar, de parcă ar fi degustat diverse feluri de mâncare la un banchet.

Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei, parcă în glumă, stârnind propria ei foame. El o recunoscu în geamătul înăbuşit şi se întoarse s-o guste din nou.

Mâinile ei lunecară pe spatele lui şi trupul i se lipi de al lui, începând să se mişte ca prin vis, în timp ce capul i se lăsă pe spate, în semn de abandon.

Încet şi minunat, aşa spusese el. Şi chiar aşa era. Cu lumina pâlpâitoare a lumânărilor, cu ploaia care bătea uşor în fereastră, cu propriile ei suspine în urechi, cu sărutările lui catifelate din ce în ce mai prelungi şi mai pătimaşe. I se părea că trupul i se trezeşte la viață la atingerea lui pasionată, bărbătească şi perfectă.

Când el îşi scoase cămaşa, ea gemu de plăcere şi începu să-şi plimbe degetele pe spinarea lui, masându-i muşchii.

Inima lui bătea lipită de a ei. Mângâierile ei timide şi şovăielnice îl înnebuneau.

Erau minunate. Buzele ei atât de moi i se ofereau fără rezerve. Felul în care ea se cutremură de un fior – nelinişte şi aşteptare – când el îi desfăcu fermoarul pantalonilor, lăsându-i să alunece la podea, îi aduse un nou val de fierbințeală în sânge. Cuvinte tandre în irlandeză îi ardeau creierul şi i se rostogoleau de pe buze. Începu s-o sărute pe obraz, pe gât şi din nou pe umerii ei frumoşi, până când fiorul ei se preschimbă în cutremur şi suspinul în răsuflare întretăiată.

Încet, fără grabă, îşi impuse el. Dar de unde ar fi putut să ştie că dorința de a o poseda avea să-şi ridice capul ca un şarpe, înfigându-şi colții în sufletul lui?

Temându-se să n-o sperie, îşi lipi buzele de baza gâtului ei şi rămase astfel până când reuşi să-şi domolească patima din el.

Jude plutea, prea plină de senzații ca să observe schimbările de ritm. Visătoare, întoarse capul, îi găsi buzele şi-l sărută intens. I se părea că i se topesc oasele şi simțea în vintre o apăsare minunată. Fiecare părticică din trupul ei se aprindea la atingerea lui.

Asta înseamnă să faci dragoste, era singurul gând care îi umbla prin minte. În sfârşit! Cum de putuse lua altceva drept asta?

Dar el îşi dorea mai mult. Îşi lăsă deoparte cămaşa, încântat de sutienul ei alb şi simplu. Ca să-şi facă o plăcere, îşi plimbă degetul peste marginea de sus. În jurul unei aluniţe minuscule.

Ea simţi că n-o mai ţin picioarele.

— Aidan...

— Azi-dimineaţă când am văzut punctuleţul ăsta, murmură el cu ochii la ea, mi-a venit să te muşc.

Cum ea nu reuşi decât să clipească, Aidan zâmbi larg şi-i desfăcu sutienul.

— M-am întrebat ce alte mici secrete sexy ascunzi sub hainele tale atât de îngrijite.

— N-am niciun fel de secrete sexy.

Sutienul căzu pe podea. Aidan îşi coborî privirea, văzu că pielea ei se îmbujorase uşor şi găsi în asta o plăcere vinovată şi erotică.

— Te înşeli, spuse el liniştit, prinzându-i sânii în căuşul palmelor.

Ea tresări şocată şi ochii i se aprinseră de o sclipire uluită. Ca s-o testeze, îşi plimbă degetele mari peste sfârcuri, văzând cum ochii ei de culoarea mării se învăluie în ceaţă.

— Nu, nu închide ochii, îi ceru el, culcând-o pe pat. Nu încă. Vreau să văd ce simţi atunci când te ating.

Fără să-şi ia ochii de la chipul ei, îi savură trupul, învăţându-i secretele pe care ea susţinea că nu le are. Piele catifelată şi păr răvăşit, cu miros de ploaie.

Rotunjimi blânde, adâncituri subtile. Când îşi plimba uşor mâinile muncite peste trupul ei, ea tremura de aşteptare. Fiecare secret descoperit de el era o plăcere pentru amândoi.

Când el o gustă, lumea din jurul ei se topi, lăsând în urmă doar năvala sângelui ei şi senzaţia fierbinte a gurii lui pe pielea ei.

Gata să explodeze, se arcui sub atingerea lui. Trupul lui se culcă peste al ei.

Începu să se mişte înspre el şi dorinţa dureroasă deveni plăcere, o plăcere aproape insuportabilă. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, oprindu-i ţipătul de plăcere. El continuă să-i dăruiască plăcere, până când răsuflarea ei se preschimbă în suspine şi trupul i se topi sub atingerea lui.

Acum ochii care îl fascinau atât de mult nu mai vedeau nimic, pielea ei lucea de transpiraţie. Nu numai lumea ei dispăruse, dar şi a lui. Tot ce mai rămăsese era ea.

Îi rosti numele o dată, apoi o pătrunse. Două fierbinţeli, două dorinţe într-una singură, puternică şi profundă. Rămase nemişcat până când ea se încolăci în jurul trupului lui.

Deveniţi una, se mişcau în acelaşi ritm, cu gesturi prelungi, care hrăneau sufletul. Ea surâdea în extaz. Luminile pâlpâiau, la fel ca scânteierile diamantului, în timp ce buzele lui se arcuiau într-un zâmbet răspunzând zâmbetului ei.

Asta era magia adevărată, se gândi ea. Cea mai puternică magie. Şi, agăţându-se de această magie, sări împreună cu el de pe marginea lumii.

Lumânările răspândeau lumini şi umbre. Focul sfârâia, iar ploaia bătea la fereastră. În patul ei se găsea un bărbat superb, interesant, fascinant şi minunat de gol.

Jude se simţea ca o pisică ce tocmai primise cheia unei lăptării.

— Îmi pare foarte bine că William va avea un copil.

Aidan întoarse capul, descoperi că avea obrazul îngropat în părul ei şi îşi culcă fruntea la loc.

— Ce naiba are de-a face William cu asta?

— Nu mi-am dat seama că am vorbit cu voce tare.
— Ce poate fi mai rău decât să te gândeşti la alt bărbat când eu încă nu mi-am tras sufletul după ce am făcut dragoste cu tine?
— Nu mă gândeam la el în acest fel!
Îngrozită, se ridică în capul oaselor, prea ruşinată ca să-şi dea seama că era dezbrăcată.
— Mă gândeam doar că dacă n-ar fi aşteptat un copil, mama nu mi-ar fi spus nimic, eu nu m-aş fi supărat şi n-aş fi venit la tavernă şi... totul a dus la ceea ce s-a întâmplat aici, sfârşi ea cu glas nesigur.
El încă mai avea energie ca să se arate arogant.
— Te-aş fi adus aici până la urmă, îi zise, ridicând din sprânceană.
— Mă bucur că a fost astă-seară. Acum. Pentru că a fost perfect. Iartă-mă. Am spus o prostie.
— Va trebui să încetezi să mai presupui că fiecare gând care îți trece prin minte şi pe care ajungi să-l rosteşti e o prostie. Şi cum există o logică în înşiruirea de care ai vorbit adineauri, să bem în cinstea momentului când s-a trezit la viața virilitatea lui William.
Uşurată, Jude îi zâmbi larg.
— Am putea, deşi el nu-i nici pe jumătate atât de bun la pat ca tine. În aceeaşi clipă, zâmbetul ei vesel se preschimbă într-o expresie îngrozită. Vai de mine, ce am spus!
— Dacă îți închipui că pentru mine este o jignire, te înşeli. Chicotind, Aidan se ridică şi el în capul oaselor şi o sărută zgomotos. Aş zice că asta mai merită un toast. În cinstea prostiei lui William de a nu recunoaşte nestemata pe care a avut-o şi care astfel a ajuns la mine.
Jude îl înlănțui cu brațele şi-l strânse cu putere la piept.
— Nimeni nu m-a atins vreodată aşa cum ai făcut-o tu. Şi îmi închipuiam că nimeni n-ar fi vrut s-o facă.

— Uite că eu deja vreau s-o fac din nou. O sărută în îndoitura gâtului. Ce-ai zice să mergem jos să bem un vin sau nişte supă, orice. Pe urmă ne întoarcem şi luăm totul de la capăt?

— Cred că-i o idee minunată.

Jude îşi impuse să nu se ruşineze când se dădu jos din pat ca să pună ceva pe ea.

El deja văzuse tot ce era de văzut, aşa că era absurd să mai fie timidă.

Cu toate astea, răsuflă uşurată când se îmbrăcă din nou cu cămaşa de împrumut şi cu pantalonii. Dar când întinse mâna după o bentiță ca să-şi prindă părul, Aidan îi puse o palmă pe umăr, făcând-o să tresară violent.

— De ce-ți legi părul la spate?

— Fiindcă îmi stă îngrozitor.

— Îmi place când îl laşi liber. Îşi trecu degetele prin părul ei. Are ceva sălbatic, culoarea asta intensă.

— E şaten.

Întotdeauna îşi socotise părul la fel de original ca o coajă de copac.

— Şi nurca e cafenie, iubito. O sărută pe vârful nasului. Ce o să mă fac cu tine, Jude Frances, dacă vreodată îți vei scoate ochelarii de cal şi te vei vedea aşa cum eşti în realitate? Cred că ai să fii o grozăvie. Acum hai şi lasă-ți părul aşa cum e, adăugă el, trăgând-o către uşă. La urma urmei, eu sunt cel care îl priveşte.

Jude era prea mulțumită ca să mai comenteze, dar de cum ajunseră în bucătărie, luă atitudine.

— Tu ai pregătit micul dejun, aşa că eu am să gătesc cina, zise ea, scoțând vinul.

Nu mă prea pricep la bucătărie, aşa că va trebui să te mulțumeşti cu rezervele mele.

— Şi cam care ar fi astea?

— Supă de conservă şi sendvişuri cu brânză la grătar.

— Perfect pentru o noapte ploioasă. Aidan luă vinul şi se instală pe un scaun la masa din bucătărie. În plus, voi avea plăcerea să te privesc cum le pregăteşti.

— Când am dat prima oară cu ochii de bucătăria asta, mi s-a părut încântătoare.

Jude se duse la plită şi aprinse focul cu o uşurință care îl miră puțin pe Aidan. Pe urmă mi-am dat seama că nu exista maşină de spălat vase, nici cuptor cu microunde şi nici măcar un deschizător electric de conserve sau un aparat de făcut cafea. Râzând, luă o conservă de supă din cămară şi începu s-o deschidă cu micul deschizător manual. Ca să-ți spun drept, m-am speriat puțin. Şi iată că până acum am făcut multe în bucătăria asta şi mi-a plăcut ce am gătit aici mai mult decât tot ce am pregătit în bucătăria din apartamentul meu. Iar bucătăria aia e ultimul răcnet. Aragaz cu inducție, frigider încastrat. În timp ce vorbea, puse supa la încălzit şi umblă în frigider, căutând brânza şi untul. Sigur că n-am gătit nimic complicat. Îmi fac curaj să încerc pâinea cu bicarbonat. Mi se pare ceva elementar şi dacă îmi iese cât de cât, mă gândesc să încerc să fac şi o prăjitură.

— Adică ai chef să coci ceva?

— Cred că da. Îi zâmbi peste umăr, în timp ce întindea untul pe pâine. Dar e o mare provocare când n-ai mai făcut în viața ta aşa ceva.

— N-ai să ştii dacă îți place decât dacă ai să încerci.

— Ştiu. Detest să dau greş.

Clătină din cap, în timp ce încălzea tigaia.

— Ştiu că-i o problemă. De asta n-am încercat atâtea lucruri pe care mă gândesc să le încerc. Întotdeauna mă conving pe mine însămi că o să dau greş, aşa că nici nu încerc. Asta fiindcă am fost copilul neîndemânatic al unor părinți plini de talente.

Puse sendvişurile în tigaie, încântată să le audă sfârâind vesel.

— Dar sendvişurile mele prăjite sunt destul de bune, aşa că n-ai să mori de foame.

Se întoarse şi se izbi de pieptul lui.

Gura lui o cuprinse iar pe a ei. Fierbinte, puțin aspră şi foarte excitantă. După un timp, Aidan o lăsă să răsufle şi încuviință din cap.

— Din câte am văzut, nu eşti deloc neîndemânatică la asta, şi nici la altele.

Mulțumit, se întoarse la scaunul lui şi la vin.

Jude reuşi să-şi vină în fire exact la timp ca să nu-i dea supa în foc.

El rămase peste noapte, ca ea să se poată cuibări, caldă, lângă el. La răsăritul soarelui, când lumina se strecura pe fereastră făcând să sclipească aerul, Aidan se întinse după ea din nou, făcând dragoste într-un fel care o lăsă cufundată în vise.

Când Jude se trezi, el stătea pe marginea patului, lângă ea, cu o ceaşcă de cafea în mână, mângâindu-i părul.

— Oh! Cât e ceasul?

— E trecut de zece şi ți-am distrus reputația.

— Zece? Jude se ridică grăbită, surprinsă şi recunoscătoare pentru ceaşca de cafea pe care i-o oferea Aidan. Reputația mea?

— Acum nu mai ai ce face. Am vrut să plec în zori, ca să nu vadă nimeni maşina mea pe aleea ta. Dar m-am luat cu altele.

Ea oftă adânc.

— Îmi aduc aminte.

— Acum o să umble vorba că băiatul lui Gallagher se culcă cu americanca.

Ei îi sticliră ochii.

— Chiar aşa? Ce frumos!

Aidan râse şi o trase uşor de păr.

— Mă gândeam cumva că s-ar putea să-ţi placă.

— Mi-ar plăcea şi mai mult dacă ţi-aş ruina şi eu reputaţia. N-am mai distrus niciodată reputaţia cuiva până acum.

Îi atinse obrazul, fericită că putea face asta şi-şi plimbă degetul peste gropiţa îngustă din bărbia lui.

— Aş putea fi americanca de moravuri uşoare care îl fură pe proprietarul tavernei Gallagher de sub nasul femeilor de prin partea locului.

— Păi, dacă te-ai hotărât să fii o femeie de moravuri uşoare, atunci mă întorc diseară, după ce închid taverna şi poţi profita de mine în chip nepermis.

— Mi-ar face plăcere.

— Lasă-mi lumina aprinsă, iubito. Se aplecă s-o sărute şi zăbovi aşa îndeajuns de mult cât să nu se mai simtă în largul lui. Hârţoage nenorocite! bombăni el.

Trebuie să merg să mă ocup de ele. Să-ţi fie dor de mine, Jude, da?

— Sigur.

După plecarea lui, Jude se sprijini în perne, ascultând zgomotul uşii care se închidea în urma lui, apoi motorul de la maşină.

Timp de vreo oră nu făcu nimic, ci rămase în pat, fredonând un cântecel.

Capitolul 13

Am o aventură.

Jude Frances Murray are o aventură pasională cu un irlandez superb, fermecător şi sexy.

Ador să scriu aceste cuvinte.

Abia mă pot abţine să nu mă comport ca o şcolăriţă şi să-i scriu numele la nesfârşit într-un caiet.

Aidan Gallagher. Ce nume minunat!

E atât de frumos! Ştiu că e frivol să mă limitez doar la aspectul fizic al cuiva, dar... Păi, dacă nu pot fi frivolă în paginile propriului jurnal, atunci unde?

Are părul castaniu-închis, iar lumina soarelui îi dă luciri roşietice. Are ochi superbi, de un albastru-închis şi strălucitor, iar când îi îndreaptă către mine şi mă priveşte aşa cum face întotdeauna, simt că totul înlăuntrul meu se înfierbântă şi se topeşte. Are chipul săpat în piatră – oase bune, cum zice bunica. Zâmbeşte uşor şi galeş şi are o mică gropiță în bărbie.

Trupul lui... nici nu-mi vine să cred că a stat culcat peste al meu, apoi sub mine.

E atât de dur şi de vânjos, cu muşchii tari ca fierul. Puternic, cred că acesta este cuvântul potrivit.

Iubitul meu are un trup puternic.

Presupun că am fost îndeajuns de frivolă.

Bun... am terminat.

Celelalte calități ale lui sunt la fel de impresionante. E foarte blând şi are mult simț al umorului. Ştie să asculte. E un obicei pe cale de dispariție, dar Aidan se pricepe grozav la asta.

Relațiile lui de familie sunt puternice şi profunde, simțul datoriei la muncă, admirabil. Mintea lui mi se pare fascinantă, iar talentul de povestitor inegalabil.

Adevărul e că l-aş putea asculta ceasuri întregi.

A călătorit enorm, a văzut locuri la care eu doar am visat să ajung. Acum că părinții lui s-au stabilit la Boston, el a preluat afacerea familiei şi rolul de cap al familiei, cu o autoritate calmă şi lipsită de pretenții.

Ştiu că n-ar trebui să mă îndrăgostesc. Între mine şi Aidan există o relație fizică ce ne mulțumeşte pe amândoi, precum şi o prietenie frumoasă şi afectuoasă.

Amândouă sunt prețioase pentru mine şi ar trebui să fie mai mult decât de ajuns pentru oricine.

Dar nu mă pot împiedica să-l iubesc.

Mi-am dat seama că tot ce s-a scris despre dragoste este perfect adevărat. Aerul e mai plăcut, soarele mai strălucitor. Cred că sunt cu capul în nori de zile întregi.

E înfricoşător. Şi minunat.

Niciodată n-am trăit aşa ceva. Habar nu aveam că în mine există astfel de sentimente. Sentimente pătimaşe, amețitoare şi absolut nebuneşti.

Ştiu că sunt acelaşi om. Mă privesc în oglindă şi acolo văd acelaşi chip. Şi totuşi, parcă sunt mai mult de atât. Ca şi cum nişte părticele ascunse sau necunoscute şi-ar fi găsit dintr-odată locul în ființa mea.

Îmi dau seama de stimulii fizici şi emoționali, de încărcătura de endorfine şi...

Oh, la naiba cu toate astea! Starea asta nu trebuie nici analizată, nici catalogată. E de ajuns să existe.

Felul în care vine noaptea până la căsuța mea e de un romantism nebunesc. Vine prin neguri sau la lumina lunii şi-mi bate la uşă. Îmi aduce flori de câmp, scoici sau pietre frumoase.

Îmi iubeşte trupul într-un fel despre care doar citisem în cărți. Oh, Doamne, e limpede că cititul a trecut pe locul doi.

Mă simt fluşturatică. Trebuie să râd de mine însămi. Lui Jude Frances Murray îi place să facă sex. Şi plăcerea asta nu dă semne să se domolească.

Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de bine.

Habar nu aveam că o poveste de dragoste te poate face să te simți atât de bine.

De ce nu mi-a spus nimeni?

Când mă privesc în oglindă, mă simt frumoasă. Mă imaginez frumoasă. Mă simt frumoasă.

Azi mă duc s-o iau pe Darcy ca să mergem împreună la cumpărături la Dublin.

Îmi voi cumpăra tot felul de lucruri extravagante, fără un motiv anume.

Casa familiei Gallagher era veche şi frumoasă şi se înălța la marginea satului, pe un deluşor abrupt, cu fața la mare. Dacă Jude ar fi întrebat, i s-ar fi spus că fiul lui Shamus, un alt Aidan, construise casa în acelaşi an în care se căsătorise.

Gallagherii nu-şi câştigau traiul pe mare, dar le plăcea s-o privească.

Alte generații adăugaseră diverse aripi casei în decursul timpului, în măsura în care avuseseră timp şi bani. Acum existau multe camere, majoritatea cu vedere la mare.

Casa în sine era din lemn de culoare închisă şi piatră gălbuie, care păreau asamblate fără vreo grijă anume pentru stil. Lui Jude acest lucru i se părea inexplicabil şi unic. Avea doua etaje, cu o terasă largă în față, care ar fi avut nevoie de un strat de vopsea şi o potecă îngustă de piatră roasă de cât se circulase pe ea. Ferestrele aveau geamuri romboidale, despre care Jude îşi imagina că era un calvar să fie spălate.

Lui Jude i se părea că acea casă era undeva între grandios şi bizar, având suficient din fiecare. Iar cu ceața uşoară de dimineață plutind în jur, era învăluită şi în mister.

Se întrebă cum fusese copilăria lui Aidan în această casă mare şi întortocheată, la o aruncătură de băț de plajă şi suficient de aproape de sat ca să adune nenumărați prieteni.

Pentru ochii de acum experimentați ai lui Jude, grădinile ar fi avut nevoie de puțină îngrijire, dar aveau un fel de frumusețe sălbatică.

O pisică neagră şi slabă, lungită pe alee, o țintui pe Jude cu o privire rece a ochilor ei galbeni. Sperând că pisica nu se

va repezi la ea, Jude se aplecă şi o scărpină timid între urechi.

Pisica o răsplăti pentru atenția acordată, închizând ochii pe jumătate şi începând să toarcă tare, ca un tren de marfă.

— El e But. Shawn, în picioare în pragul uşii de la intrare, îi zâmbi larg lui Jude.

Prescurtarea de la Belzebut, fiindcă e un diavol de motan. Intră să bei un ceai, Jude. Dacă te aştepți ca Darcy să fie gata la timp, înseamnă că n-o cunoşti.

— Nu-i nicio grabă.

— Foarte bine, fiindcă se aranjează în oglindă o oră întreagă chiar şi când se duce să cumpere o sticlă de lapte. Dumnezeu ştie cât se va admira în oglindă pentru un drum la Dublin. Se dădu la o parte, făcându-i loc lui Jude să intre, apoi strigă peste umăr: Darcy, a venit Jude! Zice să-ți mişti odată fundul ăla încrezut dacă vrei să te ducă la Dublin cu maşina.

— Oh, dar eu n-am... izbucni Jude, fâstâcită, făcându-l pe Shawn să pufnească în râs, în timp ce o trăgea înăuntru cu un braț ferm.

— Nici n-o să-i pese. Vrei un ceai?

— Nu, mulțumesc.

Jude privi în jur, observând că sufrageria în care dădea micul hol de la intrare era plină de mobilă şi confortabilă.

Un adevărat cămin, se gândi ea. Se simțea atmosfera de cămin şi de familie. O încăpere primitoare.

— Aidan e la tavernă să primească marfă. Shawn o prinse de mână cu un gest prietenos şi o trase după el în sufragerie. De mult voia să petreacă puțin timp cu ea, s-o cunoască mai îndeaproape pe femeia care îl încântase peste măsură pe fratele lui. Aşa că va trebui să te mulțumeşti cu mine.

— Nu mi se pare o corvoadă.

El râse din nou, şi Jude îşi dădu seama că până acum câteva luni n-ar fi flirtat cu atâta uşurinţă şi inocenţă cu un bărbat. Cu siguranţă nu cu unul care avea un chip de înger pus pe rele.

— Fratele meu nu mi-a dat până acum ocazia să schimb cu tine mai mult de câteva vorbe. Ochii lui sclipiră poznaşi. Cu alte cuvinte, te-a păstrat numai pentru el.

— De câte ori vin la tavernă, mereu eşti la bucătărie.

— Unde sunt ţinut în lanţuri. Dar putem recupera acum.

Jude îşi dădu seama că şi el flirta la fel de inocent. Nu se simţea stânjenită. Nu trăia acele senzaţii minunate ca atunci când flirta cu Aidan. Acum doar se simţea în largul ei.

— Atunci am să încep prin a-ţi spune că ai o casă minunată.

— Noi suntem fericiţi în ea.

Shawn o conduse către un fotoliu şi după ce Jude se aşeză, se instală şi el comod pe braţul fotoliului.

— Eu şi Darcy ne descurcăm destul de bine.

— E făcută pentru mai mulţi locatari. O familie mare, cu mulţi copii.

— De cele mai multe ori aşa a fost. Tata avea încă nouă fraţi.

— Zece copii? Dumnezeule!

— Avem unchi, mătuşi şi veri în toată lumea. Gallagher şi Fitzgerald. Şi tu eşti una dintre ei, adăugă el, zâmbind cu gura la urechi. Îmi amintesc pe când eram copil cum uneori veneau şi plecau cu nemiluita, aşa încât mereu trebuia să-mi împart patul cu câte unul care era vărul meu din Wicklow sau din Boston sau din Devonshire.

— Mai vin şi acum?

— Din când în când. Cum ai venit şi tu, verişoară Jude.

Îi plăcea felul în care ea îi răspunsese cu un zâmbet cald şi puţin timid.

— Dar acum, de cele mai multe ori suntem doar eu şi Darcy. Şi aşa va fi până când unul din noi se va decide să se căsătorească şi să-şi facă o familie. Casa va ajunge la cel care va face pasul.

— N-o să se supere ceilalți doi?

— Nu. Aşa e regula la Gallagheri.

— Şi veți şti că veți fi întotdeauna bine-veniți aici şi mereu vă veți simți ca acasă.

— Întocmai. Vorbise încet şi liniştit, fiindcă se pricepea la ghicit tonul şi nuanțele vocii şi înțelegea că şi ea tânjea după o casă a ei. Tu ai o casă la Chicago?

— Nu. E un apartament ceva mai mare şi mai luxos, adăugă ea, apoi, pierzându-şi brusc răbdarea, se ridică. Îşi spuse că exact aşa îl socotea acum: un apartament.

E un loc minunat. De aici poți privi marea.

Vru să se ducă la fereastră, dar se opri lângă un pian vechi şi uzat. Clapele erau îngălbenite, câteva ciobite, iar pe lemnul lui zgâriat se vedeau împrăştiate câteva partituri.

— Cine cântă la pian?

— Noi toți.

Shawn veni lângă ea, îşi puse degetele lungi pe clape şi cântă o serie rapidă de acorduri.

Oricât de uzat ar fi fost pianul, sunetele lui erau calde şi corecte.

— Cânți şi tu?

— Puțin. Nu foarte bine. Jude răsuflă scurt, amintindu-şi să nu se comporte ca o proastă. Da.

— Da, care din ele?

— Da, cânt.

— Atunci, hai să te auzim.

O înghionti uşor, lipindu-şi şoldul de al ei şi Jude se trezi aşezată pe scăunel.

— N-am mai cântat de luni bune, începu ea, dar deja răsfoia printre partituri.

Shawn puse una pe stativ şi se aşeză lângă ea.

— Hai s-o încercăm pe asta.

Cum avea de gând să cânte doar câteva măsuri, Jude nu se mai obosi să-şi scoată ochelarii din poşetă. Fără ei, trebuia să se aplece spre partitură şi să-şi încordeze vederea. Simți cum se tensionează, îşi şterse palmele umede pe coapse şi-şi spuse că nu era la unul din recitalurile din copilărie, care o îngroziseră până când disperarea îi dădea o senzație de greață.

Totuşi, trebui să răsufle adânc de două ori înainte să înceapă să cânte, ceea ce-l făcu pe Shawn să zâmbească în colțul gurii.

— Oh!

Trecu fără efort de la prima măsură la a doua.

— E superb!

Îşi uită emoția, călăuzită de plăcere pură, în timp ce notele se înşiruiau ca într-un vis, făcând-o să simtă un nod în gât de încântare – mi se frânge inima.

— Aşa şi trebuie.

Shawn îşi lăsă capul pe o parte, ascultând muzica şi studiind-o pe Jude. Acum înțelegea cu uşurință ce anume atrăsese atenția fratelui său. Chipul ei frumos, felul liniştit de a fi, ochii aceia uimitori, expresivi şi visători.

Da, cugetă Shawn, combinația asta fără îndoială trezise interesul lui Aidan, răpindu-i inima. Cât despre inima ei, aceasta tânjea. Shawn înțelegea şi asta.

— Chiar cânți foarte bine, Jude Frances. De ce-ai spus că nu?

— Sunt obişnuită să spun că nu fac nimic bine, fiindcă de regulă nu fac, răspunse ea cu un aer absent, abandonându-se muzicii. Oricine ar putea să cânte bucata asta foarte bine. E minunată. Cum se numeşte?

— Încă nu i-am dat un titlu.

— Tu ai compus-o?

Jude se întrerupse brusc, privindu-l uluită. Artiştii de orice fel o umpleau de veneraţie.

— Zău, Shawn? E absolut superbă.

— Hei, nu-l mai flata şi tu. Şi aşa ne calcă suficient pe nervi.

Brenna intră în sufragerie cu mâinile înfundate în buzunarele jeanşilor lăbărţaţi.

— Fata asta a lui O'Toole nu dă doi bani pe muzică, afară de cazul când ascultă un cântec mai răzvrătit, iar ea a golit o halbă.

— Când ai să compui şi tu unul din astea, am să beau şi-n cinstea ta.

Cei doi îşi zâmbiră prieteneşte.

— Ce-i cu tine aici? Din câte ştiu, nu-i nimic defect.

— Mă vezi tu cu trusa de scule în mână?

Oare o va vedea vreodată cu adevărat? se întrebă Brenna. Prostovan cu vălul pe ochi.

— Merg la Dublin cu Jude şi cu Darcy. Brenna ridică din umăr. M-am săturat de când Darcy mă tot bate la cap cu drumul ăsta, aşa că am acceptat. Se întoarse şi strigă în sus pe scări. Darcy, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-ţi trebuie atâta timp? Te aştept de o oră.

— Acum va trebui să mărturiseşti părintelui Clooney că ai spus o minciună, o tachină Shawn. Abia ai intrat în casă.

— E ceva scuzabil şi poate o s-o facă să coboare înainte de săptămâna viitoare. Se trânti într-un fotoliu. Dar tu de ce nu eşti la tavernă ca să-l ajuţi pe Aidan? Azi primeşte marfă.

— Pentru că, mami, chiar el m-a rugat să rămân şi să am grijă de Jude până când Darcy îşi va face apariţia. Dar dacă tot ai venit tu, eu am plecat. Să mai treci pe aici să cânţi la pian, Jude Frances. Se ridică, zâmbind. E o plăcere să-mi ascult cântecele interpretate de cineva care apreciază muzica.

Porni spre uşă şi se opri lângă scaunul Brennei ca să-i tragă cozorocul şepcii peste ochi. Ea îl smuci la loc în sus, în timp ce uşa se închidea în urma lui Shawn.

— Se poartă de parcă aş avea tot zece ani şi l-aş bate măr la fotbal. Zâmbi larg, cu o expresie ştrengărească. Are un fund super, nu-i aşa?

Jude râse şi se ridică să adune partiturile.

— Nici restul nu arată rău. Şi compune minunat.

— Adevărat, are un talent de excepție.

Jude se răsuci spre Brenna, ridicând din sprâncene.

— Acum un minut, nu păreai să gândeşti aşa.

— Păi, dacă i-aş spune, s-ar umfla în pene şi ar fi şi mai nesuferit ca de obicei.

— Presupun că-l cunoşti dintotdeauna.

— De o viață şi mai mult, aprobă Brenna. Între noi e o diferență de patru ani, el s-a născut primul.

— Iar tu ai fost în casa asta de atâtea ori că nici nu mai ții minte. Poți intra aici ca la tine acasă, fiindcă e exact acest gen de locuință.

Jude se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, privind fotografiile de familie puse ici şi colo în rame desperecheate, un urcior vechi cu buza ciobită, în care se afla un buchet de flori de primăvară în culori strălucitoare. Tapetul era decolorat, covorul uzat.

— Presupun că aici m-am cumințit la fel de mult cum s-au cumințit Darcy şi frații ei la mine acasă, îi spuse Brenna. Fără îndoială că doamna Gallagher îmi ardea câte o palmă la fund cu acelaşi entuziasm cu care îi plesnea şi pe copiii ei.

Jude era oarecum mirată. Pe ea nimeni n-o plesnise la fund. Disciplina se baza întotdeauna pe rațiune.

— Nu crezi că ar fi fost minunat să cresc aici, înconjurată de muzică?

Înconjură camera, remarcând pernele plăcut decolorate, lemnul vechi, mobila înghesuită şi jocul de lumini şi umbre ce pătrundea pe ferestre. Fără îndoială, era nevoie de puțină ordine în casa asta, cugetă ea. În rest, avea tot ce trebuie.

Sentimentul de cămin, familie şi continuitate.

Da, aici era un loc pentru familie, pentru copii, la fel cum casa unde stătea ea era un loc pentru singurătate şi contemplare.

Îşi imagina cum între zidurile acestei case răsunaseră ecourile prea multor oameni – supărați sau veseli – ca să rămână tăcuți.

Zgomotul de paşi pe scară o făcu să întoarcă privirea, Darcy cobora în fugă, cu părul fluturând pe umeri.

— Chiar o să lânceziți aici toată ziua? întrebă ea. Sau mergem la Dublin?

Drumul spre Dublin se dovedi cu totul altfel față de drumul de la Dublin încoace. Fetele sporovăiau fără încetare, nelăsându-i lui Jude timp să se simtă încordată. Darcy era la curent cu toate bârfele din sat.

Se părea că tânărul Douglas O'Brian o vârâse în bucluc pe Maggie Brennan şi nunta avea să aibă loc de îndată ce se făceau strigările. James Brennan fusese atât de furios la gândul că fata lui se furişase afară ca să se tăvălească cu Douglas încât se îmbătase criță şi-şi petrecuse noaptea dormind în pragul casei, fiindcă nevastă-sa îl încuiase afară.

— Am auzit că domnul Brennan a pornit pe urmele lui Douglas, care s-a ascuns în podul casei lui taică-său, unde se pare că s-a petrecut şi treaba, până când a trecut vijelia.

Brenna se întinse ca o pisică leneşă pe bancheta din spate a maşinii, cu cozorocul şepcii tras pe ochi.

— Maggie o să se răzgândească în curând, când o să vadă cum îi creşte burta şi pe nepricopsitul de Douglas cu cizmele lui cu tot sub pat.

— Niciunul din ei nu are nici măcar douăzeci de ani, adăugă Darcy, clătinând din cap. Trist mod de a-ți începe viața.

— Dar de ce trebuie neapărat să se căsătorească? întrebă Jude. Sunt prea tineri.

Darcy o privi cu gura căscată.

— Păi, vor avea un copil, ce altceva ar putea face?

Jude deschise gura, apoi o închise iar, înainte să vină cu o multitudine de soluții.

„Aici e Irlanda”, își aminti ea. Încercă o altă abordare.

— Tu asta ai face? o întrebă ea pe Darcy. Dacă ai rămâne însărcinată?

— În primul rând, aş avea grijă să nu fac sex cu unul alături de care n-aş fi pregătită să trăiesc, dacă ar fi nevoie. În al doilea rând, adăugă ea după câteva moment bune de gândire, am douăzeci şi patru de ani şi un serviciu, aşa că nu mă tem atât de mult de bârfele din sat ca să nu cresc singură un copil, dacă aş face o prostie. Întoarse capul şi ridică din sprânceană către Jude. Sper că nu eşti însărcinată!

— Nu! Jude era gata să iasă de pe drum şi redresă maşina în ultima clipă. Nu, sigur că nu.

— De ce „sigur că nu”, când te culci cu Aidan în fiecare noapte de o săptămână încoace? E foarte bine să te protejezi, dar nu există metode fără cusur.

— Nu, dar...

— Las-o, Darcy, n-o mai speria. Ştii bine că eşti invidioasă că ea face sex şi tu nu.

Darcy zâmbi dispreţuitor spre bancheta din spate.

— Nici tu, fetițo.

— Cu atât mai rău.

Brenna îşi schimbă locul şi se aplecă în faţă, sprijinindu-se cu braţele de spătarul locurilor din faţă.

— Deci, spune-ne şi nouă, două sărmane care nu avem această bucurie, cum e să faci sex cu Aidan? Hai, Jude, fii bună şi zi-ne.

— Nu, răspunse ea râzând.

— Hai, nu face pe ruşinoasa! o înghionti în umăr Brenna.

— Ia zi, te ia încet şi te stârneşte sau face parte din Clubul Irlandez al Preludiului?

— Clubul Irlandez al Preludiului?

— Ah, n-ai auzit de el, zise serioasă Brenna, în timp ce Darcy chicotea. Strigătul lor de bătălie este „Fii gata, Bridget!” Pe urmă intră şi ies imediat, nici nu apucă să li se încălzească berea.

Spre mirarea ei, Jude izbucni într-un râs nestăvilit.

— Nu-mi zice Bridget decât dacă-i zic şi eu Shamus.

— A făcut o glumă!

Darcy îşi şterse o lacrimă imaginară.

— Jude a noastră a făcut o glumă! Ce moment înălțător!

— Şi încă una bună, aprobă Brenna. Dar ia spune-ne, Jude, o face fără grabă, plimbându-şi palmele pe trupul tău şi muşcându-te uşor acolo unde trebuie sau se înfierbântă şi termină înainte să apuci tu să țipi că l-ai văzut pe Cel de Sus?

— Nu pot vorbi despre cum fac sex cu Aidan când sunt în maşină alături de sora lui.

— Atunci, hai s-o lăsăm în drum, ca să-mi povesteşti numai mie.

— De ce nu poți vorbi? întrebă sentențios Darcy, după ce aruncase o privire supărată către Brenna. Doar ştiu bine că face sex, netrebnicul! Dar dacă te tulbură, atunci nu te mai gândi la mine în clipa asta ca la sora lui, gândeşte-te ca la o prietenă.

Exasperată, Jude răsuflă zgomotos.

— Bine, atunci am să vă spun că am parte de cele mai bune partide de sex din viața mea. Deşi cu William era... la

fel de ritmat ca un marş militar, decise ea, din nou spre propria surprindere. Iar înainte de el n-a mai fost decât Charles.

— Charles, zici? Brenna, Jude a noastră are un trecut.

— Şi cine a fost Charles? îi dădu ghes Brenna.

— Lucra în finanţe.

— Deci era bogat, se repezi Darcy, animată de acel cuvânt magic.

— Familia lui era. Ne-am cunoscut când eu eram în ultimul an de colegiu.

Presupun că relaţia fizică cu el a fost... păi... să zicem că atunci când se termina, toate cifrele erau la locul lor, dar totul era un proces lung şi plicticos. Aidan e romantic.

Prietenele ei scoteau sunete admirative, făcând-o pe Jude să chicotească fără a se putea abţine.

— Gata! Nu mai scot nicio vorbă despre asta.

— Câtă răutate, să ne stârnească în felul ăsta! zise Brenna, trăgând-o de păr pe Jude. Desigur că ne poţi da măcar un singur exemplu cu latura asta romantică a lui, că veni vorba de sex de calitate.

— Doar unul?

— Doar unul şi ne vom declara mulţumite, nu-i aşa, Darcy?

— Sigur că da! Doar n-o să ne vârâm nasul în viaţa ta personală, nu?

— Bine. Prima oară, la mine acasă, m-a ridicat de la podea şi m-a dus în braţe până la etaj. A urcat toată scara cu mine în braţe până în dormitor.

— Cum a dus-o Rhett pe Scarlett? întrebă Darcy. Sau pe umăr, ca pe un sac cu cartofi?

— La fel ca Rhett cu Scarlett.

— Asta-i foarte tare, comentă Brenna, culcându-şi obrazul pe braţ. Îi dăm o notă mare.

— Se poartă cu mine de parcă aş fi altfel decât celelalte.

— De ce n-ar face aşa? întrebă Darcy.

— Nimeni până la el n-a făcut-o. Şi... dacă tot vorbim despre asta, iar ce se petrece între noi nu-i chiar un secret, trebuie să vă spun că nu am nimic... drăguț, sexy. Mă refer la lenjerie şi altele asemenea. Mă gândeam că poate mă ajutați voi să-mi găsesc ceva.

— Ştiu eu locul perfect. Darcy aproape că-şi freca mâinile de bucurie. Am cheltuit două mii de lire pe lenjerie.

Uluită, Jude păşea pe Grafton Street, ticsită de lume. Erau oameni peste tot, pur şi simplu un furnicar. Cumpărători, turişti, grupuri de adolescenți, iar la o zvârlitură de băț unii de alții, muzicanți care cântau pentru un bănuț. Locul era uimitor, plin de sunet, culoare şi forme. Dar nimic nu era mai uimitor decât ce făcuse ea.

— Două mii. Pe lenjerie.

— Şi merită până la ultimul bănuț, interveni veselă Darcy. O să fie sclavul tău.

Erau încărcate de sacoşe cu cumpărături şi, deşi Jude pornise la acest drum decisă să cheltuiască nesăbuit, ceea ce pentru ea era nesăbuință, Darcy socotea conservatorism. Cumva, în două ore reuşise să achiziționeze ceea ce ei i se părea a fi un dulap întreg, cu accesorii cu tot, toate la îndemnul necruțător al lui Darcy.

— Nu mai pot căra nimic.

— Ia stai.

Darcy se opri, şi smulgând câteva pungi din mâinile lui Jude, i le pasă Brennei.

— Dar eu n-am cumpărat nimic.

— Prin urmare, ai mâinile libere, nu? Oh, ia priviți pantofii ăştia! Darcy îşi croi vijelios drum prin mulțimea adunată în jurul unui trio care cânta la vioară, îndreptându-se spre țintă. Sunt superbi.

— Eu vreau să beau un ceai, murmură Brenna, încruntându-se la pantofii negri cu baretă şi tocuri de zece centimetri după care lui Darcy i se scurgeau ochii.

— Cu ăia în picioare n-apuci să mergi niciun kilometru şi ai să faci băşici şi crampe la picioare.

— Ăştia nu sunt pentru mers, proastă ce eşti! Eu mi-i cumpăr.

Darcy se avântă pe uşa magazinului.

— N-o să mai beau în veci ceaiul ăla, se plânse Brenna. O să mor de foame şi de sete şi voi două nici măcar n-o să observați, fiindcă am să fiu îngropată sub un munte de sacoşe de cumpărături, în care nu există nici măcar un singur lucru care să-mi aparțină.

— O să bem ceaiul de îndată ce probez pantofii. Uite, Jude, ăştia sunt pentru tine.

— Nu mai am nevoie de pantofi.

Numai că era frântă de oboseală, aşa că se prăbuşi pe un scaun şi se trezi studiind frumoşii pantofi cu toc de culoarea bronzului.

— Sunt superbi, dar aş avea nevoie şi de o poşetă asortată.

— O poşetă! Dumnezeule!

Brenna ridică ochii în tavan şi se prăvăli grămadă lângă scaun.

Jude cumpără pantofii şi poşeta, pe urmă o jachetă superbă de la un magazin aflat puțin mai încolo pe stradă. Pe urmă, o pălărie de pai trăsnită, de care avea neapărat nevoie la grădinărit. Cum erau încărcate de sacoşe până peste poate, supuseră la vot – Brenna fiind singura împotrivă – şi-şi cărară bagajele la maşină, unde le încuiară în portbagaj, înainte de a porni în căutarea unui loc unde să mănânce ceva.

— Mulțumesc Sfintei Fecioare şi tuturor sfinților! Brenna se prăbuşi într-un separeu dintr-un mic restaurant italienesc care mirosea ademenitor a usturoi.

Sunt leşinată de foame. O halbă de bere Harp, comandă ea în secunda în care ospătarul veni la masa lor. Şi o pizza cu tot ce aveți, în afară de chiuveta din bucătărie.

— Ba nu! Darcy îşi flutură şervetul, aruncând ospătarului un zâmbet care îl făcu să se îndrăgostească pe loc. Luăm pizza şi fiecare alege câte două feluri de topping. Şi câte o bere Harp, dar la pahar.

— Atunci eu vreau ciuperci şi cârnați.

— Bine.

Darcy încuviință din cap spre Brenna.

— Iar eu vreau măsline negre şi ardei verde. Tu, Jude?

— Apă minerală şi...

Prinse privirea Brennei şi se strădui să-şi păstreze o expresie neutră, în timp ce prietena ei îi murmura „salam picant şi capere”.

— Salam picant şi capere, comandă ea, după cum fusese rugată.

Oftă, se lăsă pe spate şi făcu inventarul. O dureau îngrozitor picioarele, nu-şi amintea nici jumătate din câte cumpărase, avea o vagă durere de cap, fiindcă nu mâncase şi din pricina conversației neîntrerupte din jurul ei, dar era nespus de fericită pentru toate astea.

— E prima mea zi la Dublin, zise Jude. N-am fost la niciun muzeu, la nicio galerie de tablouri şi n-am făcut nici măcar o fotografie. Nu m-am plimbat prin St. Stephens

Green[17] şi nici n-am mers la Trinity College[18] să văd biblioteca sau Cartea din Kells[19]. Ce ruşine!

— De ce? Dublin n-o să se mute din loc.

Darcy încetă să mai flirteze cu ospătarul.

— Te poți întoarce aici să faci ce vrei.

— Presupun că da. E vorba doar de faptul că în mod obişnuit asta aş fi făcut. Şi aş fi planificat totul, aş fi studiat ghiduri turistice, aş fi schițat un itinerar şi un program şi, deşi aş fi alocat şi ceva timp să cumpăr amintiri, partea asta ar fi rămas la coada listei.

— Deci, ai întors lista cu susul în jos, nu?

Darcy îi oferi ospătarului alt zâmbet radios, în timp ce acesta le servea băuturile.

— Totul s-a întors cu susul în jos. Aşteaptă.

Jude o prinse pe Brenna de încheietură înainte să apuce să ducă paharul la buze.

— Jude, am gâtul uscat ca o virgină de optzeci de ani. Fie-ți milă.

— Am vrut doar să spun că n-am avut niciodată nişte prietene ca voi.

— Bineînțeles, nu-i nimeni ca noi.

Brenna îi făcu cu ochiul şi iar ridică privirea în tavan, fiindcă Jude nu-şi lua mâna de pe încheietura ei.

— Nu, vreau să spun... N-am avut niciodată prietene atât de apropiate încât să port cu ele discuții caraghioase despre

---

[17] Parc din centrul oraşului Dublin (n.tr.)

[18] Colegiu care ține de renumita Universitate din Dublin, dotat cu o bibliotecă celebră în toată lumea (n.tr.)

[19] Evanghelie în manuscris, în limba latină, ornată cu ilustrații, realizată de călugări celți în jurul anului 800 (n.tr.)

sex sau să împart pizza sau care să mă ajute să-mi aleg lenjerie de dantelă neagră.

— Oh, Doamne, haide, Jude, acum să nu începi să lăcrimezi.

Oarecum disperată, Brenna îşi trase mâna şi o bătu uşor pe Jude pe braţ.

— Şi eu am canale lacrimale sensibile, pe care nu le pot controla.

— Iertaţi-mă. Dar era prea târziu. Ochii deja îi sclipeau de lacrimi. Atâta doar că sunt aşa de fericită!

— Ei, gata, gata! La rândul ei cu ochii umezi, Darcy le întinse celorlalte două nişte şerveţele de hârtie. Şi noi suntem fericite. Deci, să bem pentru prietenie.

— Da, pentru prietenie.

Ciocniră, în timp ce Jude scotea un oftat nesigur.

— Slainte!

Până la urmă, reuşi să vadă câte ceva din oraşul Dublin, după ce terminară pizza.

Jude îşi scoase în sfârşit şi aparatul foto şi se delectă făcând fotografii cu podurile graţios arcuite de peste râul Liffey, cu fermecătoarele spaţii verzi şi umbroase, cu coşurile pline de flori care împodobeau barurile.

Privi îndelung un artist stradal care picta răsăritul pe mare, apoi, sub impulsul momentului, cumpără tabloul pentru Aidan.

Le puse pe Brenna şi pe Darcy să-i pozeze de zeci de ori şi le cumpără bunăvoinţa cu prăjituri dintr-un magazin de dulciuri, ca să viziteze şi mai multe.

Chiar şi când se îndreptară spre parcare, frânte de picioare, Jude avea în ea o energie de invidiat. Îşi zise că ar fi putut să se plimbe la nesfârşit. Când părăsiră Dublinul, cerul era pictat în culorile apusului de soare, care în seara lungă de primăvară părea să se prelungească la infinit.

Pe când se apropiau de Ardmore, răsări şi luna, scăldând câmpiile în lumină şi revărsându-şi razele peste întinderea mării.

Chiar şi după ce-şi lăsă prietenele în fața casei şi o ajută pe Darcy să-şi care bagajele înăuntru, tot nu se simțea obosită. Intră în casă aproape dansând şi urcă scara, încărcată de sacoşe, strigând bucuroasă:

— M-am întors şi am avut o zi minunată!

Nu avea de gând să-şi încheie ziua încă. Se gândi că cea mai dificilă decizie era ce anume să poarte pe sub bluza nouă de mătase.

Intenționa să-şi prelungească seara cu o vizită la taverna Gallagher înainte de închidere. Ca să flirteze pe față şi fără reținere cu Aidan.

Capitolul 14

Aidan nu-şi vedea capul de treburi. În aceeaşi seară avusese loc la şcoală o demonstrație de step şi se părea că întreg satul hotărâse să poposească după aceea la taverna Gallagher să ciocnească o halbă. Mai multe fete tinere îşi puseseră din nou pantofii de step, ca să reediteze spectacolul pentru clienții tavernei.

Ceea ce însemna o atmosferă veselă şi un local plin.

Aidan umplea halbele cu amândouă mâinile, purtând câte trei conversații odată şi ocupându-se de plăți. Îi venea să se împuşte că-i dăduse zi liberă lui Darcy.

Shawn intra şi ieşea din bucătărie, după cum îi permitea timpul, ca să mai dea o mână de ajutor la bar şi la servit. Dar cum se mai lăsa furat de plăcerea dansului, din când în când uita să mai treacă pe la bar.

— Hei, asta nu-i o afurisită de petrecere! îi reaminti Aidan când Shawn trecu iar în spatele tejghelei.

— Ba mie mi se pare că da. Toată lumea e fericită. Shawn făcu un semn din cap spre mulțimea care le înconjurase pe cele trei dansatoare. Eu zic că fata lui Duffy e cea mai bună dintre toate. Are pe vino-ncoa.

— Mai ia-ți ochii de la ele şi treci în celălalt capăt al barului, da?

Tonul lui răstit nu reuşi decât să aducă un zâmbet pe chipul lui Shawn.

— Ți-e dor de fata ta, aşa-i? Ai şi de ce. E o dulceață.

Aidan oftă şi împinse paharele pline ochi spre mâinile care se întindeau cu nerăbdare.

— N-am vreme să-mi fie dor de nimeni când sunt vârât în bere până în gât.

— Mare păcat, fiindcă tocmai a intrat, proaspătă şi frumoasă ca un strop de rouă, deşi e aşa târziu, adăugă Shawn când Aidan întoarse brusc capul.

Încercase să nu se gândească la ea. De fapt, făcuse mari eforturi, îndeosebi ca să vadă dacă reuşea. Se descurcase destul de bine. Gândul îi zburase la ea doar de vreo câteva zeci de ori în ziua aceea.

Şi iat-o că venise, cu părul prins la spate şi cu un zâmbet menit numai pentru el.

Până când se strecură prin mulțime până la bar, zâmbetul se preschimbase în râs, iar el uitase de berea Guinness pe care tocmai o turna.

— Ce se întâmplă aici?

Jude se văzu nevoită să ridice vocea, aproape strigând şi aplecându-se către el suficient de mult cât el să-i simtă parfumul, acel mister impregnat în pielea ei.

„Rău de tot, Gallagher!”

— O mică petrecere, aşa se pare. Când am o clipă liberă, îți aduc nişte vin.

Ar fi preferat să-şi folosească mâna liberă sau amândouă mâinile ca s-o prindă, s-o salte peste tejghea şi s-o strângă în braţe.

„Eşti amorezat rău de tot, Gallagher!” îşi zise el şi decise că-i plăcea senzaţia asta.

— Ia zi, v-aţi distrat bine la Dublin?

— Da, a fost minunat. Am cumpărat tot ce nu era bătut în cuie. Iar dacă încercam să mă abţin, mă convingea Darcy.

— Se pricepe la cheltuit banii, începu Aidan, apoi avu revelaţia. Darcy? S-a întors! Oh, har Domnului! Încă două mâini ar fi numai bune ca să încheiem seara cu bine, fără să iasă cu tărăboi.

— Te pot ajuta eu.

— Mmm?

— Pot lua eu comenzile. De cum îi încolţi ideea în minte, Jude o duse mai departe. Pot să şi servesc la mese.

— Iubito, nu-ţi pot cere să faci asta.

Aidan se întoarse către un client care îşi croise drum spre bar, cerând bere la halbă, pahare şi apă minerală.

— Nu mi-ai cerut nimic. Şi chiar mi-ar face plăcere. Dacă nu iese cum trebuie, toţi vor crede că americanca e cam înceată şi atunci poţi s-o chemi pe Darcy.

— Ai mai servit vreodată la mese? întrebă Aidan cu un zâmbet indulgent care o făcu să se zbârlească instantaneu.

— Cât poate fi de greu? se stropşi ea, şi ca să arate de ce era în stare, se răsuci pe călcâie şi-şi făcu loc printre oameni către una dintre măsuţe, gata să se apuce de treabă.

— Nu şi-a luat nici carneţel, nici tavă.

Aidan îşi privi clientul, încercând să-i stârnească compătimirea, în timp ce pregătea comanda.

— Iar dacă ar fi s-o chem acum pe Darcy, mi-ar lua gâtul.

— Chiar şi în cele mai bune momente ale lor, comentă clientul, femeile sunt nişte creaturi periculoase.

— Adevărat, adevărat, dar asta e de regulă o fire liniştită. Cinci lire optzeci. Şi...

Continuă el, în timp ce lua banii şi dădea restul, fix cele calme din fire sunt alea care îţi vin de hac primele, dacă le superi.

— Eşti un înţelept, Aidan.

— Aşa e.

Aidan profită de un moment de acalmie ca să-şi tragă sufletul.

— Am făcut bine să n-o chem pe Darcy, altfel aveam două femei care să se stropşească la mine.

Şi totuşi, îşi imagina că nu va trece mai mult de un sfert de oră până când Jude îşi va da seama că treaba asta o depăşea. În definitiv, era o femeie cu simţ practic. Iar mai târziu, el va putea s-o liniştească, spunându-i că fusese o seară deosebită la tavernă, ea avusese amabilitatea să se ofere să-i dea o mână de ajutor şi tot aşa, până când o va avea goală în pat.

Încântat de perspectivă, Aidan servi vesel următorul client. Acelaşi zâmbet o aşteptă şi pe Jude când se întoarse prin mulţime la tejghea.

— Acum am să-ţi aduc şi vinul, zise el.

— Nu beau în timpul serviciului, i-o reteză ea. Vreau două halbe de Harp, un pahar de Smithwick, două de whisky... mmm... Paddy, două cola şi un Bailey. Îi zâmbi triumfător lui Aidan. Şi nu mi-ar strica un şorţ, dacă ai vreunul la îndemână.

El se apucă să pregătească comanda şi-şi drese glasul.

— Ah, nu ştii preţurile.

— Dar ai o listă de preţuri, nu? Pune-mi-o în buzunarul şorţului. Ştiu să adun, şi încă bine. Dacă ai o tavă, cât timp tu pregăteşti comenzile, eu pot să strâng paharele şi halbele goale, până nu ajung ţăndări pe podea.

Un sfert de oră, se gândi el din nou şi scoţând la iveală un şorţ şi un meniu, le puse pe amândouă pe tava pe care i-o întinse lui Jude.

— Drăguț din partea ta că mi-ai sărit în ajutor, Jude Frances.

Ea ridică din sprâncene.

— Tot nu mă crezi în stare.

Şi zicând acestea, se avântă în mulțime.

— Te doare? întrebă Shawn din spatele lui.

— Poftim?

— Te doare când dai cu capu'-n bară ca acum? Pun prinsoare că-ți țiuie urechile!

Chicoti când Aidan îl înghionti zdravăn cu cotul în coaste.

— Are în ea ceva aparte, adăugă el, privind-o pe Jude cum debarasa una dintre măsuțe şi cum conversa cu familia aşezată acolo. Aş fi încântat să ți-o iau de pe cap dacă...

Nu-şi duse fraza până la capăt, oarecum intimidat de privirea ucigătoare pe care i-o aruncase Aidan.

— Glumeam, murmură el şi se strecură în celălalt capăt al barului.

Jude se înapoie şi începu să descarce paharele goale de pe tavă, apoi să preia prima comandă.

— O halbă şi un pahar de Guinness, două Orangina şi o ceaşcă de ceai cu whisky.

Aidan nu apucă să scoată vreun cuvânt că Jude săltă tava, puțin nesigură, atât cât să-l facă pe el să-şi țină răsuflarea şi se îndepărtă cu comanda.

Se simțea nemaipomenit. Era în mijlocul a tot şi parte din tot. Muzică, mişcare, conversații în gura mare şi râsete. Oamenii o strigau pe nume şi o întrebau ce mai face. Nimeni nu părea surprins că ea lua comenzi şi golea scrumiere.

Ştia că nu avea eficiența, grația şi stilul lui Darcy, dar se descurca. Şi chiar dacă fusese cât pe ce să verse o halbă peste domnul Duffy, cuvintele decisive erau „cât pe ce”.

Chiar domnul Duffy prinsese din zbor halba, apoi, zâmbind şi făcându-i cu ochiul, comentase că prefera s-o aibă mai degrabă în stomac decât pe haine.

Se descurcă şi cu banii şi nu credea să fi făcut vreo greşeală notabilă. De fapt, unul dintre buzunarele şorţului era doldora de bacşişuri care o făceau să radieze de mândrie.

Shawn veni în pas uşor şi o luă la un dans rapid, lăsând-o prea surprinsă ca să se simtă stânjenită.

— Nu ştiu paşii.

— Ba sigur că-i ştii. Ai să mai vii la noi să cânţi melodiile compuse de mine, Jude Frances?

— Mi-ar face plăcere. Acum te rog, lasă-mă. Abia mai răsuflu şi te-am călcat pe picioare îndeajuns.

— De-ar fi să-mi dai o sărutare, Aidan ar fierbe de gelozie.

— N-am să fac asta. Chiar ar fi gelos?

Zâmbetul lui era irezistibil.

— Am să te sărut numai fiindcă eşti aşa de frumuşel.

El rămase cu gura căscată, iar Jude îl sărută pe obraz.

— Acum ar trebui să-mi văd de treabă. Dacă tot dansez cu tine, şeful o să-mi oprească din leafă.

— Gallagherii ăştia n-au ruşine, îi zise Kathy când Jude se duse să golească iarăşi masa de pahare goale. Domnul să-i binecuvânteze. O pereche de femei de treabă i-ar face să se aşeze la casa lor, dar nu chiar atât cât să nu mai prezinte interes.

— Aidan e însurat cu taverna, vorbi şi Kevin Duffy, aprinzându-şi o ţigară. Iar Shawn cu muzica lui. O să treacă ani buni până când vreunul din ei o să-şi ia nevastă.

— Asta nu va împiedica o fată deşteaptă să-şi încerce norocul, nu?

Kathy îi făcu cu ochiul lui Jude.

Jude reuşi să zâmbească şi se îndreptă spre altă masă. Reuşi să-şi păstreze surâsul în timp ce prelua alte comenzi. Dar gândurile îi roiau în minte.

Asta credea lumea? se întrebă ea. Că încerca să-l facă pe Aidan s-o ia de nevastă? Ei nu-i trecuse nicio clipă prin minte una ca asta. Nu la modul serios.

Aproape deloc.

Oare şi el îşi închipuia acelaşi lucru?

Îi aruncă o privire, urmărindu-l cum umplea halbe în timp ce conversa cu cele două surori Riley. Nu, bineînțeles că el nu gândea aşa. Amândoi nu făceau altceva decât să se simtă bine împreună. Să se bucure unul de altul. Iar dacă ea se gândise ocazional la măritiş, era ceva firesc. Dar nu zăbovise asupra gândului.

De fapt, nici nu voia să se mărite. Mai trecuse prin aşa ceva şi se sfârşise prost.

Era mai bine să se distreze. Faptul că nu-şi promiseseră nimic şi nu aveau aşteptări unul de la celălalt o făcea să se simtă liberă. Nutreau afecțiune şi respect unul față de altul, iar dacă ea îl iubea, atunci... atunci totul era şi mai romantic.

Nu avea de gând să facă nimic care ar fi stricat ce era între ei. De fapt, voia să facă tot ce-i stătea în putere să dezvolte şi să stoarcă plăcerea până la ultima picătură cât timp erau împreună.

— Jude, când revii cu picioarele pe pământ, aş mai vrea o halbă înainte de închidere.

— Hmm? Cu gândul în altă parte, Jude privi în jos la chipul lătăreț şi liniştit al lui Jack Brennan. Oh, iartă-mă!

Îi luă din față halba goală şi se încruntă la el.

— Nu sunt beat, o asigură el. Mi-am vindecat inima. De fapt, nici nu ştiu de ce am ajuns în aşa hal pentru o femeie. Dar dacă eşti îngrijorată, poți să-l întrebi pe Aidan dacă mai rezist la încă o halbă.

Era atât de înduioşător, se gândi ea, abia abţinându-se să nu-l bată uşurel cu palma pe creştet ca pe un câine mare şi lăţos.

— Nu mai ai chef să-i spargi nasul?

— Păi, trebuie să recunosc că dintotdeauna aproape mi-am dorit asta, tocmai fiindcă nimeni n-a reuşit. Iar el mi l-a spart pe al meu cu câtva timp în urmă.

— Aidan ţi-a spart nasul?

Era ceva îngrozitor. Şi fascinant.

— Nu cu voia lui, preciză Jack. Eram cincisprezece care jucam fotbal şi dintr-una într-alta... Aidan n-a fost niciodată genul care să-şi umple amicii de sânge, afară de cazul când...

— Dintr-una într-alta?

— Da, încuviinţă Jack cu un zâmbet larg. Şi cred că nici n-a mai avut parte de o încăierare de luni întregi. Ar cam fi timpul, dar acum e prea ocupat să-ţi facă ţie curte ca să mai găsească răgaz şi de o bătaie.

— Nu-mi face mie curte.

Jack îşi ţuguie buzele cu o expresie între îngrijorare şi nedumerire.

— Adică nu-ţi place de el?

— Eu... Cum putea răspunde la una ca asta? Îmi place foarte mult de el. Mai bine hai să-ţi aduc halba aia. E aproape ora închiderii.

— N-ai stat o clipă, îi zise Aidan după ce închise uşa în urma ultimului client. Ia loc, Jude şi am să-ţi aduc un pahar cu vin.

— N-aş zice nu.

Trebuia să admită că avusese de muncă, nu glumă.

Foarte plăcut, dar epuizant. O dureau braţele de la tăvile grele. Nu era de mirare, îşi zise ea, că braţele lui Darcy erau atât de frumos sculptate.

Şi picioarele. Nici nu se putea gândi cât de tare o dureau picioarele.

Se prăbuşi pe un taburet şi începu să-şi mişte umerii ca să şi-i dezmorțească.

La bucătărie, Shawn făcea curat şi cânta un cântec despre un băiețel din colonii.

Aerul era îmbâcsit de fum de țigară şi încărcat de miros de bere şi whisky.

Lui Jude i se părea o atmosferă nespus de agreabilă şi de primitoare.

— Dacă te hotărăşti să renunți la psihologie, îi zise Aidan, aşezând un pahar în fața ei, să ştii că angajez personal.

Nimic din ce i-ar fi spus el n-ar fi putut să-i facă mai mare plăcere.

— M-am descurcat bine, aşa-i?

— Te-ai descurcat excelent. Aidan îi luă mâna şi i-o sărută. Mulțumesc.

— Chiar mi-a plăcut. N-am dat prea multe petreceri. Petrecerile mă fac să am trac.

Pregătirea lor mă menține într-o stare permanentă de nelinişte. Pe urmă, primirea musafirilor, grija ca totul să decurgă aşa cum trebuie. Aici a fost ca o petrecere, dar fără emoțiile aferente. Şi...

Îşi zăngăni monedele din buzunar.

— Am mai fost şi plătită.

— Acum poți să stai jos şi să-mi poveseşti cum a fost la Dublin. Între timp eu strâng pe aici.

— Îți spun în timp ce te ajut să faci ordine.

El decise să nu-i strice buna dispoziție contrazicând-o, deşi intenționa s-o pună să facă ceva mai complicat decât să strângă pahare goale şi să le pună pe tejghea.

Numai că Jude se dovedi mai iute de mână decât îşi închipuise Aidan şi deja îşi suflecase mânecile, în timp ce el

încă se îndeletnicea cu ce mai avea de făcut în spatele tejghelei şi la casa de marcat.

Înarmată cu o găleată şi o cârpă luate de la Shawn, Jude se apucă să şteargă mesele.

Aidan o asculta, urmărindu-i inflexiunile vocii, în timp ce ea povestea ce văzuse şi ce făcuse în ziua aceea. Cuvintele nu erau prea importante, îşi zise Aidan. În schimb, era liniştitor s-o asculte vorbind.

Oriunde se afla, Jude părea să răspândească în jur o stare de pace binecuvântată.

Aidan se apucă să spele podelele, lucrând cot la cot cu ea. Era uimitor, se gândi el, cât de uşor se adaptase Jude la ritmul lui. Sau poate el la al ei? N-ar fi putut spune. Dar i se părea atât de firesc modul în care ea se integrase în casa lui, în lumea lui. De fapt, în viaţa lui.

Niciodată nu şi-o închipuise pe Jude plimbând tăvi sau primind bacşiş. Fără îndoială că nu asta era menirea ei, dar se descurcase foarte bine. Presupunea că pentru ea era ca o joacă. Desigur că nu era făcută să şteargă bere vărsată pe mese în fiecare seară. Dar o făcea cu atâta uşurinţă şi eficienţă încât lui Aidan îi venea s-o strângă în braţe.

Când îşi dădu curs acestei porniri şi-i cuprinse talia cu braţele, trăgând-o lângă el, Jude se lipi de trupul lui.

— Ce bine! murmură ea.

— Da, este. Deşi te ţin trează până târziu.

— Îmi place. Acum că totul e gata şi toţi s-au dus acasă la culcare, mă pot gândi la ce mi-a spus Kathy Duffy sau la gluma lui Douglas O'Brian şi-l pot asculta pe Shawn, care cântă în bucătărie. La Chicago aş fi dormit la ora asta, după ce aş fi terminat de corectat lucrări sau aş fi citit un capitol dintr-o carte bună, cu recenzii excelente în revistele de specialitate. Îşi puse palmele peste mâinile lui şi se relaxă. Aşa e mult mai bine.

— Iar când te întorci acasă... Îşi culcă obrazul pe creştetul capului ei... o să găseşti un bar irlandez în cartier, ca să petreci acolo o seară, două?

Gândul acesta veni ca un zid întunecat şi gros care îi bloca întregul viitor.

— Mai e mult până atunci. Îmi face plăcere să mă obişnuiesc să merg în fiecare zi.

— Şi seară de seară.

O răsuci spre el şi începu s-o învârtă pe muzica unui vals cântat de Shawn în bucătărie.

— Seară de seară. Dansez îngrozitor.

— Nu-i adevărat.

Problema ei era lipsa de încredere, faptul că încă nu era sigură pe sine.

— Te-am privit dansând cu Shawn, după care l-ai sărutat în fața lui Dumnezeu şi a întregului ținut.

— Mi-a zis că asta o să te facă să fierbi de gelozie.

— Aşa s-ar fi întâmplat, de n-aş fi ştiut că pot să-l bat măr la nevoie.

Ea râse, încântată de felul în care încăperea se învârtea în jurul ei, în timp ce Aidan o purta în pas de vals.

— L-am sărutat fiindcă e un frumos şi pentru că m-a rugat s-o fac. Şi tu eşti frumos. Te-aş putea săruta şi pe tine dacă m-ai ruga.

— Dacă tot eşti atât de generoasă cu sărutările, atunci vreau şi eu una.

Ca să-l tachineze – şi nu era minunat să descopere că putea tachina un bărbat? —, îl sărută nevinovat pe obraz. Apoi un alt sărut, la fel de delicat pe celălalt obraz.

Când el zâmbi, continuând s-o poarte în pas de vals, ea îşi luă mâna de pe umărul lui şi, prinzându-l de păr, cu ochii în ochii lui, se ridică pe vârfuri, apăsându-şi buzele calde pe buzele lui.

De data asta, el tresări din tot trupul. Ea era cea care îl sărutase, luându-l prin surprindere, trecând de la o sărutare caldă la una fierbinte, de la delicat la profund, suspinând, astfel încât gura, sângele şi creierul lui se umplură de gustul ei.

Tulburat peste măsură, îşi propti palma pe spatele bluzei ei şi o lăsă pe Jude să-i golească mintea de gânduri.

— Se pare că e prea târziu ca să mai merg acasă.

Aidan ridică fruntea.

— Shawn, încuie tu înainte să pleci! strigă el, fără să-şi ia ochii de la chipul lui Jude.

— Bine. Noapte bună, Jude.

— Noapte bună, Shawn.

Fluierând, Shawn închise discret uşa şi o încuie, în timp ce Aidan şi Jude rămăseseră în mijlocul podelei proaspăt spălate.

— Te doresc cu toată ființa.

Aidan îi luă mâna pe care încă o ținea la buze şi o sărută.

— Mă bucur mult.

— Uneori e greu să fii blând.

— Atunci nu fi.

Dorința se răspândi în ea ca un jet fierbinte. Încântată de propria îndrăzneală, Jude făcu un pas în spate şi-şi descheie bluza.

— Poți să fii cum vrei tu. Poți lua tot ce vrei.

Niciodată nu se dezbrăcase în fața unui bărbat, nu într-un mod menit să-l stârnească. Dar nervii din pântece îi zvâcneau de nerăbdare şi se lăsă pradă satisfacției pur feminine de a vedea cum privirea lui se umbreşte de un văl.

Sutienul negru de mătase avea o despicătură îndrăzneață, într-un contrast erotic cu pielea ei albă pe care trebuia s-o acopere.

— Doamne! murmură el, abia răsuflând. Vrei să mă ucizi.

— Doar să te seduc. Îşi azvârli pantofii din picioare. E prima oară când fac asta.

Mai mult din lipsă de experienţă decât cu intenţie, îşi descheie încet pantalonii.

Deci... sper că ai să mă ierţi dacă nu fac ce trebuie.

El simţi că i se usucă gura anticipând ce avea să urmeze.

— Nu văd nimic în neregulă. Mi se pare că faci totul foarte firesc.

Degetele ei erau puţin stângace, totuşi reuşi să-şi facă pantalonii să cadă la podea. Altă mătase neagră, un mic triunghi care abia acoperea partea de jos a pântecelui, suind sus pe coapse.

Nu avusese curajul să încerce jartierele asortate şi ciorapii negri pe care Darcy o convinsese să le cumpere, dar văzând expresia de pe chipul lui Aidan, îşi propuse să le poarte data viitoare.

— Azi am făcut o mulţime de cumpărături.

El nu era sigur că poate să vorbească. Ea stătea în picioare în lumina barului, cu părul prins la spate, cu ochii visători de zeiţă a mării, având pe ea doar mătase neagră, care vorbea de la sine despre dorinţa de a face sex.

Care parte a trupului ei ar fi trebuit s-o asculte un bărbat?

— Mi-e şi teamă să te ating.

Jude îşi luă inima în dinţi, păşi afară din pantalonii căzuţi la podea şi se apropie de el.

— Atunci am să te ating eu.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, îi înlănţui gâtul cu braţele şi-şi ridică buzele către gura lui.

Era atât de excitant să se lipească de el aproape goală, în timp ce el rămăsese complet îmbrăcat. Căpăta atâta putere simţindu-i trupul tremurând lipit de al ei, ca şi cum s-ar fi luptat cu o pornire sălbatică şi violentă.

Se simțea atât de liberă înțelegând că dorea ca el să-şi dezlănțuie acea pornire.

— Ia-mă, Aidan. Îi muşcă uşor buza de jos şi se frecă uşor de el. Ia tot ce vrei tu.

El aproape că auzi cum îşi pierde controlul, ca o lovitură de tun în interiorul craniului. Ştia că renunțase la blândețe şi nu-şi putea stăpâni mâinile care o învinețeau şi gura care îşi cerea drepturile. Icnetul ei surprins îl îmboldi şi mai mult, aşa că în clipa următoare o trase jos pe podea.

Se rostogoli cu ea, disperat să-şi plimbe mâinile pe tot trupul ei. Înnebunit şi vrând şi mai mult, prinse cu dinții şi cu buzele dantela care îi acoperea sânii.

Ea se arcui spre el, copleşită de plăcere, cu nervii zbârnâind de durerea muşcăturii. O inundă o senzație de putere, realizând că-l împinsese dincolo de limita purtărilor civilizate.

Doar prin simplu fapt că exista. Prin simplu fapt că se oferea.

La fel de înnebunită ca el să-i atingă trupul, trase de cămaşa lui Aidan, desfăcând-o cu febrilitate, până când îşi putu pune palmele pe pielea lui.

Apoi buzele, apoi dinții.

Arzând de dorință, cu mâini lacome, se mângâiau unul pe celălalt, fericiți şi conduşi de plăcere. Nu mai erau bărbatul răbdător şi femeia timidă, acum se lăsau mânați de o pornire primitivă. Ea îşi trăia momentul din plin, absorbind fiecare senzație şi luptându-se să i-o dăruiască şi lui.

Primul orgasm izbucni în ea ca o rază victorioasă de soare.

Dar el nu se putea gândi decât că vrea mai mult. Mai mult şi mai mult. Ar fi vrut s-o mănânce de vie, s-o devoreze, astfel ca gustul ei devenit dintr-odată sălbatic să rămână pentru totdeauna înlăuntrul lui. De fiecare dată

când trupul ei se cutremura, de fiecare dată când țipa, lui îi revenea acelaşi gând. Iar şi iar.

Dorința de a o poseda era o febră care îi ardea sângele. Se afundă în ea, într-un ritm din ce în ce mai nebunesc, în timp ce ea se descărca, strigându-i numele. Îi vedea trupul ridicându-se şi coborând odată cu al lui, împingându-se în el şi răspunzându-i. Ochii lui erau atât de împăienjeniți încât chipul ei, ochii ei, părul ei în dezordine păreau ascunse sub o perdea de ceață.

Apoi până şi ceața aceasta dispăru, în clipa când animalul din el ieşi la iveală şi-i înghiți pe amândoi.

Ea stătea lungită peste trupul lui, epuizată, cu trupul îndurerat şi zâmbind. El era dedesubt, năucit şi incapabil să scoată un cuvânt.

Cele două reacții ale lor, atât de diferite, aveau acelaşi motiv.

El o posedase pe podeaua tavernei. Nu se putuse stăpâni. Îşi pierduse complet controlul. Îşi pierduse blândețea şi răbdarea. Nu făcuseră dragoste, ci se împerecheaseră, într-o pornire primitivă.

Aidan era şocat de propriul comportament.

Şi Jude gândea la fel. Dar comportarea lui, ca şi a ei, îi dădeau fiori de plăcere.

Când îi auzi suspinul prelung, el tresări şi-şi spuse că trebuia să-şi dea toată silința ca ea să se simtă confortabil.

— Te duc sus.

— Mmm.

Cu siguranță că aşa spera şi ea, ca să poată repeta experiența.

— Poate vrei să faci o baie fierbinte şi să bei o ceaşcă de ceai, înainte să te duc acasă.

— Mmm.

Jude suspină din nou şi-şi țuguie buzele.

— Tu vrei să faci baie?

Ideea o atrăgea.
— Mă gândeam că te-ar face să te simţi ceva mai bine.
— Nu cred că-i posibil să mă simt mai bine, nu în această viaţă.
El se mişcă uşor şi cum ea era inertă ca o spaghetă, îi veni uşor s-o răsucească astfel încât s-o poate cuprinde în braţe. Când ea doar îi zâmbi şi-şi lăsă fruntea pe umărul lui, el clătină din cap.
— Ce te-a apucat, Jude Frances Murray? Ce ţi-a venit să porţi o lenjerie care să mă scoată din minţi în asemenea măsură încât să vreau să te posed direct pe podea?
— Mai am.
— Ce mai ai?
— Lenjerie din asta, răspunse ea. Am cumpărat sacoşe întregi.
Era rândul lui să-şi lase capul, neputincios, pe umărul ei.
— Dumnezeule mare! N-o să dorm o săptămână!
— Am început cu negru, fiindcă Darcy mi-a spus că negrul e irezistibil.
El aproape că se înecă. Încântată de reacţia lui, Jude se lipi şi mai mult de trupul lui.
— Ai fost ca plastilina în mâna mea. Mi-a plăcut asta.
— Câtă lipsă de ruşine!
— Adevărat, aşa că acum îţi spun că vreau să mă duci în braţe la etaj. Îmi place când faci asta, fiindcă aşa mă simt femeie şi vibrez în braţele tale. Pe urmă, culcă-mă în patul tău.
— Dacă trebuie, trebuie.
Aidan privi în jur, la hainele risipite peste tot. Se va întoarce să le adune. Mai încolo.
Când într-un târziu se întoarse, pipăi bucăţile mici de mătase, în timp ce le ducea sus. Jude Frances era plină de surprize, îşi zise el. După părerea lui, se surprindea chiar şi pe ea.

Trandafirul cel sfios începea să-şi deschidă petalele.

Acum dormea, se cuibărise confortabil în patul lui. Îi stătea bine acolo, decise el, aşezându-se pe marginea patului, ca s-o privească dormind. La fel cum îi stătuse bine când servea băuturi în taverna lui, când lucra în grădină sau când se plimba pe dealuri alături de câinele familiei O'Toole.

Într-adevăr, se integrase perfect în viața lui. Şi de ce n-ar rămâne parte din viața lui? se întrebă. De ce trebuia să se înapoieze la Chicago, când era fericită aici şi când el era fericit împreună cu ea?

Se cam făcuse vremea să-şi ia o soție, nu? Şi să-şi întemeieze o familie. Nu găsise pe nimeni care să-l fi făcut să-i surâdă perspectiva, până când o cunoscuse pe Jude.

Aşteptase ceva, nu-i aşa? Şi iată că ea păşise în localul lui într-o seară ploioasă.

Destinului nu-i trebuia mai mult de atât.

Poate că ea avea alte gânduri, dar va încerca s-o convingă.

Asta nu însemna că Jude ar fi fost nevoită să renunțe la munca ei, deşi Aidan trebuia să se mai gândească în ce fel anume va reuşi ea să facă ceea ce-i plăcea cel mai mult. La urma urmei, era o femeie cu simț practic şi va vrea să i se enumere opțiunile.

Nutrea sentimente puternice pentru el, se gândi Aidan, jucându-se cu părul ei. La fel cum avea şi el față de ea. Jude îşi avea rădăcinile aici, la fel ca el. Şi oricine putea vedea că, acum că-şi găsise rădăcinile, începuse să înflorească.

Aici exista o logică, şi Aidan era sigur că ea va fi de acord. Poate că gândul îl neliniştea întru câtva, dar era firesc, atunci când un bărbat chibzuia asupra unei schimbări atât de mari în viața lui, precum şi asupra responsabilității pe care o aducea prezența unei soții de care se lega pe viață şi a unor copii.

Aşadar, dacă îşi simţea palmele puţin asudate, nu avea motive de îngrijorare. Va găsi argumente cu care s-o convingă şi apoi vor vedea ce fac mai departe.

Mulţumit, se strecură în pat alături de ea şi o lipi de trupul lui, aşa cum îi plăcea, după care se lăsă în voia somnului.

În timp ce el dormea, Jude îl visă pe Carrick călare pe calul lui înaripat, plutind pe cer, peste apă şi peste întinderea uscatului. În timp ce zbura, aduna nestemate din soare, lacrimi din lună şi inima mării.

Capitolul 15

Era un pas îndrăzneţ, dar în ultima vreme făcuse mai mulţi astfel de paşi. Nu era nimic rău în asta. Poate o nebunie, ceva deloc practic, dar nu ilegal.

Şi totuşi, Jude privi în jur cu un aer vinovat, în timp ce căra o masă în grădina din faţă. Deja alesese locul, chiar unde cotea poteca şi unde muşcatele creşteau printre pietre. Masa se clătina puţin pe terenul denivelat, dar asta se putea aranja.

Un mic dezechilibru nu era nimic în comparaţie cu priveliştea, aerul şi miresmele grădinii.

Se întoarse în casă după scaunul pe care îl alesese şi-l aşeză exact în spatele mesei. Văzând că nimeni nu venea s-o întrebe ce naiba făcea acolo, se repezi în casă după laptop.

Avea de gând să lucreze afară, şi perspectiva îi dădea o plăcere ameţitoare. Îşi orientase locul în aşa fel încât să poată avea în faţa ochilor dealurile, precum şi gardurile vii, care acum erau smălţate cu puzderie de fucsia. Soarele strălucea blând prin perdeaua de nori, aşa încât lumina era o împletire delicată de argintiu şi auriu. Abia se simţea adierea vântului, care îi apleca uşor florile, purtând parfumul lor până la ea.

Îşi pregăti puţin ceai, folosind unul dintre cele mai frumoase ceainice ale lui Maude. Îşi îngădui un răsfăţ complet cu micii biscuiţi cu ciocolată pe care îi aranjase pe o farfurie. Era atât de perfect încât aproape avea sentimentul că trişează.

Îşi făgădui să muncească de două ori mai susţinut.

Totuşi, rămase o clipă sorbindu-şi ceaiul şi visând cu ochii la dealuri. Micul ei colţ de rai, îşi zise ea. Păsărelele cântau şi urechea ei surprinse o clipă duetul a două coţofene – sau cel puţin asta credea Jude că erau.

Una aduce supărare, două aduc bucurie, cugetă ea. Iar dacă apărea şi a treia, trei erau pentru... Niciodată nu-şi amintea, prin urmare avea să se mulţumească doar cu bucuria.

Râse de ea însăşi. Da, avea să se mulţumească cu bucuria. Cu greu s-ar fi putut simţi mai fericită decât era în această clipă. Şi ce era mai potrivit ca să-şi prelungească fericirea decât o poveste?

Plină de inspiraţie, se aşeză la lucru.

În jurul ei răsuna cântec de păsări. Fluturii îşi fâlfâiau aripile diafane pe deasupra florilor. Albinele zumzăiau alene, în timp ce ea se cufunda într-o lume cu vrăjitoare şi războinici, cu spiriduşi şi fete frumoase.

Era uimită de cât acumulase până atunci. Peste douăzeci şi patru de poveşti, fabule şi basme. Totul se petrecuse treptat, era ceva atât de diferit de munca ei.

Analiza făcută fiecăreia în parte era departe de a fi completă, aici va avea mult de lucru. Necazul era că toate cuvintele i se păreau cumplit de seci şi de banale faţă de muzicalitatea şi farmecul poveştilor.

Poate ar trebui să introducă şi puţin din... graiul irlandez, îşi zise ea. De ce trebuia analiza să fie atât de greoaie şi de ştiinţifică? N-ar fi stricat să-i dea puţină culoare, să adauge o parte din gândurile şi sentimentele ei, ba chiar câteva

experiențe şi impresii proprii. Să descrie persoanele care îi spuseseră povestea, să spună cum istorisiseră şi unde.

Barul scăldat într-o lumină difuză, cu muzica răsunând într-un colț, bucătăria mereu în activitate a familiei O'Toole, dealurile unde se plimbase cu Aidan.

Toate acestea ar fi făcut relatarea mai personală, mai reală.

Asta ar fi fost literatură adevărată.

Îşi împreună mâinile, cu palmele lipite între ele. Acum îşi putea permite să scrie aşa cum îşi dorise întotdeauna. Pe măsură ce se gândea şi se lăsa pătrunsă de strălucirea acestei idei, aproape simțea cum se deschide lacătul din interiorul ei.

Iar dacă dădea greş, ce conta? Fusese în cel mai bun caz o profesoară mediocră.

Dacă se dovedea a nu fi altceva decât o scriitoare mediocră, măcar ar fi fost mediocră la ceva ce-şi dorise întotdeauna cu disperare să facă.

Cuprinsă de un entuziasm febril, îşi puse degetele pe tastatură, dar şi le retrase imediat. Nesiguranța de sine, cel mai vechi tovarăş al ei, îşi trase un scaun lângă ea.

Ei, haide, Jude, îşi zise ea, n-ai niciun pic de talent ca să te exprimi pe tine.

Rămâi la ceea ce ştii să faci. Oricum n-o să-ți publice nimeni lucrarea. Deja ți-ai făcut cheful mult prea mult. Măcar rămâi la planul tău inițial şi du-l la îndeplinire.

Sigur că nu-i va publica nimeni lucrarea, recunoscu ea, răsuflând adânc. Deja era prea lungă pentru o comunicare ştiințifică, un articol sau o analiză. Peste douăzeci de poveşti erau prea multe. Lucrul cel mai logic era să aleagă şase care erau cele mai bune, să le analizeze aşa cum avusese de gând, apoi să spere că vreo publicație dintr-o zonă semiacademică va fi interesată.

Asta ar fi însemnat un lucru cu cap.

Un fluture ateriză pe colțul mesei, dând din aripile de culoarea cobaltului. O fracțiune de secundă păru s-o studieze pe Jude cu aceeaşi atenție cu care îl studia ea.

Apoi auzi muzică, fluiere şi cimpoaie, precum şi strunele pline de tristețe ale unei harpe. Sunetele păreau să se reverse dinspre dealuri până la ea, făcând-o să înalțe privirea spre întinderea verde şi strălucitoare.

Oare de ce trebuia să fie Jude cea rațională într-un asemenea loc? Aici simțise deja o atingere magică. Şi se arătase dornică să se deschidă şi mai mult către magie.

Nu voia să scrie nicio lucrare. Voia... oh, Doamne, voia să scrie o carte. Nu voia să se limiteze la ce ştia sau la ce aştepta toată lumea de la ea. În sfârşit, voia să se deschidă spre ceea ce dorea să ştie, spre ceea ce nu îndrăznise niciodată să aştepte de la ea însăşi. Fie că reuşea sau nu, îşi dorea libertatea pe care o dă experiența.

Când îndoiala de sine murmură ceva lângă ea, Jude o înghionti fără rețineri, dând-o deoparte.

Începuse să plouă şi cețurile se porniseră să plutească la ferestre. În micul şemineu din bucătăria mea ardea un foc strălucitor. Pe masă erau flori ude de ploaie. Pe masa dintre mine şi Aidan stăteau două ceşti de ceai aburind, iar el începuse să-mi spună o poveste.

Are o voce la fel ca țara lui, plină de muzică şi poezie. Aidan e proprietarul tavernei din satul Ardmore, care aparține familiei lui de generații întregi, şi se ocupă de local atât de bine încât a făcut din el un loc cald şi primitor. L-am văzut adesea în spatele tejghelei, ascultând poveşti sau spunându-le, în timp ce cânta muzica, iar clienții îşi beau halbele de bere.

Are nespus de mult farmec şi un chip care atrage ochii femeilor şi în care bărbații au încredere. Zâmbeşte uşor, e un om liniştit, dar forța lui rezidă atât în zâmbet, cât şi în

calm. Aşa mi-a zis odată, când stătea în bucătăria mea tăcută, într-o după-amiază ploioasă.

Jude îşi ridică palmele şi le apăsă pe buze. Pe deasupra mâinilor, ochii ei străluceau de bucuria descoperirii. Iată, îşi zise ea. Începuse. Începuse şi-i plăcea nespus. Era cartea ei. Doamne, era ca un fel de beție.

Mai răsuflă o dată, ca să-şi regăsească calmul şi începu să apese tastele până când aduse povestea cu Lady Gwen şi Prințul Carrick imediat după introducere.

Reciti povestea, de data asta relatând cum anume povestise el, ce gândise ea, felul în care focul arunca lumini palide în bucătărie, raza de soare care intrase oblic pe fereastră, poposind pe masa din bucătărie, după care dispăruse.

Când termină, o luă de la început, mai făcu unele adăugiri, mai schimbă câte o întorsătură de frază. Simțindu-se inspirată, deschise un nou document. Avea nevoie de un prolog, nu-i aşa? Deja ideile îi năvăleau în minte. Fără a mai face vreo pauză de gândire, aşternu în cuvinte tot ce-i venea în minte.

În capul ei ceva suna ca un cântec. Iar cuvintele erau simple şi minunate. „Scriu o carte."

Aidan se opri în fața porții din grădină, cu ochii la ea. „Ce imagine superbă!" îşi zise el. Jude stând acolo, înconjurată de toate florile ei, tastând cu frenezie la aparatul acela deştept al ei, de parcă viața ei ar fi depins de asta.

Avea pe cap o pălărie caraghioasă de paie, ca să-i ferească ochii de lumină. Pe nas purta ochelari cu rame negre de sârmă. Un fluture de un albastru strălucitor dansa pe lângă umărul ei drept, de parcă ar fi citit cuvintele care apăreau pe monitorul laptopului.

Ea bătea din picior, ceea ce-l făcea pe Aidan să creadă că mintea ei cânta un cântec. Se întrebă dacă ea îşi dădea

seama de asta sau dacă acea muzică răsuna ca un fundal la gândurile ei.

Îşi arcuise buzele, semn că-i plăceau gândurile care îi treceau prin minte. Aidan spera că îi va îngădui şi lui să le citească. Să fie efectul iubirii, se întrebă el, sau Jude chiar arăta de o frumusețe uimitoare, strălucind cumva de o forță interioară?

Nu avea de gând s-o tulbure înainte să termine ce făcea, aşa că pur şi simplu se sprijini de poartă, cu ceea ce-i adusese în dar proptit sub braț.

Dar ea se opri dintr-odată şi luându-şi degetele de pe taste, îşi apăsă o palmă pe inimă şi întoarse brusc capul. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi chiar de la depărtare, Aidan putu să desluşească diversitatea de expresii care se succedau în privirea ei. Surpriză la vederea lui şi plăcere. Apoi acea vagă stânjeneală care părea adesea să-i învăluie pe amândoi.

— Ziua bună, Jude Frances. Îmi pare rău că te-am întrerupt de la lucru.

— Oh, păi...

Îl simțise acolo, simțise ceva, îşi zise ea, oricât de ridicol ar fi sunat. Ceva se schimbase în aer. Iată că el o luase prin surprindere.

— Nu face nimic. Bâjbâi repede pe taste ca să salveze şi să închidă documentul, apoi îşi scoase ochelarii şi-i puse pe masă. Nu era nimic important. „Aici e totul!” ar fi vrut să strige. „Întreaga lume. Lumea mea.” Ştiu că e ciudat că m-am instalat aici, începu ea, dând să se ridice.

— De ce? E o zi minunată de stat în aer liber.

— Da... da, aşa e. Închise laptopul, ca să nu-i consume bateria. Nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul.

Întrucât rostise vorbele de parcă şi-ar fi mărturisit un păcat în fața preotului, Aidan râse şi trase zăvorul de la poartă cu mâna liberă.

— Părea să-ți placă ce făceai. De ce să te îngrijorezi că trece timpul?

— Atunci am să spun că e momentul cel mai potrivit să fac o pauză. Îmi imaginez că ceaiul s-a răcit între timp, dar...

Nu-şi duse fraza la bun sfârşit, fiindcă observă că el avea ceva în brațe. Ochii i se aprinseră de încântare şi se repezi spre el.

— Oh! Mi-ai adus un cățel! Ce drăguț!

Cățeluşul adormise, legănat în brațele lui Aidan în timpul drumului din sat până aici, dar acum începu să se mişte, trezit de glasurile lor. Mai întâi căscă cu sete, apoi deschise ochişorii de un cafeniu-închis. Era un ghemotoc de blană alb cu negru, cu urechi lăsate, labe uriaşe şi o codiță subțire, pe care o ținea vârâtă între picioare.

Cățelul scoase un lătrat scurt şi entuziasmat şi imediat începu să se zbată în brațele lui Aidan.

— Vai, ce adorabil e! Nu-i aşa, frumusețe? Şi este atât de pufos! murmură Jude când Aidan îi puse cățeluşul în brațe.

Îşi îngropă obrazul în blănița lui şi cățelul începu imediat să-i lingă fața cu adorație.

— Ei bine, nu-i cazul să mai întreb dacă voi doi ați prins drag unul de altul. E dragoste la prima vedere, cea în care nu crede Jude a noastră.

— Cine i-ar putea rezista?

Jude ridică în aer cățeluşul, care se zvârcolea în culmea fericirii.

— Cățeaua lui Clooney a fătat acum câteva săptămâni şi mi s-a părut că ăsta avea personalitatea cea mai puternică. Tocmai a fost înțărcat şi e pregătit să meargă la noua lui căsuță.

Jude se lăsă pe vine şi puse jos cățelul, care începu să se cațăre în două labe, să i se încurce printre picioare şi să se rostogolească pe spate, ca să fie mângâiat pe burtă.

— Pare gata de orice. Cum o să-l cheme?

— Te las pe tine să-i dai un nume.

— Pe mine?

Jude ridică privirea, apoi izbucni în râs când cățelul începu să-i roadă degetele, dornic să-i atragă atenția.

— Cam lacom, nu-i aşa? Vrei să-i dau eu un nume în locul tău?

— Nu în locul meu. Ți l-am adus ție, dacă îl vrei. Mă gândeam că poate să-ți țină companie pe Dealul Zânelor.

Mâinile ei rămaseră nemişcate.

— Mi l-ai adus mie?

— Ți-e drag câinele cel galben al familiei O'Toole, aşa că m-am gândit că ți-ar plăcea să ai un câine al tău, pe care să-l creşti tu.

Cum ea continua să-l privească țintă, Aidan începu să dea înapoi.

— Dacă nu te îndeamnă inima să te ocupi de el, îl păstrez eu.

— Mi-ai adus un cățeluş?

Aidan se lăsă de pe un picior pe altul.

— Poate ar fi trebuit să te întreb mai înainte dacă te interesa să ai unul. Am vrut să-ți fac o surpriză şi...

Se opri brusc, fiindcă Jude se trânti la pământ, cu cățelul în brațe şi izbucni în plâns.

De regulă, nu-l deranjau lacrimile, dar acum veniseră fără niciun avertisment, şi el habar nu avea care să fie cauza. Cu cât cățelul se foia mai mult la ea în brațe şi-i lingea fața, cu atât Jude îl strângea mai tare şi plângea mai amarnic.

— Ei, iubito, n-o lua şi tu aşa. Fii cuminte, nu-i nevoie să reacționezi astfel. Se ghemui lângă ea, îşi scoase batista şi începu să-i şteargă obrajii. Hai, linişteşte-te, e numai vina mea.

— Mi-ai adus un cățeluş!

Jude plângea cu jale, ceea ce-l determină pe cățel să izbucnească în urlete compătimitoare.

— Ştiu. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Va fi fericit la mine la tavernă. Nu-i nicio problemă.

— E al meu.

Când Aidan întinse mâna după cățel, Jude îl acoperi cu tot trupul.

— Mi l-ai dat mie, aşa că e al meu.

— Da, răspunse el circumspect. Dumnezeule mare, femeia asta era o enigmă.

Atunci îl vrei?

— Întotdeauna mi-am dorit un cățel, hohoti Jude, legănându-se înainte şi înapoi.

Aidan îşi trecu o mână prin păr şi se dădu bătut. Se aşeză alături de ea.

— Chiar aşa? Atunci de ce nu ți-ai luat unul?

În cele din urmă, Jude ridică spre el obrazul scăldat în lacrimi. Ochii ei continuau să fie umezi şi să verse şiroaie de lacrimi.

— Mama mea are pisici, reuşi ea să articuleze şi sughiță.

— E limpede.

Era la fel de limpede ca o supă de mazăre, completă el în gând.

— Păi, pisica e un animal drăguț. Avem şi noi una.

— Nu, nu, nu. Astea sunt ca două regine. Sunt superbe şi pline de ele, pretențioase şi linguşitoare. Sunt siameze rasă pură, într-adevăr frumoase, dar pe mine nu m-au plăcut niciodată. E îmi doream doar un cățel prostuț, care să se suie pe mobilă, să-mi roadă pantofii şi... şi să mă placă pe mine.

— Cred că te poți baza pe puiul ăsta pentru aşa ceva.

Uşurat, Aidan îi mângâie obrazul ud de lacrimi şi de pupături câineşti.

— Aşadar, n-ai să mă înjuri când o să-ți facă pipi pe podea sau o să-ți roadă vreunul din pantofii tăi italieneşti pe care Darcy îi admiră întotdeauna?

— Nu. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată. Se întinse către el, aproape strivind cățeluşul dintre ei, care era peste măsură de încântat. Eşti cel mai minunat bărbat din lume.

Jude acoperi fața lui Aidan cu sărutări fierbinți, la fel cum făcuse şi cățeluşul cu ea.

Poate că-i adusese cățelul ca s-o încânte, dar nu avea de ce să se simtă vinovat fiindcă funcționase, nu? De unde să fi ştiut că o corcitură mică, cu urechi lăsate, era ceva după care ea tânjise cu disperare încă din copilărie?

Îşi îndepărtă senzația de stânjeneală, acoperindu-i gura flămândă cu a lui. Dorea ca ea să fie fericită, îşi aminti el. Era lucrul cel mai important.

— Îmi trebuie o carte, murmură ea.

— O carte?

— Nu ştiu cum să cresc un cățel. Am nevoie de o carte.

Fiindcă era o reacție tipică pentru Jude, Aidan zâmbi cu gura la urechi şi se desprinse de ea.

— Mai întâi de toate, ți-aş recomanda un maldăr de ziare, ca să absoarbă bălțile de pe jos şi o bucată zdravănă de frânghie, care să-ți salveze pantofii.

— Frânghie?

— Ca s-o roadă în loc de pantofi.

— Bună idee. Jude zâmbea şi ea. Oh, şi va avea nevoie de mâncare, de o zgardă, de jucării, de vaccinuri. Şi... Ridică din nou cățelul în aer... de mine. Va avea nevoie de mine. Asta nu mi s-a mai întâmplat până acum.

„Eu am nevoie de tine.” Avea cuvintele în minte, gata să-i scape de pe buze, dar ea sări în picioare şi începu să se învârtă cu cățelul în brațe.

— Trebuie să-mi duc lucrurile în casă, pe urmă dau o fugă până în sat să-i cumpăr tot ce-i trebuie. Poți să mă aştepți şi să mă duci cu maşina până în sat?

— Sigur. Îți duc eu lucrurile înăuntru. Tu rămâi aici să te cunoşti mai bine cu noul tău prieten.

Aidan se îndreptă către masă, cu un suspin prelung de uşurare. Era mai bine că nu spusese nimic, îşi zise el. Era prea devreme ca vreunul din ei să ducă lucrurile la alt nivel.

Era timp berechet să aducă în discuție ideea de căsătorie.

Timp berechet ca el să chibzuiască la cel mai bun mod de a face asta.

Jude cumpără o zgardă roşie şi o lesă, precum şi nişte castronele de un albastru strălucitor. Aidan îi găsi nişte frânghie, pe care o legă într-un nod zdravăn. Cu toate acestea, Jude umplu un sac cu alte lucruri pe care le socotea esențiale pentru bunăstarea şi fericirea cățeluşului.

Îl luă la plimbare prin sat sau, mai bine zis, încercă s-o facă. În cea mai mare parte a timpului, cățelul se zbătea să scape de lesă, se încurca în ea sau o rodea.

Jude decise să găsească o carte de dresaj cât mai curând posibil.

O întâlni pe Brenna, care tocmai sălta o cutie cu scule în partea din spate a camionetei, în fața pensiunii din sat.

— Bună, Jude, ce ai tu acolo? Nu-i cumva unul dintre cățeluşii lui Clooney?

— Aşa-i că-i drăgălaş? L-am botezat Finn, după marea războinică[20].

— Marea războinică, nu zău? Brenna se lăsă pe vine şi-l scărpină afectuos pe Finn. Da, da, pun prinsoare că tu chiar eşti de temut, marele Finn. Râse când cățelul sări s-o lingă

[20] Războinică şi eroină legendară irlandeză, şefă a bandei de războinici irlandezi cunoscută sub numele de Fianna (n.tr.)

pe obraz. E tare vioi, aşa-i? Ai făcut o alegere bună. Îți va fi un tovarăş minunat, Jude.

— Asta-i şi părerea lui Aidan. El mi l-a adus.

Brenna o privi, țuguindu-şi buzele.

— Zău?

— Da, mi l-a adus acasă în după-amiaza asta. Tare drăguț din partea lui că s-a gândit la mine. Crezi că Betty o să-l placă?

— Sigur că da. Şi lui Betty îi place să aibă companie. După ce-l mai mângâie o dată pe spate pe Finn, Brenna se ridică în picioare. O să-i facă plăcere să aibă un cățeluş cu care să se joace. Tocmai voiam să trec pe la tavernă să beau o halbă.

Nu vii cu mine? Fac eu cinste.

— Mulțumesc, dar... Nu, trebuie să-l duc pe Finn acasă. Cred că i s-a făcut foame.

De cum se despărțiră, Brenna se duse glonț la local. Prinse privirea lui Darcy, îi făcu un semn scurt din cap, apoi se duse la o masă din colț, unde putea să stea ferită de ochii celorlalți clienți. Darcy îi aduse un pahar cu bere Harp.

— Văd că arzi de nerăbdare să-mi spui ceva. Ia zi!

— Stai jos o clipă.

Continuă să vorbească încet, urmărindu-l din ochi pe Aidan pe deasupra umărului lui Darcy. Darcy se aşeză.

— Tocmai am văzut-o pe Jude plimbându-şi cățelul pe stradă.

— Are cățel?

— Sst. Vorbeşte încet, altfel o să ne audă că vorbim despre el.

— Cine o să ne audă vorbind despre ce? şuşoti Darcy.

— Aidan o să ne audă că vorbim despre cum a ales unul dintre cățeii familiei Clooney – şi încă unul frumos foc – şi cum i l-a dus în dar lui Jude acasă.

— Aidan a...

Darcy îşi luă imediat seama, fiindcă Brenna îi făcuse iarăşi semn să nu vorbească tare, aşa că se aplecă în faţă, cu un aer conspirativ.

— Aidan i-a dus în dar un căţel? Mie nu mi-a suflat o vorbă şi, din câte ştiu eu, nici altcuiva.

Cum vestea era recentă şi uluitoare, Darcy chibzui asupra ei.

— S-a mai întâmplat să ducă vreunei fete câte un flecuşteţ din când în când, dar asta de regulă cu o ocazie anume.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Şi flori, urmă Darcy. Întotdeauna a fost genul care a dus flori unei femei care i-a atras atenţia, dar un căţel e altceva.

— Cu totul altceva.

Brenna plesni cu palma în masă, ca să-şi întărească spusele.

— Un căţel e ceva viu şi permanent. Ceva ce dai cuiva pe care îl iubeşti, nu doar te simţi bine în patul ei.

Ca să sublinieze, luă paharul şi trase o duşcă zdravănă.

— Păi, ea i-a dăruit tabloul cumpărat la Dublin, iar lui îi place peste măsură, dacă mă întrebi pe mine. Poate voia să-i dea ceva în schimb şi s-a întâmplat să fie un căţel.

— De-ar fi să-i dea ceva în schimbul tabloului, care mie mi-a plăcut grozav, i-ar da un bibelou, o figurină sau ceva de soiul ăsta, declară ferm Brenna. Un căţel e mult mai mult decât o simplă amintire.

— Ai mare dreptate. Darcy bătu darabana cu degetele în masă, privindu-şi pieziş fratele, care lucra la bar. Crezi că e îndrăgostit de ea?

— Aş îndrăzni să pun pariu că într-acolo se îndreaptă.

Brenna se foi pe locul ei.

— Ar trebui să aflăm, şi dacă nu noi, atunci ar putea Shawn. Iar noi putem scoate adevărul de la el destul de

lesne, Shawn nu gândeşte niciodată înainte să-şi dea drumul la gură.

— Nu, dar îi este devotat cu trup şi suflet lui Aidan. Mi-ar plăcea s-o am cumnată, cugetă Darcy. Şi mi se pare că se potriveşte de minune cu Aidan. Niciodată nu l-am văzut uitându-se la o femeie cum se uită la Jude a noastră. Cu toate astea, bărbaţii din neamul Gallagher nu se îndeamnă prea uşor la însurătoare, chiar şi după ce şi-au dăruit inima. Mama zicea că aproape a trebuit să-l bată peste cap pe tata cu flori de portocal ca să se hotărască s-o ceară de nevastă.

— Jude are de gând să rămână aici mai mult de încă trei luni.

— Va trebuie să-l determinăm să acţioneze mai rapid de atât. Amândoi sunt genul de oameni de casă, aşa că n-ar trebui să fie chiar atât de greu. O să ne gândim cum facem.

Aidan avea dreptate. Finn era un tovarăş minunat. Colinda dealurile alături de Jude, se distra admirând florile de câmp sau smulgând flori de piciorul-cocoşului sau ciuboţica-cucului, care înfloreau pe la sfârşitul lunii mai şi începutul lui iunie. Vara venea în Irlanda ca un şuvoi încântător de căldură, iar lui Jude i se părea că aerul e încărcat de poezie.

Când vremea era blândă şi ploaia cădea ca o perdea de mătase, se plimba mai puţin, cuibărindu-se la căldura şi confortul din căsuţă.

Iar când era vreme uscată, pornea alături de Finn la plimbări lungi dis-de-dimineaţă, ca puiul să alerge fericit în jurul îngăduitoarei Betty.

Indiferent când mergea să se plimbe, pe ploaie sau pe vreme bună, se gândea la bărbatul pe care îl văzuse plimbându-şi câinele când venise de la Dublin. Cât visase să facă acelaşi lucru oricând şi oriunde dorea!

La fel ca acel câine din imaginația ei, şi Finn dormea în fața focului când ea încercase pentru prima oară să facă pâine cu bicarbonat. Şi scheunase când se trezise singur la trei dimineața.

Când îi scurmase florile, fusese nevoită să poarte cu el o discuție serioasă, pe de altă parte însă, cățelul reuşise să se abțină să-i roadă pantofii vreme de două săptămâni întregi.

Cu excepția acelei singure ocazii pe care amândoi căzuseră de acord s-o dea uitării.

Jude îl lăsa să se plimbe şi să alerge până când ajungea la capătul puterilor, iar când vremea îngăduia, îşi scotea masa în grădină şi lucra afară după-amiaza, în timp ce Finn moțăia sub scaun.

Cartea ei. Nu era un secret, dar încă nu recunoştea pe deplin față de ea însăşi cât îşi dorea s-o poată vinde, s-o vadă pe raftul unei librării, cu o copertă frumoasă având scris numele ei.

Păstra în adâncul sufletului acea speranță aproape dureroasă şi se cufunda în munca pe care descoperise că o iubea. În plus, adesea îşi rezerva o oră sau două seara ca să schițeze ilustrații ce s-ar fi potrivit cu poveştile.

În opinia ei, schițele erau în cel mai bun caz primitive, în cel mai rău caz stângace. Niciodată nu considerase deosebit de productive lecțiile de desen asupra cărora insistaseră părinții ei. Însă îi plăcea să deseneze.

De câte ori venea cineva în vizită, Jude se asigura că totul era ascuns la loc sigur.

Când şi când, era nevoie să se lupte cu insistențele unuia sau altuia.

Era la bucătărie, finisând cea mai recentă schiță a căsuței, pe care o socotea drept cea mai bună dintr-o serie de desene mediocre, când auzi o ciocănitură în uşă, apoi uşa trântindu-se.

Sări în picioare, făcându-l pe Finn să latre vehement, şi-şi adună repede desenele în dosarul în care obişnuia să le păstreze.

Abia avu timp să închidă dosarul şi să-l îndese într-un sertar, că îşi făcură apariția Brenna şi Darcy.

— Ia priviți la temutul câine războinic!

Brenna se lăsă la podea, ca să se lupte cu Finn, aşa cum făcea de fiecare dată.

— Ai ceva rece pentru prietena ta istovită, Jude?

Darcy se lăsă să cadă pe un scaun de lângă masă.

— Am nişte băuturi nealcoolice.

— Lucrai? întrebă Darcy în timp ce Jude deschidea frigiderul.

— Nu chiar. Am terminat aproape tot ce îmi pusesem în gând să fac în dimineața asta.

— Perfect, fiindcă eu şi Brenna ți-am făcut program.

— Nu zău?

Amuzată, Jude puse băuturile pe masă.

— Nu cred că vreți să ne facem iar de cap cu cumpărăturile atât de curând după data trecută.

— Întotdeauna mi-am dorit să-mi fac din nou de cap cu cumpărăturile, dar nu, nu despre asta-i vorba. Eşti cu noi de trei luni.

— Cam aşa, încuviință Jude, încercând să nu se gândească la faptul că ajunsese deja la jumătatea şederii ei aici.

— Eu şi Brenna am decis că este momentul pentru un ceili.

Interesată, Jude se aşeză şi ea. Întotdeauna îi plăcuse s-o asculte pe bunica ei vorbind despre ceili pe când era copil. Mâncare, muzică, dans, toate acasă.

Oameni înghesuiți în bucătărie sau umplând curtea.

— Dai tu un ceili?

— Nu, zâmbi Darcy cu gura până la urechi. Tu îl dai.

— Eu? Jude rămase cu gura căscată, aproape înspăimântată. N-aş putea. Habar n-am cum.

— Nu-i mare lucru, o linişti Brenna. Înainte să înceapă să se simtă rău, Bătrâna Maude obişnuia să dea unul în fiecare an cam pe vremea asta. Gallagherii o să-ți aducă muzică şi există mulți care vor fi peste măsură de încântați să cânte la vreun instrument. Fiecare va aduce mâncare şi băutură.

— Tu nu trebuie decât să-ți ții uşile deschise şi să te distrezi, o asigură Darcy. O să te ajutăm noi să faci cele de cuviință şi să dai sfară-n țară. Poate de sâmbătă într-o săptămână, atunci e şi solstițiul. Ajunul e o noapte potrivită pentru ceili.

— Peste o săptămână? abia reuşi Jude să îngaime. Dar nu e destul timp. Nu are cum să fie destul timp.

— E mai mult decât destul, declară Darcy, făcându-i cu ochiul. O să te ajutăm noi la toate, aşa că să nu-ți faci niciun fel de griji. Crezi că aş putea împrumuta rochia ta albastră? Cea cu bretele subțiri şi sacoul.

— Sigur că da, numai că eu nu pot...

— Nu te mai agita. Brenna se aşeză pe scaun. Şi mama e decisă să-ți dea o mână de ajutor. Tot aşteaptă să se distreze de când o înnebuneşte Maureen cu nunta ei.

Sfatul meu e să pui muzica în salonaş, măcar în mare parte. Iar butoiaşele cu băutură la intrarea din spate. Aşa toți o să se poată lesne deplasa dintr-un loc într-altul.

— Va trebui să mutăm din loc o parte din mobilier, ca să avem unde dansa, adăugă Darcy. Dacă va fi o seară frumoasă, vom putea pune câteva scaune şi afară.

— Atunci va fi şi lună plină. Mama s-a gândit să punem lumânări afară, pentru un aer festiv. În plus, aşa oamenii nu se vor mai poticni de una sau de alta.

— Dar eu...

— Poți să-l pui pe Shawn să gătească colcannon[21], Darcy? o întrerupse Brenna pe Jude înainte să-şi ducă protestul până la capăt.

— Fii sigură că o să facă din belşug, iar taverna va contribui cu un butoiaş de bere şi câteva sticle de vin. Poate că mama ta ar putea pregăti nişte plăcinte cu carne aşa cum face ea. Nimeni nu le reuşeşte mai bine.

— O să-i facă plăcere.

— Zău aşa!

Jude avea senzația că se îneacă pentru a treia oară, în timp ce prietenele ei îi zâmbeau indulgent, după ce-i aruncaseră o ancoră în loc de funie.

— N-aş putea cere...

— Aidan o să închidă taverna în seara aia, aşa că am să pot veni să te ajut cu tot ce trebuie, zise Darcy, oftând mulțumită. Cam asta ar fi tot.

Tot ce mai putea să facă Jude era să-şi culce fruntea pe masă.

— Cred că a mers bine, îi spuse Darcy Brennei când suiră amândouă în camionetă.

— Mă simt un pic vinovată că am trecut aşa peste voința ei.

— Ce facem noi e pentru binele ei.

— Am lăsat-o albă la față şi fără grai, dar a mers destul de bine.

Râzând, Brenna porni motorul.

— Mă bucur că mi-am amintit cum a cerut-o tata pe mama la un ceili exact aici, în casa asta. Este un semn bun.

— Prietenii au grijă de prieteni.

---

[21] Fel de mâncare tradițional irlandez, compus din piureu de cartofi cu varză, sare, piper şi lapte sau smântână. Se serveşte cu şuncă sau costiță irlandeză. (n.tr.)

Unii poate ar fi crezut-o superficială pe Darcy Gallagher, dar odată ce-i deveneai prieten, nu exista nimeni mai devotat ca ea.

— Jude e moartă după Aidan şi prea timidă ca să-l aducă acolo unde vrea. Vom avea grijă să se bucure de noapte şi de muzică, iar eu voi veni destul de devreme ca să pun mâna pe ea şi s-o fac atât de frumoasă încât lui Aidan o să-i cadă ochii în cizme. Dacă nici asta nu funcţionează, înseamnă că nu mai e nimic de făcut cu băiatul ăsta.

— Din câte mi-am dat eu seama până acum, nu-i nimic de făcut cu bărbaţii din neamul Gallagher.

Capitolul 16

— Şi cum să dau o petrecere dacă nu ştiu câţi oameni vor veni? întrebă Jude.

Când nu am niciun meniu, niciun program? Niciun plan?

Cum Finn era singurul care putea s-o audă şi nu părea să deţină răspunsul la întrebări, Jude se prăbuşi pe un scaun în sufrageria de o curăţenie impecabilă şi închise ochii. Făcuse curat zile la rând. Aidan râsese de ea şi-i spusese să nu-şi dea atâta silinţă. Nimeni nu va veni să verifice dacă era vreun fir de praf prin colţuri şi nici nu avea să fie deportată pentru aşa o ruşine.

El nu înţelegea. La urma urmei, era bărbat.

Felul în care arăta casa era unicul aspect al întregii situaţii pe care Jude îl putea controla.

— E casa mea, murmură ea. Iar casa unei femei e oglinda ei. Puţin îmi pasă în ce mileniu suntem, pur şi simplu aşa stau lucrurile.

Mai primise oaspeţi şi reuşise să dea petreceri destul de reuşite. Dar asta după săptămâni, de nu cumva chiar luni

întregi de planuri. Avusese liste, teme, furnizori, aperitive şi muzică alese cu grijă.

Şi tone de Antacid[22].

Acum se presupunea că trebuia pur şi simplu să-şi deschidă uşa casei în egală măsură pentru străini şi pentru prieteni.

Cel puţin şase persoane pe care nu le văzuse în viaţa ei o opriseră în sat ca s-o întrebe de ceili. Jude sperase că arăta entuziasmată şi că spusese ce trebuia, dar simţise că i se învârt ochii în cap.

Era primul ei ceili. Prima petrecere adevărată pe care o dădea în casa asta. Prima oară când primea oaspeţi în Irlanda.

Era pe alt continent, pentru numele lui Dumnezeu! Cum să ştie ce era de făcut?

Avea nevoie de o aspirină mare cât golful Ardmore.

Încercând să se calmeze şi să privească detaşat situaţia, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Se presupunea că era vorba de o petrecere fără pretenţii. Oamenii urmau să aducă găleţi de băutură, platouri şi munţi de mâncare. Ea trebuia să se ocupe numai de ambianţă, ori căsuţa era o încântare.

Pe cine încerca să păcălească? Totul avea să se sfârşească cu un dezastru.

Casa era prea mică pentru o petrecere. Dacă ploua, nu putea lăsa oamenii afară sub umbrele, servindu-le platouri cu mâncare scoase pe fereastră. Pur şi simplu nu era destul spaţiu ca să înghesuie pe toată lumea înăuntru, asta în situaţia în care îşi făceau apariţia doar jumătate dintre cei care vorbiseră cu ea.

Nu era suficient spaţiu nici pe podea şi nici pe scaune. Nu era suficient aer în casă ca să respire toţi şi cu siguranţă ea,

---

[22] Medicament destinat să combată aciditatea gastrică şi deranjamentele stomacale (n.tr.)

Jude F. Murray, nu era suficientă ca să meargă de la unul la altul în calitate de gazdă.

Mai rău de atât, în ultimele câteva zile se luase cu scrisul la carte şi neglijase să păstreze lista cu pregătirile pentru petrecere pe care şi le programase.

Intenţionase, chiar intenţionase să se oprească din scris la ora unu. Îşi pusese şi ceasul să sune după ce depăşise prima oară termenul. Pe urmă îl oprise, cu gând să încheie doar un singur paragraf. Aşa că terminase după ora trei şi nu frecase niciuna dintre băi, cum îşi propusese.

Cu toate acestea, după doar câteva ore, aveau să-i mişune prin casă oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea, toţi aşteptându-se să fie hrăniţi şi să se bucure de atenţia gazdei.

Nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic. I se repetase asta de nenumărate ori. Dar bineînţeles că trebuia să-şi facă griji pentru orice. Era răspunderea ei. Ea trebuia să se gândească la mâncare, nu? Era casa ei şi, la naiba, stătea prost cu nervii, aşa că ce aştepta lumea de la ea?

Încercase să facă tarte, dar ieşiseră tari ca piatra. Nici măcar Finn nu se atinsese de ele. A doua strădanie adusese cu ea o îmbunătăţire: cel puţin câinele le ronţăise cât de cât înainte să le scuipe afară. Totuşi, se vedea silită să admită că nu va câştiga niciodată stele de aur pentru prăjiturile ei.

Reuşise să încropească vreo câteva feluri gătite simple, după reţete găsite într-una din cărţile de bucate ale Bătrânei Maude. Arătau şi miroseau destul de bine.

Tot ce putea spera acum era ca nimeni să nu facă vreo intoxicaţie alimentară.

Pusese şi nişte şuncă la cuptor. Deja o sunase pe bunica ei de trei ori ca să verifice procesul de coacere. Era o halcă enormă, cum putea fi sigură că va fi bine pătrunsă? Probabil că avea să rămână crudă la mijloc şi invitaţii vor face indigestie. Dar măcar urma s-o servească într-o casă curată.

Har Domnului că frecatul podelei şi spălatul geamurilor nu necesitau un talent anume. Măcar asta era convinsă că-i ieşise bine.

Plouase în timpul nopţii şi ceţurile plutiseră dinspre mare. Dar dimineaţa cerul se limpezise, soarele strălucea şi căldura verii îmbia florile şi păsărelele.

Tot ce putea spera acum era ca vremea bună să dureze.

Deschisese larg ferestrele sclipind de curăţenie, ca să aerisească încăperile şi să le facă primitoare. Trandafirii şi sângele-voinicului din grădina lui Maude îşi contopeau parfumul, care se strecura în casă prin plasa de insecte. Mireasma lor mai alina nervii întinşi la maximum ai lui Jude.

Flori! Sări ca arsă de pe scaun. Nu tăiase flori ca să le pună prin casă. Se repezi la bucătărie după foarfecă, cu Finn pe urmele ei. Căţelul alunecă pe podeaua proaspăt ceruită şi se opri cu capul în dulap.

Bineînţeles că acum trebuia mângâiat şi consolat. Jude îl duse în braţe afară, murmurându-i cuvinte liniştitoare.

— Azi n-ai voie să sapi prin straturile de flori, da?

Căţelul ridică spre ea o privire plină de adoraţie, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte aşa ceva.

— Şi nici n-ai să fugi după fluturi prin stratul de cicoare, adăugă ea, punându-l jos şi bătându-l uşor la fund.

Luă un coş şi începu să aleagă cele mai potrivite flori ca să le taie.

Era o activitate care o relaxa întotdeauna. Formele, miresmele, culorile, găsirea celei mai interesante combinaţii. Plimbarea printre straturi şi răzoare, pe poteca îngustă de piatră, cu ochii la dealurile care se pierdeau în zare, respirând aerul înmiresmat şi liniştit de ţară.

De ar fi să se stabilească aici pentru totdeauna, se gândi ea, ar extinde grădina din spatele casei. Ar înălţa un gard de piatră pe latura dinspre răsărit şi l-ar masca cu trandafiri

agățători. Poate ar face şi un gard viu din lavandă. În fața gardului ar planta un strat întreg de dalii. Poate ar sădi şi un copac pe latura dinspre apus şi ar lăsa să se cațăre vița-de-vie până s-ar arcui ca un tunel.

Ar face şi o cărare, ca să se poată plimba prin muşețelul, cimbrul şi căldăruşele cu capul plecat care creşteau în apropiere. Şi-ar croi drum printre flori, pe sub flori, pe după flori de fiecare dată când ar porni în plimbare pe dealuri şi pe câmp.

Ar pune şi o bancă de piatră pe care să se aşeze. Iar seara când îşi termina lucrul, s-ar relaxa acolo, plecând urechea la lumea construită de ea.

Ar fi o scriitoare americană ruptă de țara ei, trăind într-o căsuță de pe Dealul Zânelor, alături de florile ei şi de câinele ei credincios. Şi de iubitul ei.

Bineînțeles că totul era o fantezie, îşi aminti ea. Trecuse aproape jumătate din timpul sortit să-l petreacă aici. La toamnă trebuia să se înapoieze la Chicago.

Chiar de ar avea curajul să-şi prezinte cartea unei edituri, tot trebuia să-şi caute o slujbă. N-ar putea trăi la nesfârşit din economiile făcute. Era... ceva greşit.

Nu-i aşa?

„Va trebui să predau”, presupuse ea. Ideea unei ocupații private era prea îndrăzneață, aşa încât catedra rămânea unica opțiune. Simțind că o încearcă o undă de depresie, Jude o alungă numaidecât. Poate îşi va găsi un post într-o mică şcoală particulară. Undeva unde să poată stabili o legătură cu elevii ei. Asta i-ar lăsa şi timp să continue cu scrisul. Pur şi simplu nu putea renunța la scris acum că-l descoperise.

S-ar fi putut muta la marginea oraşului, unde să-şi cumpere o căsuță. N-o obliga nimic să locuiască într-un apartament din Chicago. Acolo şi-ar putea amenaja un studio. Un mic spațiu doar ca să poată scrie, după care va

găsi curajul să-şi prezinte cartea unei edituri. Nu-şi va îngădui să-i fie teamă într-o problemă atât de importantă. Asta nu mai trebuia să se întâmple niciodată.

Şi se putea înapoia în Irlanda. Câteva săptămâni în fiecare vară. Se putea întoarce să-şi viziteze prietenii şi să-şi reîntinerească spiritul.

Să-l vadă pe Aidan.

Nu, cel mai bine era să nu se gândească la asta, se atenționă ea singură. Să nu se gândească la vara viitoare sau la următoarea şi la Aidan. De data asta, această...

Fereastră pe care o deschisese era fermecată şi trebuia prețuită pentru ceea ce era.

Cu atât mai prețioasă cu cât nu avea să dureze pentru totdeauna.

Amândoi trebuiau să-şi vadă de viața lor. Era ceva inevitabil.

Sau poate că el avea să-şi vadă de viața lui, iar ea se va întoarce. Trăia totuşi plăcerea de a şti că niciodată viața ei nu va mai fi aceeaşi. Nu mai era aceeaşi persoană. Acum ştia că-şi putea construi o existență. Chiar dacă nu ca într-una din fanteziile ei, măcar una satisfăcătoare şi productivă.

Putea fi fericită, îşi zise ea. Putea fi împlinită. Ultimele trei luni îi demonstraseră că avea potențial. Putea duce la bun sfârşit şi chiar va duce la bun sfârşit ce începuse.

Tocmai se felicita în gând, când Finn începu să latre vesel, repezindu-se la poartă direct printre panseluțele ei.

— Bine te-am găsit, Jude!

Mollie O'Toole se strecură în grădină, în timp ce Finn se fofila afară, ca să sară pe Betty. Amândoi câinii o luară fericiți la fugă înspre dealuri.

— M-am gândit să trec să te întreb dacă te pot ajuta cu ceva.

— Cum nu ştiu nici eu ce fac, orice mi-ai spune îmi prinde bine. Aruncă o privire în coş şi oftă. Deja am tăiat prea multe flori.

— Niciodată nu-s prea multe.

Mollie spunea întotdeauna exact lucrul potrivit, se gândi Jude cu recunoştinţă şi admiraţie.

— Mă bucur că ai venit.

Mollie făcu un semn indiferent cu mâna, dar obrajii i se îmbujorară de plăcere.

— Drăguţ din partea ta să-mi spui asta.

— E adevărat. Întotdeauna mă simt mai relaxată în preajma ta, ca şi cum nimic n-ar putea merge prost când tu eşti prin apropiere.

— Mă simt flatată. Există ceva ce te temi că nu ţi-a mers deloc cum trebuie?

— Cam totul, răspunse Jude zâmbind.

— Nu vrei să intri cât timp pun eu florile în apă? Pe urmă poţi să-mi spui care sunt cele câteva zeci de lucruri pe care am uitat să le fac.

— Sunt convinsă că n-ai uitat nimic, dar mi-ar face mare plăcere să intru şi să te ajut cu florile.

— Mă gândeam să le pun prin toată casa în sticle şi în boluri. Maude nu avea nicio vază propriu-zisă.

— Aşa-i plăcea şi ei să facă. Să le pună peste tot. Semeni cu ea mai mult decât crezi.

— Zău?

Ce straniu, se gândi Jude, cum simplul gând că semăna cu o femeie pe care n-o întâlnise niciodată îi făcea plăcere.

— Chiar aşa. Îţi răsfeţi florile, faci plimbări lungi, te simţi bine în căsuţa ta şi ai mereu uşa deschisă pentru oricine vrea să-ţi treacă pragul. Şi mâinile tale sunt ca ale ei, adăugă ea. Şi, după cum ţi-am mai spus, semeni şi la suflet.

— A trăit singură, zise Jude, privind în jur la căsuţa ei mică şi ordonată.

Întotdeauna.
— Aşa i-a plăcut ei. Dar să fii singur nu înseamnă să te şi simţi singur. După Johnny n-a mai iubit niciun bărbat sau, cum îi plăcea ei să spună, n-a mai existat niciun bărbat în viaţa asta pe care să-l iubească după ce n-a mai fost Johnny. Ah!
Mollie adulmecă aerul de cum intrară în casă. Ai pus şuncă la cuptor. Miroase grozav!
— Da?
Jude adulmecă şi ea, în timp ce se îndreptau amândouă spre bucătărie.
— Presupun că da. Vrei să te uiţi puţin în cuptor, Mollie? N-am gătit niciodată aşa ceva şi am emoţii.
— Sigur că mă uit.
Mollie deschise uşa cuptorului, inspectând ce era înăuntru, iar Jude puse coşul jos şi rămase în aşteptare, muşcându-şi buza.
— E în regulă. Şi e aproape gata, declară ea, după ce verifică rapid cât de uşor se desprindea pieliţa. După cum miroase, n-o să-ţi mai rămână nicio fărâmă pentru prânzul de mâine. Mick al meu se dă în vânt după şuncă la cuptor şi probabil o să înfulece mai ceva decât purcelul de la care vine şunca.
— Serios?
Molly clătină din cap şi închise cuptorul.
— Jude, n-am întâlnit în viaţa mea o femeie care să se mire aşa ca tine la fiecare compliment.
— Stau prost cu nervii, răspunse ea, mai curând zâmbind decât cerându-şi scuze.
— Mă rog, probabil că tu ştii mai bine. Ai făcut curat în casa asta de străluceşte, nu-i aşa? Şi n-ai mai lăsat nimic de făcut vecinei tale, decât să-ţi dea un sfat.
— Te ascult.

— După ce termini cu florile şi scoţi şunca din cuptor ca să se răcească, pune-o undeva destul de sus, nu cumva să ajungă la ea căţelul şi s-o guste. Am trăit experienţa asta, şi nu-i deloc una plăcută.

— Că bine zici.

— După asta, du-te sus şi fă-ţi plăcerea unei băi lungi şi fierbinţi. Pune şi ceva spumă de baie. Solstiţiul e un moment potrivit pentru ceili, dar şi mai potrivit pentru o idilă. Mollie o bătu uşor pe obraz cu un gest matern. Pune-ţi diseară o rochie frumoasă şi dansează cu Aidan la lumina lunii. Restul se va rezolva de la sine, crede-mă.

— Nici măcar nu ştiu câte persoane vin.

— Ce contează dacă sunt zece sau o sută zece?

— O sută zece?

Jude se înecă şi se albi la faţă.

— Fiecare vine să se simtă bine. Mollie luă o sticlă pentru flori. Şi aşa se va întâmpla. La urma urmei, ceili înseamnă ospitalitate. Irlandezii ştiu cum s-o ofere şi cum s-o preţuiască.

— Dar dacă nu ajunge mâncarea?

— Oh, asta să fie ultima ta grijă.

— Dar dacă...

— Dar dacă sare broasca pân' la lună şi apoi cade pe umărul tău? Mollie ridică braţele spre cer cu o expresie de exasperare amuzată. Ţi-ai făcut casa frumoasă şi primitoare. Fă acelaşi lucru şi cu tine, odihneşte-te, aşa cum ţi-am spus şi restul se va rezolva de la sine.

Era un sfat bun, decise Jude. Chiar dacă nu credea o vorbă. Cum o baie cu spumant era o metodă infailibilă de relaxare, se cufundă în îndrăgita cadă cu picioare în formă de gheare şi rămase aşa până când pielea îi deveni roşie şi strălucitoare, pleoapele i se îngreunară şi apa începu să se răcească.

Apoi deschise cutia cu cremă cumpărată la Dublin şi se unse pe tot corpul.

Întotdeauna o făcea să se simtă feminină.

Complet relaxată, cochetă cu ideea de a trage un pui de somn înainte de petrecere. Se duse în dormitor şi scoase un țipăt.

— Finn! Oh, Doamne!

Cățelul era în mijlocul patului, războindu-se fioros şi necruțător cu pernele.

Fulgii zburau în toate părțile. Finn se întoarse spre ea, dând triumfător din coadă şi ținând între dinți perna învinsă în luptă.

— Ce-ai făcut? Cățel rău ce eşti!

Jude îşi flutură mâinile ca să împrăştie penele şi se repezi spre pat. Intuind că urma ceva distracție, Finn sări jos, luând-o la fugă cu perna între dinți. Fulgii începură să curgă din fața de pernă, lăsând o dâră de puf în toată casa.

— Nu, nu, nu! Stai! Aşteaptă! Finn, vino aici chiar în clipa asta!

Se repezi după el, cu poalele halatului fluturând, în timp ce încerca să prindă penele. Până să pună mâna pe el, cățelul coborî în fugă scara, iar Jude făcu greşeala să înşface perna în locul lui Finn.

Ochii lui sclipiră de încântare la ideea de a trage amândoi de acelaşi obiect.

Mârâind în joacă, cu dinții înfipți bine în fața de pernă, începu să-şi scuture capul, împrăştiind şi mai multe pene prin casă.

— Dă-i drumul! La naiba, uite ce ai făcut!

Vru să pună mâna pe el, dar alunecă pe podeaua ceruită şi penele căzute pe jos.

Cu un țipăt scurt, căzu pe burtă, fiind proiectată tocmai în celălalt capăt al sufrageriei.

Auzi deschizându-se uşa în spatele ei şi privi peste umăr.

„Minunat”, îşi zise. „Nici că se putea mai bine.”

— Ce faci tu aici, Jude Frances?

Aidan se sprijini de tocul uşii, în timp ce Shawn trăgea cu ochiul pe după umărul lui.

— Oh, nimic. Jude suflă ca să-şi dea părul şi puful din ochi. Chiar nimic.

— Credeam că am să te găsesc frecând şi lustruind de zor ce-ai frecat şi ai lustruit în fiecare zi timp de o săptămână şi uite că tu nu faci nimic, ci doar te joci cu câinele.

— Ha, ha!

Jude reuşi să se ridice în fund, frecându-şi cotul cu care se izbise de podea. Finn veni în fugă şi depuse cu generozitate perna la picioarele lui Aidan.

— Ah, minunat! Dă-i-o lui.

— Păi, ai omorât-o, nu, băiete? E mai moartă decât Moise. Îl felicită pe Finn bătându-l uşor pe spate şi străbătu sufrageria ca să-i întindă mâna lui Jude. Te-ai lovit, iubito?

— Nu, răspunse ea, privindu-l îmbufnată. Nu-i nimic de râs.

Îi dădu mâna deoparte cu bruscheţe, aruncându-i o uitătură urâtă şi lui Shawn, care tocmai începuse să chicotească.

— Sunt pene peste tot. O să am nevoie de o săptămână să le găsesc pe toate.

— Ai putea începe cu cele din păr. Aidan se aplecă, o prinse de talie şi o săltă în picioare. E plin de fulgi.

— Da, bine. Mulţumesc de ajutor. Acum am treabă.

— Am adus câteva butoiaşe de bere de la tavernă. Le ducem în spate. Aidan suflă o pană de pe obrazul ei, apoi se aplecă s-o adulmece. Miroşi superb, murmură el când Jude vru să-l împingă deoparte. Ia pleacă tu de aici, Shawn.

— Să nu îndrăzneşti. N-am timp pentru asta.

— Şi închide uşa după tine, adăugă Aidan, trăgând-o pe Jude spre el.

— O să iau şi câinele, dacă tot a terminat ce avea de făcut aici. Hai cu mine, bestie ce eşti!

Shawn plescăi din limbă chemând câinele şi închise ascultător uşa în urma lui.

— Trebuie să strâng mizeria din casă, începu Jude.

— Ai timp şi pentru asta.

Aidan o conduse încet cu spatele.

— Nu sunt nici îmbrăcată.

— Asta am observat şi eu.

O lipi cu spatele de perete şi-şi plimbă palmele în jos pe trupul ei, apoi din nou în sus.

— Sărută-mă, Jude Frances. Dă-mi un sărut care să-mi ajungă până la capătul acestei zile lungi.

Părea o rugăminte cât se poate de rezonabilă, cel puțin când ochii lui se ațintiră într-ai ei cu acea căutătură intimă, iar trupul lui era atât de cald, de tare şi de aproape. Drept răspuns, Jude îşi ridică brațele, înlănțuindu-i gâtul. Sub impulsul momentului, îl smuci brusc, astfel încât el era acum lipit cu spatele de perete, iar ea se lipise de trupul lui, strivindu-i buzele cu ale ei într-o sărutare apăsată şi fierbinte.

El scoase un sunet ca de om care se îneacă, şi asta de bunăvoie. Degetele lui se încleştară pe şoldurile ei, apăsându-i carnea, ca să-i amintească de seara în care îşi pierduse răbdarea şi controlul. Fiorul amintirii o străbătu instantaneu, puternic, irezistibil şi posesiv.

Aidan era al ei, câtă vreme avea să dureze povestea asta. Îl putea atinge, gusta, îi putea aparține. El o dorea. Voia s-o aibă. Ea era cea care îi făcea inima să bată năprasnic.

Aceasta era cea mai adevărată putere din lume, îşi dădu ea seama.

Uşa se deschise, apoi se trânti la loc. Jude nu-şi dezlipea buzele de ale lui. Puțin îi păsa dacă în clipa aceea îi intra în casă vreun bărbat, vreo femeie sau vreun copil din sat.

— Iisuse, Sfântă Fecioară şi sfinte Iosif! exclamă Brenna. Voi doi chiar nu vă mai găsiți altceva de făcut? De câte ori vine cineva, vă găseşte pupându-vă.

— E geloasă, comentă Jude, muşcându-l uşor de gât pe Aidan.

— Am şi lucruri mai bune de făcut decât să fiu geloasă pe o femeie slabă de înger care pupă un Gallagher.

— Probabil că iar e furioasă pe Shawn, comentă Aidan, îngropându-şi obrazul în părul lui Jude.

Nici nu-şi dădea seama dacă mai respiră. Tot ce ştia era că n-ar fi vrut să se desprindă din îmbrățişare încă vreo zece ani de atunci încolo.

— Toți bărbații sunt tari de cap, iar nătângul de frate-tău mai mult decât oricine.

— Oh, ia nu te mai plânge de Shawn, îi ceru Darcy, intrând ca o vijelie. Ce s-a întâmplat aici? E plin de pene peste tot. Jude, lasă-l odată pe omul ăla, doar trebuie să te îmbraci. Nu? La fel şi eu. Aidan, du-te afară şi ajută-l pe Shawn cu butoaiele. Doar n-o să-l laşi să le aşeze singur.

Aidan se mulțumi să întoarcă doar capul, cu obrazul în părul lui Jude. Expresia lui o făcu pe soră-sa să tresară violent. Darcy îl privi țintă câteva secunde, apoi o împinse pe Brenna în bucătărie.

— Hai să punem farfuriile astea în bucătărie, pe urmă adu o mătură.

— Nu mă mai împinge. La naiba, m-am săturat de voi, Gallagherii, pe ziua de azi.

— Taci, taci. Trebuie să mă gândesc. Tulburată, Darcy puse pe masă farfuriile pe care le adusese şi începu să umble agitată încoace şi încolo. E îndrăgostit de ea.

— Cine?

— Aidan, e îndrăgostit de Jude.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Darcy, asta ştiai deja. Nu de asta ne batem capul să dăm aici un ceili?

— O iubeşte cu adevărat. Nu i-ai văzut faţa? Cred că ar trebui să mă aşez. Se trânti pe un scaun, răsuflând adânc. Nu mi-am dat seama, nu pe de-a întregul.

Credeam că-i mai mult un joc. Dar acum, când o ţinea în braţe... Niciodată nu i-am văzut expresia asta, Brenna. Când un bărbat se uită aşa la o femeie, înseamnă că e vulnerabil în faţa ei, că ea îi poate vârî cuţitul în inimă.

— Jude n-ar face rău nici unei muşte.

— Nu cu voia ei.

Lui Darcy i se strânsese stomacul de îngrijorare. Aidan era sprijinul ei, niciodată nu-şi închipuise că va ajunge să-l vadă lipsit de apărare.

— Sunt convinsă că ţine la el şi că e prinsă în această poveste de iubire.

— Atunci care ar fi problema? E exact cum ziceam noi.

— Nu, nu-i deloc cum ziceam noi.

Darcy evitase multă vreme disperarea pornită din iubire şi tocmai de aceea recunoştea că fratele ei fusese lovit drept în moalele capului de această disperare.

— Brenna, fata asta a fost educată la şcoli înalte, are grade universitare şi o viaţă a ei la Chicago. Acolo e familia ei, munca ei şi casa ei frumoasă. Viaţa lui Aidan e aici. Disperarea din suflet i se revărsă în ochi. Nu înţelegi? Cum ar putea el să plece şi unde ar locui ea? Oare ce o fi fost în capul meu să încerc să-i aduc împreună?

— Nu tu i-ai adus împreună. Erau împreună dinainte.

Cum vorbele lui Darcy începeau s-o tulbure şi pe ea, Brenna ieşi să aducă mătura. Gândea mai bine când se îndeletnicea cu ceva.

— Ce se va întâmpla se va întâmpla. Noi n-am făcut altceva decât s-o convingem să dea o petrecere.

— Cu ocazia solstiţiului, îi reaminti Darcy. În ajun. Ne jucăm cu soarta şi dacă va ieşi rău, e vina noastră.

— Dacă ne-am jucat cu soarta, atunci soarta va decide. Nu mai e nimic de făcut, declară Brenna şi se apucă să mături.

Jude decise să-şi pună rochia albastră, altă achiziţie din Dublin pe care n-ar fi cumpărat-o niciodată de n-ar fi insistat Darcy. Dar în clipa în care trase rochia pe ea, o binecuvântă în gând pe Darcy şi propria-i lipsă de voinţă.

Era o rochie lungă, foarte simplă, fără volane şi brizbizuri, dreaptă la corsaj, fiind prinsă în două bretele subţiri şi căzând subtil până la glezne. Culoarea, acel albastru-argintiu, aducea cu lumina lunii în nopţile de vară. Îşi puse o pereche de cercei cu perle mici şi rotunde. Alte simboluri ale lunii, îşi zise ea.

Îşi dorea foarte mult să urmeze sfatul lui Mollie şi să danseze cu Aidan la lumina lunii pline.

Dar în această seară a celei mai lungi zile din an, deşi se lăsa întunericul, cerul rămânea clar şi frumos. Prin fereastra casei se vedeau jocuri de culori, albastru şi verzui, de o intensitate care o făcea s-o doară inima. Aerul părea pictat cu miresme.

Natura decisese că ajunul solstiţiului de vară urma să fie unul dintre triumfurile ei.

Singurul gând al lui Jude în timp ce privea, asculta şi absorbea tot ce era în jur era că în sufrageria ei răsună muzică. Acordurile muzicii tresăltau şi se înălţau în aer. În casa ei erau oameni care dansau şi râdeau.

Triumful naturii, îşi zise ea, nu era nimic pe lângă propriul ei triumf.

Mai mult de jumătate din şunca pe care o gătise fusese deja devorată.

Nimeni nu părea să dea vreun semn de indigestie din cauza asta. Reuşise să îmbuce şi ea o înghiţitură-două, dar în cea mai mare parte a timpului era prea entuziasmată şi

nu putea decât să ronțăie câte ceva şi să soarbă din când în când din paharul cu vin.

Perechi dansau în holul casei ei, în bucătărie sau afară în curte. Alții îşi legănau copiii sau se adunau comod ca să mai schimbe o bârfă. În prima oră încercase să facă pe gazda, trecând de la un grup la altul, ca să se asigure că fiecare avea o farfurie sau un pahar. Dar nimeni nu părea să aibă nevoie de ea sau de ceva anume. Fiecare se servea din nenumăratele platouri înghesuite în bucătărie sau puse pe scândura sprijinită pe doi căpriori pe care cineva avusese istețimea s-o instaleze afară.

Peste tot erau copii care se alergau sau stăteau în poala mamelor. Dacă vreun bebeluş se agita înfometat sau ca să i se dea atenție, amândouă necesitățile se rezolvau cu veselie. Mai mult de jumătate din figurile care treceau pe lângă ea îi erau total necunoscute.

Într-un târziu făcu ceea ce descoperi că nu făcuse la niciuna dintre petrecerile din viața ei. Se aşeză şi se bucură de eveniment.

Stătea înghesuită între Mollie şi Kathy Duffy, ascultând doar cu o ureche conversația şi uitând de felia de tort din farfuria pe care o ținea în poală.

Shawn cânta la vioară o melodie aprigă şi săltăreață, care o făcea pe Jude să-şi dorească cu disperare să fi ştiut să danseze. Darcy, strălucitoare în rochia roşie împrumutată de la ea, scotea triluri dintr-un fluier, iar Aidan mânuia un mic acordeon. Din când în când schimbau instrumentele între ei sau scoteau la iveală unul nou. Flajeolete, tobe mici, o harpă de genunchi, pe toate şi le treceau din mână în mână, fără să schimbe o clipă ritmul.

Cel mai mult îi plăcea când începeau să cânte şi din gură, realizând nişte armonii atât de complicate şi de bine suprapuse încât o durea inima.

Când Aidan cântă cântecul despre tânăra Willie MacBride, care îşi păstrase veşnic vârsta de nouăsprezece ani, Jude se duse cu gândul la Johnnie, iubitul pe veci pierdut al lui Maude, fără să-i pese că plângea în văzul lumii.

De la melodii sfâşietor de triste trecură la cele ritmate cu piciorul în podea, neslăbind o clipă cadența. De fiecare dată când Aidan îi prindea privirea sau îi adresa zâmbetul lui galeş, Jude se simțea topită după el ca o adolescentă.

Când Brenna se aşeză la picioarele lui Jude, cu capul sprijinit de genunchiul mamei ei, Jude îi înmână farfuria cu felia de tort.

— E altfel de om atunci când cântă, murmură Brenna. Aproape te faci să uiți că e un dobitoc.

— Sunt minunați. Ar trebui să facă înregistrări. Să cânte pe o scenă, nu într-o sufragerie.

— Shawn cântă pentru plăcerea lui. Dacă l-ar lovi ambiția în cap cu un ciocan, n-ar lăsa niciun semn.

— Nu toți vor să facă totul odată, ca tine şi ca tatăl tău, zise cu blândețe Mollie, mângâind părul Brennei.

— Cu cât faci mai multe, cu atât termini mai multe.

— Oh, eşti leit taică-tău. De ce nu dansezi la fel ca surorile tale, în loc să stai aici bosumflată? Doamne, fetițo, eşti o O'Toole până în măduva oaselor.

— Am şi ceva sânge de Logan. Înveselită, Brenna sări în picioare şi o prinse pe mama ei de mână. Hai, mamă, dacă nu te simți prea bătrână şi neputincioasă.

— Pot să te învârt până te las fără suflare.

Mollie începu să se mişte într-o succesiune de paşi rapizi şi complicați, stârnind ovațiile celor din jur. O parte dintre dansatori îi făcură loc, acompaniind-o cu bătăi din palme şi fluierături.

— La vremea ei, Mollie a fost campioană la dans, îi spuse Kathy lui Jude. Şi-a învăţat şi fetele să danseze. Sunt nemaipomenite, aşa-i?

— Da. Oh, ia uită-te la ele!

Una câte una, fetele lui Mollie se alăturară mamei lor, ajungând să formeze trei perechi faţă în faţă. Şase femei micuţe, care blonde, care roşcate, cu mâinile proptite obraznic în şolduri şi azvârlind din picioare în toate părţile. Cu cât muzica îşi înteţea ritmul, cu atât se mişcau şi ele mai repede, până când Jude simţi că-şi pierde suflul doar privindu-le.

Nu doar îndemânarea şi virtuozitatea lor făceau să i se strângă gâtul de invidie şi admiraţie, se gândi Jude, ci şi legătura dintre ele. Femeie cu femeie, soră cu soră, mamă cu fiice. Muzica era doar o legătură în plus.

Nu numai legendele şi miturile alcătuiau tradiţiile unei culturi. Aidan avea dreptate, îşi dădu ea brusc seama. Scriind despre Irlanda, nu putea trece cu vederea muzica.

Tobe de război, cântece de cârciumă, balade, dansuri irlandeze superbe. Va trebui să se documenteze şi asupra lor, să le studieze originea, ironia, umorul şi disperarea.

Bucuroasă de noul izvor de inspiraţie, se lăsă purtată de frumuseţea muzicii.

Când dansul se încheie, încăperea era plină ochi de cei care se adunaseră din alte camere sau veniseră de afară. Ultima notă şi ultima bufnitură zdravănă de picior fură întâmpinate cu aplauze frenetice.

Brenna se apropie abia mergând şi se prăbuşi din nou la picioarele lui Jude.

— Are dreptate mama, nu pot ţine pasul cu ea. Femeia asta e un miracol. Îşi trecu braţul peste frunte şi oftă. Poate se îndură careva de mine şi-mi aduce o bere.

— Îţi aduc eu. O meriţi.

Jude se ridică şi încercă să se strecoare prin mulțime până la bucătărie. Primi câteva invitații la dans, pe care le refuză râzând, complimente pentru şunca la cuptor, care o umplură de mândrie şi pentru felul cum arăta, ceea ce o făcu să creadă că mai mulți oaspeți se bucuraseră din plin de butoiaşele cu bere.

Când în sfârşit ajunse la bucătărie, descoperi cu uimire că Aidan era în spatele ei şi deja îi luase mâna într-a lui.

— Hai afară să luăm o gură de aer.

— I-am promis Brennei că-i aduc o bere.

— Jack, te rog, du-i tu o halbă Brennei! strigă el, trăgând-o pe Jude afară pe uşa din spate.

— Îmi place grozav să te ascult cântând, dar presupun că ai obosit.

— Nu obosesc niciodată cântând câteva ore. Aşa suntem noi, Gallagherii.

Continuă s-o tragă după el, trecând pe lângă oamenii adunați în dreptul uşii din spate, spre aleea cu lumânări aprinse în iarbă şi în grădină.

— Dar muzica nu mi-a lăsat timp să fiu cu tine sau să-ți spun cât de frumoasă eşti în astă-seară. Ți-ai lăsat părul desfăcut, adăugă el, jucându-se cu cârlionții ei.

— Mi s-a părut că aşa se potriveşte mai bine cu rochia.

Îşi scutură părul, dându-l pe spate şi-şi ridică fața către cer. Acum era de un albastru-închis, culoarea unei nopți care nu avea să fie întunecoasă, grație lunii albe şi rotunde.

O noapte magică de umbre şi lumini, când zânele ieşeau să danseze.

— Nu-mi vine să cred că m-am agitat atât pentru petrecerea asta. Toți aveau dreptate. Mi-au spus că lucrurile se vor desfăşura de la sine şi aşa a fost.

Presupun că aşa se întâmplă cu marile reuşite.

Ajungând în locul unde îşi imaginase că va planta un copac, se opri. În urma ei, casa – casa ei, îşi spuse cu mândrie şi afecţiune – era luminată ca la Crăciun.

Muzica continua să răsune, împletindu-se cu zvon de glasuri şi cu râsete.

— Aşa trebuie să fie, murmură ea. O casă trebuie să aibă muzică.

— Eu pot să-ţi aduc muzică în casă ori de câte ori doreşti.

Ea zâmbi şi se lăsă înlănţuită de braţele lui, iar Aidan începu s-o poarte într-un dans exact ca în închipuirile ei.

Totul era perfect, se gândi Jude. Magie, muzică şi lumina lunii. O noapte lungă, în care întunericul nu dura decât o clipă.

— Dacă ai să vii în America şi ai să cânţi un singur cântec, nici n-ai să apuci să-l termini că ai să te trezeşti cu un contract de înregistrări.

— America nu-i pentru mine. Locul meu e aici.

— Adevărat. Jude îşi lăsă capul pe spate şi-i zâmbi. Chiar aşa, nu şi-l putea imagina în altă ambianţă. Locul tău e aici.

Sub efectul nopţii fermecate, al muzicii şi al luminii lunii, Aidan vorbi înainte să aibă timp să-şi aleagă cuvintele.

— Şi locul tău e tot aici. Nu ai niciun motiv să te întorci de unde ai venit. Îi dădu drumul din îmbrăţişare. Aici eşti fericită.

— Aici am fost foarte fericită. Dar...

— Aici ai tot ce-ţi trebuie ca să rămâi. Ce-i rău să te simţi fericită şi atât?

Tonul lui sever o făcu să-şi schimbe zâmbetul într-o expresie nedumerită.

— Nimic, desigur, numai că trebuie să muncesc. Trebuie să mă întreţin.

— Poţi găsi şi aici ceva de lucru care să te mulţumească.

Chiar găsise, se gândi ea. Găsise ocupaţia vieţii ei: scrisul. Dar vechile obiceiuri mor greu.

— Deocamdată nu pare să fie mare cerere de profesori de psihologie în Ardmore.

— Parcă nu-ți plăcea meseria asta.

Aidan începea s-o facă să nu se mai simtă în largul ei. Un fior îi străbătu brațele şi simți nevoia să-şi pună o jachetă.

— Cu asta mă ocup. Asta ştiu să fac.

— Atunci vei învăța să faci altceva. Vreau să fii aici cu mine, Jude.

Inima ei zvâcni puternic la auzul acestor vorbe.

— Am nevoie de o soție, continuă el.

Jude nu era sigură dacă inima încetase să-i mai bată sau era efectul şocului.

— Poftim?

— Am nevoie de o soție, repetă el. Cred că ar trebui să te măriți cu mine, pe urmă vom rezolva şi restul problemelor.

Capitolul 17

— Ai nevoie de o soție, repetă ea, străduindu-se să vorbească pe un ton calm şi rostind răspicat cuvintele.

— Da, am.

Nu aşa intenționase el să se exprime, dar acum era prea târziu.

— Avem nevoie unul de celălalt. Ne potrivim bine, Jude. N-are rost să te întorci la o viață care nu ți-a adus niciun fel de satisfacții, când aici poți avea o existență pe placul tău.

— Înțeleg.

Nu, nu înțelegea, îşi zise ea. Era ca şi cum ar fi încercat să vadă printr-o perdea de apă întunecată şi mâloasă. Dar se străduia să vadă.

— Deci tu crezi că ar trebui să rămân aici şi să mă mărit cu tine fiindcă tu ai nevoie de o soție, iar eu de o viață?

— Da. Nu.

Era ceva în neregulă cu felul în care se exprimase Jude. Ceva în neregulă cu tonul ei. Dar Aidan era prea tulburat ca să-şi dea seama.

— Voiam să spun că pot foarte bine să te întreţin eu până îţi găseşti o muncă pe placul tău sau, dacă ai vrea să munceşti doar ca să te îngrijeşti de casă, n-am nimic împotrivă. Localul aduce un venit destul de bun. Nu sunt un sărăntoc şi, deşi s-ar putea să nu fie chiar stilul de viaţă cu care eşti obişnuită, ne-am descurca destul de bine.

— Ne-am descurca. În timp ce tu... m-ai întreţine într-un stil de viaţă cu care nu sunt obişnuită. M-ai întreţine în timp ce eu aş zburda din floare în floare, în căutarea unei ocupaţii la care m-aş pricepe?

— Uite ce e... Oare de ce nu era în stare să găsească vorbele potrivite? Ceea ce vreau să spun e că aici chiar ai o viaţă. Una alături de mine.

— Zău?

Jude întoarse capul, luptându-se cu ceva întunecat şi rău care voia să se reverse din ea. Nu recunoştea acel ceva, nici nu era prea sigură dacă îşi dorea să-l recunoască, dar simţea că era ceva periculos. Îşi zise că irlandezii ar fi trebuit să fie nişte firi poetice, să găsească cele mai potrivite şi mai încântătoare cuvinte.

Şi iată că pentru a doua oară în viaţă i se spunea că trebuia să se mărite cu un bărbat pentru binele ei.

Şi William avusese nevoie de o soţie, îşi aminti ea. Ca să-şi consolideze poziţia, ca să primească oaspeţi, ca să arate prezentabil. Desigur, şi ea avusese nevoie de un soţ care să-i spună ce să facă, când şi cum anume să facă. O soţie pentru unul, o viaţă pentru celălalt. Ce putea fi mai logic?

Prima oară când i se spusese asta, ascultase. Se supusese în tăcere, aproape cu obedienţă. Amintirea o făcea să se simtă furioasă şi ruşinată. Se simţea furioasă şi ruşinată ce mult îşi dorea o parte din ea să facă acelaşi pas şi cu Aidan.

Dar acum era vorba de mai mult. Mai mult decât îşi dăduse ea seama. Acum începuse să facă ceva cu viața ei şi, pentru numele lui Dumnezeu, avea de gând să termine ce începuse. Fără a fi ghidată cu blândețe pe motiv că ar fi fost incapabilă să-şi afle singură calea.

— M-am simțit bine aici, Aidan. Cu o figură calmă, se întoarse să-i privească obrazul scăldat în lumina lunii. M-am simțit bine cu tine. Dar lunile acestea nu înseamnă un rost, ori eu tocmai asta încerc să-mi găsesc, ca să pot construi pornind de aici, ca să realizez ceva. Ca să mă împlinesc pe mine.

— Fă toate astea alături de mine. Valul subit de disperare îl năuci, descumpănindu-l. Ții la mine, Jude.

— Sigur că da.

Cumva, ea încerca să păstreze un ton agreabil, deşi acel ceva negru şi rău încă îi frământa măruntaiele.

— Căsnicia e o treabă serioasă, Aidan. Eu am trecut prin asta, dar tu nu. Nu-i un angajament pe care să vreau să mi-l mai asum o dată.

— Asta-i ridicol!

— N-am terminat ce aveam de spus. Acum tonul ei era rece, ca gheața pe o lamă de oțel. Nu-i un angajament pe care să vreau să mi-l mai asum o dată, repetă ea.

Nu înainte de a avea încredere în mine, într-un bărbat şi în împrejurări.

Suficientă încredere cât să fiu convinsă că fac pasul pentru toată viața. Nu vreau să fiu abandonată încă o dată.

— Chiar crezi că eu aş face asta? Furios, Aidan o prinse de brațe, ținând-o strâns.

Adică stai aici şi mă compari pe mine cu ticălosul care şi-a încălcat jurămintele față de tine?

— Nu am altceva sau pe altcineva cu care să te compar. Regret că asta te supără.

Dar realitatea este că deocamdată căsătoria nu figurează printre planurile mele.

Îți mulțumesc pentru propunere. Acum ar trebui să intru în casă. Îmi neglijez invitații.

— Dracu' să-i ia! Trebuie să rezolvăm chestiunea asta.

— Am rezolvat-o deja. Cu acelaşi zâmbet rigid pe față, Jude îi îndepărtă mâinile.

Dacă n-am reuşit să mă fac înțeleasă, îți spun încă o dată. Nu, Aidan, nu mă mărit cu tine, dar îți mulțumesc că mi-ai făcut această propunere.

În clipa când rosti aceste vorbe, un tunet bubui peste dealuri şi lancea unui fulger explodă, trimițând mici zigzaguri albe pe bolta cerului. Jude porni spre casă, în timp ce vântul se întețea, biciuind aerul şi făcând să sune clopoțeii cu un clinchet amar şi disperat.

Ce straniu că şi inima ei se simțea la fel, îşi zise Jude. Amară şi disperată.

Aidan nu mai putu decât să privească uluit în urma ei. Îl refuzase. Pur şi simplu nu fusese pregătit pentru eventualitatea ca ea să-i spună nu. Îşi pusese în minte că se vor căsători. Ea era aleasa. Pentru el nu avea să existe niciodată alta.

Furia bruscă a vântului îi trecu prin păr, ozonul făcea aerul înțepător după al doilea fulger care despicase cerul. Aidan rămăsese în mijlocul furtunii care amenința să izbucnească, străduindu-se să-şi limpezească mintea.

Jude avea nevoie de încă puțin timp, avea nevoie să fie convinsă. Despre asta era vorba. Despre asta trebuia să fie vorba, se gândi el, frecându-şi inima cu podul palmei. Durerea pe care o resimțea era ceva nou şi înfricoşător, dar care nu-i făcea nicio impresie. Jude îşi va veni în fire, sigur că da. Oricine şi-ar fi dat seama că aveau nevoie unul de celălalt.

El nu trebuia decât s-o facă să înţeleagă că va fi fericită aici şi că va avea grijă de ea. Că n-o va dezamăgi aşa cum i se întâmplase prima oară. Era doar circumspectă, atât şi nimic mai mult. O luase prin surprindere, dar acum că-i cunoştea intenţiile, se va obişnui cu ele. Va avea el grijă de asta.

Un Gallagher nu părăsea câmpul de luptă la prima salvă de împuşcături, îşi aminti el. Rămâne pe loc. Iar Jude Frances Murray urma să afle cât de mult şi cât de înverşunat ştia să reziste un Gallagher.

Cu o figură încrâncenată, porni înapoi spre casă. Dacă ar fi ridicat privirea, ar fi văzut chipul din fereastra de la etaj. Femeia stătea acolo, palidă, cu părul blond pal revărsat pe umeri, în timp ce o lacrimă, una singură, strălucitoare ca un diamant, i se prelingea încet pe obraz.

Jude reuşi cumva să se ţină tare până la sfârşitul petrecerii. Râse, dansă şi stătu la taclale cu invitaţii. Nu-i trebuia cine ştie ce efort ca să fie mereu înconjurată de lume şi să evite o altă confruntare cu Aidan. Se dovedi a fi ceva mai greu să-l împingă pe uşă afară când oaspeţii începură să plece şi să se scuze zâmbind faţă de el că era frântă de oboseală. Îi spuse că avea nevoie să doarmă.

Bineînţeles că nu se duse la culcare. În clipa când casa se goli de oaspeţi, îşi suflecă mânecile. Nu voia să se gândească, nu încă, şi cea mai bună cale de a evita aceasta era să muncească pe rupte.

Adună farfurii şi pahare din toată casa, le spălă, le şterse şi pe puse pe toate la loc. Munca asta îi luă ore întregi şi resimţea oboseala fizică de care se plânsese.

Dar mintea refuza să se odihnească, astfel că Jude continuă să muncească, să şteargă, să frece şi să facă ordine.

La un moment dat i se păru că aude un plânset de femeie undeva la etaj, dar nu-l luă în seamă. Disperarea acelui

plâns îi umplea ochii de lacrimi şi asta nu trebuia să se întâmple. Lacrimile ei nu aveau cum s-o ajute pe Lady Gwen. Nu aveau cum să ajute pe nimeni.

Trase mobila la locul ei, apoi scoase aspiratorul şi aspiră podelele. Când în sfârşit urcă scările ca să se ducă în dormitor, era albă la faţă de oboseală şi avea cearcăne la ochi.

Dar nu plânsese şi munca fizică îi consumase toată energia, lăsându-i doar o senzaţie de epuizare. Fără să se mai dezbrace, se trânti pe pat, îşi înfundă obrazul în pernă şi se sili să adoarmă.

Visă că dansa cu Aidan la lumina argintie a unei luni fermecate, înconjurată de flori care se legănau vesele şi colorate ca nişte zâne, în aerul înmiresmat de parfumul lor.

Se visă călărind alături de el pe spatele lat al unui armăsar negru şi înaripat, trecând pe deasupra câmpurilor de un verde strălucitor, peste mări înspumate şi lacuri liniştite, de un albastru imposibil.

Asta îi oferea el. Îl auzise cu urechile ei. O ţară care fascinează şi alină sufletul.

Un cămin care aştepta să fie construit. O familie care aştepta să fie întemeiată.

Ia toate astea şi ia-mă şi pe mine.

Dar răspunsul era „nu”. Trebuia să fie „nu”. Nu era ţara ei. Nu era casa ei. Nu era familia ei. Nici nu putea fi, până când nu avea să existe putere în ea, încredere în ei doi, iubire pentru el.

Pe urmă rămase singură în vis, stând la fereastră, cu ploaia şiroind pe geam, fiindcă în toate promisiunile lui nu existase nici măcar un singur cuvânt de dragoste.

*

Când se trezi, soarele strălucea, iar plânsetul femeii era propriul ei plâns.

Avea mintea încețoşată din pricina lipsei de somn, îşi simțea trupul fragil, de parcă s-ar fi trezit bătrână şi bolnavă. Autocompătimire, se gândi ea, recunoscând prea bine simptomele. La limita depresiei. După ce căsnicia ei se sfârşise atât de brusc, săptămâni întregi trăise cu această senzație.

Nopți nedormite, nenumărate zile nefericite, valuri de nefericire şi ruşine.

Nu şi de data asta, îşi făgădui ea. Acum deținea controlul, acum lua singură deciziile. Şi prima decizie era să nu tânjească nici măcar o clipă.

Culese flori, le legă tulpinile cu o panglică frumoasă şi porni în plimbare spre mormântul lui Maude, însoțită de Finn şi de Betty.

Furtuna amenințătoare din ajun nu se mai declanşase. Deşi la sud-vest mai erau câțiva nori întunecați, aerul era plăcut şi cald. Marea îşi cânta cântecul, iar pe dealuri florile de piciorul-cocoşului îşi încălzeau fețele la soare. Zări un iepuraş cu coada albă cu numai câteva clipe înainte să-l adulmece câinele cel galben.

Betty țâşni cu iuțeala glonțului după pata albă şi țopăitoare, doar ca să se înapoieze după câteva secunde. Cu limba atârnând, cu un aer sfios, parcă ruşinată că şi de data asta fusese ademenită să pornească în urmărire.

Cele cinci minute în care cățelul sări, se tăvăli şi lătră în jurul lui Betty îi schimbară lui Jude starea de spirit.

Când ajunse la mormânt era calmă, aşa că se aşeză ca să-i povestească lui Maude ultimele noutăți, după cum îşi luase obiceiul.

— Aseară am avut un ceili minunat. Toată lumea a spus că a fost bine să răsune muzică şi să se adune iarăşi oameni în casa asta Două dintre surorile Brennei O'Toole au venit cu soții lor. Toți patru arătau nespus de fericiți, iar Mollie se luminează la față când se uită la ei. Oh, am dansat şi cu

domnul Riley. Pare atât de bătrân şi de fragil, că mă temeam să nu-l fărâm, dar abia am ținut pasul cu el.

Îşi scutură capul râzând şi dându-şi părul pe spate, apoi se rezemă pe călcâie.

— Pe urmă m-a cerut în căsătorie, ca să ştiu că sunt acceptată în comunitatea asta.

Am gătit şuncă la cuptor. A fost pentru prima oară în viața mea şi mi-a reuşit. N-a mai rămas nicio fărâmă, nici măcar cât să dau la câini. Mai târziu Shawn Gallagher a cântat Patru câmpii înverzite. Toți erau cu ochii în lacrimi. Niciodată n-am dat o petrecere la care lumea să plângă, să râdă, să cânte şi să danseze. Nu înțeleg cum de nu se dau numai astfel de petreceri.

— De ce nu-i spui şi despre Aidan?

Jude ridică încet privirea. Nu se miră să-l vadă pe Carrick stând de cealaltă parte a mormântului lui Maude. Altă minune, faptul că astfel de apariții nu i se mai păreau acum câtuşi de puțin bizare, presupuse ea. Ridică totuşi din sprâncene, fiindcă în ochii lui citea mânie, iar buzele i se arcuiseră într-un fel de mârâit.

— A fost şi Aidan, zise ea liniştită. A cântat foarte frumos din gură şi din instrumente şi a adus suficientă bere de la tavernă cât să plutească în ea o navă de război.

— După care te-a dus afară sub razele lunii şi te-a cerut de soție.

— Păi, mai mult sau mai puțin. M-a dus afară sub razele de lună şi mi-a spus că avea nevoie de o soție şi că eu m-aş potrivi cu ce vrea el.

Jude privi în jos, la Finn, care adulmeca cizmele de piele moale ale lui Carrick.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

Jude îşi împreună mâinile peste genunchi.

— Dacă ştii cum a fost până aici, atunci ştii şi restul.

— Nu! Cuvântul îi explodă din gură şi ierburile se cutremurară şi se culcară la pământ. I-ai spus „nu” pentru că nu ai minte nici cât un morcov.

Întinse degetul acuzator spre ea şi, deşi îi despărțeau câțiva metri, Jude îi simți împunsătura în umăr.

— Am crezut că eşti o femeie deşteaptă, cu minte ascuțită şi purtări alese, cu o inimă largă şi puternică. Acum văd că eşti superficială, laşă şi încăpățânată.

— Dacă tot ai o părere atât de proastă despre mine, n-am să te mai plictisesc cu prezența mea.

Jude sări în picioare, îşi ridică bărbia, îi întoarse spatele şi icni, când se izbi de el.

— Rămâi unde eşti, doamnă, până când îți voi da eu voie să pleci.

Era pentru prima oară când Jude auzea acel ton poruncitor, amenințarea şi forța din el. Fiindcă i se făcuse frică, încercă să-i țină piept.

— Să mi se dea voie? Sunt liberă să vin şi să plec când vreau. Aici e lumea mea.

Ochii lui sticliră de furie şi în aceeaşi clipă cerurile se cutremurară şi se acoperiră de nori negri.

— E lumea mea încă de când strămoşii tăi se ascundeau în peşteri. Şi va rămâne a mea mult timp după ce tu ai să fii țărână. Ai grijă să nu uiți asta.

— Oare de ce mă cert cu tine? Nu eşti decât o nălucă. O legendă.

— Ba sunt la fel de real ca tine.

O apucă de mână. Carnea lui era caldă şi fermă.

— Te-am aşteptat trei sute de ani. Dacă mă înşel şi iar va trebui să aştept alte trei sute, măcar să ştiu de ce. Să-mi spui aici şi acum de ce l-ai refuzat pe cel care te-a cerut de soție.

— Pentru că asta a fost alegerea mea.

— Alegerea! Pufni dispreţuitor şi-i întoarse spatele. Oh, voi, muritorii şi alegerile voastre nenorocite. Întotdeauna sunt atât de importante pentru voi. Până la urmă tot la mâna sorţii ajungeţi.

— Poate, dar între timp ne alegem singuri calea.

— Chiar dacă e greşită.

Ea zâmbi vag, iar el îi întoarse spatele. Chipul lui frumos era sincer nedumerit.

— Da, chiar dacă e greşită. E în firea noastră, Carrick. Nu ne putem schimba firea.

— Îl iubeşti?

Cum ea şovăia, era rândul lui să zâmbească.

— Te-ar deranja să minţi o nălucă şi o legendă, colleen[23]?

— Nu, n-am să mint. Îl iubesc.

El îşi ridică mâinile exasperat şi gemu.

— Şi totuşi nu vrei să fii a lui?

— Nu vreau să mai fiu la cheremul nimănui. Jude ridicase glasul, cuprinsă de un alt fel de forţă. Apartenenţa, atunci când se întâmplă, trebuie să fie de ambele părţi şi totală. M-am dăruit cândva unui bărbat care nu m-a iubit, fiindcă aşa mi s-a părut că trebuie şi fiindcă... Închise ochii o clipă, dându-şi seama că nu recunoscuse asta niciodată, nici măcar faţă de ea însăşi. Fiindcă mă temeam că n-o să mă mai vrea nimeni niciodată. Mă temeam că voi rămâne singură pentru totdeauna. Nimic nu mi se părea mai cumplit decât singurătatea. Acum nu mai e aşa. Acum învăţ cum să fiu singură, cum să mă plac pe mine însămi şi să mă respect pentru cine sunt.

— Deci faptul că poţi rămâne singură înseamnă şi că trebuie să fii?

— Nu.

---

[23] „Fetiţo" – în limba irlandeză, în original (n.tr.)

De data asta, ea ridică mâinile în semn de exasperare şi se răsuci în loc, începând să se plimbe de colo-colo.

— De ce au bărbații nevoie să li se explice totul pas cu pas? Nu trebuie să fiu căsătorită ca să fiu fericită. Şi cu siguranță nu vreau să-mi schimb viața pe care tocmai am început-o, să risc iarăşi o căsnicie şi să mă arunc în închipuirile cuiva, afară de cazul când vreau eu s-o fac. Nu înainte să ştiu că de data asta eu sunt pe primul loc. Eu, Jude Frances Murray.

Ridică glasul şi se bătu cu degetul în piept. Carrick îşi îngustă pleoapele şi privirea lui deveni gânditoare.

— Vreau totul, nu accept nimic altceva. Faptul că-l iubesc pe Aidan, că suntem împreună, nu înseamnă că trebuie să leşin de încântare când îmi spune că a decis că are nevoie de o soție şi că m-a ales pe mine. De data asta eu sunt cea care alege, asta să fie clar.

Roşie la față şi abia suflând, îl privi mânioasă pe Carrick. Îşi dădu seama că era pentru prima oară când punea în cuvinte aceste gânduri. Nu înțelesese ce era înlăuntrul ei, ca să aşeze acel ceva în cuvinte. Niciodată, absolut niciodată, nu va mai accepta altceva decât totul.

— Credeam că nu-i înțeleg pe muritori, zise Carrick după o clipă. Dar acum mă gândesc că femeile muritoare sunt cele pe care nu le înțeleg. Explică-mi, te rog, Jude Frances. De ce iubirea nu-i de ajuns?

Ea suspină tăcut.

— Este atunci când este.

— De ce vorbeşti în şarade?

— Pentru că, până nu găseşti singur răspunsul, nu-ți este de niciun folos să ți-l spună altcineva. Iar când îl găseşti, n-ai nevoie să ți-l spună nimeni. El murmură ceva în celtă şi clătină din cap. Ascultă-mă cu atenție. O singură alegere poate făuri destine sau le poate distruge. Alege bine.

Şi cu o fluturare a încheieturilor, se făcu nevăzut.

În acel moment, şi Aidan era la fel de frustrat din pricina femeilor precum Carrick. Dacă i-ar fi spus cineva că era grav rănit în amorul propriu, ar fi râs.

Dacă i-ar fi spus cineva că-l cuprindea treptat panica, ridicându-i un nod în gât, l-ar fi blestemat, numindu-l nebun şi mincinos. Iar dacă i s-ar fi zis că strângerea de inimă pe care o resimțea era de fapt durere, l-ar fi dat afară din local.

Dar el simțea toate acestea, iar pe lângă ele, şi nedumerire.

Fusese convins că o înțelegea pe Jude. Că-i înțelegea mintea şi inima la fel de bine cum îi înțelegea şi trupul. Era umilitor să-şi dea seama că-i scăpase ceva. E drept că sărise etapele, ca să zică aşa. Dar nu se aşteptase ca ea să fie atât de rece şi indiferentă când el o ceruse de soție.

Pentru numele lui Dumnezeu, ceruse în căsătorie o femeie, o femeie, iar ea îi zâmbise şi-i spusese „nu, mulțumesc” cu toată grația de care era în stare, după care se întorsese la ceili.

Jude a lui cea blândă şi timidă nu se bâlbâise, nu se îmbujorase, ci îl măsurase cu răceală şi detaşare, după care îl refuzase sec. Nu avea niciun sens, când şi un orb ar fi văzut că erau făcuți unul pentru altul.

Ca două verigi într-un lanț lung şi complicat. Un lanț pe care Aidan şi-l imagina perfect, un lanț al continuității şi tradiției. Bărbat cu femeie, din generație în generație. Ea era cea alături de care îi era lui menit să fie, ca amândoi să poată făuri următoarele verigi în acel lanț nesfârşit.

Era nevoie de cu totul altă abordare, îşi zise Aidan în timp ce se plimba prin camerele lui în loc să termine cu hârțogăria pentru ziua aceea. Ştia cum să curteze şi să câştige o femeie, nu? Doar curtase şi câştigase destule până atunci.

Sigur că în trecut scopul fusese cu totul altul, se gândi el, începând din nou să-şi facă griji. Dar nu recunoştea întru totul – nu încă – faţă de sine însuşi că era un mic copil când venea vorba să curteze o femeie pentru a-i deveni soţie.

Auzi paşi pe scară cu câteva minute înainte ca Darcy să intre fără să bată, cum îi era obiceiul.

— Shawn e la bucătărie şi m-a trimis pe mine cu jalba să te întreb dacă ai comandat cartofi şi morcovi şi dacă mai primim peşte de la Patty Ryan până la sfârşitul săptămânii, fiindcă şi-a făcut unele planuri cu meniul.

— Patty ne-a promis peşte proaspăt chiar mâine, restul pe la mijlocul săptămânii.

Shawn doar nu s-a apucat deja să pregătească meniul pentru astă-seară? Abia e unu şi jumătate.

— Nu, dar se tot agită studiind o reţetă dată de o doamnă aseară la ceili, aşa că greul servitului la mese va cădea în spinarea mea. Vii jos să te ocupi de bar sau ai de gând să rămâi aici cu ochii pe pereţi?

— Lucram, răspunse el destul de tulburat, fiindcă într-adevăr pierduse suficient timp cu ochii pe pereţi. Oricând vrei să te ocupi tu de hârtii, iubito, dă-mi de ştire.

Tonul vocii lui o surprinse. Conştientă că-l lăsa baltă pe Shawn, rămas singur să muncească în după-amiaza aceea, Darcy se prăbuşi pe un fotoliu, cu picioarele peste braţul lui.

— Îţi las ţie cifrele, dacă tot eşti atât de deştept şi de înţelept.

— Atunci lasă-le în seama mea şi fă-ţi treaba ta.

— Urma să fac o pauză de zece minute şi, cum sunt aici, profit de ea. Îi zâmbi lui Aidan, mult prea dulce ca să nu-l pună în gardă. Deci, de ce eşti abătut?

— Nu sunt abătut.

Ea se mulţumi să-şi studieze unghiile cu un aer indiferent.

Aidan se duse până la fereastră, apoi veni din nou la masa de lucru şi iar la fereastră: Tăcerea ei îl convinse să vorbească.

— În ultimele luni, tu şi Jude aţi devenit apropiate.

— Da, aşa e. Darcy zâmbi şi mai larg. Nu chiar ca tine, ca să zic aşa. V-aţi ciorovăit? De asta umbli ca un leu în cuşcă şi eşti încruntat?

— Nu, nu ne-am ciorovăit. Tocmai asta e. Aidan îşi înfipse mâinile în buzunare.

Oh, era umilitor, dar ce altă opţiune avea? Ce zice despre mine?

Darcy nu chicoti pe faţă, dar râse în sinea ei şi-şi flutură genele spre Aidan.

— Asta ar însemna să duc vorba. Nu sunt gură-spartă.

— Îţi mai dau o oră liberă sâmbăta viitoare.

Darcy îşi îndreptă brusc spatele, cu o privire şireată.

— De ce nu zici aşa? Ce vrei să ştii?

— Ce crede despre mine?

— Oh, crede că eşti frumos şi fermecător şi nimic din ce i-aş spune eu n-ar face-o să vadă adevărul. Ai făcut-o praf cu romantismul tău. Chestia aia cu dusul în braţe pe scări a fost o mişcare inteligentă. Văzându-i figura îndurerată, începu să râdă de-a binelea. Nu întreba despre ce vorbesc femeile, dacă nu vrei să afli.

El reuşi să respire normal.

— N-a pomenit despre... ce a urmat...

— Oh, ba da. Fiecare oftat şi fiecare murmur.

Nemaiputându-se stăpâni, Darcy sări în picioare, îi prinse faţa în palme şi-l sărută.

— Bineînţeles că nu, prostuţule. E prea discretă pentru asta, deşi eu şi Brenna am insistat destul de mult. De ce eşti tulburat? Din câte îmi dau eu seama, Jude te socoteşte cel mai grozav iubit de când Solomon a cucerit Sheba.

— Doar atât? Sex, romantism şi o poveste de dragoste vreme de câteva luni. Atât şi nimic mai mult?

Când îşi aţinti ochii în ochii lui, privirea ei îşi pierdu licărul amuzat.

— Îmi pare rău, dragule, chiar eşti tulburat. Ce s-a întâmplat?

— Aseară am cerut-o în căsătorie.

— Serios?

Într-o clipă, Darcy îi sări în braţe, cu picioarele în jurul mijlocului, înlănţuindu-i gâtul şi strângându-l ca un şarpe boa.

— Bine, dar e minunat! Mă bucur din tot sufletul pentru tine! Râzând, începu să-l sărute zgomotos pe amândoi obrajii. Hai la bucătărie să-i spunem lui Shawn, pe urmă îi sunăm pe mama şi pe tata.

— M-a refuzat.

— Vor vrea să vină în ţară s-o cunoască înainte de nuntă. Pe urmă toţi o să...

Poftim?

Darcy îl privi cu gura căscată şi el se întristă şi mai mult.

— M-a refuzat.

Pe Darcy o copleşi un sentiment de vinovăţie.

— Nu se poate. N-a vorbit serios.

— Mi-a spus-o cât se poate de clar, ba chiar a fost politicoasă şi mi-a mulţumit.

Iar acel „mulţumesc” fusese o pilulă amară.

— Atunci, ce naiba e cu ea?

Brusc furioasă, Darcy se desprinse de el şi-şi puse mâinile în şolduri. Ştia bine că furia era întotdeauna mai uşor de suportat decât vinovăţia.

— Sigur că vrea să se mărite cu tine.

— Mie mi-a spus că nu. Mi-a spus că nu ţine deloc să se mărite. Din pricina nemernicului ăluia care a părăsit-o. M-a comparat cu el şi când am protestat, mi-a zis că nu are pe

altcineva cu care să mă compare. Atunci să nu mă compare cu nimeni, pentru numele lui Dumnezeu, eu sunt aşa cum sunt!

— Sigur că da şi de o sută de ori mai bun decât William.

Darcy îşi repetă că era vina ei. Văzuse doar latura amuzantă şi nu luase în calcul suferința.

— Atunci n-a fost vorba că... n-a fost vorba doar de faptul că nu voia să renunțe la viața ei din America?

— Discuția n-a ajuns până acolo. Şi de ce n-ar renunța, dacă aici e fericită cum n-a fost niciodată acolo?

— Păi...

Darcy răsuflă adânc, încercând să cântărească situația.

— Nu mi-ar fi dat prin minte că nu vrea să se mărite.

— Jude gândeşte doar în limitele celor întâmplate prima oară. Ştiu că a suferit şi pentru asta i-aş suci gâtul individului ăluia. Privirea i se aprinse de emoție. Dar eu n-am s-o fac să sufere.

Nu, el ar fi prețuito şi ar fi avut grijă de ea, aşa cum făcea cu toate lucrurile la care ținea, îşi zise Darcy cu inima îndurerată pentru Aidan.

— Poate că-i vorba în parte de o rană care încă nu s-a vindecat. Treaba e că nu toate femeile îşi doresc o verighetă şi un copil în brațe.

Darcy ar fi vrut să se ridice şi să-l strângă în brațe, să-l aline cumva, dar citea în ochii lui prea multă mânie ca să accepte să fie consolat.

— Aici îi înțeleg sentimentele, Aidan. E vorba de un pas definitiv.

— Dar nu e un sfârşit, ci un început.

— Poate pentru tine, dar nu şi pentru alții. Darcy se lăsă pe spate, bătând darabana cu degetele. Ei bine, mă pricep la oameni şi-ți spun că Jude a noastră e genul care se mărită, indiferent dacă pe moment crede sau nu în asta. E tipul de femeie care îşi doreşte un cămin şi, dacă mă întrebi pe mine,

n-a avut niciodată şansa să-şi facă unul înainte de a veni singură aici. Poate că ne-am mişcat mai repede decât ar fi trebuit.

— „Ne-am”?

— Mă refer la tine, se corectă Darcy, cu gândul la cele puse la cale împreună cu Brenna.

Nu era cazul să aducă asta în discuție, decise ea, întrucât i se părea că dezastrul era în întregime din vina ei.

— Acum e prea târziu să mai faci ceva, prin urmare, nu poți decât să mergi înainte. S-o convingi. Îi zâmbi din nou. Lasă să treacă un timp, dar fă-o să înțeleagă la ce ar renunța dacă n-ar accepta ce-i oferi tu. Eşti un Gallagher, Aidan. Gallagherii obțin ce vor, mai curând sau mai târziu.

— Ai dreptate. Egoul lui sfărâmat în bucăți începea să se repare. Acum nu mai pot da înapoi. Va trebui s-o ajut să se obişnuiască cu ideea.

Uşurată să vadă că privirea lui îşi recapătă sclipirea, Darcy îl bătu uşurel pe obraz.

— Pun pariu că ai să reuşeşti.

Capitolul 18

Probabil că nu-l aştepta, în orice caz nu atât de curând. Dar cum Darcy se arătase atât de cooperantă, Aidan îşi luase câteva ore libere înainte de închidere şi pornise în plimbare spre casa lui Jude.

Noaptea era înmiresmată de briza care bătea dinspre mare. Norii pluteau grăbit pe cer, astfel că stelele clipeau şi licăreau printre ei, apărând şi dispărând. Luna rotundă şi uriaşă revărsa o lumină blândă.

O noapte frumoasă pentru a curta romantic pe femeia cu care intenționa să se căsătorească, îşi spuse Aidan.

Îi adusese un buchet de trandafiri diafani de un roz delicat, pe care îi furase din grădina lui Kathy Duffy. Îşi

închipuia că aceasta nu va deplânge pierderea lor când urmau să servească o cauză atât de bună.

Ferestrele casei lui Jude erau luminate, o privelişte caldă şi primitoare pentru ochii lui Aidan. Îşi imagina că în anii ce vor veni, când vor fi căsătoriți şi vor avea căminul lor, casa va arăta la fel. El se va întoarce acasă după muncă, iar ea îl va aştepta cu luminile aprinse ca să-i călăuzească paşii. Nu-l mai mira cât de mult îşi dorea asta sau cât de clară avea în minte acea imagine. Noapte după noapte, an după an, o viață întreagă.

Nu bătu la uşă. Astfel de formalisme nu-şi mai aveau de mult loc între ei. Aidan observă că ea deja pusese casa în ordine după petrecere. Exact cum îi stătea în fire, se gândi el plin de afecțiune. Totul era curat şi ordonat, aşa cum trebuia să fie.

Auzi muzică venind de la etaj şi porni în direcția de unde se auzeau sunetele.

Jude era în micul ei birou, cu radioul dat în surdină şi cu cățeluşul sforăind la picioarele ei, sub masă. Avea părul prins la spate şi degetele i se mişcau cu repeziciune pe tastele laptopului.

Lui Aidan îi venea s-o ia în brațe şi s-o mănânce cu totul. Dar socotea că n-ar fi fost mişcarea cea mai potrivită, date fiind împrejurările.

Munca de convingere, îşi reaminti el, nu se făcea repede şi aprig, ci lent şi cu căldură.

Se apropie de ea, păşind fără zgomot şi se aplecă s-o sărute delicat pe ceafă.

Ea tresări violent, dar el se aşteptase la asta şi râzând, o înlănțui cu brațele, punându-i florile în fața ochilor şi apropiindu-şi buzele de urechea ei.

— Eşti atât de frumoasă stând aici şi lucrând până noaptea târziu, iubito. Ce poveste mai depeni?

— Oh, eu...

Ea îşi simţi inima în gât. Aidan avea dreptate, nu-l aşteptase. Nu numai atât de curând, dar nu-l mai aşteptase vreodată. Ştia că fusese dură şi grosolană, ba chiar rece şi se convinsese că ce fusese între ei luase sfârşit. Chiar începuse să regrete.

Şi totuşi, iată-l că venise, aducându-i flori şi vorbindu-i în şoaptă la ureche.

— Ah, e povestea cu spiriduşul şi Paddy MeNee, pe care mi-a spus-o domnul Riley. Sunt superbe, Aidan.

Cum nu era nici pe departe pregătită să-i vadă cineva lucrarea, coborî capacul laptopului şi mirosi florile.

— Mă bucur că-ţi plac, fiindcă sunt bunuri furate şi poliţia ar putea veni în orice clipă să mă aresteze.

— Îţi plătesc eu cauţiunea.

Se răsuci pe scaun ca să-l privească. Nu era supărat, observă ea cu uşurare şi uimire. Un bărbat supărat n-ar fi putut zâmbi aşa.

— Mă duc să le pun în apă, pe urmă îţi fac un ceai.

Se ridică de pe scaun şi căţelul se întoarse pe partea cealaltă cu un mormăit nemulţumit şi se făcu din nou covrig.

— Ca animal de pază, e o catastrofă, comentă Aidan.

— E doar un pui. Jude luă florile şi amândoi coborâră scara. Şi oricum, nu am ce păzi.

Era atât de plăcut să-şi reia rutina, prietenia şi flirtul. O parte din ea ar fi vrut să deschidă discuţia despre cele întâmplate cu o seară în urmă, dar se stăpâni. De ce să vorbească despre ceva ce i-ar fi situat din nou pe poziţii ostile?

Probabil Aidan regreta că-i făcuse propunerea şi era uşurat că ea îl refuzase. Fără un motiv anume, acest raţionament trezi din nou la viaţă acel ceva negru şi rău dinăuntrul ei. Îşi impuse să se calmeze şi puse florile trandafirii într-o sticlă de culoare albastru-deschis.

Între timp, observă cât era ceasul şi se încruntă.

— E abia ora zece. Ai închis taverna?

— Nu, mi-am luat câteva ore libere. Din când în când, am dreptul. Şi mi-a fost dor de tine, adăugă el, prinzând-o cu mâinile de talie. Fiindcă n-ai venit să mă vezi.

— Am lucrat.

„Mi-am închipuit că n-ai să vrei să mă vezi. Nu eram supăraţi unul cu altul?” se miră ea când el se apleca să-i atingă buzele cu ale lui.

— Iar eu te-am întrerupt. Dar cum răul a fost făcut... Se desprinse de ea. Hai să te plimbi cu mine, vrei, Jude Frances?

— Să ne plimbăm? Acum?

— Da. Deja îi înlănţuise mijlocul şi o conducea spre uşa din spate. E o noapte minunată pentru plimbare.

— E întuneric, protestă ea, dar deja ieşiseră afară.

— Avem lumină. Luna şi stelele. Cea mai bună lumină. Am să-ţi spun povestea cu Zâna Zânelor, care ieşea din palatul ei doar noaptea, când luna îi călăuzea paşii.

Până şi zânelor li se pot face farmece, iar ea fusese blestemată ca în timpul zilei să fie o pasăre albă.

În timp ce se plimbau mână în mână, el îi depănă povestea, descriind-o pe regina singuratică ce rătăcea noaptea şi pe lupul negru pe care ea îl găsise rănit la poalele falezei.

— Lupul avea ochii verzi ca smaraldul şi o privea temător, dar inima ei bună n-a rezistat şi astfel şi-a învins frica. L-a îngrijit, folosindu-şi arta şi priceperea de a tămădui răni. Din noaptea aceea, lupul a devenit tovarăşul ei, plimbându-se cu ea pe dealuri şi pe stânci în fiecare seară, până când zorii se iveau pe mare şi ea îl părăsea cu o fluturare a aripilor albe şi un ţipăt sfâşietor, pornit din inima ei frântă.

— Nu exista nicio cale de a rupe vraja?

— Oh, întotdeauna există o cale, nu-i aşa?

Aidan duse la buze mâinile lor împreunate, îi sărută încheieturile degetelor, apoi o trase către cărarea de pe stâncă, spre locul unde se auzea vuietul mării şi unde vântul bătea cu putere.

Lumina lunii scălda iarba înaltă şi sălbatică, precum şi poteca din iarbă, preschimbând pietrele în monede de argint şi stâncile roase de vreme în spiriduşi cocoşaţi. Jude îl lăsă pe Aidan s-o conducă, aşteptându-l să-şi continue povestea.

— Într-o dimineaţă, un tânăr vâna pe câmp, fiindcă era flămând şi nu avea decât arcul şi o tolbă de săgeţi ca să-şi procure hrană. De zile întregi vânatul era greu de găsit, iar în ziua aceea, la fel ca în atâtea altele, iepurii şi căprioarele se fereau de el. Se făcuse după-amiază şi foamea îl chinuia tot mai tare. Atunci a zărit pasărea cea albă ţâşnind spre înalturi şi, cu gândul la burta care îi ghiorăia de foame, şi-a potrivit săgeata în arc şi a slobozit-o, doborând pasărea. Fii atentă unde calci, iubito. Pe aici.

— Nu se poate s-o fi ucis.

— Încă n-am terminat povestea, da?

Se întoarse ca s-o tragă după el. O ţinu o clipă în braţe, doar o clipă, fiindcă se mula perfect pe trupul lui.

— Ea a scos un ţipăt de durere şi de disperare, care i-a sfâşiat inima tânărului deja ameţit de foame. S-a repezit spre ea şi a văzut cum îl privea cu ochii ei albaştri ca apa unui lac. Mâinile îi tremurau, fiindcă erau nişte ochi pe care îi cunoştea şi în mintea lui a început să se facă lumină.

O răsuci pe Jude spre el, îi cuprinse umerii cu braţul şi îşi reluară plimbarea la lumina stelelor şi a lunii.

— Deşi era aproape mort de foame, şi-a dat toată silinţa să-i vindece rana pe care i-o făcuse şi a dus pasărea la adăpostul acestor stânci. A aprins un foc ca s-o încălzească şi a rămas alături de ea s-o păzească, aşteptând apusul soarelui.

Ajungând sus, Aidan îşi petrecu un braţ pe după mijlocul ei, ca să privească împreună marea întunecată. Valurile se rostogoleau spre mal, se retrăgeau, apoi reveneau, într-un ritm constant, primitiv, sexual.

Înțelegând că şi poveştile lui Aidan aveau un ritm al lor, Jude îşi puse palma peste mâna lui.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Iată ce s-a întâmplat. Când soarele a apărut la orizont şi noaptea a făcut loc luminii zilei, ea a început să se transforme, la fel şi el. Astfel, femeia a devenit pasăre, tânărul s-a preschimbat în lup şi pentru o clipă au întins mâna unul către celălalt. Dar mâinile au alunecat una prin alta şi schimbarea a fost completă. Aşa au rămas până la căderea nopții, ea fiind prea slăbită şi prea arsă de febră ca să se vindece singură. Lupul n-a plecat de lângă ea nicio clipă, ci a rămas acolo, ca s-o încălzească cu trupul lui şi s-o păzească cu propria viață, dacă ar fi fost nevoie.

Ți-e frig? o întrebă el pe Jude, simțind-o că tremură.

— Nu, şopti ea. Sunt impresionată.

— Asta nu e tot. Noaptea a făcut iarăşi loc zilei, apoi ziua s-a preschimbat în noapte şi de fiecare dată aveau numai o clipă ca să se poată atinge. El nu pleca niciodată de lângă ea ca să se hrănească, fie ca om, fie ca lup, aşa că şi el era pe moarte. Simțind acest lucru, ea şi-a folosit stropul de putere care îi rămăsese ca să-i dea lui forță, ca să-l salveze pe el în loc să se salveze pe ea însăşi. Fiindcă dragostea pe care i-o purta era mai prețioasă decât propria viață. Zorii s-au ivit pe cer încă o dată şi transformarea a început. Încă o dată au întins mâna unul spre altul, ştiind că nu aveau nicio speranță, iar ea ştiind că nu va mai vedea un nou răsărit. Dar de data asta sacrificiul lor urma să fie răsplătit. Mâinile li s-au întâlnit, degetele li s-au înlănțuit şi s-au privit, în sfârşit, unul pe altul ca femeie şi bărbat. Şi primele cuvinte pe care le-au rostit au fost cuvinte de iubire.

— Şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți?
— Chiar mai frumos de atât. El fusese cândva regele unei țări îndepărtate şi a luat-o de soție pe Zâna Zânelor. N-au mai petrecut niciodată despărțiți vreun răsărit sau vreun apus de soare, până la sfârşitul vieții lor.
— Foarte frumos. Jude îşi lăsă capul pe umărul lui. La fel ca locul acesta.
— E locul meu preferat. Sau cel puțin aşa credeam pe când eram copil şi mă cățăram aici ca să privesc lumea şi să mă întreb care va fi locul meu în ea.
— Unde voiai să fie?
— Pretutindeni.
Aidan îşi întoarse obrazul, îngropându-l în părul ei şi spunându-şi că în această clipă locul în care se aflau însemna pentru el întreaga lume. Dar pentru ea era cu totul altceva.
— Tu unde vrei să fie locul tău, Jude?
— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată la asta.
— Atunci gândeşte-te acum. O răsuci puțin şi se aşeză pe stâncă alături de ea.
Dintre toate locurile de pe pământ, tu ce ai vrea să vezi?
— Veneția.
Nu ştia de unde îi venise ideea şi râse singură, dându-şi seama că gândul existase deja în mintea ei, gata să iasă la iveală.
— Cred că mi-ar plăcea să văd Veneția, cu clădirile ei minunate, cu marile catedrale şi cu canalele ei misterioase. Şi podgoriile din Franța, toate acele hectare de vie, cu ciorchinii care se coc la soare, vechile ferme şi grădini. Şi Anglia, Londra, desigur, pentru muzeele şi istoria ei, dar şi mai mult mi-ar plăcea să merg prin țară. Cornwall, cu stâncile şi dealurile de acolo, ca să respir aerul locurilor unde s-a născut regele Arthur.

Jude Frances a lui nu-şi mai dorea să ajungă pe insule tropicale, pe plaje însorite sau în porturi exotice, remarcă Aidan. Acum îşi dorea locuri romantice şi tradiții împletite cu legende.

— Niciunul din locurile astea nu-i chiar aşa departe de locul în care ne aflăm. De ce nu mergi cu mine, Jude, să le vedem împreună?

— Da, sigur, o să zburăm diseară spre Veneția şi ne vom întoarce acasă prin Franța şi prin Anglia.

— Ei, diseară ar fi puțin cam greu, dar restul îl am deja în minte. Te-ar deranja să aştepți până în septembrie?

— Despre ce vorbeşti?

„Despre luna de miere", aproape că-i venise lui să spună, dar se gândi că era mai bine ca deocamdată să se arate prudent.

— Vorbeam despre o călătorie pe care s-o facem împreună. O luă din nou de mână, sărutându-i degetele unul câte unul şi zâmbind în sus spre ea. Să zburăm împreună cu avionul spre locuri pline de romantism, mister şi legendă. Am să-ți arăt Tintagel, unde a fost conceput Arthur în noaptea în care vrăjitorul Merlin l-a fermecat pe Uther, astfel încât Ygraine să creadă că se dăruia propriului soț[24].

Vom locui într-una din fermele din Franța, vom bea vin franțuzesc şi vom face dragoste într-un pat mare, cu saltea de puf. Pe urmă ne vom plimba pe canalele din Veneția şi vom admira marile catedrale. Nu ți-ar plăcea, iubito?

— Ba da, desigur. Părea ceva minunat şi magic. Ca o altă poveste de a lui. Numai că e imposibil.

— De ce?

---

[24] Potrivit legendei, Merlin l-a transformat pe Uther Pendragon, dându-i înfățişarea lui Gorlois, primul soț al reginei Ygraine, astfel fiind conceput Regele Arthur. (n.tr.)

— Pentru că eu am o slujbă, la fel şi tu.

El râse încetişor, apoi îşi mută atenția de la degetele ei la obraz.

— Şi tu crezi că taverna mea se va prăbuşi sau că slujba ta va dispărea? În definitiv, ce înseamnă o săptămână, două?

— Adevărat, şi totuşi...

— Eu am văzut locurile despre care vorbeai. Îşi apăsă buzele pe buzele ei, ca s-o reducă în tăcere. Acum vreau să le revăd cu tine.

Mâinile lui îi atinseră obrazul şi Aidan începu să se piardă în ea, în gustul şi moliciunea pielii ei.

— Vino cu mine, iubito, murmură el, lipind-o de trupul lui când o simți că tremură.

— Eu... eu trebuie să mă întorc la Chicago.

— Atunci nu te întoarce. Gura lui deveni mai fierbinte şi mai posesivă. Rămâi cu mine.

— Păi...

Jude nu reuşea să-şi adune gândurile. De fiecare dată când încerca, gândul se pierdea printre celelalte, risipindu-le pe toate.

— Da, presupun... La urma urmei, ce însemnau două săptămâni? În septembrie.

Dacă eşti sigur...

— Sunt sigur.

Aidan se ridică în picioare şi o săltă de pe stâncă, zâmbind larg când ea icni şi-i înlănțui gâtul cu brațele.

— Chiar crezi că te-aş lăsa să cazi tocmai acum când te țin în brațe? Ştiu să am grijă de ce-mi aparține.

De ce-i aparține? Cuvintele o nelinişteau puțin, dar până să-i vină în minte un răspuns, văzu o siluetă în spatele lor.

— Aidan, abia reuşi să şoptească Jude.

El se crispă, o strânse instinctiv în brațe pe Jude ca s-o protejeze, apoi întoarse capul şi se relaxă.

Femeia păşea abia simţit. Dar părul ei blond-deschis strălucea în lumina lunii, la fel ca lacrimile ei.

— E Lady Gwen, îşi caută dragostea pierdută.

Aidan simţi cum i se strânge inima de milă la vederea lacrimilor care luceau pe obrajii fetei.

— La fel şi el. Azi l-am văzut din nou. Am vorbit cu el.

— Văd că te-ai împrietenit cu făpturile din alt tărâm, Jude Frances.

Jude simţi vântul pe obraz şi în nări mirosul mării. Braţul lui Aidan o sprijinea, cald şi puternic. Şi totuşi, i se părea doar o iluzie care avea să dispară în momentul când va clipi din ochi.

— Mă tot gândesc că o să mă trezesc în patul meu din Chicago şi toate acestea o să mi se pară un vis lung şi complicat. Cred că asta mi-ar frânge inima.

— Atunci inima ta e în siguranţă. Aidan se aplecă s-o sărute. Nu-i un vis, ai cuvântul meu.

— Cred că suferă când vede alţi îndrăgostiţi.

Jude privi peste umăr. Părul auriu al fetei flutura în vânt şi obrajii îi erau uzi de lacrimi.

— Ei doi nu-şi pot da mâna nici măcar în acea clipă, la răsăritul sau apusul soarelui.

— O singură alegere poate clădi destine sau le poate nărui.

Când Jude ridică ochii spre el, uluită să-l audă rostind aceleaşi cuvinte ca şi Carrick, Aidan o mângâie pe păr.

— Vino, hai să ne întoarcem. Vederea ei te-a întristat.

— Aşa e.

Jude se prinse bine de mâna lui Aidan, fiindcă la coborâre era mai periculos decât la urcare.

— Aş vrea să-i pot vorbi şi nu pot să cred că spun cu atâta detaşare că aş vrea să pot vorbi cu o nălucă. Dar chiar aş vrea. Aş vrea s-o întreb ce simte, ce gândeşte, ce doreşte şi ce anume ar schimba.

— Lacrimile ei îmi spun că ar schimba totul.

— Nu. Femeile plâng pentru o sumedenie de motive. Ca să schimbe tot, ar trebui să renunțe la copiii pe care i-a purtat în pântece, pe care i-a crescut şi i-a iubit.

Nu cred că ar fi în stare de aşa ceva. Nu cred că ar dori aşa ceva. Carrick i-a pretins prea mult şi nu înțelege asta. Poate că într-o zi va înțelege şi atunci se vor regăsi unul pe celălalt.

— El i-a cerut doar ce-şi dorea de la ea şi i-ar fi dat tot ce avea.

— Gândeşti ca un bărbat.

— Păi, sunt bărbat, cum altfel ai vrea să gândesc?

Nota aceea de mândrie şi iritare din glasul lui o făcu să râdă.

— Exact aşa cum o faci. Şi pentru că o femeie gândeşte ca o femeie, aşa se explică de ce femeia şi bărbatul sunt mai des în conflict decât în armonie.

— Nu mă deranjează conflictul din când în când, face ca lucrurile să fie mai interesante. Şi întrucât acum gândesc ca un bărbat...

O luă în brațe şi-i înăbuşi icnetul de surpriză cu un sărut.

Oare cum putea fi o sărutare blândă şi arzătoare în acelaşi timp? se întrebă ea.

Atât de blândă încât i se umpleau ochii de lacrimi şi atât de arzătoare încât simțea că i se topesc oasele? Se lăsă pradă acelui sărut ca un lac cald pe malurile căruia ardeau flăcări.

— Mă doreşti, Jude? Spune-mi că mă doreşti.

— Da, te doresc. Te doresc întotdeauna.

Era deja în apa aceea până în gât şi gata să se cufunde cu totul.

— Atunci fă dragoste cu mine aici. Continua să-i muşte cu blândețe buza de jos.

— Aici, la lumina lunii.

— Mmm... Era gata să accepte, dar se ridică brusc la suprafață, ca un scufundător imprudent, lacom după aer. Aici? Afară?

Poate l-ar fi amuzat reacția ei dacă seducția pe care o începuse nu l-ar fi prins şi pe el în mreje.

— Aici, pe iarbă, cu noaptea respirând în jurul nostru. Îngenunche, continuând s-o țină în brațe. Tot sărutându-i obrazul, îi murmură: Dăruieşte-te mie.

— Dar dacă vine cineva?

— Nu suntem decât noi doi în tot universul, nimeni altcineva.

Îşi plimba mâinile şi buzele pe fața şi pe gâtul ei. Când ea deschise gura ca să protesteze, el vorbi din nou:

— Te doresc atât de mult. Lasă-mă să-ți arăt. Lasă-mă să te fac a mea.

Iarba era atât de moale, iar el atât de cald. Să fie dorită era aşa un miracol, unul mult mai important decât rațiunea şi pudoarea. Era atâta tandrețe în mâinile lui care o mângâiau încet, fără grabă, înfierbântându-i sângele. Buzele lui le atingeau delicat pe ale ei, cu promisiuni şoptite.

Şi dintr-odată pentru Jude nu mai exista nimeni altcineva pe lume şi nici nu simțea nevoia să existe.

Îşi ridică alene brațele, în timp ce el îi scotea puloverul, iar când degetele lui lunecară peste trupul ei, pleoapele i se îngreunară şi trupul i se lăsă în voia lui. El îi scoase pantofii, pantalonii, dezbrăcând-o fără grabă şi lăsându-şi mâna să zăbovească unde dorea, până când pielea ei începu să vibreze.

Zăcea goală pe iarba scăldată în lumina lunii. Când întinse brațele spre el, Aidan o ridică de pe iarbă.

— Vreau să-ți desfac părul, să-l văd cum ți se revarsă pe umeri. Fără să-şi ia ochii de la ea, îi eliberă părul. Îți aminteşti prima seară?

— Da, îmi amintesc.

— Acum ştiu ce-ţi place.

Îşi apăsă buzele pe umărul ei şi-i lăsă părul să-i învăluie mătăsos obrazul şi să-l înăbuşe cu parfumul lui.

— Culcă-te pe iarbă şi lasă-mă să-ţi dăruiesc plăcere. O lungi pe iarbă, atingându-i uşor gâtul cu dinţii. Am să-ţi dăruiesc tot ce am.

Ar fi putut s-o devoreze, dar se mulţumi s-o guste puţin câte puţin. Sărutări lungi şi fierbinţi, care o cutremurau până în adâncul sufletului, făcând-o să geamă încetişor. Fiecare geamăt al ei îl îndemna să meargă şi mai departe.

Ar fi putut s-o posede imediat, însă voia s-o cucerească puţin câte puţin. Cu mângâieri lente şi tandre, care o făceau să se cutremure din tot corpul. Şi zăbovea cu mângâierile exact în locurile care reacţionau la atingerea lui.

Jude se pierdea în el, în amestecul minunat şi ameţitor de simţiri şi senzaţii. Iarba răcoroasă şi carnea ei fierbinte, briza înmiresmată şi şoaptele lui, mâinile puternice şi buzele răbdătoare.

Privi cum luna se ridica deasupra capului, o minge albă şi strălucitoare pe cerul de un albastru întunecat, alungată de câţiva nori zdrenţuiţi. Auzi ţipătul unei bufniţe, un sunet profund şi poruncitor, simţi ecoul acelui sunet în sângele ei pe măsură ce în ea creştea extazul până la primele cutremurări.

Îi rosti numele, desprinsă de pământ, în timp ce valul de senzaţii îi străbătea tot trupul.

— Înalţă-te şi mai sus.

Era disperat s-o vadă zburând, să ştie c-o putea înălţa spre cer, până când ochii ei nu mai văzură nimic şi tot trupul ei se zgudui sub el.

— Mai sus, o îndemnă el din nou, pătrunzând-o mai nemilos decât avusese intenţia.

O fierbinţeală ţâşni prin ea, ca explozia unei stele. Şocul plăcerii era atât de intens, atât de neaşteptat după atâta

tandrețe, încât trupul ei săltă de la pământ, jumătate ca protest, jumătate de plăcere. De asta dată, nu-i mai scăpă un geamăt, ci un țipăt.

— Aidan. Se agăță de el ca să-şi păstreze echilibrul, în timp ce lumea ei o lua razna şi amândoi se rostogoliră în iarbă. Nu pot.

— Încă o dată. Cu mâna în părul ei, îi trase capul pe spate şi o sărută sălbatic. Încă o dată, până ne golim amândoi. Mâinile lui, până atunci atât de blânde, îi prinseră cu putere şoldurile, ridicând-o de jos. Spune-mi că mă vrei în tine. Pe mine, pe nimeni altul.

— Da. Era înnebunită, gata să plângă, cu trupul arcuit. Pe tine, pe nimeni altul.

— Atunci ia-mă.

O trase peste el, umplând-o de el, până când tot trupul ei explodă într-un val de plăcere. Răsuflarea ei îl ardea pe gât, în timp ce trupul ei se cabra în lumina argintie a lunii. Părul ei se revărsa pe spate, întunecat. Îşi ridică brațele într-un gest de abandon, încleştându-şi degetele în cârlionții care îi cădeau pe umeri.

Apoi trupul ei începu să se legene, să se mişte, să caute.

Acum preluase puterea, controlul, asupra fiecărei senzații de plăcere care îi săgeta trupul. Pe măsură ce trupul lui se înălța şi cobora în ritmul ei, Jude se abandonă bărbatului. Muşchii îi tremurau, în timp ce-şi plimba mâinile peste trupul lui. Ochii lui păreau întunecați ca noaptea şi ea se aplecă să-i strivească buzele cu ale ei, la fel cum făcuse şi el. Geamătul înfundat pe care i-l smulse o făcu să râdă triumfătoare.

— Mai mult. Îşi încordă trupul deasupra lui. De data asta vreau şi mai mult. Îi luă cu îndrăzneală mâinile şi i le puse pe sânii ei. Atinge-mă. Atinge-mă pe tot trupul în timp ce te fac al meu.

Îi conduse mâinile acolo unde voia să le simtă, trăind extazul atingerii lui pe pielea ei umedă de transpirație, pe măsură ce-l ducea tot mai aproape de momentul culminant.

Îi simți trupul zvâcnind sub al ei, îi auzi icnetul, se bucură de ceea ce-i făcuse şi se lăsă pradă plăcerii pe urmele lui.

El era cel care se cutremura din tot corpul, ale cărui mâini lunecară inerte când ea se aplecă să-i sărute buzele. Când îşi apăsă gura pe gâtul lui, îi simți pulsul bătând năvalnic.

Apoi, cu un suspin triumfător, se lăsă pe spate şi-şi ridică brațele în aer.

— Oh, Doamne, mă simt minunat! Oamenii ar trebui întotdeauna să facă dragoste afară. E atât de eliberator.

— Acum arăți şi tu ca Zâna Zânelor.

— Aşa mă şi simt. Îşi scutură părul, dându-l pe spate, apoi privi în jos spre el, zâmbind. Plină de magie şi secrete minunate. Sunt atât de fericită că nu eşti supărat pe mine. Eram convinsă că ai să fii.

— Supărat? Cum aşa? Îşi adunase suficientă energie cât să stea în capul oaselor şi s-o poată ține în brațe, cu trupurile lipite. Ador totul la tine.

Ea se cuibări la pieptul lui, încă savurând plăcerea momentului.

— Aseară n-ai adorat totul la mine.

— N-aş putea spune că da, dar cum am pus lucrurile la punct, nu avem motive de îngrijorare.

— Am pus lucrurile la punct?

— Da. Hai să-ți pui puloverul până nu răceşti.

— Ce vrei să spui...

Se întrerupse ca să-şi tragă puloverul pe cap.

— Uite, nu ai nevoie de mai mult, iar de cum ajungem acasă, am să te storc iarăşi de puteri.

Începu să-i adune hainele şi să i le pună în brațe.

— Aidan, ce vrei să spui prin „am pus lucrurile la punct”?
— Exact asta, că le-am pus. Zâmbind vesel, o ridică în braţe, purtând-o spre casă.
Ne vom căsători în septembrie.
— Cum? Aşteaptă puţin!
— Aştept. Până în septembrie.
O îndemnă să deschidă poarta.
— Nu ne căsătorim în septembrie.
— Ba cum să nu. Pe urmă vom pleca spre locurile pe care doreşti tu să le vezi.
— Aidan, nu asta am vrut să spun.
— Asta am vrut eu să spun. Îi zâmbi din nou, încântat că găsise o cale de a rezolva situaţia. Nu mă deranjează să zburzi pentru un timp, iubito. Nu când ştim amândoi cum e sortit să se întâmple.
— Lasă-mă jos.
— Nu încă.
O duse înăuntru şi porni pe scări cu ea în braţe.
— Nu mă mărit cu tine în septembrie.
— Mai sunt câteva luni până atunci, aşa că nu va trebui să aşteptăm prea mult ca să vedem cine are dreptate în privinţa asta.
— E jignitor şi mă înfurie cumplit că socoteşti de la sine înţeles că am să mă supun planurilor tale. Şi că sunt prea proastă ca să-mi dau singură seama ce-mi doresc de la viaţă.
— Nu te consider deloc proastă. Se îndreptă spre baie. De fapt, iubito, cred că eşti unul dintre cei mai inteligenţi oameni pe care i-am cunoscut. E drept, puţin cam încăpăţânată, dar nici asta nu mă deranjează.
O săltă puţin, ca să poată întinde mâna să dea drumul la duş.
— Nu te deranjează, repetă ea.

— Câtuşi de puţin. La fel cum nu mă deranjează când mă fulgeri cu privirea aşa cum faci în clipa asta. Mi se pare... incitant.

— Lasă-mă jos, Aidan.

— Bine.

Îi făcu pe plac şi o puse în cadă, chiar sub jetul duşului.

— La naiba!

— Nu-ţi face probleme pentru pulover, am eu grijă de el.

Râzând, în timp ce ea se zbătea şi se zvârcolea, îi scoase puloverul şi-l azvârli pe podea cu o plescăitură.

— Ia-ţi mâinile de pe mine. Vreau să lămurim treaba asta.

— Ai lămurit-o în mintea ta la fel cum am lămurit-o şi eu în mintea mea. Îţi spun că vreau ca lucrurile să iasă după voia mea mai mult decât vrei tu ceea ce crezi că-i voia ta. Dar... Îi dădu la o parte de pe obraz şuviţele de păr umed. Dacă eşti aşa de sigură pe tine, n-ai de ce să-ţi faci griji şi ne putem bucura de timpul pe care îl petrecem împreună.

— Nu despre asta-i vorba...

— Vrei să spui că nu-ţi place să fii cu mine?

— Ba sigur că da, dar...

— Sau că nu ştii ce e în mintea ta?

— Fii sigur că ştiu ce e în mintea mea.

El îşi apăsă buzele pe fruntea şi pe tâmpla ei, continuând să zâmbească.

— Atunci ce-i rău să-mi dai o şansă să schimb ce este acolo?

— Nu ştiu.

Dar probabil că era ceva rău. Nu? Raţiunea, decise ea. Raţiunea şi răceala ei.

Chiar dacă stătea goală sub duş.

— Aici nu vorbim despre un capriciu, Aidan. Eu iau toată povestea asta în serios şi nu intenţionez să mă răzgândesc.

— Atunci foarte bine. În buna tradiție irlandeză, să punem pariu. Pun prinsoare pe o sută de lire că ai să te răzgândeşti.

— Nu pun prinsoare pe aşa ceva.

El ridică neglijent din umăr şi luă săpunul.

— Dacă te temi să-ți pui banii la bătaie...

— Nu mă tem, şuieră Jude, încercând să-şi dea seama când reuşise el să întoarcă lucrurile în favoarea lui şi s-o atragă în cursă. Ridic miza la două sute.

— S-a făcut.

Aidan o sărută pe vârful nasului, ca să pecetluiască pariul.

Capitolul 19

Era ridicol. Chiar pusese pariu dacă se va mărita sau nu cu Aidan. Era de râsul lumii. Şi supărător. Şi, nu în ultimul rând, ruşinos.

Supărarea o împinsese la asta, ceea ce era în sine de mirare. De regulă, avea un temperament atât de blând şi uşor de stăpânit.

Desigur, când va sosi timpul, va uita complet de pariu. Ce rost ar fi avut să deschidă discuția, ca ea sau Aidan să pară nişte aiuriți?

Deocamdată avea munca ei şi alte treburi asupra cărora să se concentreze.

Trebuia să-l ducă pe Finn la plimbare, să înapoieze farfuriile aduse de Mollie O'Toole la petrecere. Era momentul să sune acasă şi să vadă ce mai făceau ai ei.

Pe urmă, dacă vremea rămânea frumoasă, avea să-şi stabilească punctul de lucru în grădină.

Voia să aştearnă pe hârtie povestea pe care i-o spusese Aidan cu o seară în urmă.

Deja avea în minte ritmul povestirii şi imaginile cu pasărea cea albă şi lupul cel negru. Se îndoia că va reuşi să-i înfăţişeze aşa cum meritau, dar trebuia să încerce.

Adună farfuriile, precum şi o cutie cu biscuiţi dulci pe care îi pregătise. Gata de plecare, se uită în jur după căţel, la timp ca să-l vadă ghemuit sub masa din bucătărie şi făcând pipi. Bineînţeles ca la distanţă de un metru de hârtia absorbantă.

— Nu puteai să mai aştepţi o clipă, aşa-i?

Chicoti când Finn dădu vesel din coadă, pe urmă lăsă deoparte farfuriile, ca să şteargă podeaua.

Desigur că în timp ce ştergea şi freca podeaua, Finn trebuia să ţopăie, s-o lingă pe obraz şi să scoată tot felul de mârâituri, făcând-o să uite că era cazul să-l certe. Cum ţinutul în braţe le făcea la amândoi aceeaşi plăcere, rămase zece minute pupându-l, luptându-se cu el şi scărpinându-l pe burtă.

Îl răsfăţa, desigur, recunoscu Jude. Dar cine ar fi crezut că exista în ea atâta iubire pe care simţea nevoia s-o dăruiască?

— Am aproape treizeci de ani, murmură ea, mângâind urechile lungi şi mătăsoase ale lui Finn. Vreau un cămin. Vreau o familie. Le vreau alături de un bărbat care să mă iubească fără măsură. Îl strânse în braţe pe Finn, care se zbătea, dând s-o lingă pe mână. Nu mai pot accepta orice. Nu mai pot accepta o viaţă din bucăţi, doar fiindcă mi se pare mie că e cel mai bun lucru pe care l-aş putea avea. Aşa că... Îl luă pe Finn în braţe şi-şi frecă nasul de al lui. Deocamdată, amice, suntem doar noi doi.

În clipa când deschise uşa din spate, căţelul ţâşni afară ca o săgeată. Jude era încântată să-l vadă alergând, chiar dacă dăduse năvală direct la florile ei. Îl strigă pe nume cu asprime şi Finn se opri, punând brusc frână şi rostogolindu-

se. Jude socoti drept un progres faptul că nu-i culcase la pământ decât un singur strat de pufuleți.

Cățelul porni glonț înaintea ei, apoi veni înapoi în fuga mare, alergând în cerc în jurul picioarelor ei şi abătându-se când în dreapta când în stânga, ca să adulmece câte ceva interesant. Jude şi-l imagină crescând, devenind un câine mare şi frumos, cu coada ca un bici, încântat să colinde dealurile.

Ce Dumnezeu avea să facă cu el la Chicago?

Clătinând din cap, îşi alungă această grijă. Nu avea rost să se gândească la ceva care i-ar fi stricat plăcerea plimbării.

Aerul era limpede ca cristalul, cu soarele lunecând şi ițindu-se printre norii care pluteau spre Anglia. Zări frânturi din golful Ardmore şi marea de un verde intens rostogolindu-se spre țărm. Dacă stătea pe loc şi-şi încorda auzul, vuietul mării răzbătea până la ea în tăcerea aceea sclipitoare. Azi turiştii aveau să dea buzna la plajă, la fel şi o parte dintre localnici, dacă găseau timp de aşa ceva.

Mame tinere, se gândi ea, lăsându-şi copiii mici să-şi ude picioruşele în valuri sau să-şi umple găletuşele cu nisip. Azi vor construi castele de nisip pe care marea le va lua cu ea.

Gardurile vii care mărgineau drumul erau pline de flori de vară, iar iarba de sub tălpile ei era elastică şi strălucea de roua dimineții. La nord, munții se înălțau spre norii care le acopereau piscurile. Şi între ei şi Jude, câmpiile de un verde strălucitor, care păreau să nu se mai sfârşească.

Îi plăcea să le privească, să admire frumusețea simplă şi pură a locului şi ruinele vechilor castele ce nu fuseseră înghițite de mare, ci de timp sau distruse de duşmani. O duceau cu gândul la fecioare şi la cavaleri, la regi meschini sau glorioşi, la slujitori veseli şi spioni vicleni. Şi desigur, la magie, vrăji şi cântece ale zânelor.

Şi mai multe poveşti care se cereau istorisite, cugetă ea, poveşti despre sacrificiu sau glorie, despre triumful iubirii şi al onoarei, despre vrăji făcute sau rupte.

Într-un astfel de loc, povestitorul putea petrece ani întregi culegând poveşti, creând poveşti şi transmiţându-le mai departe. Ea însăşi îşi putea petrece dimineţi argintii ca aceasta colindând şi imaginându-şi, ca după-amiezile să scrie şi să compileze. Serile s-ar fi cuibărit în casă, după o zi plină de satisfacţii, privind fantasmele ivite din focul de turbă sau ducându-se la tavernă, dacă voia tovărăşie şi muzică.

Se opri brusc, surprinsă de gând, dar şi mai surprinsă că-i venise în minte. Putea rămâne nu doar pentru trei luni, ci pentru totdeauna. A fi putut scrie poveşti.

Poveşti care îi erau spuse şi poveşti ce păreau să se contureze permanent în mintea ei.

Nu, bineînţeles că nu putea rămâne. Ce era în capul ei? Pufni în râs, dar era un râs nervos şi neconvins. Trebuia să se înapoieze la Chicago, conform planului, să găsească o slujbă într-un domeniu la care se pricepea şi să se întreţină aşa cum trebuie, timp în care îşi va vedea şi de visul ei. Orice altă variantă era complet iresponsabilă.

De ce?

Nu făcuse decât doi paşi când întrebarea îi răsări în minte.

— De ce? rosti ea cu glas tare, tulburată. Bineînţeles că există un motiv. O sumedenie de motive. Locuiesc la Chicago. Întotdeauna am locuit acolo.

Nu exista nicio lege care să-i impună să locuiască la Chicago. N-ar fi fost pusă în lanţuri şi aruncată într-un donjon dacă n-ar mai fi locuit acolo.

— Sigur că nu, dar... trebuie să muncesc.

„Şi ce ai făcut în ultimele trei luni?"

— Asta nu e muncă propriu-zisă.

Stomacul începu să-i zvâcnească şi simţi pulsaţiile inimii în gât.

— E mai mult ca să-mi fac cheful.

„De ce?”

— Pentru că iubesc ce fac. Iubesc tot ce e legat de scris, de asta spun că-mi fac cheful. Şi e ceva incredibil de stupid.

Poate că dealul acela sălbatic în lumina dimineţii era un loc bizar pentru o revelaţie, dar Jude decise că pentru ea era locul perfect.

— De ce să nu pot face ceva care îmi place, fără să-mi impun restricţii? De ce nu pot trăi într-un loc unde mă simt acasă mai mult ca oriunde? Cine îmi dirijează viaţa, râse ea nedumerită, dacă nu eu însămi?

Îşi reluă plimbarea, cu genunchii tremurând uşor. Putea face asta, dacă găsea suficient curaj. Îşi putea vinde apartamentul. Putea face ceea ce evitase să facă din teama de a da greş, putea trimite unei edituri un fragment din ceea ce scria.

Putea alege – fie că reuşea sau nu – să facă ceva ce-şi dorea să facă.

Se va gândi la asta, se va gândi serios, cu mare grijă. Iuţi pasul, neluând în seamă vocea din capul ei, care o îndemna să acţioneze acum, înainte să-şi găsească justificări. Ar fi o decizie importantă, chibzui ea, un pas enorm. O persoană cumpătată îşi cântărea deciziile importante şi paşii enormi.

Se bucură când dădu cu ochii de căsuţa familiei O’Toole, de cealaltă parte a dealului. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, să-i abată gândurile de la propria persoană pentru un timp.

Rufele deja erau întinse la uscat, ceea ce o făcu pe Jude să se întrebe dacă Mollie spăla rufe toată ziua. Grădinile era superbe şi înflorite, iar micul hambar la fel de plin cu tot felul de obiecte ca întotdeauna. Betty se trezi din moţăiala de dimineaţă în curte şi lătră în semn de bun venit, stârnind

o serie de lătrături prietenoase din partea lui Finn, care se repezi la vale către ea.

Jude porni în urma lui Finn şi în momentul când ajunse la poartă, se deschise uşa de la bucătărie.

— Oh, bună dimineaţa, Jude! o salută Mollie, făcându-i semn cu mâna. Te-ai pornit devreme azi.

— Nu aşa de devreme ca tine, dacă mă uit bine.

— Ia să ai tu o casă întreagă de fete guralive şi un bărbat care îşi vrea ceaiul încă înainte să deschidă ochii şi ai să vezi că nu-s prea multe şanse să mai stai în pat.

Hai, intră să bem un ceai şi să-mi ţii de urât cât timp frământ pâinea.

— Ţi-am adus farfuriile şi nişte biscuiţi dulci pe care i-am făcut ieri. Cred că au ieşit mai bine decât data trecută.

— O să-i gustăm la ceai şi o să vedem.

Ţinu uşa larg deschisă şi Jude intră în căldura şi miresmele bucătăriei, unde Brenna meşterea ceva sub chiuvetă, mânuind cu zgomot sculele.

— Aproape am reuşit, mamă.

— Ar fi bine.

Mollie se duse la plită.

— Ca să-ţi spun drept, Jude, eu în casa asta sunt nevasta cizmarului. Şi bărbatu-meu, şi fata asta umblă şi repară lucrurile tuturor, în timp ce eu trăiesc zi şi noapte printre obiecte care curg sau zăngăne.

— Ei, doar nu plăteşti lucrătorului cât să-şi poată câştiga traiul, comentă Brenna şi maică-sa o împinse în glumă cu piciorul.

— Cât să-ţi poţi câştiga traiul? Păi, cine a înfulecat un munte de ouă şi un maldăr de pâine prăjită cu gem nu mai departe de azi-dimineaţă?

— Asta doar ca să am gura plină şi să nu-i spun lui Maureen să nu ne mai bată la cap cu pregătirile ei de

măritiş. Fata asta ne scoate din minți, Jude, atâta se agită, se văicăreşte şi lăcrimează fără vreun motiv!

— Măritişul e un motiv suficient pentru toate astea.

Mollie aşeză pe masă ceaiul şi biscuiții, îi făcu lui Jude un semn din cap să se aşeze, apoi îşi vârî iar mâinile în mingea de aluat pe care o frământa.

— Când o să vină vremea ta, o să faci şi mai urât.

— Ha! Dacă m-aş gândi să mă mărit, l-aş târî pe bărbatul ăla în fața preotului, aş rosti cuvintele şi cu asta, basta, declară Brenna. Toată aiureala asta – rochii, flori, ce muzică să se cânte şi când anume... Luni întregi de pregătiri pentru o singură zi, pentru o rochie care nu va mai fi purtată niciodată, pentru flori care se vor veşteji şi pentru nişte cântece pe care le poți cânta oricând. Se trase de sub chiuvetă şi adăugă, fluturând cheia din mână. Te mai şi costă o avere.

— Ah, Brenna, prostuțo, cât romantism! Mollie mai presără nişte făină pe aluat şi-l întoarse pe partea cealaltă. Acea singură zi e un început în viață şi merită fiecare minut din timpul tău şi fiecare bănuț. Oftă uşor. Totuşi, ne-am cam săturat de agitația ei.

— Întocmai. Brenna puse cheia în trusa ei de scule şi se ridică în picioare să ia un biscuit. Ia uită-te la Jude a noastră. E de un calm nemaivăzut. N-o auzi trăncănind tot timpul dacă să aibă trandafiri roşii sau albi în buchetul de mireasă.

Brenna muşcă din biscuit şi se trânti pe un scaun. Eşti o femeie cu capul pe umeri.

— Mulțumesc. Mă străduiesc. Dar ce tot zici tu acolo?

— Vorbeam de diferența dintre tine şi de soră-mea. Amândouă veți avea nunta în curând, dar tu nu te învârți prin casă frângându-ți mâinile şi schimbându-ți din minut în minut părerea despre cum să fie tortul de nuntă.

— Nu, răspunse Jude vorbind rar. Pentru că eu nu voi avea nicio nuntă.

— Chiar dacă tu şi Aidan v-aţi hotărât pentru o ceremonie restrânsă, deşi nu ştiu cum aţi face asta când el cunoaşte pe toată lumea pe o rază de o sută de kilometri, tot nuntă se cheamă.

Jude se văzu nevoită să răsufle o dată şi încă o dată.

— De unde ţi-a venit ideea că mă mărit cu Aidan?

— De la Darcy. Brenna se întinse după încă un biscuit. Iar ea ştia direct de la sursă.

— Afurisită sursă!

Auzind tonul ei răstit, Brenna clipi des, iar Mollie se opri din frământat. Înainte ca Brenna să mai scoată vreun cuvânt, Mollie o avertiză din ochi să tacă.

— Tu umple-ţi gura cu biscuitul ăla, fetiţo, înainte să mai faci şi altă gafă.

— Bine, dar Darcy zicea...

— Poate că Darcy a înţeles greşit.

— Nu, nu cred.

Jude simţi în gât un nod de furie. Neputând să-l înghită, se depărtă de masă şi se ridică în picioare.

— Cum poate un bărbat să aibă atât tupeu, atâta aroganţă?

— Cei mai mulţi aşa se nasc, comentă Brenna, apoi îşi lăsă repede capul în jos şi se făcu mică la auzul exclamaţiei mamei sale.

— Jude, trebuie să-ţi spun că şi eu am crezut că veţi ajunge acolo, dată fiind relaţia dintre voi doi, spuse Mollie pe un ton împăciuitor, fără să-şi ia ochii de la chipul lui Jude. Când Brenna ne-a povestit la cină aseară, niciunul dintre noi nu s-a mirat, dimpotrivă, am fost încântaţi.

— V-a spus... la cină... Jude se opri în dreptul mesei, se propti cu palmele pe tăblia ei şi se aplecă spre Brenna. Ai spus întregii familii?

— Păi... nu vedeam cum...

— Cine altcineva? La câți le-ai mai spus povestea asta ridicolă?

— Eu...

Brenna își drese glasul. Cum şi ea era o fire iute la mânie, recunoştea semnalele pericolului când le avea chiar în fața ochilor.

— Nu mai ştiu exact. Nu la mulți. Doar câtorva. Unu-doi, acolo. Vezi tu, eu şi Darcy ne-am bucurat atât de mult. Ținem mult la tine şi la Aidan şi ştiind cât de nehotărât e Aidan până să ia taurul de coarne, am sperat că acel ceili avea să-i dea ceva curaj.

— Ai zis ceili?

— Da. Solstițiul de vară, luna şi toate celelalte. Ții minte, mamă? Se întoarse către Mollie cu o privire disperată. Ții minte cum ne-ai povestit că tata ți-a cerut mâna în timp ce dansați sub razele lunii la un ceili? Şi tot acasă la Bătrâna Maude.

— Da, țin minte. Mollie începea să înțeleagă. Cu un zâmbet liniştit, îşi bătu uşor fiica pe umăr. Ai avut intenții bune, aşa-i?

— Da, noi... au!

Brenna se strâmbă şi se apucă de nas, pe care maică-sa i-l răsucise.

— Asta ca să ții minte să nu-ți mai vâri nasul în treburile altora, oricât de bine intenționată ai fi.

— Nu-i vina ei. Jude îşi duse mâinile la păr, abia stăpânindu-se să nu înceapă să şi-l smulgă. E vina lui Aidan. Ce e în mintea lui, de-i spune soră-sii că ne căsătorim? Doar am spus nu, Foarte răspicat şi de mai multe ori.

— Ai spus nu? repetară Brenna şi Mollie într-un glas, cu aceeaşi expresie şocată.

— Înţeleg ce vrea să facă şi ce-i în capul lui. Le întoarse spatele şi începu să măsoare bucătăria în lung şi în lat.

Are nevoie de o soţie şi eu sunt disponibilă, atâta tot. Iar eu trebuie să mă supun, fiindcă la urma urmei e limpede că n-am voinţă proprie. Ei bine, se înşală amarnic. Am voinţă. Poate n-am folosit-o prea mult, dar ea există. Nu mă mărit nici cu el, nici cu altcineva. Nu voi mai accepta niciodată să mi se spună ce să fac, unde să locuiesc, cum să trăiesc sau ce să fiu. Niciodată, absolut niciodată.

Mollie privi cu luare-aminte la chipul ei îmbujorat, la pumnii strânşi şi încuviinţă încet din cap.

— Ei, atunci bravo. Acum de ce nu-ţi tragi puţin sufletul, draga mea? Aşază-te aici, bea-ţi ceaiul şi spune-ne ca unor prietene ce anume s-a întâmplat.

— Am să vă spun ce s-a întâmplat. Pe urmă tu, adăugă ea, arătând cu degetul spre Brenna, te poţi duce în sat să le spui tuturor ce nesăbuit şi ce nătâng e Aidan Gallagher şi că Jude Murray nu vrea să-l accepte.

— Pot face asta, încuviinţă Brenna cu un surâs circumspect.

— Foarte bine.

Jude îşi trase sufletul şi se aşeză să le povestească.

Era o mare uşurare să-şi poată deschide sufletul în faţa unor prietene. Asta îi mai potoli furia, îi întări hotărârea şi-i dădu satisfacţia că acum mai existau două femei revoltate de comportamentul lui Aidan.

La plecare, Mollie şi Brenna o strânseră în braţe, o bătură pe umăr şi o felicitară pentru felul în care luase atitudine faţă de un hărţuitor. Desigur, Jude nu avea cum să ştie că, imediat după plecarea ei, mama şi fiica scoseseră la bătaie câte douăzeci de lire de fiecare, mizând pe Aidan.

Nu că n-ar fi compătimito pe Jude sau n-ar fi crezut că are destulă minte ca să ştie ce vrea. Ci pur şi simplu fiindcă credeau în destin... şi într-un pariu interesant.

Cu miza în buzunar, Brenna se duse cu maşina în sat ca să-i povestească lui Darcy ce prostovan era frate-său şi ca să înceapă să adune banii.

Cum din fericire nu avea habar de asta, Jude se înapoie acasă cu inima mai uşoară şi spatele mai drept. Nu avea să-şi bată capul înfruntându-l pe Aidan. Îşi spuse că nu merita nici timpul, nici efortul. Va fi calmă, va rămâne fermă şi de data asta el va fi cel umilit.

Mulţumită de sine însăşi, se duse direct la telefonul din bucătărie şi fără să ezite o clipă, făcu următorul pas.

Jumătate de oră mai târziu, se aşeză în bucătărie cu capul pe braţe.

O făcuse. Chiar o făcuse.

Scosese la vânzare apartamentul. Cum perechea căreia i-l închiriase deja o întrebase dacă nu putea să-l cumpere, agentul imobiliar era optimist că vânzarea va avea loc repede şi fără prea mare tevatură. Jude rezervase şi un bilet la avion pentru sfârşitul lunii, ca să-şi vadă lucrurile, să depoziteze sau să expedieze ceea ce dorea să păstreze şi să vândă sau să dăruiască restul.

Cam asta se alege de o viaţă făurită după aşteptările altora. Rămase acolo unde stătea, aşteptând cu răsuflarea tăiată să vadă cum va reacţiona.

Panică? Regret? Depresie?

Nimic din toate astea. Se rezolvase atât de simplu şi nu simţea decât că i se luase o greutate uriaşă de pe umeri. Nu simţea decât uşurare. Uşurare, nerăbdare şi un vag fior insidios de împlinire.

Nu mai locuia la Chicago. Locuia în casa de pe Dealul Zânelor, comitatul Waterford, Irlanda.

Părinţii ei aveau să leşine.

La acest gând, îşi îndreptă spatele şi-şi apăsă amândouă mâinile pe gură ca să-şi stăpânească râsul. Vor crede că şi-a pierdut minţile. Şi nu vor înţelege niciodată, absolut

niciodată, că de fapt şi le găsise. Îşi găsise mintea, inima şi căminul.

Şi totodată, îşi mai zise ea uşor ameţită, scopul.

— Bunico, m-am descoperit. Am descoperit-o pe adevărata Jude F. Murray în mai puţin de şase luni. Ce zici de asta?

Cu telefonul la New York era ceva mai greu. Pentru că era mai important, îşi dădu ea seama. Dincolo de simbolul vânzării apartamentului. Acolo era vorba doar de bani. Telefonul la New York însemna viitorul ei, viitorul pe care şi-l alegea singură.

Nu era sigură dacă cunoştinţa ei de la colegiu îşi mai amintise de ea sau doar se prefăcuse că-şi aduce aminte. Din politeţe. Dar acceptase convorbirea şi o ascultase. Jude nu mai ţinea minte ce spusese sau ce-i răspunsese Holly. Atâta doar că Holly Carter Fry, agent literar, o încredinţase pe Jude F. Murray că-i plăcea mult ideea cărţii ei şi o rugase să-i trimită câteva fragmente.

Cum gândul acesta făcea să i se strângă stomacul, Jude se sili să se ridice şi se duse la etaj. Poate că degetele îi tremurau când se aşeză să dactilografieze scrisoarea de prezentare. Dar îşi comută mintea pe frecvenţa logicii şi scrise ceva ce socotea a fi politicos şi profesionist.

Se opri doar o singură dată, ca să-şi culce capul pe genunchi.

Puse cap la cap primele trei poveşti şi prologul, fraze pe care le cizelase şi în care îşi pusese tot sufletul. Simţi cum îi dau lacrimile în clipa când strecură desenele într-un dosar, apoi puse totul într-un plic cu bule.

Îşi trimitea inima peste ocean, cu riscul de a-i fi sfărâmată. Era mai uşor să n-o facă, se gândi ea, masându-şi braţele înfrigurate şi privind afară pe fereastră. Era mai uşor să pretindă într-o bună zi că doar avusese această

intenție. Era mai uşor să se convingă iar că îşi făcea doar cheful, că era un experiment fără o miză reală.

Fiindcă odată ce expedia plicul acela, nu mai exista cale de întoarcere, nu mai exista prefăcătorie, nu mai exista nicio plasă de siguranță.

Despre asta era vorba, îşi dădu ea seama. Despre asta fusese vorba tot timpul.

Era mai simplu să-şi spună că nu se pricepea la ceva. Era mai sigur să creadă că nu era deşteaptă sau iute la minte. Fiindcă dacă aveai destulă încredere în tine ca să încerci ceva, atunci trebuia să ai şi destul curaj pentru a da greş.

Dăduse greş cu mariajul ei şi în cele din urmă cu activitatea didactică, două lucruri pentru care fusese sigură că are aptitudini.

Dar erau atâtea alte lucruri pe care şi le dorise, la care visase şi pe care le ascunsese într-o tainiță a sufletului, spunându-şi de fiecare dată că trebuia să fie rațională, fiindcă asta aşteaptă lumea de la ea.

Dar în adâncurile ființei ei exista gândul că, dacă dădea greş, trebuia să trăiască cu acest eşec. Şi atunci nu avusese curajul să facă pasul.

Aruncă încă o privire la plic şi-şi îndreptă umerii. Iată că făcuse pasul. De data asta, cu acest vis, dacă nu-şi încerca norocul, nu s-ar fi împăcat în veci cu gândul.

— Urează-mi succes, murmură ea spre acel ceva, orice ar fi fost el, care plutea prin casa ei, apoi apucă cu hotărâre plicul.

În drum spre sat, se sili să nu se gândească. Intenționa să expedieze plicul prin poştă, apoi să uite de el, îşi zise Jude. Nu-şi va petrece fiecare zi frământându-se, neliniştindu-se, făcând planuri. Va afla atunci când va afla şi dacă lucrurile nu vor sta suficient de bine, ea le va face cumva mai bune.

În timp ce aştepta, va termina cartea. O va cizela până când va străluci ca un diamant. Pe urmă va începe o alta. De data asta cu poveşti create de ea. Cu sirene, duhuri care îşi schimbă forma şi sticle fermecate. Avea sentimentul că, odată ce scosese dopul imaginației, ideile vor țâşni afară atât de repede încât abia va apuca să țină pasul cu ele.

Când parcă maşina în dreptul oficiului poştal, urechile îi zbârnâiau. Inima îi bătea atât de iute şi de puternic că o durea pieptul. Simțea că n-o mai țin genunchii, dar se strădui să traverseze trotuarul şi să deschidă uşa.

Funcționara de la poştă avea părul alb ca zăpada şi pielea proaspătă ca de adolescentă. O salută pe Jude cu un zâmbet voios.

— Bună ziua, domnişoară Murray. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc.

„Minți, minți, minți", îşi repetă ea în gând. Din clipă în clipă avea să piardă bătălia cu greața şi să se facă de ruşine.

— Fără îndoială, e o zi superbă. Cea mai frumoasă vară de mulți ani încoace.

Poate că ne-ai adus noroc.

— Mi-ar face plăcere să cred asta.

Cu un surâs ca o grimasă a morții, Jude puse plicul pe tejghea.

— Trimiți ceva unui prieten din America?

— Da.

Femeia citi adresa, timp în care Jude îşi păstră zâmbetul.

— O fostă colegă de facultate. Acum locuieşte la New York.

— Nepotul meu Dennis cu soția lui şi întreaga familie locuiesc la New York.

Dennis lucrează la un hotel elegant şi face bani buni cărând bagajele clienților cu liftul. Zice că unele camere arată ca nişte palate.

Jude se temea că o să-i crape fața, dar continua să surâdă. În ultimele luni câştigase destulă experiență cât să ştie că nu puteai intra şi ieşi din oficiul poştal sau orice alt loc din Ardmore fără să faci puțină conversație.

— Îi place munca lui?

— Da, îi place, iar soția lui a fost coafeză până s-a născut şi al doilea copil.

— Ce drăguț! Aş dori ca plicul ăsta să ajungă la New York cât mai curând.

— Dacă vrei o expediere urgentă, să ştii că este cam scump.

— E în regulă.

Jude vârî mâna în geantă după portofel, cu senzația că se mişca printr-un sirop transparent. Urmări ca prin ceață cum îi era cântărit plicul şi-i era calculat costul, plăti prețul şi primi restul.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă. Nu ai de ce. Prietena ta de la New York nu vine la nuntă?

— Poftim?

— Nu mă îndoiesc că familia ta va veni, dar e plăcut să-ți vină şi vechii prieteni, nu?

Zbârnâitul din urechi se preschimbă în vuiet. Nervozitatea dispăru sub un asemenea val de furie încât nu reuşea decât să privească fix, fără un cuvânt.

— Eu şi John al meu suntem căsătoriți de cincizeci de ani şi îmi amintesc şi acum ziua în care ne-am luat. Ploua cu găleata, dar mie nu-mi păsa câtuşi de puțin.

Toată familia mea era de față, la fel şi familia lui John, toți atât de înghesuiți în bisericuță încât mirosul de lână udă se amesteca cu parfumul florilor. Iar tatăl meu, Dumnezeu să-l odihnească, a plâns ca un copil când m-a condus la altar, fiindcă eram unica lui fiică.

— Ce drăguț! reuşi să îngaime Jude când îşi recăpătă suflul. Numai că eu nu mă mărit.

— Ei, na! Deja ai avut o ceartă ca între îndrăgostiți cu Aidan? Funcționara plescăi afectuos din limbă. Nu lua asta în serios, draga mea, e ceva la fel de firesc ca ploaia.

— Nu ne-am certat. Avea însă sentimental că în curând vor avea o ceartă de pomină. Pur şi simplu nu mă mărit.

— Îl faci să pună osul la treabă ca să te aibă, zise femeia făcând cu ochiul.

Câteodată le prinde bine, în cele din urmă devin soți mai buni. Oh, ar trebui să vorbeşti cu Kathy Duffy pentru tortul de nuntă. Face unul grozav, frumos de parcă ar fi pictat.

— Nu-mi trebuie tort, zise Jude printre dinți.

— Ei asta-i! Dacă eşti la al doilea mariaj nu înseamnă că nu meriți un tort. Fiecare mireasă îl merită. Cât despre rochie, să vorbeşti cu Mollie O'Toole. A descoperit un magazin excelent pentru nunta fiicei ei, în Waterford City.

— N-am nevoie nici de tort şi nici de rochie, fiindcă nu mă mărit! declară Jude, străduindu-se din răsputeri să-şi țină firea. Mulțumesc.

Se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari către uşă.

Când păşi afară pe trotuar, trase aer în piept şi se uită furioasă la firma tavernei Gallagher.

Nu putea intra acum, chiar nu putea. L-ar fi strâns de gât.

Şi de ce naiba să nu intre? Aidan chiar merita să moară.

Porni cu paşi mari şi hotărâți spre uşa tavernei, pe care o dădu de perete.

— Aidan Gallagher!

În taverna plină la refuz cu localnici şi clienți care se opriseră să îmbuce ceva sau să bea un pahar se aşternu o tăcere mormântală.

În spatele tejghelei, Aidan, care tocmai umplea o halbă, încremeni.

Ea se apropie de el cu ochii arzând ca o rază de laser, iar el puse halba deoparte.

Jude nu semăna câtuşi de puţin cu femeia blândă şi somnoroasă pe care o lăsase în urmă la scurtă vreme după ivirea zorilor. Femeia aceea era calmă şi mulţumită.

Aceasta arăta gata să ia gâtul cuiva.

— Vreau să stăm de vorbă, zise ea scurt.

Aidan se îndoia că ar fi ceva de bine.

— De acord, dă-mi numai o clipă şi mergem sus, unde putem discuta între patru ochi.

— Oh, acum vrei între patru ochi? Ei bine, nu!

Se întoarse către cei de faţă. De data asta privirile curioase şi chipurile pline de interes n-o mai intimidau, nu-i mai dădeau senzaţia de gol în stomac. De data asta îi alimentau o stare de spirit şi aşa belicoasă.

— Sunteţi toţi bine-veniţi să ascultaţi ce am de zis, fiindcă la ora asta fiecare om de aici din sat deja discută despre treburile mele. Vreau să fiu foarte clară. Nu mă mărit cu acest maimuţoi care se dă drept om.

Răsunară câteva râsete înfundate. Văzând cum se întredeschide uşa de la bucătărie, Jude se întoarse într-acolo.

— Nu sta ascuns după uşă, Shawn, ieşi afară. N-am nimic cu tine.

— Har Domnului! murmură Shawn, venind să se posteze lângă Aidan, ca un frate loial care era.

— Frumos vă stă la amândoi. Şi ţie, adăugă ea, arătând spre Darcy. Sper că voi doi aveţi mai multă minte decât fratele vostru, care pare să creadă că dacă e băiat frumos, toate femeile o să-i leşine la picioare la primul semn de atenţie.

— Hai, Jude, iubito...

— Nu mă lua pe mine cu „iubito”. Se întinse peste tejghea ca să-i tragă un pumn în piept. Şi nu-mi mai rosti numele

pe tonul ăsta răbdător şi împăciuitor care mă scoate din sărite, nemernicule!

În ochii lui Aidan se aprinse o scânteie şi el simți cum îl cuprinde mânia.

— Nu merg cu tine nicăieri!

Jude îl lovi din nou cu pumnul în piept, savurând violența gestului.

— Nu admit să fiu hărțuită.

— Hărțuită? Aş vrea şi eu să ştiu cine te hărțuieşte, când tu eşti cea care dă cu pumnul în mine?

— Pot şi mai rău de atât! Dintr-odată, fu sigură de asta şi sentimentul îi dădu un fior de plăcere. Dacă tu crezi că, spunând oricui e dispus să te asculte că mă voi mărita cu tine, chiar mă vei determina să mă mărit sau mă vei pune într-o situație penibilă sau mă voi plictisi să te refuz, vei avea o mare surpriză. N-am de gând să las pe alții să-mi spună ce să fac cu viața mea, nici pe tine, nici pe nimeni altcineva. Se răsuci brusc spre cei din local. Şi bine ar fi ca toată lumea să priceapă asta. Faptul că mă culc cu el nu înseamnă că-mi cumpăr tort de nuntă când pocneşte el din degete. Mă culc cu cine îmi place!

— Eu sunt disponibil! se auzi un strigăt din mulțime şi toată lumea izbucni în râs.

— Ajunge! Aidan bătu cu pumnul în tejghea, făcând să sară paharele în aer. Asta e o chestiune doar între noi doi. Îl împinse pe Shawn deoparte şi ridică tejgheaua batantă. Treci sus, Jude Frances!

— Nu! se opuse Jude, ridicând sfidător bărbia. Şi cum se pare că acesta-i un cuvânt pe care îl înțelegi greu, te întreb ce anume nu pricepi din tot ce am spus.

— Treci sus! repetă el, apucând-o strâns de braț. Nu aici.

— Aici e locul tău, îi reaminti ea. Şi e vorba de ce faci tu. Ia-ți mâna de pe mine.

— Discutăm între patru ochi.

— Am terminat cu discuțiile.

Încercă să-şi elibereze brațul, dar el începu s-o tragă către uşa care dădea în spate. Faptul că putea s-o tragă şi că oamenii se dădeau la o parte ca să le facă loc, faptul că el era suficient de puternic ca s-o ducă oriunde poftea produse un declic în mintea ei şi ultimul zăvor care mai ținea ferecat acel ceva urât şi negru sări cât colo.

— Ți-am zis să iei mâna de pe mine, ticălosule!

Nu-şi dădea seama cum făcuse asta, nu cu perdeaua roşie care i se aşternuse peste ochi, dar brațul liber îi zvâcni şi pumnul îl izbi pe Aidan în plin obraz.

— Doamne sfinte!

Aidan simți că-i explodează capul. Durerea era la fel de mare ca şocul produs de gestul ei. Instinctiv, îşi duse mâna la nasul din care şiroia sângele.

— Şi să nu îndrăzneşti să mă mai atingi! zise ea pe un ton demn, în timp ce în întreg localul se aşternuse iar tăcerea.

Se întoarse şi părăsi taverna cu câteva secunde înainte ca toată lumea să izbucnească în aplauze.

— Uite, ține asta, zise Shawn, întinzându-i lui Aidan o cârpă. Jude a noastră are o directă de dreapta ca la carte.

— Da.

Aidan era nevoit să stea jos, şi Darcy îl trase către un scaun liber.

— Ce naiba a apucat-o?

Aidan habar nu avea de noile pariuri încheiate cu privire la căsătoria lui, aşa că luă recunoscător gheața pe care i-o adusese Shawn. Se holbă la cârpa plină de sânge cu un amestec de uimire şi dezgust.

— Femeia asta a reuşit ce n-a reuşit nimeni în treizeci şi unu de ani. Mi-a spart nasul.

Capitolul 20

— Nu mă duc după ea, n-am de gând să mă țin după ea ca un cățeluş.

La bucătărie, Shawn continua să pregătească peşte cu cartofi prăjiți, în timp ce Aidan îşi apăsa gheață pe nasul lovit.

— Ai zis asta de vreo zece-douăsprezece ori în ultimele douăzeci de minute.

— Ei bine, chiar n-am de gând.

— Bine. Atunci n-ai decât să fii un dobitoc greu de cap.

— Nu începe şi tu, îl amenință Aidan, luându-şi gheața de la nas. Pe tine pot să te pocnesc.

— M-ai şi pocnit, chiar de mai multe ori decât pot eu ține socoteala. Asta nu te face mai puțin dobitoc.

— De ce sunt un dobitoc? Ea e cea care a venit cu tupeu aici, când taverna era plină ochi, ea a căutat scandal, m-a provocat, m-a lovit cu pumnii şi mi-a spart nasul.

— Asta te doare pe tine, nu?

Shawn puse bucățile aurii de peşte şi porțiile de cartofi prăjiți pe farfurii, adăugă câte o lingură de salată de varză şi garnisi fiecare farfurie cu câteva fire de pătrunjel.

— Că după atâția ani şi atâtea încăierări pe cinste, până la urmă ți-a făcut-o o femeie care cântăreşte jumătate cât greutatea ta.

— A avut noroc, bombăni Aidan, a cărui mândrie pulsa în acelaşi ritm cu nasul rănit.

— Mai degrabă norocul fraierului, îl corectă Shawn. Şi ăla eşti tu, adăugă el, țâşnind pe uşă afară cu tava de mâncare.

— Halal loialitate de familie!

Dezgustat, Aidan se ridică să scormonească prin dulapuri după nişte aspirină.

Toată fața îl durea cumplit.

În alte împrejurări poate ar fi admirat-o pe Jude pentru felul în care îşi descărcase furia şi pentru lovitura ei bine țintită. Dar pentru moment nu-l trăgea inima la aşa ceva.

Jude îl rănise. Îi rănise fața, mândria şi inima. Niciodată nu i se mai întâmplase ca o femeie să-i rănească inima şi nu ştia ce să facă în situația asta. Înțelesese, măcar în parte, că o făcuse de oaie în noaptea petrecerii. Dar fusese atât de sigur şi de încrezător că reparase totul cu o seară în urmă.

Romantism, tachinare, perseverență şi muncă de convingere. Ce altceva mai voia afurisita asta de femeie, fir-ar să fie de treabă? Se potriveau unul cu altul, era limpede pentru toată lumea.

Pentru toată lumea, aşa se părea, cu excepția lui Jude F. Murray.

Cum de nu-l dorea când el o dorea atât de mult încât abia mai putea să respire?

Cum nu-şi dădea seama ce viață ar putea avea împreună, când pentru el era limpede ca lumina zilei?

Totul se lega de prima ei căsnicie, îşi zise Aidan încruntat. El, unul, trecuse peste asta. De ce nu putea şi ea să facă la fel?

— E doar încăpățânată, îi spuse el lui Shawn când acesta se întoarse la bucătărie.

— Ceea ce o face perechea potrivită pentru tine.

— Să urmăreşti ce ştii că e bine nu înseamnă să fii încăpățânat.

Shawn clătină din cap şi începu să prepare sendvişurile comandate în local. Îşi zise că acolo era ca o casă de nebuni: lumea zăbovea mult peste ora obişnuită, după care soseau alții, aflând că era încă deschis. Îi rugaseră pe Michael O'Toole şi pe Kathy Duffy să le dea o mână de ajutor la tavernă, aşa că Brenna pornise către ei. Presupunea că Aidan nu va fi în stare să umple halbe, nici să facă conversație un timp bun de acum încolo.

— Nu, presupun că nu, răspunse el după câteva clipe. Dar există fel şi fel de moduri de a face o femeie să înțeleagă asta.

— Că mult ştii tu despre femei...

— Pun pariu că ştiu mai multe decât tine, fiindcă până acum niciuna nu mi-a tras un pumn în nas.

— Nici mie, până astă-seară. Chiar şi pe jumătate congelat de la gheaţă, nasul tot zvâcnea ca o bătaie de tobă. Nu asta e reacţia la care să se aştepte un bărbat când cere o femeie în căsătorie.

— Nu cererea a fost problema, ci felul în care ai făcut-o.

— Păi câte feluri există? întrebă arţăgos Aidan. Şi aş vrea să ştiu de ce e vina mea?

— Fiindcă se vede cu ochiul liber că te iubeşte şi că aşteaptă dragoste la rândul ei.

Aşa că, dacă tu n-ai fi făcut praf momentul ăsta, nici ea nu te-ar fi refuzat şi nu ţi-ar fi spart nasul.

Aidan rămase cu gura căscată, iar Shawn ieşi din bucătărie să ducă următoarele comenzi. Vru să se ridice şi să se întoarcă la muncă, apoi îşi făcu socoteala că pentru ziua aceea localul şi întregul sat aflaseră destule despre viaţa lui particulară. Prin urmare, începu să umble de colo-colo, aşteptând întoarcerea lui Shawn.

De data asta, Shawn aduse farfurii goale şi le puse în chiuvetă.

— Nu vrei să te faci util şi să speli nişte vase? Eu mai trebuie să pregătesc peşte cu cartofi prăjiţi.

— Poate am făcut-o de oaie prima oară, începu Aidan. Recunosc. Am vorbit despre asta şi cu Darcy.

— Cu Darcy? Shawn nu putu decât să-şi ridice ochii în tavan. Acum chiar nu mai am nicio îndoială că eşti un dobitoc.

— E prietena lui Jude şi e femeie.

— Şi n-are în ea niciun strop de romantism. Lasă spălatul vaselor. Mă ocup eu mai târziu, continuă Shawn, tăvălind peştele prin făină. Stai jos şi spune-mi cum a fost.

Aidan nu era obişnuit ca fratele mai mic să-i dea ordine şi nu era prea sigur cum să reacționeze. Dar era un om disperat şi dispus să ia măsuri disperate.

— Prima dată?

— Începe cu prima, oricâte dăți ar fi fost.

Shawn puse peştele în tigaie şi se apucă să prepare mai multă salată de varză.

În timp ce lucra, îl ascultă pe Aidan, fără să scoată o vorbă. Cum mâncarea fu gata înainte ca fratele lui să încheie povestirea, Shawn ridică un deget, făcându-i semn lui Aidan să tacă şi se duse iar în bar cu comenzile.

— Ei, bine! Când se întoarse, se aşeză, îşi împreună brațele pe masă şi-l privi în ochi pe Aidan. Îmi iau o pauză de zece minute ca să-ți spun părerea mea. Dar mai întâi am o întrebare. În tot acest timp cât i-ai explicat ce voiai tu şi cum va fi şi ce trebuie făcut, s-a întâmplat să-i spui măcar o dată că o iubeşti?

— Sigur că da. Nu-i spusese? Aidan se foi pe scaun şi ridică din umeri. Ştie foarte bine că o iubesc. Un bărbat nu cere o femeie de nevastă decât dacă o iubeşte.

— În primul rând, Aidan, tu n-ai cerut-o, ci i-ai spus că vă veți căsători, ceea ce e cu totul altceva. În plus, mi se pare că cel care a cerut-o prima oară n-o iubea, altfel nu şi-ar fi încălcat jurămintele după niciun an. Fără îndoială, Jude n-ar avea niciun motiv să creadă că a iubit-o, aşa-i?

— Nu, dar...

— I-ai spus sau nu?

— Poate că nu. Nu-i aşa uşor să spui vorbele astea.

— De ce?

— Pentru că nu e, mormăi Aidan. Iar eu nu sunt un netrebnic de yankeu care s-o părăsească. Sunt irlandez şi-mi țin cuvântul dat. Sunt catolic şi consider căsătoria o legătură sacră.

— Ei bine, asta o va convinge. Dacă se va mărita cu tine, ceea ce te va ține lângă ea vor fi onoarea şi religia.

— Nu asta am vrut să spun. Începea să i se învârtă capul. Voiam să spun că ar trebui să aibă încredere în mine că n-o voi face să sufere aşa cum au făcut-o alții.

— Mai mult de atât, Aidan, să aibă încredere în tine că o iubeşti cum n-a mai fost iubită niciodată.

Aidan deschise gura, apoi o închise la loc.

— De când te-ai făcut aşa deştept?

— De aproape treizeci de ani de când mă uit la oameni şi evit situații ca aceasta în care te afli tu. Cred că e o femeie căreia nu i s-a oferit iubire şi respect în egală măsură. Şi are nevoie de amândouă.

— Eu i le pot oferi pe amândouă.

— Ştiu că poți. Cuprins de compătimire, Shawn îl strânse de braț pe Aidan. Dar ea nu ştie. E momentul să renunți la mândrie. Ştiu că e cel mai greu lucru pentru tine. Şi ea va înțelege asta.

— Adică să mă târăsc în fața ei.

Shawn zâmbi cu gura la urechi.

— Ai genunchi buni.

— Presupun că da. N-au cum să doară mai mult ca un nas spart.

— O vrei pe fata asta?

— Mai mult decât orice pe lume.

— Dacă nu-i spui exact aşa, dacă nu-i dăruieşti inima ta, Aidan, dacă nu ți-o deschizi față de ea şi dacă nu-i laşi timp să capete încredere în ce vede acolo, n-o vei avea niciodată.

— M-ar putea refuza din nou.

— Posibil. Shawn se ridică şi-şi puse mâna pe umărul lui Aidan. E un risc. Nu-mi amintesc ca tu să te fi temut vreodată să-ți asumi un risc.

— Atunci, hai să te mai uimesc cu ceva. Aidan întinse brațul şi-şi apăsă palma pe mâna fratelui său. Sunt îngrozit.

Cu un gol în stomac, se ridică. Dacă te poți ocupa tu de toate aici, mă duc să fac o plimbare. Să-mi limpezesc gândurile înainte să merg s-o văd. Îşi pipăi delicat nasul. E foarte rău?

— Oh! răspunse vesel Shawn. E rău. Şi o să fie şi mai rău.

Mâna o durea îngrozitor. Dacă n-ar fi fost atât de ocupată să înjure, s-ar fi îngrijorat ca nu cumva să-şi fi rupt vreun oscior. Dar cum încă putea strânge pumnul, presupunea că durerea era urmarea loviturii date în acel zid de beton care era capul lui Aidan.

Primul lucru pe care îl făcu fu să pună mâna pe telefon şi să schimbe rezervarea la avion. Intenționa să plece chiar a doua zi. Nu din pricina lui Aidan, nici vorbă.

Pur şi simplu voia să meargă la Chicago, să se ocupe personal, rapid şi eficient de ceea ce trebuia făcut şi apoi să se întoarcă în Irlanda.

Pe urmă se va instala în căsuța de pe Dealul Zânelor şi va duce o viață lungă şi fericită, făcând ce-i plăcea, atunci când avea chef şi cu cine avea chef. Şi unica persoană care nu figura pe lista de opțiuni era Aidan Gallagher.

O sună pe Mollie şi o rugă să aibă grijă de Finn.

Deja, fiindu-i dor de el şi copleşită de un sentiment de vinovăție că-l lăsa acasă, îl luă în brațe şi-l strânse la piept.

— O să te simți grozav la familia O'Toole. Ai să vezi. Până să-ți dai seama că am plecat, mă şi întorc. Am să-ți aduc un dar.

Îl sărută pe nas.

Cum nu avea chef de lucru, se duse la etaj să-şi facă bagajul. Nu avea nevoie de multe lucruri. Chiar dacă mutarea urma să-i ia o săptămână, două, avea haine la Chicago. Îşi va lua doar un bagaj de mână şi laptopul şi se va simți ca un turist.

De cum va sui în avion, se va aşeza şi va bea un pahar de şampanie ca să sărbătorească, apoi va face o listă cu tot ce avea de rezolvat.

O va convinge pe bunica ei s-o însoţească în Irlanda şi să rămână acolo până la sfârşitul verii. Va încerca să-i convingă şi pe părinţii ei s-o viziteze, ca să vadă cum se instalase şi că era fericită.

Toate celelalte treburi erau de ordin practic. Să-şi vândă maşina, mobila şi să trimită peste ocean câteva lucruri care îi erau dragi. Era uimită cât de puţine obiecte din câte adunase în ultimii ani îi erau dragi cu adevărat.

Va trebui să-şi închidă şi conturile bancare, se gândi ea, aşezându-şi bagajul lângă uşa de la debara.

Să rezolve cu toate actele. Să aranjeze o schimbare definitivă de adresă. O săptămână, îşi făcu Jude socoteala. Cel mult zece zile şi totul se va termina.

Vânzarea apartamentului se putea încheia prin email sau la telefon.

Totul era aranjat, îşi zise ea. Îi va duce lui Mollie cheile şi căţelul mâine-dimineaţă, apoi va porni cu maşina spre Dublin. Se uită în jur, întrebându-se cu ce să-şi umple timpul până a doua zi de dimineaţă.

Va lucra în grădină, ca s-o lase în perfectă stare, fără o singură buruiană sau floare ofilită. Pe urmă se va duce încă o dată la mormântul lui Maude, să-i spună că va lipsi câteva zile.

Mulţumită de idee, Jude îşi adună uneltele de grădinărit, îşi luă mănuşile, îşi trânti pălăria pe cap şi ieşi afară să muncească.

Aidan nu avusese de gând să meargă în plimbare la mormântul lui Maude, dar de regulă acţiona după impulsul momentului. Când picioarele îl purtară într-acolo, merse agale, sperând – credea el – să găsească o sursă de

inspirație sau cel puțin un strop de compătimire pentru situația lui.

Se lăsă pe vine, mângâind cu degetele florile lăsate acolo de Jude.

— Vine adesea la mormânt. Are o inimă mare şi generoasă. Trebuie să sper că destul de mare şi de generoasă ca să-mi păstreze şi mie un colțişor. E sânge din sângele tău, adăugă el. Şi deşi nu te-am cunoscut în tinerețe, am auzit poveşti despre tine, care ziceau că erai iute la mânie şi încăpățânată, cu toate scuzele mele. Am ajuns să cred că Jude îți seamănă şi pentru asta trebuie s-o admir.

Acum am să mă duc la ea şi am să-i cer mâna din nou.

— Atunci să nu faci greşeala pe care am făcut-o eu.

Aidan ridică privirea şi întâlni doi ochi de un verde intens. Îşi îndreptă încet spatele.

— Prin urmare, şi tu eşti real.

— Cât se poate de real, îl asigură Carrick. Te-a refuzat de două ori. Dacă şi de data asta spune nu, nu-mi mai eşti de niciun folos şi mi-am pierdut vremea cu tine.

— Eu nu-i cer mâna ca să-ți fiu ție de folos.

— Cu toate astea, mai am o singură şansă. Aşadar, fii cu băgare de seamă, Gallagher. Aici nu am dreptul să fac vrăji. Mi-e interzis până şi mie. Dar vreau să-ți dau un sfat.

— Azi am primit o sumedenie de sfaturi. Mulțumesc.

— Primeşte-l şi pe acesta. Iubirea, chiar întărită prin jurăminte, nu-i de ajuns.

Agasat, Aidan îşi trecu mâna prin păr.

— Atunci ce naiba e?

Carrick zâmbi.

— Există un cuvânt care şi în ziua de azi îmi stă cumva în gât. Compromis. Du-te acum, cât încă e vrăjită de florile ei. Poate asta o să te ajute. Zâmbetul lui deveni şi mai

strălucitor. Judecând după cum arăţi în clipa asta, vei avea nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi găsi.

— Mulţumesc din toată inima, bombăni Aidan şi în aceeaşi clipă Carrick dispăru într-un fum argintiu.

Cu umerii lăsaţi, Aidan porni spre casa lui Jude.

— Propriul frate îmi spune că sunt un dobitoc. Nişte personaje de poveste mă iau peste picior şi mă insultă. Femeile mă pocnesc în nas. Cât oare mai am de îndurat într-o singură zi?

În timp ce vorbea, cerul se întunecă şi tunetul începu să bubuie ameninţător.

— Oh, hai, dă-i drumul! zise Aidan, privind încruntat la cer. Scutură-ţi pumnul la mine. Aici este vorba de viaţa mea.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, încercând să uite că toată faţa îl durea ca un imens dinte stricat.

Se duse la uşa din spate şi era gata să bată în uşă, când îşi aminti cum Carrick îi spusese că Jude era în mijlocul florilor. Dacă nu se găsea lângă cele de aici, însemna că se dusese în grădina din faţă.

Respirând rar, ca să-şi calmeze tulburarea, ocoli casa.

Jude cânta. De când o cunoscuse, n-o auzise niciodată cântând. Şi deşi ea susţinea că face asta doar când e cu nervii la pământ, Aidan credea că nu acesta era motivul acum.

Cânta pentru florile ei şi asta îl făcu să-i tresalte inima. Avea un glas dulce şi uşor ezitant, care îi spunea lui Aidan că nu era sigură pe ea nici măcar atunci când credea că n-o aude nimeni.

Arăta minunat, îngenuncheată printre florile ei, cântând de una singură, ca şi cum s-ar fi aflat într-o sală de spectacol, cu pălăria ei caraghioasă lăsată pe ochi şi căţeluşul care dormea încovrigat pe potecă în spatele ei.

Nu părea să fi observat norii întunecați care se adunaseră deasupra capului, nici amenințarea tunetelor care anunțau apropierea furtunii. Era o pată constantă şi strălucitoare de culoare într-un mic univers magic şi dacă Aidan n-ar fi iubit-o deja, s-ar fi îndrăgostit de ea într-o clipită. Numai că nu ştia cum să explice nici unuia dintre ei motivul.

Inima lui pur şi simplu îi aparținea ei. Ştia că a veni spre ea cu inima lipsită de orice protecție era cel mai mare risc pe care şi-l putea asuma un bărbat.

Totuşi, păşi spre ea şi-i rosti numele.

Ea ridică brusc capul şi ochii li se întâlniră. Lui Aidan îi păru rău să vadă cum expresia de mulțumire de pe chipul ei dispare, făcând loc unei furii reci şi necruțătoare. Dar cumva se aşteptase la asta.

— Nu mai am ce discuta cu tine.

— Ştiu.

Finn se trezi şi cu un lătrat voios, sări în picioare să-l întâmpine. Asta aşteptase şi de la ea, îşi dădu seama Aidan. Se aşteptase că va fi întotdeauna fericită să-l vadă şi că se va repezi spre el, nerăbdătoare să-i capteze atenția.

Nu era deloc de mirare, îşi zise el, că Jude îi dăduse cu piciorul când o tratase cumva ca pe un cățeluş.

— Vreau să-ți spun câteva lucruri. În primul rând, te rog să mă ierți.

Vorbele lui o descumpăniră, dar nu îndeajuns cât s-o îmbuneze. Poate că-i luase ani buni să învețe că avea o coloană vertebrală, dar acum ştia s-o folosească.

— Foarte bine. Atunci şi eu te rog să mă ierți că te-am lovit.

Aidan avea nasul umflat şi vânătaia deja se întindea până sub ochi. Chiar ea îi făcuse una ca asta? Lui Jude i se părea un gest oribil şi ruşinos de satisfăcător.

— Mi-ai spart nasul.

— Serios? Şocată, vru să facă un pas spre el, dar se stăpâni. Ei bine, ai meritat.

— Da, aşa e, se sili el să zâmbească. Tot satul va vorbi de tine ani buni de acum încolo.

Descoperind în străfundurile ei un loc întunecat care se bucura de asta, Jude i se adresă cu un aer superior.

— Sunt convinsă că lumea va găsi curând un subiect mai interesant. Dacă asta-i tot ce aveai să-mi spui, atunci te rog să mă scuzi. Trebuie să-mi termin treaba şi să mai fac câteva lucruri înainte de plecarea de mâine.

— Pleci? Aidan recunoscu tonul de panică ce-l înşfăcase de gât. Unde pleci?

— Mă întorc la Chicago mâine-dimineață.

— Jude...

Făcu un pas în față, dar se opri, avertizat de scânteia din ochii ei. Ar fi vrut să cadă în genunchi, s-o roage, s-o implore şi îşi imagină că asta va şi face.

— Eşti hotărâtă să pleci?

— Da. E totul aranjat.

El întoarse capul, ca să-şi adune gândurile. Privi departe peste dealuri, apoi spre sat şi spre mare. Acasă.

— Poți să-mi spui dacă pleci din pricina mea sau pentru că asta îți doreşti?

— Asta îmi doresc. Doar...

— Atunci bine.

Shawn îi spusese că va trebui să se umilească, şi asta se şi întâmpla. Întoarse capul şi porni cu paşi rari în direcția ei.

— Am de spus câteva lucruri, am să-ți spun ție câteva lucruri. Te rog doar să mă asculți.

— Te ascult.

— Te rog să ai răbdare, murmură el. I-ai putea acorda o clipă unui bărbat care îşi schimbă viața chiar sub ochii tăi. Îți cer să-mi mai acorzi o şansă, chiar dacă n-o merit. Te rog

să uiți de felul în care am pus problema în două rânduri şi să asculți cum o pun acum. Eşti o femeie puternică, asta ai descoperit de curând, dar nu ai inimă de piatră. Prin urmare, te rog să-ți uiți mânia doar o clipă, ca să înțelegi...

Nu-şi duse fraza la bun sfârşit, uluit şi tulburat, iar ea doar clătină din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ți-am acceptat scuzele, iar tu le-ai acceptat pe ale mele.

— Jude...

O prinse de mână, strângând-o cu destulă putere ca ea să facă ochii mari de uimire.

— Nu ştiu cum să fac asta. Mi se strânge stomacul de emoție. Până acum n-a avut nicio importanță, nu înțelegi? Ştiu cuvinte. Ştiu o mulțime de cuvinte, dar nu ştiu pe care să le folosesc cu tine, pentru că de data asta e în joc viața mea.

Jude îşi dădu seama că-l rănise. Nu numai fizic. Îi pălmuise orgoliul, îl umilise în fața prietenilor şi a familiei. Şi cu toate astea, el îşi cerea iertare. O parte din ea începu să se îmblânzească.

— Ai mai spus asta, Aidan. Vom depăşi momentul, cum ai zis tu şi vom uita tot ce s-a întâmplat.

— N-am mai spus asta, tocmai aici e problema.

În ochii lui se aprinse o scânteie de mânie şi vocea i se înăspri. Deasupra capetelor lor tunetul bubui cu zgomotul unei ghiulele de plumb.

— Vorbele au o putere magică. Vrăjile şi blestemele. Unele dintre ele, cele mai bune, odată spuse, schimbă totul. Aşa că nu le-am rostit, sperând într-un mod laş că tu te vei schimba prima, iar eu va trebui doar să am grijă de tine. Îmi pare rău şi pentru asta. Chiar vreau să am grijă de tine. Îi puse palma pe obraz. Nu pot altfel. Vreau să-ți dăruiesc lucruri, să-ți arăt locuri şi să te văd fericită.

— Eşti un om bun, Aidan... începu ea.

— Asta n-are nimic de a face cu bunătatea. Te iubesc, Jude.

Văzu cum privirea ei se schimbă, iar faptul că acum citea în ea uluire şi prudență îi arăta lui Aidan cât de mult greşise. Acum nu mai avea altă cale decât să-şi deschidă inima în fața ei.

— Te iubesc din tot sufletul. Cred că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, poate chiar dinainte. Eşti femeia pe care o aşteptam. N-a existat alta înainte de tine şi nici nu va exista de acum încolo.

Jude simți o nevoie disperată să se aşeze, dar de jur-împrejur era numai pământ şi acesta i se părea mult prea departe.

— Nu ştiu sigur... nu ştiu... Oh, Doamne.

— N-am să te zoresc cum am făcut înainte. Am să-ți las tot timpul de care ai nevoie. Vreau doar să-ți cer să-mi mai acorzi o şansă. Am să-mi pun ordine în treburile de aici, pe urmă am să vin la Chicago. Pot să deschid un bar acolo.

Ea îşi apăsă capul cu mâna, parcă pentru a fi sigură că mai era acolo.

— Poftim?

— Dacă acolo vrei tu să-ți duci viața, n-am nimic împotrivă.

— La Chicago?

Acum nu-i mai păsa de cap. Nimic nu mai conta afară de bărbatul care o ținea strâns de mână şi o privea drept în ochi, de parcă ar fi găsit tot ce-şi dorea pe lume.

— Ai fi dispus să pleci din Ardmore şi să vii la Chicago?

— Aş merge oriunde, numai să fiu cu tine.

— Lasă-mă o clipă.

Jude îşi eliberă mâna, se duse la poarta grădinii şi se sprijini de ea, ca să-şi recapete suflul.

O iubea. Şi fiindcă o iubea, era gata să-şi lase casa, moştenirea, ţara şi s-o urmeze. Nu-i cerea să fie ce dorea el, ce se aştepta el să fie. Îi era suficient ca ea să fie ceea ce era.

Mai mult decât atât, se oferea chiar să fie ceea ce-şi dorea ea. Ceea ce se aştepta ea ca el să fie.

Un miracol.

Nu, nu, nu se va gândi la o iubire împărtăşită, la fel de puternică, de profundă, şi de disperată ca fiind un miracol. Se meritau unul pe celălalt şi viaţa pe care şi-o vor făuri împreună.

Deci, va socoti că aşa e bine.

Se descoperise pe sine, ea, Jude Murray. Şi descoperise multe altele.

Când reveni la el, inima ei îşi recăpătase bătăile normale. Era calmă, liniştită şi senină. El nu ştia ce să înţeleagă din surâsul ei timid.

— Ziceai că ai nevoie de o soţie.

— Chiar am, atât timp cât tu eşti aceea. Te voi aştepta atât cât vei vrea tu.

— Un an? ridică ea din sprâncene. Cinci, zece?

Aidan parcă avea în stomac un ghem de şerpi.

— Eh, eu sper să te conving ceva mai curând.

Visele înseamnă riscuri, se gândi ea. Şi curaj. Cel mai profund vis al ei era aici şi aştepta un răspuns.

— Mai spune-mi o dată că mă iubeşti.

— Din toată inima, cu tot ce sunt sau voi fi, te iubesc, Jude Frances.

— Eşti foarte convingător.

Cu ochii în ochii lui, se înapoie pe poteca din grădină.

— Când mi-am dat seama că mă placi, am crezut că voi avea doar o aventură pasională, nesăbuită şi îndrăzneaţă. Nu mi se mai întâmplase asta niciodată şi iată că exista un irlandez vânjos şi superb mai mult decât dispus să coopereze.

Nu asta voiai şi tu?
— Ba da... adică aşa credeam atunci.
Panica îl cuprinse din nou.
— La naiba, asta nu-i de ajuns!
— Foarte bine, fiindcă problema era... este, se corectă ea, că pur şi simplu nu sunt făcută pentru aventuri nesăbuite, nu de durată. Aşa că, încă înainte de prima seară, când m-ai dus în brațe în dormitor, mă îndrăgostisem de tine.
— Iubito...
Dar când Aidan întinse mâna către ea, Jude clătină din cap şi se trase înapoi.
— Mai am ceva de spus. Mă întorc la Chicago, nu ca să plec definitiv de aici, ci ca să-mi vând apartamentul şi să-mi pun treburile în ordine, ca să mă pot muta definitiv aici. N-am făcut-o pentru tine şi n-o fac pentru tine nici acum, ci pentru mine, fiindcă vreau să scriu. Fiindcă scriu, se corectă ea. Scriu o carte.
— O carte?
Jude văzu cum chipul lui se aprinde de o mândrie care o uluia. Şi care era răspunsul la toate.
— E minunat. Asta e menirea ta.
— De unde ştii?
— Fiindcă asta te face fericită. Se vede. Şi te pricepi grozav să spui poveşti. Ți-am mai zis asta.
— Da, încuviință ea încet. Da, mi-ai spus. Mi-ai spus asta încă înainte să fiu în stare s-o fac.
— Sunt atât de mândru de tine!
— Întotdeauna mi-am dorit asta, dar n-am avut curaj s-o fac şi nici măcar să mă gândesc că aş putea s-o fac. Acum am acest curaj.
Acum avea curaj să facă orice, înțelese ea. Avea curaj să facă totul.
— Vreau să scriu şi am să fiu o scriitoare bună. Vreau să scriu aici. Acum aici e locul meu. Aici e casa mea.

— Deci nu voiai să pleci?

— Ba da, dar nu pentru multă vreme, deşi eram decisă să nu mă întorc la tine. Mi-am găsit locul aici. Locul meu, Aidan. Mai întâi trebuia să fie locul meu. Şi mi-am găsit un scop. Şi acela trebuia să fie al meu.

— Înțeleg. Întinse mâna şi-i atinse vârfurile cârlionților. Chiar înțeleg, fiindcă aşa am fost şi eu. Poți accepta că ştiu asta, că vreau toate astea pentru tine şi că vreau şi restul?

— Pot accepta că mi-am găsit locul, scopul şi acum te-am găsit pe tine. Aşa că am să mă întorc la tine. Şi am să fiu bună, foarte bună, la tot ce am să fac.

De data asta ea se întinse şi-l apucă de mână.

— Tu mi-ai dăruit cuvintele şi magia lor, Aidan. Acum ți le înapoiez. Pentru că ceea ce începem azi, aici, va porni de la zero. Tăcu, aşteptându-se s-o năpădească temerile şi îndoielile, dar nu simți decât bucurie. Niciodată până acum n-am mai pornit de la zero, spuse ea încet. Deşi aş fi vrut să fie aşa, deşi am încercat să devin un astfel de om ca să poată exista aşa ceva, fiindcă mă temeam să fiu singură. Acum am învățat să fiu singură şi să am încredere în mine, să mă plac pe mine însămi. N-am să vin spre tine slabă şi maleabilă, dornică să fac mereu ce mi se spune, ca să nu am probleme.

Cu inima vibrând, Aidan îşi pipăi cu grijă nasul umflat.

— Cred că am înțeles partea asta, iubito.

Ea râse, fără să-i pară rău câtuşi de puțin.

— Odată ce-mi voi lega viața de tine, nu va mai exista altul. Îi întinse mâna.

Pentru totdeauna sau deloc, Aidan.

— Pentru totdeauna.

Aidan îi luă mâinile şi le duse pe rând la buze, apoi răsuflând adânc, îngenunche la picioarele ei.

— Ce faci?

— În sfârşit, fac ceea ce trebuie. Aici nu-i loc de mândrie, îi spuse el, punându-şi tot sufletul în ochi. Eu n-am un sac de nestemate desprinse din soare pe care să ți le dăruiesc. N-am decât asta.

Vârî mâna în buzunar şi scoase un inel. Era subțire şi vechi. Micul diamant din mijloc prinse o rază de lumină şi sclipi între ei doi – un jurământ făcut şi păstrat cândva şi care aştepta să fie iarăşi făcut şi respectat.

— A fost al mamei mele. Piatra e simplă, montura la fel. Dar a rezistat în timp. Te rog să-l accepți şi să mă accepți şi pe mine, fiindcă te iubesc mai mult decât orice pe lume. Fii a mea, Jude, aşa cum sunt şi eu al tău. Porneşte o viață de la zero alături de mine. Oricare ar fi ea şi oriunde ar fi, e a noastră.

Ea îşi promise să nu plângă. În astfel de momente voia să aibă ochii limpezi.

Bărbatul pe care îl iubea îngenunchease la picioarele ei şi-i oferea... totul.

Îngenunche alături de el.

— Îl primesc şi te accept şi pe tine, cu aceeaşi prețuire. Voi fi a ta, Aidan, la fel cum şi tu eşti al meu.

Întinse mâna ca el să-i poată pune inelul în deget, un cerculeț care era un jurământ de la inimă la inimă.

— Iar viața pe care ne-o făurim împreună începe chiar acum.

În clipa când el îi puse inelul în deget, norii se risipiră şi soarele îşi revărsă lumina la fel de orbitoare ca nişte nestemate.

Aşa cum stăteau îngenuncheați printre flori, nu băgară de seamă chipul care îi privea de la fereastră, nici melancolia lui.

Se întinseră unul spre altul şi se îmbrățişară. Buzele li se întâlniră. Aidan icni sub valul de durere care îl izbi din nou.

— Oh, te doare! Jude se trase înapoi, străduindu-se să nu râdă şi mângâindu-l pe obraz. Hai înăuntru, să-ți pun puțină gheață.

— Există un leac mai bun. O ridică de la pământ, strângând-o în brațe. Doar să fii cu băgare de seamă şi totul va fi bine.

— Eşti sigur că e rupt?

El o privi pieziş.

— Da. Cum întâmplarea face să fie nasul meu, sunt sigur. Şi nu-i cazul să arăți atât de încântată.

Se opri în dreptul uşii şi o sărută pe frunte.

— Şi mă gândesc că, dacă tot eşti atât de încântată, ar fi momentul să-ți reamintesc, Jude Frances, că-mi datorezi două sute de lire.

— Iar eu cred că vei avea grijă să merite banii.

Jude ridică mâna, contemplând micul diamant care scânteia în soare, apoi se întinse şi deschise ea însăşi uşa.

CUPRINS